

YARIŞ, BENİMİMLE

SIMONE SOLTANI

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

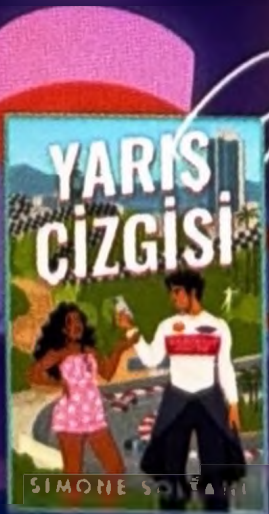
USA TODAY ÇOKSATANI YARIŞ ÇİZGİSİ KİTABININ YAZARINDAN YEPYENİ BİR FORMULA 1 ROMANTİZMİ

Nikâh masasında terk edildiği yetmiyormuş gibi bir de sonrasında sarhoşken çektiği video yüzünden Stella Baldwin'in hayatı tepetaklak olmuştu. Bunun üzerine iki hafta sonra kuzeninin Las Vegas'taki bekârlığa veda partisine katılmak zorunda kalması acımasız bir şaka gibiydi.

Thomas Maxwell-Brown Formula 1'in en nefret edilen adamı olarak ünlenirken hakaret duymadan yürümekte zorlanıyordu. Dolayısıyla kafasını boşaltmak için bir molaya ihtiyacı vardı. Ve bunun için Vegas'taki bir bekârlığa veda partisinden daha iyi ne olabilirdi?

Stella ve Thomas, o gece partide yolları kesiştiğinde ertesi gün birlikte uyanacaklarını nereden bilebilirlerdi ki? Hem de Stella'nın parmağında bir yüzükle. Bir gece önce sarhoşken evlenerek geri alınamaz bir hata yapmışlardı. Ancak evli kalmak biraz çılgınca olsa da tüm sorunlarına mükemmel bir çözüm olabilirdi.

Bazen Vegas'ta yaşananların Vegas'ta kalması gerekmez...

SERİNİN DİĞER
KİTABINI HÂLA
OKUMADINIZ MI?

📖 artemisyayınları ✂ artemiskitap 📷 artemisyayınları

Çeviren: Çiğdem Kofuncu

Yetişkin okurlar içindir.

YAYIN NO: 2740

YARIŞ BENİMLE

SIMONE SOLTANI

Orijinal Adı: Ride With Me

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan

İngilizceden Çeviren: Çiğdem Köföncü

Editör: Doğa Özfırat

Son Okuma: Ezel Bildircin

Kapak İllüstrasyonu: Leni Kauffman

Kapak Tasarımı: Lila Selle

Kapak Uygulama: Dilan Kaya

Sayfa Tasarımı: Rumeysa Sarı

1. Basım: Mart 2026

ISBN: 978-625-8667-16-5

Sertifika No: 43949

Yarış Benimle

© 2026, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

Ride With Me

© 2025, Simone Soltani

İlk kez 2025 yılında Macmillan Publishers International Limited'e bağlı
Pan Macmillan'ın alt markası Macmillan tarafından yayınlandı

Kıtabın Türkçe yayın hakları AnadoluLit Ajansı aracılığıyla ALFA Basım
Yayım Dağıtım San. Ve Tic. Ltd. Şti 'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak
göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni
olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz Eser
sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No. 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelavuzlar Yolu Acar Sitesi No. 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel (212) 674 97 23 Faks (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

SIMONE SOLTANI

YARIŞ, BENİMİLE

Düzenleme
Ny.ozlem

İngilizceden Çeviren: Çiğdem Köföncü

ARTEMİS YAYINLARI

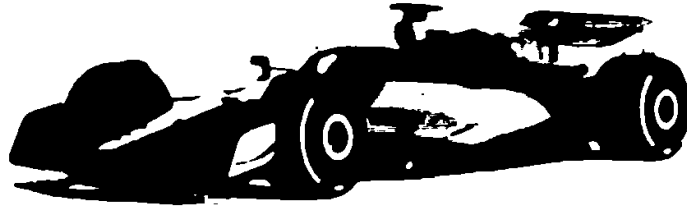
Kendisine sunulandan daha
fazlasını hak ettiğini bilen herkese...
Ve D. anne, lütfen bunu okuma.

FORMULA 1 YARIŞ TAKVİMİ

Bahreyn • 3-5 Mart
Suudi Arabistan • 17-19 Mart
Avustralya • 31 Mart-2 Nisan
Azerbaycan • 28-30 Nisan
Amerika Birleşik Devletleri (Miami) • 5-7 Mayıs
İtalya (Imola) • 19-21 Mayıs
Monako • 26-28 Mayıs
İspanya • 2-4 Haziran
Kanada • 16-18 Haziran
Avusturya • 30 Haziran-2 Temmuz
Birleşik Krallık • 7-9 Temmuz
Macaristan • 21-23 Temmuz
Belçika • 28-30 Temmuz
Yaz Arası
Hollanda • 25-27 Ağustos
İtalya (Monza) • 1-3 Eylül
Singapur • 15-17 Eylül
Japonya • 22-24 Eylül
Katar • 6-8 Ekim
Amerika Birleşik Devletleri (Austin) • 20-22 Ekim
Meksika • 27-29 Ekim
Brezilya • 3-5 Kasım
Amerika Birleşik Devletleri (Las Vegas) • 16-18 Kasım
Abu Dhabi • 24-26 Kasım

GİRİŞ

Eylül – Singapur

Thomas

A ğır çekimde gerçekleşen kazayı izliyordum. Arkamdaki bariyerlerde etraflarını alevlerin sardığı kaç arabanın ezildiğini aynalarımдан net olarak göremiyordum. Kesin olarak bildiğim bir şey varsa o da hiç kimsenin yara almadan kurtulamayacağıydı, tabii eğer kurtulan olursa.*

“Kırmızı bayrak Thomas,” dedi yarış mühendisim telsizden gereksiz yere. “Tekrar ediyorum, kırmızı bayrak. Pit alanına doğru ilerle.”

Cevap vermedim. Siyah dumanların, yanıp sönen ışıkların olduğu dehşete bakmaktan başka bir şey yapamıyor, bu kargaşanın içinde olmadığımı hayret ediyordum. Çünkü olmama ramak kalmıştı.

Formula 1’in ne kadar tehlikeli olabileceğini unutmak kolaydı. Günümüzde pistlerde çok azımız ölürdü bu yüzden arabaya her bindiğimizde aldığımız riskleri bazen göz ardı ederdik. Ama hayatlarımız pamuk ipliğine bağlıydı. Ve ölüm, her zaman en kötü kader değildi.

Kendime geldiğimde, “Çıktılar mı?” diye sordum. Daha fazla detay için ısrar etmeyecektim. Bilmek istemiyordum. Henüz değil.

Adam sessiz kaldı. Kulaklarımda sadece gümbür gümbür atan kalbimin sesini duyuyordum.

“Söylesene.” Pit şeridine doğru giderken takım renklerini takip ettim ama yeterince renk göremiyordum. “Arabalarından çıktılar mı?”

Yine bir cevap alamamıştım. Park edip kokpitten çıktım arabadan çıkarılanları görmeye çalışana kadar adam benimle konuşmadı.

“İkisi çıktı,” diye cevapladı sonunda. “Zaid Yousef ve Axel Bergmüller. Sağlık görevlileriyle birlikteler.”

Bunu duyunca rahatladım. Arkamdaki diğer McMorris aracını gördüğümde daha da rahatlamıştım. Takım arkadaşım bu kargaşaya girmemişti.

“Ya diğerleri?” diye steledim. Daha fazla bekleyemezdim. “Başka kimler vardı?”

Bu sefer çabuk cevap verdi. “Dev Anderson. Ama en kötüsünden kurtuldu. Durumu iyi. Kendi başına uzaklaşmayı başardı.”

Hâlâ arabaları ve sürücüleri tarıyor, kimin kayıp olduğunu anlamaya çalışıyordum. Sadece yirmi kişıydik. Zor olmamalıydı.

İsimleri aklımdan geçirdim. “Ya Lorenzo?”

Mühendisim uzun ve yavaş bir nefes verince midem kasıldı. Geçmişte Lorenzo Castellucci ile başım derde girmişti. *Pist canavarı* olarak n yapmış biriydi. Onun birçok kazaya hatta ölümden kıl payı dönülen tehlikeli kazalara yol ačan pervasız srşnn ve dört kez dünya şampiyonu bir babanın oęlu olarak kendisini kanıtlama çabasının kurbanı olmuşum. İçten içe ondan hep nefret etmiştim.

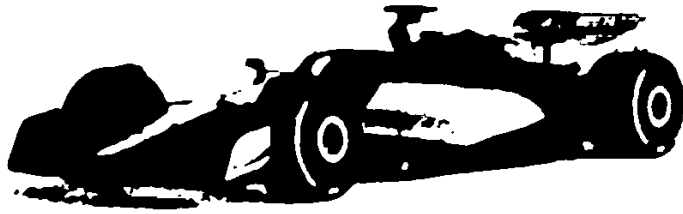
Ama asla böyle bir şeyin başına gelmesini de istemezdim. Kimsenin başına gelmesini istemezdim.

Ama bir kez istemişim. Bunu kötü niyetli birinin duymadığını sandığım bir anda ağzımdan kaçırmıştım. Ama birileri duymuştu. Elbette duymuştu. Şu andaysa Lorenzo iyi olsun ya da olmasın, bu en kötü şekilde ortaya çıkacak ve beni sonsuza dek rahatsız edecekti.

İkimizi de lanetlemişti. Ve ikimizden birinin bundan sağ çıkıp çıkamayacağını bilmiyordum.

BÖLÜM 1

İki ay sonra, Kasım – Las Vegas, Nevada

Thomas

Motor sporlarında en çok nefret edilen adam olmak kolay değildi. Bazı günler abartıyor muyum acaba diye merak ederdim. En çok nefret edilen kişi olmadığımı biliyordum ama şu anda bu şehirde olanlar veya gelecek hafta sonu yapılacak Las Vegas Grand Prix'ini izlemeye gelenler arasındaki birçok kişi için kesinlikle ilk beşteydim. Ama bazen kesinlikle *abartmadığımı* ilk elden deneyimleme ayrıcalığına sahip olurdum.

“Sikeyim seni,” diye çıkıştı önümdeki kırmızı suratlı adam. Teni neredeyse giydiği Scuderia D'Ambrosi formasıyla aynı tondaydı ve formanın önünde Lorenzo Castellucci'nin numarası yazılıydı. “Ona bunu *sen* yaptın. Hayatını *sen* mahvettin.”

Castellucci'nin felç kalmasına neden olduğu bildirilen kazaya aslında karışmadığım düşünülürdüğünde adamın gerçekleri biraz çarpıttığı açıktı. Yine de tüm bu olanların, adamın en sevdiği sürücünün pervasızlığından kaynaklandığını söylememin bir yolu yoktu. Bir numaralı halk düşmanıyım, hem de söylediğim şey yüzünden.

Sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes alıp omzunun üzerinden baktım ve bu talihsiz konuşmadan kaçmak için bir yol aradım ama adam, geçmem gereken yerde duruyordu... On metre ötede motoru çalışır hâlde bekleyen bir parti otobüsünün önünde. Bir bekârlığa veda partisine katılmadan önce öfkeli bir Castellucci hayranıyla yüz yüze gelmek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim ama bu günlerde şansım pek de yaver gitmiyordu.

Diğer konuklar otobüse binerken adam söylenmeye devam ediyordu ve ben otelim önündeki kaldırımda sıkışıp kalmıştım. Yarın sabah basında skandal bir manşet çıkmadan buradan gidemezdim ama belki de adamın hakkımda en kötüsünü düşünmesini *sağlamalıydim*. Formula 1'de skandallar alışılmadık şeyler değildi; casusluktan hileye, karanlık anlaşmalardan el değiştiren kirli paraya kadar her şey vardı. Bu sporun tarihi bunlarla doluydu ki biz sürücüler de çok farklı değildik. Geçmişten bugüne, hiçbirimizin bulaşmadığı bir olay olduğunu söyleyemezdim.

Örneğin Dev Anderson ve antibiyotiğe dirençli, cinsel yolla bulaşan hastalığı. Bu, eski sosyal medya yöneticisinin öfkeyle istifa etmesiyle başlayan bir söylentiydi. İtibarını düzeltmek ve sponsorları onlara bir yük olmadığına ve aslında cinsel yolla bulaşan bir hastalığı da olmadığına ikna etmesi aylar sürmüştü ve kapsamlı bir imaj değişikliği gerektirmişti. Hâlâ bazı "aile dostu" markalar, yayılan yalanlar yüzünden onunla çalışmayı reddediyordu. Tam bir kâbustu ve Dev hâlâ küllerinden doğmaya devam ediyordu.

Ama insanların bir diğer sürücünün ölümünü dilediğimi bilmelerindense Dev'in sahte cinsel yolla bulaşan hastalığı yalanını tercih ederdim.

En kötü yanı ise bunu gerçekten dilemiş olmamdı. İntikam almak isteyen eski çalışanlar tarafından uydurulmuş söylentiler veya beni kötü göstermek için düzenlenmiş montaj kayıtlar değildi. Sözlerimi hemen geri almak istesem bile çoktan söylemiştim. Hakkında kötü konuştuğum adam tarafından pistte neredeyse öldürülmenin eşiğine geldikten sonra bir anlık öfkeyle ağızımdan çıkmıştı.

Ayrıca birilerinin bizi her daim dinlediğini bilecek kadar bu sektörde uzun süre vakit geçirmiştim. Ve tabii ki garajımızdaki biri, dudaklarım-

dan dökülen her bir öfkeli kelimeyi kaydetmişti. Kaydedilip sosyal medyaya yüklenmesinden kimin sorumlu olduğunu bilmiyordum ama bir saat içinde internette her yere yayılmıştı.

O zamanlar biraz dikkat çekmişti ve nefret söylemlerinden ben de payımı almıştım ama iki ay önce Singapur'daki kazadan sonra resmen F1'deki en nefret edilen adam olmuştum.

Nedenini anlıyordum ve bunun için kimseyi suçlayamazdım. “Evrene ne söylediğine dikkat et” saçmalığına inanmayabilirdim ama bazı insanların inandığını biliyordum ve kazadan beni ve öfke patlamamı sorumlu tutuyorlardı. Saat başı ölüm tehditleri alan günah keçisi olmuştum.

Dev'i arayıp içine düştüğü karmaşayı nasıl düzelttiğini sormam gerekirdi. Belki de onun gibi ben de kamuoyundaki şanımlı kendi lehime çevirebilecek aynı sosyal medya yöneticisini işe alabilirdim. Son duyduğuma göre, kadın şu sıralar Scuderia D'Ambrosi'nin bir numaralı sürücüsü olan Reid Coleman için çalışıyordu ama bence benim ona Reid'den daha çok ihtiyacım vardı. Gerçi D'Ambrosi'nin, Lorenzo'nun ekibinde olduğunu düşünürsek onu kapmamı pek hoş karşılayacaklarını sanmıyordum.

Etrafımdaki insanlar beni biraz daha az salak göstermek için ellerinden geleni yapıyorlardı, bu yüzden başka bir skandal ortaya çıkana ve baskılar üzerimden kalkana kadar beklemeliydim. Kendi iyiliğim için önümüzdeki birkaç hafta içinde birinin gizli bir bebek haberiyle ortaya çıkmasını umuyordum.

“Endişelerinizi anlıyorum,” dedim olabildiğince diplomatik bir şekilde adamın sözünü keserek çünkü otobüse binmek için can atıyordum. “Ve bundan sonra sözlerime ve eylemlerime kesinlikle daha fazla dikkat edeceğim.”

Öfkesi tekrar alevlenmeden önce bana sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi baktı ve *kendini beğenmiş bir İngiliz* olmamla başlayıp parmağıyla defalarca göğsümü sert bir şekilde dürterek sözlerini bitirdi. Tek yapabildiğim iç çekmek oldu.

Ne kadar kaçmak istesem de McMorris takımının birinci sınıf güvenli karavanı dışında Las Vegas'ta gidebileceğim güvenli bir yer

olduğundan şüpheliydim. Singapur'dan beri her Grand Prix pistinde buna katlanmak zorunda kalmıştım, beş yarış da tam bir işkenceydi. Maalesef takımımın ve padokun korumasına sığınmak birkaç gün sürecekti ve dişimi sıkıp tüm bunlara katlanmam gerekiyordu.

Bu gece dışarıya bile çıkmamalıydim. Burada olması gereken Maxwell-Brown kardeş ben değildim. Burada olması gereken kişi abim yani damadın çocukluk arkadaşı Andrew olmalıydı ama karısının ilk çocuklarını doğurmasına haftalar kalmıştı. Bunu bile bile kaçırma riskini göze alamazdı, bu yüzden yarış programım denk geldiği için yarınki düğünde ailemizi temsil edecek vekil olmaya gönüllü olmuştum. Bir bekârlığa veda partisi davetiyesi beklemiyordum ama Andrew hayır dememem gerektiğini açıkça belirtmişti.

Cebimdeki telefonum titrediğinde suratıma doğru bağırان adamdan kaçma fırsatı bulmuştum. Telefonu çıkardığımda en yakın arkadaşımdan bir mesaj geldiğini gördüm.

Joshua: Yaşıyor musun?

Cevap yazarken homurdanmamak için elimden geleni yaptım.

Thomas: Aslında şu anda taciz ediliyorum.

Joshua: Haberlere çıkmadığı sürece sorun olmaz.

En azından biri beni umursuyordu.

“Beni dinliyor musun?” diye kükredi Castellucci hayranı ve başımı kaldırdığımda adamın bir şekilde daha da koyu kırmızıya döndüğünü gördüm.

Onu yaklaşan felçten ve kendimi de zaten iyi olmayan akıl sağlığımın daha fazla kötüleşmemesi için gergin bir gülümsemeyle yana doğru büyük bir adım attım. “Çok üzgünüm ama gitmem gereken bir yer var. Kendine iyi bak, tamam mı?”

Geri çekilen adam arkamdan bağırmadan önce sadece kısa bir anlığına sessizlik oldu ama onun tacizine daha fazla katlanmak için arkamı dönmeye niyetim yoktu. Neyse ki peşimden gelmemişti. Otobüsün basamaklarını hızla çıktım, içeri girdiğimde gözlerimin loş ışığa ve yanıp sönen flaşlara alışması için bir an durdum. Alışınca da donup kaldım. Beynim gördüklerimi algılamak için elinden geleni yapıyordu. Eğer bu bir bekârlığa veda partisiyse... Neden bu kadar çok kadın vardı? Tanrım, *gelin* neden buradaydı?

Cevap bir saniye sonra geldi. Bu sıradan bir bekârlığa veda partisi değildi... Kadın erkek karışık bir bekârlığa veda partisiydi.

“Otur dostum!” diye seslendi biri gürleyen müziğin arasından ve elinde bir içkiyle sırttan, donuk bakışlı bir adama döndüm. “Parti başlıyor!”

Görünüşe göre parti çoktan başlamıştı. Otobüsten inmeyi, burada mı yoksa sokakta mı olmamın benim için daha iyi olacağını tarttım ama kapanan kapılar benim yerime karar vermişti.

Otobüs hareket ederken birkaç smokinli adamın yanma sıkıştım. Damat Ron'un bu gece smokin giymemizi istemesi tuhaf gelmişti ve görünen o ki gelin de kadınlardan beyaz elbise giymelerini istemişti. Bu kıyafet seçimiyle herhangi birimiz gelin ve damat sanılabilirdik ancak asıl gelin ve damat ayırt edilmek için kendilerini ipek kuşaklar ve taçlarla süslemişlerdi.

Bu olaylardan benim kadar etkilenen başkaları var mı diye etrafa baksam da herkes hayatının en güzel anlarını geçiriyor gibiydi. Aslında hayır, bu tam olarak doğru değildi, arkalarda otobüsün içinde olmaksızın altında ezilmeyi tercih edermiş gibi görünen bir kadın vardı. Ama perişan hâldeyken bile büyüleyiciydi.

Elime bir kadeh şampanya tutuşturulup bir dikişte içmem için tezahüratlar başlayınca o kadına bakmayı bıraktım. Çoğunlukla gürültüye son vermek için söyleneni yaptım ama aynı zamanda bu geceyi atlatmak için alkole ihtiyacım olacağını da hissediyordum.

Sanırım ben de yolculuğa katılıyordum.

BÖLÜM 2

Stella

Karışık bekârlığa veda partileri yasa dışı sayılmalıydı. Kanadalılar bunlara "karma" partiler diyordu ama bir Amerikalı olarak ben bunlara "lanet olası zaman kaybı" diyordum. Bu partiye katılmayı kabul ettiğimde sarhoş olmalıydım çünkü ayık kafayla hiçbir evrende bir grup dikizci erkek ve çıgık atan kadınla bir parti otobüsünde oturup gelin ve damat adayının striptiz direğine yaslanarak birbirlerini ellemesini izlemeyi kabul etmezdim.

Olan biteni hazmetmeye çalışırken yüzümdeki ifadeyi saklamam zordu; üst dudağım birkaç saniyede bir seğiriyordu ve alt dudağımı sıkıca ona bastırarak seğirmesini engellemeye çalışıyordum. Rujumun neredeyse bomba patlasa dahi bozulmayacak bir formülle geliştirildiğini ve tadım testleriyle kanıtlandığını bilmiyor olsaydım bulaşmasından endişelenirdim. Bir ısırık almak için ağzınızı neredeyse sonuna kadar açmanız gereken bir kekin üzerine dökülmüş tereyağlı kremaya bile dayanabiliyorsa, benim dudak hareketlerime de dayanabilirdi.

Tanrım, burada olmamalıydım. Maldivler'de suyun üstündeki bir bungalovda geçirdiğim günlerin ardından hayatımın aşkı tarafından aklım başından alınmış bir şekilde balayından yeni dönüyor *olmalıydım* ama o beni mihrapta bırakıp gidince tüm planlar suya düşmüştü.

Adam yemin etme vakti geldiğinde kelimenin tam anlamıyla *kaçıp gitmiş*, ben de orada bir manken gibi durarak adamın cehennemden fırlamış bir yarasa gibi kiliseden fırlayıp gitmesini izlemiştim.

Onun yerine buradaydım. Las Vegas'taki bir parti otobüsünde, neredeyse hiç tanımadığım kırk küsur insanla çevriliydim ve kapıdan fırlayıp kendimi sokağa atabilmeyi diliyordum, en sevdiğim kuzenim kaçan nişanlımı aklımdan çıkarmak için beni de partiye gelmeye ikna ederken keşke hevesle kabul etmeseydim.

Evet, bunu kabul ettiğimde kesinlikle sarhoştum. Başarısız düğünümünden sonraki ilk birkaç gün boyunca şarap en iyi arkadaşım olmuştu. Son zamanlarda pek içki içmiyordum, bu yüzden o cesur *pinot noirlar* ve tadı idrara yakın *chardonnayler* doğrudan kafama vurmuş olmalıydı.

O süre zarfında başka nelere karar vermiştim kim bilir? İyi ki şirketimin günlük işlerini halletmiştim yoksa mali çöküşle karşı karşıya kalabilirdim. Ama kahretsin, sanırım Stella Margaux Pastanesi'nin menüsüne kırmızı şarap aromalı bir makaron ekleyip ekleyemeyeceğimizi sormak için baş aşçıma sabahın köründe e-posta attığımı hatırlıyordum.

Ve bir de o küçük viral video vardı...

Otobüsün diğer tarafından tiz bir ses, "Stella!" diye bağırdı ve beni somurtkan düşüncelerimden çekip çıkardı.

Bu, kuzenlerimden biri olan Daphne'ydi. Soy ağacımızdan silebilmeyi dilediğim bir kadın. Çene hizasındaki küt saçları, elimi tutmak için öne uzandığında zar zor hareket etti, kan kırmızısı tırnakları mükemmel bir şekilde yapılmıştı. Hobileri arasında büyücülük ve çocukların ruhlarını yemek olan siyahi Stepford Wife'a benziyordu ve eğer beni çok sinirlendirmeseydi enerjisine hayran kalabilirdim.

Ne yazık ki dedikoduya aç bir canavardı ve eminim ki düğünümün ters gitmesinin tüm kanlı ayrıntılarını basma sızdırmıştı. Otuz beş yaşında, iki çocuk annesi ve tanınmış bir plastik cerrahın vaktini, kendisinden yedi yaş küçük, terk edilmiş bir gelin hakkında konuşmaktansa daha iyi değerlendireceğini sanırdım ama hepimizin zaafı vardı.

"İyi ki geldin!" dedi Daphne coşkuyla koyu renkli gözlerini bana dikerek. "Nasıl hissediyorsun? Tüm olanlardan sonra... İyi misin?"

Son zamanlarda bu, herkesin en sevdiği soruydu. Nişanlım gittikten sonraki iki haftada gayet iyi olduğumu söylemeyi çok isterdim. Bunu duymayı tercih ederlerdi. Ama umutsuzluğumun kanıtları internette her yere saçılmışken yalan söyleyemezdim.

Birisi telefonumu elimden almalı ya da en azından sosyal medya hesaplarımın şifrelerini değiştirmeliydi. Belki bu, Instagram'da canlı yayın açıp sarhoş bir şekilde dünyaya aşkın gerçek olmadığını, erkeklerin çöp olduğunu ve Fransızları sikeyim diye haykırmamı engellerdi.

“Zor günleri atlatıyorum,” diye bağırdım müziğin sesini bastırmaya çalışarak. “Yine de burada olduğum için çok mutluyum! Janelle ve Ron için de çok mutluyum!”

Bir an bana inanmıyormuş gibi baktı ama sonra geniş, sahte bir tebessümle gülümsedi. Dişleri o kadar şaşırtıcı derecede beyaz ve düzgündü ki kaplama olmalıydılar. Tanrım, harika görünüyorlardı. “”Bu gece dışarıya çıkman çok güzel. Eski günlere geri dönmeli ve yine atına binmelisin!”

“Doğru! Kovboya merhaba deyin!” diye espri yapar yapmaz kendimi vurmak istedim.

Otobüs sarsılarak durup etrafımızdan heyecanlı çığlıklar yükseldiğinde elimi bıraktı. Janelle önde herkesin dikkatini çekmeye çalışarak mikrofona dokundu. Sesten dolayı irkildim ve kulaklarımı kapatmak istedim ama gecenin bu erken saatinde eğlenceyi bozan biri gibi görünmek istemiyordum.

“N’aber düğün ekibi!” diye bağırdı Janelle mikrofona. “Bu gece nasılsınız?”

Çığlıklar ve tezahüratlar yükseldi ve yanımda oturan, şampanyayı biraz fazla kaçırmış kadının dirseğinin suratıma inmemesi için kenara kaçmak zorunda kaldım. En yakındaki şişeyi kapıp bir dikişte bitirmek istesem de hâlâ ilk kadehimi yudumluyordum.

“Şimdi hepinizin eğlendiğini bildiğime göre,” diye devam etti Janelle, “programı gözden geçirelim diye düşündüm.”

Program önce kumar, sonra sekiz servislik bir akşam yemeği, ardından biz hanımların profesyonellerden kucak dansı dersi alabileceğimiz bir striptiz kulübünden sonra da gece boyunca dans etmekten oluşuyordu. Normalde bunların hepsine katılırdım. Poker masasında

herkesi alt edebilirdim, güzel yemeği severdim ve düzgün bir kucak dansı yapmayı öğrenme fikri kulağa muhteşem geliyordu. Ama bunların hiçbirisi için gereken enerjiyi toplayamıyordum. Uzun zamandır toplayamıyordum. Ve bu çok *korkunçtu*.

Kendim gibi hissetmeyi özlüyordum. Buruk olmak yerine neşeli olmayı özlüyordum. Partinin yıldızı olmayı ve sonuçları umursamadan bir meydan okumayı kabul eden ilk kişi olmayı özlüyordum. Sevdiğim ve güvendiğim adam beni ortada bırakmadan önce olduğum kişiyi özlüyordum.

Kendim olmayı özlüyordum. Stella lanet olası Baldwin. Ama kim bilir ne zaman geri dönecekti.

Bu gece, berbat vakit geçiren tek kişinin ben olmadığım gerçeğiyle avunacaktım. Otobüsten inmek için kapıya doğru ağır adımlarla yürürken yorgun bir şekilde iç çeken, geniş omuzları düşmüş, esmer bir adamın arkasına geçtim.

Evet dostum, seni çok iyi anlıyorum.

Daphne başka bir kadını da beraberinde sürükleyerek omzuma çarpıp önüme geçtiğinde kaşlarımı çattım. İçimden kalan şampanyamı “kazara” üzerlerine dökmek gelse de Janelle’in isteği üzerine hepimizin beyaz giydiğini düşünürsek bu sadece içini gösterecek ve başımı belaya sokacaktı. Trajik.

Bu geceki elbiseyle harika göründüğümü inkâr etmeyecektim. Etek uçları tüylü, kısa, ipeksi bir elbiseydi. Beyazla her zaman harika görünürdüm çünkü koyu tenli siyahi bir kadındım. Ama içimdeki o terk edilmiş gelinin bu görüntüden etkilendiğini de inkâr edemezdim. Göğsüm çok tanıdık bir acıyla sızladı. Şampanyamı bitirip gittiğimiz tüm mekânlardaki açık barların parasını ödedikleri için Ron ile Janelle’e dua ederek acımı bastırmaya çalıştım. Bunu atlatmak için kafayı bulmam gerekiyordu. Birisi telefonumu çıkarıp beni bir sövme seansından alıkoyduğu sürece sorun yoktu. Otobüsten inerken bıçak gibi keskin bir nefes aldım, üzerinde küçük simli yıldızlar olan kullanışsız, bantlı stiletolarım bileğimi burkmadığı için minnettardım. Bacaklarımı metrelerce santimmiş gibi uzun gösteriyorlardı ama yürümekten çok oturmak için yaratılmışlardı. Ya da çok çekici bir adamın omuzlarına atılmak için...

Bunu yakın zamanda yapmamıştım ve yapmayı da planlamıyordum. Kalbim kırılınca libidomun dibe vuracağını kim bilebilirdi ki?

Nedimelerden biri olan Sydney, gösterişli kumarhaneye girerken arkamdan, “Bu gece çok eğleneceğiz!” diye bağırdı. “Gerçi aramızdan herhangi biri kâğıt *oynamayı* biliyor mu?”

“Kimin umurunda?” dedi diğer nedime Rachel, sonra da bir kahkaha attı. “Smokinli yakışıklıların bir ton para kaybetmesini izlemek için bu bir bahane!”

Kahkaha krizine girerek yanımdan hızla geçtiler, otobüste kısa bir süreliğine önümde duran adamın etrafından dolaşmaya çalışırken neredeyse devrileceklerdi.

“Kahretsin, özür dilerim!” diye bağırdı Sydney, sendelerken adamın koluna yapışarak.

Adam döndü, elini kızın dirseğine götürdü ve onu sıkıca tuttu. “Tuttum,” derken hafif bir İngiliz aksanı duyduğuma yemin edebilirdim. Damadın Londra’da büyüdüğü ve sağdıçlarının çoğunun çocukluk arkadaşları veya Premier Lig’de oynayan futbolcular olduğu düşünüldüğünde bu şaşırtıcı değildi. “Ama dikkatli ol, tamam mı? Bence Ron ve Janelle bu gecenin sonunda kimsenin hastanelik olmasını istemez.”

Aksanı, şu an coşkuyla öten slot makinelerinin gürültüsüne rağmen belli oluyordu ve cümlesini söyleme şekli bunu doğruluyordu. Ama asıl etkileyici olan yüz ifadesiydi. O basmakalıp, dudakları gergin beyaz İngiliz tarzı gülümsemesi, sevinçten çok yüz buruşturmaya benziyordu. Kibar ve saygılıydı ama ifadesi aynı zamanda küçümseyiciydi. Böyle bir gülümsemeyle harika bir parlamento üyesi olurdu.

Dudaklardan bahsetmişken... Adamın dudakları güzeldi, öpülecek türdendi ve dudak nemlendiricisinin varlığından haberdar olduğu kesindi. Onu... Öpmeyi *düşünmüyordum* elbette. Patronluk taslayan ve smokin içinde fazla güzel görünen erkekler benim tipim değildi. En azından olmamalıydılar çünkü hayatımı mahveden adam da tam olarak böyle biriydi.

Ama bu adamın yakışıklı olduğunu inkâr edemezdim.

Sıcak kumarhane ışıkları altında saçları koyu kestane rengiydi. Dalgalı, mükemmel bir şekilde dağılmış bir tutam saç alnına düşüyordu ancak saçlarını pahalı bir kremle şekillendirdiğinden hiç şüphem yoktu. Delici mavi gözleri, kalın kirpiklerle çerçevelenmişti. Hızlı arama listemde dünyanın en iyi kirpik uzamanının numarası olmasa, kıskanırdım. Cildi muhtemelen Pamuk Prenses'inki kadar soluk olsa da altın rengindeki cilt alt tonuna bakarak yazını güneşin altında geçirdiğinden adım kadar emindim.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi yüz hatları o kadar mükemmeldi ki sanki klasik bir heykeltıraş onu bir mermer levhadan yaratmıştı. Düz burun, çıkık elmacık kemikleri, inanılmaz derecede keskin bir çene. Görünüşü... Görkemliydi. Adam sanki bir peri masalından fırlamış gibiydi.

Kadınlar kıkırdayıp kirpiklerini kırıştıtırırken ben ona bakmaya devam ettim. Kadınları suçlayamazdım. Eğer ona bu kadar yaklaşma fırsatım olsaydı ben de aynısını yapardım. Eski Stella, yani bekâr, çılgın ve kaygısız olduğum dönemlerdeki Stella hiç tereddüt etmezdi. Ama şimdiki hâlim...

“Aman Tanrım, reziller.”

Sağıma baktığımda Daphne'nin yanımda durmuş, karşımdaki manzaraya alaycı bir şekilde baktığını gördüm. Ama gözleri adamda değil de Beyaz Atlı Prens'e dokunmaya çabalayan iki kadındaydı.

Gerçek bir utanca tanıklık ediyormuş gibi başını iki yana sallayarak, “Rachel ve Sydney kendilerini asla tutamıyorlar,” dedi. “O adam hırpalanmaya hazır olsa iyi olur.”

Bir kadını bir erkeği hırpalama arzusundan dolayı suçlayamazdım, bunu ben de yaşamıştım hatta yapmıştım, bu yüzden Daphne'nin sözlerine cevap vermeye tenezzül etmedim. Ancak bakışlarımı adamın üzerinden *çekmedim*. Gözlerimin bayram etmesinde bir sakınca yoktu.

Artık ilişkim olmamasının bir artısı da istediğim zaman istediğim kişiye bakabilmemdi. Beş yıldır ilk kez bekâr bir kadındım. Özgürdüm. Ancak bu *özgürlüğün* her on dakikada bir ağlamak istemem anlamına gelmesi üzücüydü.

Devam etmeye ne kadar kararlı olsam da hâlâ ilişkimin ve birlikte kuracağımız hayatın altüst olmasının yasını tutuyordum ve bir süre daha böyle hissedeceğimi biliyordum. Öte yandan ona biraz daha âşık olsaydım, her şeyin çok daha kötü olabileceğini de biliyordum.

Bu, Étienne'i sevmediğim anlamına gelmiyordu. Tanrım, kesinlikle hayır. Ama son bir yıldır ilişkimiz... Gelgitliydi. Bunu düğün planlamasına ve iş yoğunluğuna, bir çifti yorabilecek tipik şeylere bağlamıştım ama başka bir şey vardı. O zamanlar bunu görmezden gelmiş, duygusal uzaklığını bana olan ilgisini kaybetmesi dışında her şeye bağlamıştım. Ama sonunda, olay bu noktaya gelmişti.

"Artık seninle olmak istemiyorum, Stella."

Bunun olacağını görmem gerekirdi. Dört aydır seks yapmamıştık. Her öpücük zorlamaydı. Bir keresinde ona dokunduğumda elini çekmiş ve parmaklarımın ne kadar soğuk olduğuna şaşırdığını bahane etmişti. Oysa elimi tutup avuçlarının arasında ısıtmak, hatta belki de donan parmaklarıma bir öpücük kondurmak için mükemmel bir fırsattı. Ama hayır. Ellerini ceplerine sokmuş, yürürken beni arkasından sürüklemişti. Mahvolduğumuzu bilmeliydim. Keşke gözlerimi daha önce açsaydım.

Ama şimdi gözlerim son derece açıktı ve birkaç hafta önce dönüp bakmayacağım bir adama kilitlenmişlerdi.

"Onlar gibi olmadığın için çok mutluyum," dedi Daphne, beni düşüncelerimden çekip çıkararak. Sözlerinde hoşuma gitmeyen imalı bir ton vardı. "Bütün bu... Süre boyunca çok zarif ve ağırbaşlıydın, *bilirsin*. Sokaklara çıkıp Étienne'e kaptırdığın o yılları telafi etmek için elinden geleni yapabiliirdin ama yapmadın. Bu ikisi, iğrenç küçük sürükler gibi davranmak yerine keşke senden bir şeyler ogrenselerdi."

Bu hakaret karşısında neredeyse tökezleyecektim, topuğum halıdaki görünmez bir çıkıntıya takıldı ama dengemi korumayı başardım. "Pardon?"

Daphne yaptığı korkunç yorumu savuşturarak elini salladı. "Kaba olduğunu biliyorum ama bu kadınlar gerçekten ayrı bir tür gibi. Onlara hiç saygı duymuyorum."

"Bunu yapsaydım bana da saygı duymayacağını mı söylüyorsun?" Meydan okuyor, o küçük kıvılcımın öfkemin alevlerini körüklemesine

karşı koyamıyordum. Daphne'ye hakkını vermeliydim çünkü ilk kez, düğün gününden beri hissettiğim o çaresizlik veya uyuşukluktan çok daha fazlasını hissediyordum.

“Elbette hayır,” diye azarladı koluma girip beni kendine çekerek. “Ama sana bakışım biraz değışebilirdi. Ama sen zaten asla öyle bir şey yapmazdın. Bu senin karakterinle hiç uyuşmuyor.”

“Gerçekten mi?” Akraba olabilirdik ama beni tanımadığı açıktı. Ya da belki de yoğun bir kariyer ve çökmekte olan bir ilişki, enerjimi ve kişiliğimi yavaş yavaş tüketmeden önce nasıl biri olduğumu unutmuştu.

Hayatım altüst olduktan sonra *zarif* ve *ağırbaşlı* olduğumu düşünüyordu. En son baktığımda bunlar *yas* ve *depresyonla* eş anlamlı kelimeler değildi. Eğer bunlardan herhangi birinin gerçekten ben olduğumu sanıyorsa, çok yanılıyordu.

“Evet,” diye onayladı kolumu hafifçe sıkarak ve karşılığında ona bir yumruk atmak istedim. “Bu sen değilsin, Stella.”

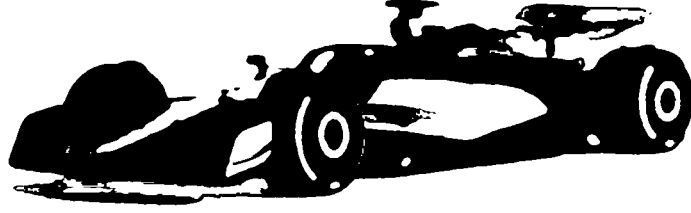
İçimde bir şey koptu ve son zamanlarda içime atıp hissetmeyi reddettiğim her duygu serbest kaldı. O kim oluyordu da bana kim olduğumu söylüyordu? Beni nasıl tanıyabilirdi ki? Beni kendimi tanıdığımından daha mı iyi tanıyordu? Ve benim veya bir başkasının hayatını nasıl yaşadığını yargılama hakkına sahip olduğunu nasıl düşünebilirdi? Bu onun hayatını etkilemiyordu ki.

Ama tamam. Tamam. Eğer öyle düşünüyorsa, boş ver. Boş ver *onu*. Ona tüm bunların altında yatan gerçek kimliğimi gösterecektim. Artık hesap verecek kimsem olmadığı için nasıl karmaşa yaratabileceğimi ona gösterecektim.

Eski Stella bu gece geri dönüyordu. Ve ortalığı birbirine katacaktı.

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 3

Thomas

Pekâlâ, belki de sandığım kadar nefret edilen biri değildim.

En azından, bu partideki kadınlar tarafından. Şu anda bana asılan iki kadın bunu hiç umursamıyor gibiydi. Hatta benden *çok* etkilenmiş gibi görünüyorlardı.

“Sen tam bir beyefendisin,” diye coştı solumdaki, bana bakarken âdeta gözlerinden kalpler çıkıyordu.

Onu kumarhanenin ortasında düşmekten kurtardıktan sonra arkadaşıyla ikisinin parlak zırlı şövalyesi olmuştum. Sanırım adı Rachel'dı... Ya da belki onun adı Sydney'di. Kendilerini tanıtırken fazla dikkat etmemiştim zira kumarhane katından asansörlere doğru ilerlerken olası bir saldırıya karşı hazırlanmakla meşguldüm. Parti otobüsünden inip insan kalabalığının arasından yürümek yeterince stresliydi ama şu âna dek her şey yolundaydı.

“Gerçekten çok tatlı,” diye mırıldandı sağımdaki, metal kutuya on kişi daha sıkışırken bana yaklaşıp. “Tanıştığın herkesin seni hemen sevdiğine bahse girerim.”

Bir bilselerdi.

“Hayranların gözdesiyimdir,” diye yalan söyledim, gülümsemelerinin ve kahkahalarının tadını çıkarırken.

İkisi de güzeldi, ya benim yaşlarımdalardı ya da biraz daha büyüklerdi ama bu beni daha önce hiç rahatsız etmemişti ve benimle ilgiledikleri sürece yaklaşımlarını hoş karşılayacaktım. Gerçi bunun dışında herhangi bir şey aramıyordum.

İstemediğimden değildi ama itibarım o kadar zedelenmişti ki bir yanlış adım daha atma riskini göze alamazdım. Kendimi beladan uzak tutmalıydım. Bu kadınlara ayıp etmek gibi olmasın ama ister tekiyle, ister ikisiyle yapacağım herhangi bir kaçamağın yarın magazin haberlerine konu olacağı hissine kapılıyordum.

Kapılar tekrar açıldığında, “Önce hanımlar,” dedim.

Kalabalığın geri kalanının arkasına geçip diğer asansörden inen yeni gruba katılmadan önce bana yine kirpiklerini kırıştırıp kıkırdadılar. Sanırım kumarhanelerim VIP salonu gibi bir yere getirilmişti ve bu odanın aynısını bir *James Bond* filminde de gördüğüme yemin edebilirdim. Geniş, siyah halısı olan loş mekânın etrafına poker, blackjack ve craps masaları serpiştirilmişti. Duvarı kaplayan şık, aynalı barın karşısına da rahat koltuklar yerleştirilmişti. Ve odanın uzak tarafındaki cam duvarın Las Vegas Bulvarı’na baktığından emindim fakat alan o kadar genişti ki karanlık pencerelerden görebildiğim tek şey sahte Eyfel Kulesi’nin parıltısı ve Bulvar’ın karşısındaki otellerin en üst kat pencereleri idi.

Odaya girer girmez bir garson şampanya tepsisi ve nazik bir el hareketiyle yanıma gelip beni diğer adamların toplandığı bölüme yönlendirdi. İki kadından oluşan heyecanlı ekibimden ayrılmak biraz hayal kırıklığı yaratsa da muhtemelen bu en iyi seçenektir.

“Toplanın çocuklar,” diye seslendi Ron müziğin sesini bastırarak. Bu sefer, otobüsün içinde çalan tekno canavarından biraz daha az baş ağrıtan türde bir müzik çalıyordu. “Bu geceki şölen başlamadan önce kadeh kaldırmak istiyorum.”

Odanın diğer ucunda nişanlısı varken nasıl bir şölen yaşanabileceğinden emin değildim ama sorun yoktu.

“Hemşehrilerime,” diye söze başladı Ron. Şampanya kadehini kaldırırken gözleri Birleşik Krallık’tan gelen bir avuç insana kaydı. “Bu gece burada olmak adına dünyanın yarısını katettiğiniz için teşekkür

ederim. Ve geri kalanınız... Sizin de çirkin suratlarınızı gördüğüme sevindim. Bekâr bir adam olarak son gecemi kutlamak için burada olmanız benim için çok anlamlı. Evleneceğim kimin aklına gelirdi?"

Kesinlikle benim aklıma gelmezdi. Ron Premier Lig'de futbolcuyken her hafta koluna farklı bir kadın takmasıyla tanınırdı. Sanırım geçen yıl emekli olup hayatının aşkını bulduğunda her şey değişmişti. Onun adına gerçekten mutluydum ama gelininin ileride kalbi kırılırsa şaşırmazdım.

Bu alaycı bir bakış açısydı. Belki de artık spot ışıklarından çekildiğine göre bunu başarma şansları olabilirdi. Ama daha önce gördüklerime ve diğer sporculardan bildiklerime dayanarak sadakat en güçlü özellikleri değildi.

Gerçi benim için bu doğru değildi. Hiç ilişkin olmadıysa aldatamazdın.

"Ron ve Janelle'e!" diye bağırdı yanımda duran adam.

Ron'un kadeh kaldırmasının son kısmını kaçırsam da bardağı kaldırıp yaklaşan düğünü kutlayan koroya katıldım. Sonra âdeta bir yarış başlamıştı.

Daha spesifik olmak gerekirse Ron, bize hayatımızdaki en iyi gecemizi geçirmemizi ve akşam yemeğine geçmeden önceki bir saat kumarın tadını çıkarmamızı söyledi. Kâğıt oynamaktan veya para kaybetmekten pek hoşlanmazdım, bu yüzden benim için boş geçecek bir saatti ama böyle bir yerde debelenmenin bir anlamı yoktu. Meraklı gözlerden ve kameralardan uzaktaydım ve burada kimse benim kim olduğumu umursamıyor gibiydi. Etrafta fazlasıyla yıldız vardı ve spor popülerliği sıralamasında futbolcuların F1 pilotlarını yeneceğinden oldukça emindim.

Şampanyamı bitirip boş bardağı yoldan geçen bir garsonun tepsisine koydum ve bara yöneldim. Daha sert bir şeyler için hazırdım. Normalde podyuma çıktıktan sonraki kutlamalar hariç sezon boyunca içki içmezdim ama bu hafta sonu bir istisna yapacaktım. Bunu hak ediyordum.

Janelle, kendi kadeh kaldırma konuşmasını Ron'dan önce bitirmiş olmalıydı zira kadınlar odaya dağılmıştı. Bir tepsi *shot*ın etrafına top-

lanmış bir grubun yanından gülümseyerek geçtim. Bir grup en yakın blackjack masasına koşmak için yanımdan hızla geçerken olduğum yerde durdum. Güvenli bir yer bulduktan sonra yoluma devam ettim ama tek başına duran bir kadın görünce yavaşladım. Bu otobüste gördüğüm kadındı.

Diğer kadınların çoğu eşleşmiş veya gruplar hâlindeydi ama o karmaşadan uzakta, barın en uç köşesinde takılıyordu. Sırtını bara vermiş, bir dirseğini mermer tezgâha dayamış, vücudunun incecik hatlarını ortaya çıkaracak kadar geriye yaslanmış bir şekilde oturuyordu. Uzun, koyu kahverengi bacaklarını üst üste atmıştı, bir stilettosu taburenin alt basamağına takılıyken diğeri çalan şarkının ritmine göre yavaşça zıplıyordu. Küçük beyaz elbisesinin tüylü eteği her seferinde birkaç santim daha yukarı çıkıyordu.

Elindeki şampanyayı rahat bir tavırla tutsa da gözlerindeki bakış bambaşka bir hikâye anlatıyordu.

Bunun bir tek anlamı vardı, sinsice izliyordu.

Dikkatini bana yönelttiğinde kıpırdamadan durdum. İlk başta beni değerlendirir gibi tepeden tırnağa hızla süzdü ancak gözleri yüzüme ulaştığında orada biraz oyalandı. Gözlerime baktı ve bakışlarımız birbirine kenetlendi. Dolgun dudaklarında bir gülümseme belirmeden önce gergin birkaç saniye geçti. Sanki beni çağırmış ve yanına gelmemi emretmiş gibi hissediyordum.

Hem ben kim oluyordum da bir kadına hayır diyecektim?

Yanındaki boş bar bölümüne yanaşıp barmenin dikkatini çekmeye çalıştım ve ona dönmeden önce bir burbon kokteyli sipariş ettim. Yakından daha da güzeldi, kusursuz teni, kocaman kahverengi gözleri ve beni mahvetmesine izin vereceğim o muhteşem dudaklarıyla buradaki en çekici kadındı. *Gelinden özür dilerim.*

“Şampanyadan başka bir şey ister misin?” diye sordum. Çok güzel bir açılış cümlesi olmamıştı ama onu tavlamaya çalışmıyordum. Burada güzel bir kadınla, izin verdiği sürece konuşmaya gelmiştim.

Bakışları bana kaydı ve başını aşağı yukarı sallamadan önce ona hızlıca bir kez daha baktım. “Ben de aynısından alayım. Ama viski olsun, burbon değil.”

Siparişini barmene iletikten sonra yan taraftaki bar taburesine oturup göz ucuyla onu izledim. Yüzü hâlâ odaya dönüktü, avlanmaya devam ediyordu ama bana odaklanmasını sağlamk, aşmam gereken şahsi bir zorluktu.

“Pekâlâ,” diye sordum. “Gelini nereden tanıyorsun?”

Gözleri tekrar bana dönmeden önce birkaç saniye geçti. Tüm dikkatini bana vermemişti, muhtemelen yarısını bile vermemişti ama bu, yine de bir başlangıçtı. “Janelle benim kuzenim,” diye cevapladı. Konuyu burada bırakıp beni sohbeti sürdürmeye zorlayabilirdi ama neyse ki, “Sen damadı nereden tanıyorsun?” diye sordu.

Abimin arkadaşı olduğu kısmını atlayarak, “Eski bir aile dostumun oğlu,” diye cevap verdim. “Pek yakın değiliz.”

Başını bir santim daha çevirmesinden anlaşıldığı kadarıyla bu ilgisi ni çekmişti. Tüm bunların ardında bir hikâye olduğunu hissediyordu. Benimle ilgili biraz ilginç bir şey olabileceğini. “Yine de buradasın.”

Maalesef.

“Aileyi temsilen,” dedim rahatça omuz silkerek. “Ayrıca, gelecek hafta iş için de burada olmam gerekiyordu, bu yüzden programıma uyuyordu.”

Bu sefer omuzlarını sallayarak biraz daha döndü. Henüz tamamen hazır değildi ama düşünüyordu. “İşin gereği çok mu seyahat edersin?”

“Öyle de denebilir.”

Açıklamamı bekliyordu, başka bir şey söylemememe rağmen bakışları hiç değişmemişti. “Ne iş yaptığını sınıfla paylaşmak ister misin?”

“Beni tanımıyor musun?” diye soruverdim. Ama bu samimi bir soruydu, kendimi bir pislik gibi göstermek için dememiştim. Gerçi soğukkanlılıkla kaldırdığı kaşları, durumu böyle algıladığını belli ediyordu.

“Tanımam mı gerekiyordu?” diye karşılık verdi.

Yüzündeki kim olduğumu bilmediğini gösteren ifade içimin rahatlamasına neden olmuştu. Numara yapmıyordu... Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Kim olduğumu ve ne yaptığımı açıklamak zorunda olmamak güzel olsa da beni hiç tanımayan biriyle karşılaşmak daha da güzeldi. Şu anda, abartılı bir düğün öncesi partisinde onunla sohbet eden sıradan bir adamdım.

“Son zamanlarda buralardaki herhangi bir reklam panosuna baktın mı?”

Gözlerinde bir şey parladı ve ardından dramatik bir nefes verip şampanya kadehini alaycı bir şekilde göğsüne bastırdı. Ama dalga geçiyor olmasına rağmen istediğim sonucu elde etmiştim... Artık tüm dikkati benim üzerimdeydi.

“Aman Tanrım,” dedi nefes nefese, doğrulup koltuğunda dönerken dizime çarptı. “Thunder From Down Under’da¹ dansçı mısın? Sizi *seviyorum* çocuklar.” Numaradan hafifçe eğilip, “Karın kaslarını görebilir miyim?” diye fısıldadı yüksek sesle.

Gülmemek için yanağımın içini ısırarak zorunda kaldım. Işıl ışıl bakan gözlerinden ve kendinden emin vücut dilinden, aslında sert biri olduğunu hissetmiştim ama mizah anlayışı beni şaşırtmıştı. “Ne yazık ki Avustralyalı değilim, İngiliz’im.” Yine de onun için gömleğimi seve seve çıkarırdım.

Hayal kırıklığıyla bir iç çekti. “Yazık oldu. Özel bir gösteri bekliyordum. O smokinin altında muhtemelen çok şey vardır.”

Dalga geçiyor olabilirdi ama cesurdu. Koyu gözleri hâlâ benimkilerden ayrılmamıştı, derinliklerinde meydan okuyan bir parıltı vardı ama yine de sadece bir anlığına, içlerinde başka bir şey gördüğümünden emindim.

“Bekle,” dedi, ben de onunla alay etmeden önce. “Buradaki yolların bu kadar berbat olmasının sebeplerinden biri sen misin yoksa?”

Alaycı bir şekilde sııttım. Şehrin yarısı yarışa yer açmak için kapatılacaktı ve zaten berbat bir hâlde olduğu konusunda haksız değildi. “Suçluyum.”

Mona Lisa’yı andıran gülümsemesi canlanmıştı. “Demek *yarış pilotusun*,” dedi yavaşça parçaları bir araya getirirken ve o an dizini benimkine biraz daha sert bastırdığına yemin edebilirdim. “Sanırım daha önce hiç böyle biriyle karşılaşmadım.”

Artık tüm dikkati bende idi ve bu... Çok etkileyiciydi. Beni yere seriyordu. Sanki istesem bile ondan kendimi koparamazmışım gibi...

1 Las Vegas’ta sahne alan ve uluslararası turnelere çıkan Avustralyalı erkek striptiz grubu. -ed.n.

Kendimi, dişlerini geçirebileceği mükemmel bir av hâline getirmiştım ve şimdi yemeğiyle oynamaya hazırды.

“İlkin olduğuma sevindim,” dedim.

“Hımm, eminim sevinmişsindir.” Sonunda, vaktini harcamaya layık olduğuma karar vermiş gibi tokalaşmak için elini uzattı. “Ben Stella.”

Parmaklarımı onunkilere doladım, yumuşak avucunun sıcaklığı içime işledi. “Thomas. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Barmen içkilerimizi tazgâha koyduğunda ellerimizi indirdik, göz temasımız kesildi ve odanın geri kalanı hızla görüş alanımıza geri geldi. Ne zaman bulanıklaştığını hatırlamıyordum ama tekrar anlamlandırabilmek için gözlerimi kırpmam gerekti.

“Peki, Thomas,” dedi ve Amerikan aksanının keskin ünsüzleriyle isminin dilinden dökülüş şekli şaşırtıcı derecede seksi gelmişti. “Şimdiye kadar hiç şampiyon oldun mu?”

Bu gerçekten de benden habersiz olduğunu gösteriyordu çünkü Pilotlar Şampiyonası’nı kazanmaya çok uzaktım. Yedinci olmak hiç de fena değildi ama kesinlikle birinci değildim.

Bu sezonun şimdiye kadarki iniş çıkışlarını hızlıca anlatmak imkânsız olacağından, “Hayır ama son yarışta podyuma çıktım,” diye cevap verdim.

“Ah,” diye mırıldandı bilmiş bir tavırla. “Demek bir kaybedensin.”

Damarıma basmıştı ama yüzümdeki o alışılmış gülümsemeyi silmedim. “Bazıları bana öyle de diyebilir.”

“Bana pek de kaybeden gibi görünmedin.” Şampanyasının kalanını içmeden önce beni tekrar dikkatlice süzdü. Boş kadehi biraz fazla sert bir şekilde masaya bıraktıktan sonra parmaklarını yeni kadehinin etrafına doladı. “Burada kaybeden biri varsa o da benim.”

Öz güvenli duruşu bir anlığına kayboldu ve ne söylediğini fark ettiğinde irkildi. “Tanrım, özür dilerim.” Titrek bir kahkaha attı. “Sadece biraz buruktum. Sen bana aldırma.”

Saçlarını savurup omuzlarını geriye atarken bile eski duruşuna kavuşmak için mücadele ettiğini hissedebiliyordum. Bir yanım neredeyse çekip gitmek istiyordu, başkasının kendisini acındırma partisine

katılmaya ihtiyacım yoktu ama onun bu durumdan kurtulmak için mücadele etmesi beni olduğum yere sabitlemişti. Ve tamam, itiraf ediyorum... Böyle bir kadını neyin sarsabileceğini merak ediyordum.

İçkisinden uzun bir yudum alana kadar bekledim ve “Bu burukluğun özel bir sebebi var mı?” diye sordum.

Yutkundu ve içkinin yakıcı tadı karşısında irkilmedi. “Magazin sayfalarına falan bakmaz mısın?” diye sordu bana yan yan bakarak. “Her sabah bir fincan Earl Grey eşliğinde *DeuxMoi*’ya bakmıyor musun?”

“Bunun için yeterince ünlü müsün?” diye gülümsedim hafifçe. Yine de magazin sayfalarına girecek kadar tanınmış biriyle konuşuyor olmam ilginçti.

Neyse ki bu onu güldürmüştü ve duruşundaki gerginliğin bir kısmı tekrar kaybolmuştu. “Egomu zedeledin.”

“Adil olmak gerekirse, sen de benim kim olduğumu bilmiyordun.”

“Doğru. Şey, eğer derin ve karanlık hikâyemi gerçekten bilmek istiyorsan... İki hafta önce mihrapta terk edildim.”

Sözlerini algılamam biraz zaman aldı. Çok şaşırmıştım. Biri bu kadını düğün gününde terk mi etmişti? Onu sadece beş dakikadır tanıyor olmama rağmen buna inanamıyordum ama belki de bu güzelliğinin ve yoğun çekiciliğinin altında bir canavar vardı. Yine de bu tür şeylerin sadece filmlerde olduğunu sanırdım. “Şaka yapıyorsun.”

“Ne yazık ki hayır.” Gergin bir şekilde gülümsedi. “Hayatımın beş yılı birkaç saniyede boşa gitti.”

“Aman Tanrım,” diye nefes verdim onun adına karnıma yumruk yemiş gibi. Bir tür şeytan bile olsa ondan kurtulmak için yemin etmeye ramak kalana kadar beklemezdim. Hiç ilişki deneyimim olmayabilirdi ama en azından *bunu* yapmamam gerektiğini biliyordum. “Bu çok kötü.”

“Evet, hatırlattığın için teşekkür ederim,” dedi sahte bir neşeyle.

Onu benimle konuşma kararına pişman etmiş olma ihtimalim olsa da umursamaz bir tavırla omuz silktim. Ama kendimi tutup yalan söylemeyecektim. “Özür dilerim derdim ama görünüşe bakılırsa bir kurşundan kurtulmuşsun.”

Dudaklarına bir kez daha cam saplanmış gibi donup kaldı. “Nasıl yani?”

Hâlâ beni eğlendirmeye istekli olması iyiye işaretti ve “En büyük gününde seni terk eden bir adam, hayatının geri kalanında bağlı kalmak istemeyeceğin adi bir şerefsizdir,” derken ciddiye dim.

Gözleri kocaman açılınca acaba bana defolup gitmemi söyleyecek mi diye merak etmiştim... Ama o güldü. Sesi havada bir uğultu gibi yankılandı. Gür ve içtendi, melodik hiçbir yanı yoktu. Tatlı veya yapmacık değildi. Ve olması gerekenden çok daha fazla hoşuma gitmişti.

“Daha ilk dakikadan küfür ettiniz. Sizi neredeyse hiç tanıımıyorum bile bayım.”

“Uygunmuş gibi gelmişti.”

“Kesinlikle haklısın,” diye onayladı bardağını biraz daha yukarı kaldırarak. “Buna kadeh kaldıralım mı?”

Elimi içki bardağıma sarıp onunkine doğru götürdüm, gözlerine bakarken bardakları hafifçe birbirine vurdum. “Tüm adi şerefsizler,” diye bağırdım kibirli bir şekilde. “Bizden uzak dursunlar.”

İçkisinden bir yudum aldı, bardağı indirirken dili kırmızı rujlu alt dudaklarında gezindi. Bu hareketi bakışlarımı dudaklarına kaydırmama neden olmuştu ve yayılan gülümsemesinden de anlaşılacağı üzere bakışlarımı fark etmişti.

“Biliyor musun,” dedi bardağını bırakırken. “Biraz daha kaba olmanı ummuştum.”

“Öyle mi?” diye sordum, bir yudum daha alırken. Ona yetişmem gerekiyordu. Ayrıca dikkatimi o günah dolu dudaklarından uzaklaştırmam gerekiyordu. “Ne söylememi isterdin?”

“Ah, belki de şöyle bir şey olabilirdi: *O adi şerefsiz gitmiyse ne olmuş yani, seni yatağa ben atarım.*”

Viskimi içerken az kalsın boğulacaktım. Öksürerek boğazıma kaçan sıvıyı çıkartmak için yumruğumu göğsüme vurdum. “*Aman Tanrım, kadın.*”

Cesur olduğunu anlamıştım ama bu beklemediğim bir seviyedeydi. Nahoş veya utanç verici değildi. Etkileyici ve düpedüz eğlenceliydi. Filtresiz, aklından geçenleri söyleyen ve istediğinin peşinden giden kadınları severdim. Uysallık sıkıcıydı.

Ayrıca biraz daha uygunsuz bir şey söyleyeceğimi umma konusunda da haksız sayılmazdı. Farklı koşullar altında olsaydık ona tam olarak istediğini vermekten çok mutlu olurum.

Masumiyetin resmini çizer gibi bir tutam saçını parmağına doladı ama etrafa içten bir neşe yayıyordu. Benimle oynuyordu. Ama onda başka bir şey vardı, ateşli bir şey ve benim de içimi yakmaya başlamıştı.

“Çok mu fazla oldu?” diye sordu utanarak.

Bu gece başımı belaya sokmayacağıma, sadece burada oturup sohbet edeceğime yemin etmiştim. Bu kadarının yeterli olması gerekiyordu. Ama Stella'nın dudaklarından dökülenler sözümünden dönmeme neden olacaktı.

“Hayır,” dedim sesimin hırıltı gibi çıkmasına neredeyse şaşırarak. “Kesinlikle dozunda.”

BÖLÜM 4

Stella

Eski Stella geri dönmüştü.

Beş dakika içinde bir erkeği baştan çıkarmıştım ama bu yeni bir rekor olmasa da eskiden olduğum kadınla aynı seviyedeydi. Ve Tanrım, harika hissettiriyordu. "Kesinlikle dozunda," diye sözlerini tekrarladım ve yeniden kazandığım öz güveni kaybetmemek için bakışlarımı kaçırmaya cesaret edemedim. Ama bakışları o kadar yoğunlu ki istesem bile başarabileceğimden emin değildim. "Peki, madem öyle diyorsun."

Beyaz Atlı Prens'le şansımı zorladığımı biliyordum. Beni ve kadeh kaldırırken söylediği şeyi yorumlamamı kaba ve itici de bulabilirdi. Kibirli ve kibar tavrı göz önüne alındığında buna şaşırmazdım ama dudaklarıma sanki konuşmaktan fazlasını yapıyormuş gibi baktığında, denemeye değer diye düşünmüştüm.

Ve denediğim için mutluydum çünkü gözlerindeki pırıltı bu riske değdiğini gösteriyordu. Bu ihtiyacım olan bir zaferdi. Kanımda yarattığı kıvılcım ise artıydı.

Tekrar istendiğimi hissetmek güzeldi. Çekiciliğimin tamamen kaybolmadığını bilmek güzeldi. İlişkimizin son aylarında nişanlımın ilgisini çekemediğimi düşünürsek, çekiciliğimi tamamen kaybettiğimi düşünmemek zordu ama şu an yaşananlar hâlâ insanları kendime çe-

kebildiğimin kanıtıydı. Hâlâ arzulanabileceğimin. Ne yazık ki içimdeki kocaman boşluğu kapatmak için pek bir işe yaramıyordu ama yine de dokuyu iyileştiren bir yara bandı gibiydi. Hiçbir şeyim olmasından-sa bunu tercih ederdim.

“İnan bana bu bir iltifattı,” dedi Thomas parmak uçlarını çıplak dizimde gezdirirken, “cesaretini takdir ediyorum.” Dokunuşu, içimde bir şeyleri harekete geçiren sıcak bir iz bırakmıştı. Ama bu hisse bir isim verme şansım olmamıştı çünkü keskin ve mide bulandırıcı bir suçluluk duygusu beni ele geçirmişti. Bu adamla utanmadan flört ederek nişanlıma ihanet ettiğim için suçluluk duyuyordum. O an artık bir nişanlım olmadığını kendime hemen hatırlatmam gerekti. Bir ilişkim yoktu. Sadık kalacağım kimse yoktu. Aldatacağım kimse de yoktu. Hem bu gece ortalığı birbirine katacağımı söylemiştim, değil mi? Kendini geri çeken bir kız bunu yapamazdı. Ama eğer gerçekten büyük bir karmaşaya yol açmak istiyorsam ve Daphne’ye sandığı gibi bir azize olmadığımı kanıtlamak istiyorsam bir sonraki kurbanımı cezbetme vaktim gelmişti. Bunun sadece yol üzerindeki bir durak olması gerekiyordu, bu geceki birçok zaferimin ilkiydi.

Ancak... Başka birini bulmak da istemiyordum.

Her şeyden önce barda rahattım çünkü kazanan kadınların tiz çığlıklarından ve kaybeden erkeklerin bağırarak ettiği küfürlerden uzak-taydım. İkincisi, Thomas aslında Beyaz Atlı Prens lakabına tam da uyan bir tipti... Bu çocuk çok eğlenceliydi. Ve üçüncüsü... Belki de eski Stella’nın *o kadar yoldan* geri dönmesine gerek yoktu. Hâlâ buradaydı, sadece kış uykusunda olduğunu kendime kanıtlamıştım bile. Ve bu kötü bir kıza bir şey kanıtlamaktan daha önemliydi.

Ve tamam, odadaki en çekici adam oydu. Neden daha az çekici birini bulmak için gidecektim ki?

“Güzel,” dedim Thomas’a ve sonra içkimin kalanını kafama diktim. Boş bardağı masaya bıraktım. Viski damarlarımı ısıtırken ona gü-lümsedim. “O zaman bana bir içki daha ısmarlayabilirsin.”

Derin ve alçak bir sesle güldü ama barmene işaret etmek için zaten elini kaldırmıştı bile. Bu bana onu gizlice tekrar değerlendirme fırsatı vermişti. İlk düşündüğümünden daha yakışıklıydı, burnunda hafif çilleri ve gözlerinin etrafında birkaç belli belirsiz gülme çizgisi vardı. Daha

önce de aynı yüz ifadesini takınmış olabilirdi ama sık sık gülümseyen bir adamdı.

Siparişi verdikten sonra kaşlarını beklentiyle kaldırıp bana baktı. “Bir sonraki kadehi ne için kaldırmamız gerektiği konusunda bir fikrin var mı?”

Parmağımla çeneme vurarak düşünüyormuş gibi yaptım. “Kadın-erkek karışık bir bekârlığa veda partisinin iyi bir fikir olduğunu düşünen bu aptal gelin ve damada mı kaldırsak?”

Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı, bakışları Janelle ve Ron’un aptalca davrandığından emin olduğum kalabalığa doğru kaydı. “Kanada’da bu tür partilerin yaygın olduğunu biliyor muydun? Kadınli-erkekli bekârlığa vedaların.”

Daha önce benim de aynı önemsiz bilgiyi düşünmem ne kadar komikti. Bu onun lehine bir puandı. Tiksinmiş gibi yaparak başımı iki yana salladım. “Kanadalılarda bir tuhaflık olduğunu *biliyordum*.”

Tekrar güldüğünde sesi beni sıcak bir kucaklama gibi sarmıştı. “Bir İngiliz Milletler Topluluğu ülkesini savunma ihtiyacı hissediyorum ama bunun savunulacak bir yanı yok.”

“Şaka yapıyorum,” dedim neşeyle. Bakışlarım bir sonraki içkimizi koyan barmene kaydı. “Kanada’yı seviyorum. En başarılı dükkânım Vancouver’da. Güzel şehirdir.”

“Dükkân mı?”

“Ah, doğru,” diye dalga geçtim başımı yana eğip ona tatlı tatlı gülümseyerek. “Hâlâ kim olduğumu bilmiyorsun.”

Bardağına uzanırken gözlerim hareketlerini takip etti ve Tanrım... Adamın elleri kocamandı. Uzun parmaklar ve geniş avuçlar, kötü şeyler yaparken hayal edebileceğim türdendi.

Çok erken, Stella. Buna hazır değilsin.

“Anlat o hâlde.”

Tekrar yukarı bakmayı başarmam birkaç saniye sürdü. Cevap vermeden önce aniden kuruyan ağzımı ıslatmak için içeceğimden bir yudum almak zorunda kaldım. “Ben bir girişimciyim.”

Bu belirsiz bir cevaptı ama kariyerimi ve onu oluşturan her şeyi özetleyen başka bir kelime yoktu.

Elbette, o da tam anlamadığı için kafası karışmıştı. “Bu, neden ünlü olduğunu açıklamıyor.”

“Tam olarak ünlü değilim,” diye düzelttim. “Bazı çevrelerde iyi tanınırım.”

Sanki utangaç davrandığım için hayal kırıklığına uğramış gibi başını iki yana salladı. Cesareten hoşlandığı konusunda yalan söylemiyor olmalıydı.

“Bana bundan daha fazlasını söylemen gerek.” Eğildi ve gözlerimiz tekrar buluştu. Bakışlarında beni şaşırtan bir merak vardı çünkü bir erkeğin bana en son ne zaman bu kadar ilgiyle baktığını hatırlamıyordum. “Bana kim olduğunu anlat.”

Kalbim hızlanmıştı. Bu bir yarış değildi ama yine de üstünlüğü kaybediyormuşum gibi geliyordu. *Onun* benim oltama takılması gerekiyordu. Benim onun oltasının ucunda sallanmam değil.

“Ne bilmek istiyorsun?” diye sordum.

“Baştan başla. Bana önemli noktaları anlat.”

“Baştan mı? Tamam.” Gülererek tabureme iyice yerleştim. “Atlanta’da büyük bir gıda şirketinin CEO’su ve bir şirket avukatının çocuğu olarak doğdum. Annemle babam, babamın şirketi dolandırıcılıktan soruşturulurken tanışmışlar. Annem davayı kazanmış. Kısa süre sonra babam ona evlenme teklif etmiş.” Babamın o zamandan beri nasıl hırpalandığını anlatmadım. Ya da benim gerçek aşk anlayışımın onlarınkine çok benzediğini. “Güzellik yarışmalarına katılarak büyüdüm ve gençken modellik yaptım, sonra Georgetown’da muhasebe okudum. Ve ardından... Sosyal medyada patladım.”

“Patladın mı?”

Çoğu insanın ilgilendiği asıl başlangıç buydu ancak özellikle içinde büyüdüğüm zenginlik ve ayrıcalık gibi önceki kısımları atlamak samimi-yetsizlik olurdu. Bunlar olmadan hayatımda hiçbir şey mümkün olmazdı.

“Üniversitedeyken çok fazla pasta yapardım,” diye açıkladım. “Stres atardım. Ve bu konuda çok iyiydim.” Başardıklarımı düşününce mütevazı olmanın bir anlamı yoktu. “Bu yüzden pastalarımı ve tariflerimi internette paylaşmaya başladım. Kısa videolar yaptım, kişiliğimi gerçekten ortaya koydum ve bundan çok keyif aldım. Makaronlarımla tanındım.”

Yavaş yavaş olsa da beni tanımaya başladığını görebiliyordum. Ah, kim olduğumu biliyordu. Sadece vitrindeki ismin arkasında gerçek bir kişi olduğunu fark etmemişti.

“Kendi pastanemi ne zaman açmayı planladığımı soran birçok mesaj aldım,” diye devam ettim. “Bunu son sınıfa kadar ciddi olarak düşünmemiştim. Yani, muhasebede bir kariyer, kulağa istikrarlı geliyordu ama gerçekten önemsedğim bir şey yapmadığım sürece *sıkıcıydı*. Mesela pastane açmak gibi. Ailem bu fikri pek sevmeydi ama babam DC’deki ilk pastanemi finanse ettikten sonra gerisi geldi. Sekiz yılda yüz tane şube açtık ve daha fazlası da yolda.”

Thomas hikâyemi derin bir sessizlikle takip ediyor ve sanki beni yeni gözlerle görüyormuş gibi yüzümü inceliyordu.

“Sen sadece *Stella* değilsin,” dedi sonunda ve sözlerinde etkileyici bir hayranlık olduğuna yemin edebilirdim. “Sen *Stella Margaux’sun*.”

“Buyurun benim.”

“Vay canına.” Dirseğini bara dayayıp geriye yaslandı ve bana tekrar baktı, yüzüne bir gülümseme yayılmıştı. “Beklenmedik bir şey bu.”

“Benim bir yarış pilotuyla tanışmam kadar beklenmedik.” İçkimden bir yudum daha aldım, viski yavaş yavaş içime aktı. “Aslında adım Stella Baldwin,” diye düzelttim. “Margaux benim göbek adım. Bir makaron dükkânına daha çok yakışacağını düşündüm.”

“Kulağa hoş geliyor.”

“Ve makaronlar tek ürünlerim değil.” Neden hâlâ konuştuğumu bilmiyordum ama burada oturup her kelimemi özümsemeye istekli olması içimde saçmalamaya devam etme isteği uyandırıyor. “Turtalara da bulaştım.”

Kaşlarını kaldırdı. “Gerçekten mi?”

“Bazı günler.”

Bir kahkaha attı.

“Başka pastanelerim de var,” diye açıkladım eğlenmesinden cesaret alarak. “Tatlı düşkünlüğüm sadece makaronlarla sınırlı kalmadı. Birkaç kafem ve bir butiğim de var ama onlar oldukça yeni girişimler.”

“Bana kendimi yetersiz hissettiriyorsun,” dedi ama itirafının altında hiçbir kırgınlık belirtisi yoktu. “Sen burada dünyayı ele geçirirken

ben geçimimi sağlamak için pistte araba kullanmaktan başka bir şey yapmıyorum.”

“Ve kazanamıyorsun bilc. Ben *çok daha* etkileyiciyim,” dedim hafif yüksek sesle fısıldayarak.

Bu sefer gülerken başını geriye attı ve bu hareketi bakışlarımın boynuna kaymasına neden oldu.

“Beni çok komik buluyorsun, değil mi?” Ne kadar kuru veya küçümseyici olursa olsun söylediğim neredeyse her şeyden keyif alıyordu. Çoğu insanla konuşurken hakaret eder gibi görünmemek için sesimi alçaltmaya çalışırdım ama onunlayken kendimi tutamıyordum. Daha da önemlisi, Étienne’in pek anlamadığı bir şey olan mizah anlayışımı, bu adam anlıyor gibi görünüyordu.

Onu düşünmeyi bırak. Sanki o seni düşünüyor da.

Thomas kendini toplarken bana sırtıttı. “Ne diyebilirim ki?” diye itiraf etti. “İnanılmaz derecede eğlençelisin.”

“Sanırım *dürüst* demek istedin.”

“Biraz nazik olmaya çalışıyordum.”

“Tam bir İngiliz davranışı.”

“Bunu fark etmen ne hoş.”

“Ama eski sevgilime adi şerefsiz dedin,” diye belirttim, bu atışmanın gerekenden çok daha fazla tadını çıkararak. “Sanırım nezaket için biraz geç kaldın.”

“Ama sen de beni, seni becermeye davet ettin, bu yüzden eşit seviyede olduğumuzu söyleyebilirim.”

İçimde bir şeyler alev alıyordu ve o bana dik dik bakarken bu his karnımın alt kısmına yerleşmişti. Bu his için bir isim bulmuştum: çekim. Hatta belki arzu. Buna benzer bir şey hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki neredeyse yabancı geliyordu. Ama bu kez mucizevi bir şekilde bu hisse yalnızca azıcık bir suçluluk duygusu eşlik ediyordu.

“Hatırladığım kadarıyla,” dedim rahat yorumunun aklımı başımdan aldığını belli etmemeye çalışarak. “Sana, kadeh kaldırmak için başka bir seçenek sunuyordum sadece. Bir davet değildi.”

Ve bu doğrudu. Bu gece yatakta ya da karanlık bir köşede duvara yaslanarak ya da pis bir tuvalet kabininde kilitli kalarak bitmeyecekti.

Eski Stella herkesle yatmazdı ama kesinlikle ve memnuniyetle onları kandırırdı. Hepsi bu.

Artık birlikte olma şansımızın olmadığını bildiğine göre kalkıp gidebilirdi. Ben de bunun için onu suçlamazdım. Eğer bir yere varmayacaksa neden bana asılmakla vakit kaybedecekti ki? Bu durumdaki diğer bazı erkekler gibi bana kaltak ya da fahişe diyeceğini sanmıyordum ama nereden bilecektim? Bu adam, yalnızca ortak bir bağım olan bir yabancıydı ve hayal edilebilecek en tuhaf durumlardan birinde bir araya gelmiştik.

“Bunu bilmek güzel,” dedi sanki koyduğum sınırı kabul etmesi gerçekten çok kolaymış gibi. “Sadece konuşmakla yetinebilirim.”

Bunu yutmamıştım. “Gerçekten mi? O kadar mı ilginçim?”

“Buradaki insanlarla kıyaslandığında mı?” İkimiz de büyük bahislerin döndüğü odaya bakarken Sydney poker masalarından birine çıktı ve neşeli bir çığlık atarak bahis çiplerini havaya savurdu. “Gecemi seninle geçirmekten son derece mutluyum.”

Yeniden ona döndüğümde o da bana bakıyordu. Gözleri, ona uzun süre bakmaya cesaret eden herkesi boğmakla tehdit eden karanlık sular gibiydi. Ben bile içine atlamak istiyordum.

Midem yine bulanmaya başlamıştı ve içimde bir sıcaklık hissettim. Bir ilişkiyi bitirdikten hemen sonra böyle bir şey hissedeceğimi hiç tahmin etmezdim. Yanlıştı ama acı verici derecede doğru hissettiriyordu.

“Tatlı sözler,” dedim sonunda ve viskinin midemde kaynayan şeyi yıkamasını umarak bardağımı tekrar kaldırdım. Ama bu ateşe benzin dökmek gibi olmuştu.

Başımı çevirmek zorunda kaldım ve kucağıma baktım. Ne zaman olduğunu bilmiyordum ama bir ara bacak bacak üstüne atmayı bırakmıştım. Böylece tamamen birbirimize dönük oturuyorduk, bir bacağı dizlerimin arasına girmiş, diğeri ise sağ bacağıma değiyordu. Sanki beni bara çarpmaktan alıkoyuyormuş gibiydi. Bu sinir bozucu derecede düşünceli bir tavırdı.

Ama öte yandan bu, elbisemin altını görebileceği anlamına da geliyordu. Gerçi bunu pek umursamıyordum. Benden başkası da özel

tasarım iç çamaşırlarıma ve beş yüz dolar değerindeki çikolata kahvesi dantellerime hayran olabilirdi ama sadece hayran olmakla yetinecekti.

Şey... Tabii ben daha fazlasını yapmasına izin vermediğim sürece.

Bu rahatsız edici düşünceyle telaşlanarak, "Affedersin. Burnumu pudralamam gerek," dediğimi duydum. Sonra dizini itip taburemden indim. Çantamı kaptım ve tuvalete gitmek için aceleyle yazıları takip ettim.

Loş ışıklı arka koridora adımımı atar atmaz telefonumu çıkartıp derin bir nefes almaya çalışırken en iyi arkadaşıma mesaj attım. Sakinleşmem ve beni terleten o boktan hormonları kontrol altına almam gerekiyordu çünkü bu uygunsuzdu.

Stella: Burada çok yakışıklı bir adam var ve aptalca davranmamaya çalışıyorum. Bana toparlanmamı söyle.

Keşke Mika da bu gece burada olsaydı. Beş gün önce kocasıyla Alpler'de kayak yaparken kaval kemiğini kırmasaydı, burada olabilirdi. Janelle, Daphne ve benimle teknik olarak kan bağı olmasa da Mika'yla birlikte büyüdüğümüz için Baldwin kuzenlerinden biri olarak kabul edilirdi. Aile fotoğraflarımızın çoğunda vardı. Hatta onun olmadığı çok az fotoğrafımız vardı.

Cevabını saniyeler içinde ekranımda gördüm.

Mika: Git ve onu becer.

Sanırım ondan beni doğru şeyi yapmam için ikna etmesini isterken aldığım cevap buydu. Kuzenlerimden Janelle sağ omzumdaki melekken Mika ise küçük kırmızı elbiseli şeytandı.

Stella: Aradığım cevap bu DEĞİLDİ!

Mika: Neden olmasın??? Seks yapman gerek, çok uzun zaman oldu. Bir tarafını örümcek ağıları kaplamıştır muhtemelen.

Cevap vermek yerine onu aradım.

Üçüncü çalıştan sonra açtığımda, “Öncelikle, bu çok kaba bir laftı,” diye azarladım onu. “İkincisi, bu gece kötü bir karar *vermeyeceğim*.”

“Yakışıklı bir erkekle birlikte olmak kötü bir karar değil,” diye karşılık verdi hiç tereddüt etmeden. “Ayrıca Ron onu tanıyor, değil mi? Ve biz Ron’u sevmiyor muyuz? Bu da sözünü ettiğin adamın esasen iyi biri olduğu anlamına gelmez mi?”

Ron’u seviyorduk. Ron, Janelle ile çıkmaya başladığında Mika ve ben onun kızımıza kötü davranacak bir pislik olmadığından emin olmak için ona cehennem azabı çektirmiştik. Birlikte oldukları yıl boyunca (babam ve Mika’nın kocası dışında) partnerine bu kadar bağlı bir erkek gördüğümü sanmıyordum. Janelle için bu kadar mutlu olmasaydım onu kıskanırdım.

“Ron iyi bir adam,” diye kabul ettim. “Ama bu otomatik olarak tanıdığı insanları da iyi biri yapmaz.” Hem Thomas onunla yakın bile değildi.

“Oynaşman için iyi bir adam olmasına gerek yok,” dedi Mika. “Onunla takılacaksın, evlenmeyeceksin—”

“Hey!” diye araya girdim. “Bu konu hakkında hâlâ hassasım, tamam mı?”

Derin bir nefes aldı. “Biliyorum, biliyorum. Ama bebeğim, sen ve Fransız birlikte olmak için yaratılmamışsınız. Senin de kendini tekrar ortaya koyman gerek. Onun vakit kaybetmediği kesin.”

Étienne için kullandığı lakap dudaklarımda hafif bir gülümsemeye neden oldu. “Elbet yapacağım ama şimdilik deniyorum—” Son cümlesini anladığım an duraksadım. “Bekle, ne demek vakit kaybetmiyor?”

Sınırı aşan bir sessizlik oldu. Oysa Mika asla sessiz biri değildi.

“Mika ne demek istedin?” diye üsteledim.

“Stella, endişelenme,” dedi sonunda ama ses tonundan bir şey söylemek istemediğini anlamıştım.

“Ama endişeleniyorum.”

Bana bir şey söylemekte tereddüt edermiş gibi inledi. “Bak, dün gece bir kadınla görüldüğünü ve... Çok samimi göründüklerini duymuş olabilirim.”

“Samimi mi?” diye tekrarladım sesimdeki histerik tonu gizlemeye çalışarak ama faydası yoktu. “Bu ne demek oluyor?”

“Stella...”

“Söyle.”

“Öpüşüp sarılmışlar demek oluyor, tamam mı?” diye söyledi açıkça. Bunu duygularımı incitmek için yapmıyordu, dürüstlüğü ne kadar değer verdiğimi bilirdi ama yine de söyledikleri karşısında irkildim.

Boğazımda büyüyen yumruyu yutmaya çalıştım. “Peki, kaynağına güveniyor musun?”

“Eh, kaynak benim gözlerimdi, yani...”

Demek Étienne beni lanet olası mihrapta bıraktıktan iki hafta sonra gerçekten de başka biriyle dışarıya çıkmıştı.

“Şaka yapıyor *olmalısın*,” diye mırıldandım. Yanan gözlerimi ovuşturmak istiyordum ama maskaramı mahvetmemek için yapmadım.

Birlikte olduğumuz sürenin en azından bir kısmında, özellikle de sonlarına doğru, beni aldatmış olma ihtimali çok yüksekti ama elimde hiçbir zaman sezgilerimden başka bir kanıtım veya başka bir şeyim olmamıştı. Ancak bunu duymak... İlişkimizin yürümesini çaresizce istediğim için neyi bilerek görmezden gelmiş olabileceğimi merak etmeme yol açmıştı.

Bununla başa çıkamazdım. Burada olmazdı, şimdi olmazdı. Her ağlama seansından önce gelen o sıkışma hissi geri gelmişti ama şu anda yıkılmayı reddediyordum. Étienne benden çok şey çalmıştı... Bir kumarhanenin karanlık koridorunda ağlayarak onurumu daha fazla zedelemesine izin vermeyecektim.

“Gerçekten üzgünüm tatlım,” dedi Mika ve gerçekten üzgün olduğunu biliyordum. “Ama dışarı çıkıp çok iyi vakit geçirmek istememenin ona olan sadakatinle bir ilgisi yok. Bırak gitsin. O bunu hak et-

miyor. Tepende o kasvetli Fransız bulutu olmadan hayatını yaşamanın vakti geldi. *C'est la vie*, değil mi?"

Gözyaşlarımı bastırmak için burnumu kırıştırdım ama Mika'nın Fransız aksam yapmaya çalışırken çıkardığı o berbat çabaya karşı ağızımdan kaçan kahkahayı tutamadım. "Eminim bu ifadeyi doğru kullanmıyorsundur."

"Hey, Fransızca dersi alan sensin, ben değil."

Bu sözü bana o ilişkiye kattığım şeyleri hatırlatmıştı. Büyükanne ve büyükbabasıyla sohbet edebilmek için aldığım Fransızca derslerini, sürekli onunla Paris'e seyahat etmemi istediği için dükkânlarımın açılışlarını kaçırmamı, ertesi sabah kendi önemli toplantılarım olmasına rağmen onun iş arkadaşlarını ağırlamak için geç saatlere kadar dışarıda kaldığım günleri... Bizi bir arada tutmak için çok uğraşmıştım ama karşılığında kalbim kırılmış ve bana saygısızlık yapılmıştı.

"Tekrar kendin olmanı istiyorum," diye devam etti Mika, ben bir şey söylemeyince. "*Stella'mı* geri istiyorum."

Büyük bahislerin döndüğü salonun kapısına doğru baktım. "Aslında onu bu gece geri getirmeye çalışıyordum." Daphne'nin yorumlarının Eski Stella'nın dönüşüne ilham vermeye yeteceğini sanmıştım ama Étienne hakkındaki bu haber, geri adım atmama konusunda beni daha da kararlı hâle getirmişti.

"Seni durdurmamayım," dedi neşeyle. "Şu anda senin durumunun aynısını yaşıyorum. Bacağın yarısına kadar alçıyla kaplıyken seks yapmak biraz zor. Ama bu beni denemekten alıkoymadı. Sadece bununla ilgili yaratıcı şeyler yaptığımızı söyleyebilirim."

"Aferin sana bebeğim." Gözlerimdeki yaşlar kurumuştı ve gülümsemem geri döndü. "Ama lütfen bir yerini daha kırma."

"Söz veremem. Ama hey, neden benimle konuşarak vakit kaybediyorsun? Git ve onu al."

"Bu gece öyle bir şey olmayacak," dedim kesin bir dille ama kimi ikna etmeye çalıştığımdan emin değildim. *Onu mu yoksa kendimi mi?* "Fakat sanki hayatım buna bağıymış gibi flört edeceğim."

Kendimi bu çöküntüden çıkarmam gerektiği konusunda haklıydı. Yas tutmak, oturup yaralarımı sarmak sorun değildi ama hayatımı istediğim gibi yaşamak da sorun olmamıştı. Beni kim engelleyebilirdi ki?

Telefonu kapattığımızda aynaya bakıp makyajımın hâlâ mükemmel olduğundan emin olmak için tuvalete uğradım. Kendi kendime biraz moral konuşması yaptım.

“Sen tam bir şahcsersin,” dedim ipek elbisemin tüylerini düzeltirken aynadaki yansımama bakarak. “Zekân *ve* muhteşem göğüslerinle tam bir afetsin.”

Mika burada olsaydı bana yapacağı konuşmayı biliyordum. Gecenin geri kalanında omzumdaki şeytana tutunmaya kararlıydım. Zaten melek şu anda meşguldü.

Geri döndüğümde Thomas hâlâ aynı yerde oturuyordu ve ben yaklaşırken bakışlarıyla beni takip ediyordu. Bir yanım onun orada olmasını bekliyordu ama diğer yanım da gitmemiş olmasına şaşıırıyordu. Gerçekten farklı bir sohbet bulduğu için mi kalkmamıştı? Yoksa bu gece yatağa götürebileceği birini bulduğu için mi?

“Sanırım bir sonraki etkinliğe hazırlanıyoruz,” dedi bar tabureme geri dönüp garsonların insanları asansörlere doğru yönlendirmeye çalışmasını izlerken. “Bu gezide bana eşlik etmek ister misin? İçimden bir ses bu gecenin karmaşaya dönüşeceğini söylüyor.”

Bence bu konuda yanılmıyordu. Ve şimdiye kadar iyi bir arkadaş olduğu düşünüldüğünde, onunla biraz daha takılmanın bir sakıncası olmazdı. Korkunç başlayan geceyi katlanılabilir bir şeye dönüştürüyordu. “Sen benim arkamı kollarsan, ben de senin arkamı kollarım,” dedim.

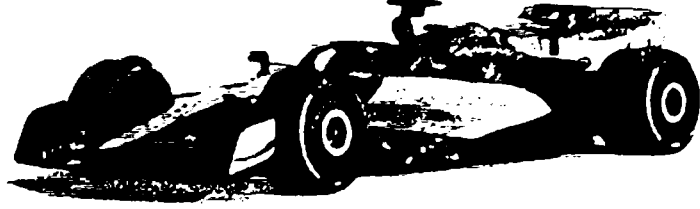
“Harika çünkü şuradaki kadının bana bakış şeklini beğendiğimden emin değilim.” Birkaç adım ötede, votkasını küçük bir pipetle yudumlayan ve ona cilveli bakışlar atan bir kadına doğru başını salladı.

“Bu Christine,” diye fısıldadım sanki karanlık bir sırrı paylaşıyor-muşum gibi. “Endişelenmekte haklısın. Dördüncü kocasını arıyor. Üç numara, geçen yıl şüpheli bir şekilde ortadan kayboldu.”

Kaşları neredeyse saç çizgisine kadar kalktı. “Ciddi misin?”

“Hayır, o kadını hayatımda hiç görmedim.” Bar taburemden inip ona elimi uzattım. “Hadi. Buradan defolup gidelim.”

BÖLÜM 5

Thomas

Bu gece hiçbir şey beklediğim gibi gitmiyordu. Ve bu iyi bir şeydi. Bu partinin sıkıcılıkla kâbus arasında bir şey olacağını varsaymış-tım ama şu anda tamamen farklı bir boyuttaydı. Ve hepsi Stella saye-sindeydi.

Büyük bahislerin döndüğü salonun giriş katına inerken koluma girmişti... Sözde ayakkabıları yüzündendi. Ayakkabılarının *bin do-larlık bir ölüm tuzağından* farksız olduğunu iddia ediyordu ama ben sadece beni yoklamak için bir fırsat kolladığına inanmayı seçmiştim. Şimdi parti otobüsünde yanımda oturuyor, omuzlarımız ve bacak-larımız her taraftan gelen kalabalığın itişmesi sayesinde birbirine değiyordu. Zaten gürültücü bir gruptu ama kazanılan ve kaybedi-len paradan ve vücutlarındaki birkaç içkiden sonra daha da beter olmuşlardı.

Otobüs sarsılarak hareket ederken itilip kakılıyorduk. Neredeyse herkes tezahürat ediyor, gecenin bir sonraki bölümüne hazırlanıyordu. Benimse kumarhanenin güvenli ve emniyetli ortamından ayrıldığımız için az önceki endişelerimden bazıları geri geliyordu.

“Yine o İngiliz şeyini yapıyorsun,” diye bağırdı Stella müziğin se-sini bastırmak için.

Kaşlarımı çatarak ona baktım ama yine de gülme isteği duydum. Söylediği bazı şeyler... Bir anda ağzından çıkıyordu. Ama bu, beni rahatsız eden düşüncelerden uzaklaştırdığı için hiç önemsemedim. “Pardon?”

“Bu.” Yüzümü işaret etmek için parmağını kaldırdı ve ağzı acımakla gülümsemek karışımı bir hâl aldı. “Bu yüz, *Ünlü bir aileden gelmeme ve pudralı peruk takmamı gerektiren bir kariyerim olmasına rağmen yemin ederim ki ben halk adamıyım*, diyor.” Cümleyi, duyduğum en kötü İngiliz aksanıyla söylemişti. Sanki Kraliçe II. Elizabeth, Liverpool’da büyümüş ama bir şekilde Güney Afrikalıymış gibi.

Bu sefer kahkahamı tutamadım. “Ciddi misin? Sana Formula 1 pilotu olduğumu söyledim ya.”

“Ailenin hakkındakileri inkâr etmedin,” dedi ve ben araya giremeden devam etti. “Gerçekten de o kadar kötü vakit mi geçiriyorsunuz, Majesteleri?”

Esprili cevabıma uygun olsun diye çenemi kaldırdım. “Bana uygun hitap şekli ‘lordum’ olacak.”

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Ciddi mis—”

“*Şaka yapıyorum*,” diye sözünü kesip gülerken omzumla omzuna hafifçe vurdum. Amerikalılar... Ne kadar da saflardı. “Bir ünvanım yok.” Büyükbabamın vardı ama bunu bilmesine gerek yoktu. “Ve hayır, o kadar kötü vakit geçirmiyorum.”

“O zaman bunu yüzüne de söyle.”

“Öyleyse, belki biri yüzüme gelinle damadın şu anda neden bizden beş adım ötede yiyiştiklerini de açıklamalı.”

Bunu görmezden gelmeye, onun yerine yanımda duran muhteşem kadına odaklanmaya çalıştım ama otobüsün ön tarafında umarsızca yiyişen iki kişiyi görmezden gelmek zordu.

Stella etrafa bakmak için öne eğildi.

“Şimdi o İngiliz şeyini yapan *sensin*,” dedim yüzünü buruşturarak gülümsediğinde. “Ama sanırım birbirlerine bu kadar âşık olduklarını görmek güzel.”

“Hayır, mide bulandırıcı,” diye doğruladı. “Yine de onlar adına mutluyum.”

O an yüz ifadesinde bir değişiklik oldu ve dikkati aşırı mutlu çift-ten uzaklaştı. Bunun yerine tam karşımızdaki koltuğa çökmüş olan kadına odaklandı. Otobüsün hareketine rağmen kadının kısa saçları bir santim bile hareket etmiyordu.

Kadın gördüklerinden keyif almıyormuş gibi ikimizi de incelerken gözleri kısıldı. Stella aniden uzun bacaklarını dizlerimin üzerine atıp sanki beni sahipleniyormuş gibi kadına sırtıttığında, neler döndüğünü anlamaya başlamıştım.

Bu bir oyundu. Ve muhtemelen bana göz koyduğu andan itibaren de öyleydi.

Stella, kolumu omuzlarına dolayıp onu yanıma çekince derin bir nefes aldı. Bunu yaparken parfümünün kokusunu aldım. Keskin ama tatlı bir şeydi. Âdeta daha önce gittiğim ve doyamadığım sıcak bir yerde açan narenciye çiçekleri gibi...

Dudaklarımı kulağına yaklaştıtırırken kokusunu tekrar içime çektim. “Senin için bir meydan okuma mıydım?” diye mırıldandım, diğer kadına bir anlığına bakıp gözlerimi Stella’ya çevirerek. “Oynadığın oyunun bir parçası mıyım?”

Gözleri neredeyse *Bambi* gibi masum bir şekilde gözlerime kaydı ve sırtıttı. “Tam olarak oyun sayılmaz,” dedi ve anladığım kadarıyla hiç kızmamıştı. Sanırım benimle *gururlanıyordu*. “Ama bir parçası olduğunu söylesem kızar mısın?”

“Hayır,” diye itiraf ettim. Başından beri etrafımda dolaştığını biliyordum ve sebebi önemli değildi. “Oynanacak kadar iyi olduğumu düşünmen gururumu okşadı.” Kadına bir kez daha baktım, suratı öyle asılmıştı ki yüzü öyle kalacak diye korktum. “O kadına kanıtlamaya çalıştığın şey her ne ise, yardım lazım mı?”

“Hayır demem,” dedi Stella. “Ama sadece bil diye söylüyorum, konu özellikle sen değildin. Ona, aslında istersem iğrenç küçük bir sürtük gibi davranabileceğimi göstermek istedim.”

Gözlerimi kırıştıtırıp biraz geri çekildim ama onu bırakmadım. “Pardon?”

“Bunlar onun sözleri, benim değil,” dedi yanağımı okşamak için uzanarak. Belli ki bundan sonrasını açıklamayacaktı. “Ama bunun kafanı karıştırdığını görmek çok hoş.”

“Kafam karışmadı.” Ne de olsa ben de bu tip sözleri daha önce söylemiştim ama yalnızca yatak odasında ve yalnızca söylemem istendiğinde. “Sadece şaşırdım.”

Elini boynuma koyduğunda parmakları sıcak tenimi serinletti. “Yani... Hâlâ bunu kanıtlamama yardım etmek istiyor musun?”

Nabzımın boğazımda nasıl çarptığını hissettiğinden emindim. Bu yeterli bir cevap olmalıydı. Yine de sorularım vardı. “Duruma bağlı. Gerçekten mi kanıtlamak istiyorsun yoksa sadece gösteriş olsun diye mi?”

Elini çekmedi ama sanki aradığı cevap gözlerimin içindeymiş gibi gözleri benimkilere kilitlenmişti, bir şey arıyordu. İşin aslı *ben* bile hangi cevabı umduğumu bilmiyordum. Ama her içki ve onunla geçirdiğim her saniyeden sonra hayatımda biraz sorun istediğimi düşünmeye başlamıştım. Ayrıca, sadece bu gecelikti. Bundan fazlasını isteyeceğini sanmıyordum ve benim de öyle bir arayışım yoktu.

“Henüz tam olarak karar vermedim,” dedi sonunda.

Başımla onayladım, boştaki elim uyluklarının üzerinden kayıp elbisesinin tüylü eteğini sıyırdı. Karşıımızdaki kadının öfkeden patlamak üzere olduğuna yemin edebilirdim. “Bununla idare edebilirim.”

Stella’nın kaşları kalktı. Hâlâ gözlerimin içine bakıyordu. Sanki bakışma yarışında gibiydik ve bunun daha çok meydan okumanın habercisi olduğundan emindim. “Bu evet demek mi?”

“Evet,” diye tekrarladım bacağını nazikçe okşayarak. Dokunduğum en yumuşak tene sahipti. Elimi daha yukarı kaydırırsam acaba geri kalan yerleri de bu kadar yumuşak olur muydu? “Ama kararları sen veriyorsun. Nereye kadar götüreceğimizi sen söyle. Durmamı söylersen dururum. Soru sormam.”

“Tam bir centilmen,” diye mırıldandı, bana gecenin başındaki o iki kadını hatırlatarak ve acaba onlarla konuştuğumu görmüş müydü diye merak etmiştim. Belki de bana ilk o zaman göz koymuştu. “Ama tamam. Bence sen ve ben bu gece biraz eğlenebiliriz.”

“Zaten eğlenmiyor muyuz?”

Sırıltısı bana şu âna kadar olan her şeyin sadece bir ısınma olduğunu söylüyordu.

“O hâlde varım—” derken pantolonumun cebindeki telefonum titreşti. “Bir saniye,” dedim Stella’ya ve telefonu almak için elimi isteksizce bacaklarından çektim. Kimin aradığını görünce gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Sanki başka bir kadınla ilgilendiğimi anlamış gibiydi.

Aramayı sesli mesaja yönlendirip Stella ile konuşmama geri dönmek istiyordum ve cihazı cebime geri koymak için hareket ettiğim an telefon tekrar çaldı. Figgy’nin adı ve telefonuma koyduğu kendi resmi ekranda yeniden belirdi. Bu sefer reddet tuşuna daha da hızlı bastım.

“Konuşmak istemediğin biri mi?”

Stella’ya baktım, ekranımda bir kez daha beliren neşeli sarısına baktığını sandım ama o bana bakıyordu. Ses tonunda veya gözlerinde hiçbir yargı yoktu, sadece sakın bir merak vardı.

Muhtemelen bu yüzden, “Ailemin evlenmemi istediği kız arıyor,” diye itiraf ettim.

Dürüstlüğüm karşısında şaşırmıştı, gözlerini birkaç kez hızlıca kırpıstırdı ama bir saniye sonra benimle sohbet etme kararına değmiş gibi keskin bir ifadeyle sırtıttı. Ne de olsa büyüleyiciydim.

“Sanırım sen ilgilenmiyorsun,” diye tahminde bulundu.

“Hayır, hiç ilgilenmiyorum.” Beni tanımayan birine; Figgy’yi, geçmişimizi veya ailelerimizi bilmeyen birine bunu itiraf etmek kolaydı. Ya da belki bazı şeyleri Stella’ya itiraf etmek kolaydı. O kendi başarısız düğününü itiraf ettikten sonra insan kendini daha iyi hissediyordu. “Asla tipim değil.”

Stella çenesini kaldırdı ve boynu tüm mükemmelliğiyle ortaya çıktı. İçimden eğilip dudaklarımı çenesinin boynuyla birleştiği yere bastırmak geçiyordu. “Senin tipin ne Thomas?”

Sensin. “O değil.”

Stella beni anlamıştı. Sanki benim hayal ettiğim şeyi o da hayal ediyormuş gibi bakışlarının dudaklarıma kayması gözümünden kaçmamıştı. Toparlandı ve bana bakarken yakama değen saçlarıma dokunup şakacı bir şekilde parmaklarıyla oynamaya başladı. Otobüsün karşısında yüksek sesle homurdanan kadın bile bakışlarımı Stella’dan ayırmamı başaramamıştı.

“Sana hikâyemi anlattım,” dedi. “Şimdi de sen bana anlat.” Benimki o kadar ilginç değildi ama karşılık verebilirdim.

“Londra’da doğup büyüdüm,” diye başladım. Elimdeki telefonda hâlâ Figgy’nin yüzü parlıyordu. “Ailedeki ortanca çocuğum; bir abim, bir ablam ve iki küçük kız kardeşim var. Beş yaşındayken Go-Kart yarışına başladım çünkü abim yapıyordu ve ben de onun gibi olmak istiyordum. Sonra o bırakıp üniversiteye gitti ama ben devam ettim. İngiltere’de ve ardından dünya çapında şampiyonluklar kazandım. On dört yaşında okulu bıraktım. Tek kişilik araçlara geçtim ve Formula’da kendimi geliştirdim.” Bu yıllar boyunca çok daha fazlası olmuştu ama sadece genel olarak anlatmıştım. “Şimdi motor sporlarının zirvesindeyim, çocukken tutkuyla bağlı olduğum takımda yarışıyorum.”

Düşünceli bir ses çıkardı. “Hayalini yaşıyorsun, öyle mi?”

Beni asıl etkileyen, onun pek de etkilenmiş görünmemesiydi. Sanki bütün bunlar rutinmiş gibi. Sanki hayatında çok daha başarılı insanlarla tanışmış gibi. Şüphesiz öyleydi ve yalakalık yapmayıp hikâyemi tamamen normal kabul etmesi ondan daha çok hoşlanmama yol açmıştı.

Ama sorusu... Sorusunun ne kadar zor olduğunun farkında mıydı? Elbette Formula 1’de geçirdiğim beş yıl ve kayda geçmiş bir avuç galibiyet, *hayalimi yaşamak* anlamına gelirdi. Ama her şeyin arka yüzüne bakarsak gerçekten öyle miydi? Hiç şampiyonluk kazanmamış olmam ve muhtemelen de kazanamayacağım gerçeği... Geniş bir çoğunluk tarafından nefret edilen biri olmam... Bu *rüya* sonunda bittiğinde odaklanabileceğim bir şeyim olsun diye ailemin evlenmem için baskı yapması... Böyle bir sporda her an sonun gelebileceği düşüncesi...

O tanıdık döngü beynimde dönüp dururken, “Aslında hayır,” dedim.

İtiraf etmek istemiyordum. Dürüstlükten yanaydım ama bu... Bu konuda henüz kendime karşı bile tamamen dürüst değildim. *Elbette* hayalimi yaşıyordum. Aklımda hiç şüphe olmamalıydı.

Yine de vardı.

Sorusu, kelimeler daha dudaklarından dökülmeden önce yüzünde belirmişti. Ama sorma şansı bulamadı çünkü otobüs sert bir fren yaptı. Ben tekrar bacaklarını tutmasaydım yere düşecektim.

“Teşekkürler, Beyaz Atlı Prens,” diye cıvıladı bana göz kırparak. Hayatım ve kariyerim hakkında biraz fazla düşünmeye başladığımda göğsümde hissettiğim ağırlığı hafifletmişti.

Profesyonel bir sürücü olmama rağmen benim bile deneyimlediğim en sert frenden anlaşılmamış gibi Ron mikrofonu kapıp bir sonraki durağımıza geldiğimizi duyurdu.

Stella parmaklarıma dokunarak ayaklarını yere koyabilmesi için onu bırakmamı işaret etti. Kolumu omuzlarından çekmek konusunda biraz isteksizdim ancak dudaklarını kulağıma doğru kaldırıp elimi tutunca kısa süre içinde yeniden temas ediyorduk.

“Seni terk etmeyeceğim, söz veriyorum,” diye mırıldandı. Sırıttığını göremesem de hissetmiştim. “Ayrıca Daphne’nin yüzündeki ifade çok hoşuma gidiyor.”

Gözlerim ellerimizden, karşımızda ayağa kalkmış olan kadına kaydı. Dudaklarını sanki limon yemiş gibi büzüşmüş, elleri beyaz elbisesinin üzerinde var olmayan kırışıklıkları kabaca düzeltiyordu. Stella ile ne sorunu olduğunu anlamasam da bana kendini sevdirecek hiçbir şey yapmıyordu.

Ve bazen biraz ortalığı karıştırma isteğime karşı koyamadığım için Stella’nın elini dudaklarıma götürüp tenine uzun bir öpücük kondurdum.

“İçeri geçelim mi canım?” diye sordum yüksek sesle Daphne duy-sun diye. Ayağa kalkmasına yardım ettiğimde Stella’nın yüzü sevinçle parladı. Acaba bu hareket Daphne’yi, Stella’nın stiletlerinin altında ezilmekten kaçınmak için sendeleyerek bir adım geri atmaya mı itmişti? Belki. Umurumda mıydı? Hayır.

“Bana o kadınla aranızda neler olduğunu bütün ayrıntılarıyla anlatman gerekecek,” diye mırıldandım. Stella, Daphne ile arasında tampon görevi görmem için koridorda yanımdan geçti.

Kıkırdayıp saçlarını savurdu ve ipek gibi siyah saçları omuzlarına döküldü. Bunu yaptığında o keskin ve ferah kokusunu yine alabilmiş-tim. Ona çok yakışıyordu. “Tek bilmen gereken, onun kuzenlerimden biri ve yargılayıcı bir canavar olduğu,” diye fısıldadı. “Ve düğünümle ilgili hikâyeyi basına onun sattığından da oldukça eminim.”

“Bu durumda, o kadın benim kitabımda bir numaralı halk düşmanı.”

Stella'nın kahkahası âdeta tenimi okşamıştı. “Benim tarafımda olduğun için mutluyum.”

Kenetli parmaklarımız, o beni otobüsten indirip Las Vegas Bulvarı'ndaki başka bir otelin kapısından geçirirken dolgun kalçasının hemen üzerinde duruyordu. Görülmenin o tanıdık endişesiyle midem kasılsa da Stella tcreddüdümü sczmiş gibi bana bakınca geçer gibi oldu. Yine de elini bırakmak istiyordum. İhtiyacım olan son şey, Lorenzo Castellucci dramının ortasında herhangi biriyle alenen yan yana olmaktı. Stella bunu hak etmiyordu.

Neyse ki bizi çevreleyen gürültülü kalabalık kalkan görevi görüyordu ve herhangi bir fotoğrafçının bizi fark edebilmesi için çok uğraşması gerekirdi, bu yüzden grubumuz geniş lobide toplanırken Stella'ya sıkıca sarıldım.

Yürürken sohbetimize tekrar devam etmek için ona yaklaştım. Geniş, dükkânlarla dolu bir koridorda ilerlerken, “Kuzenin sana neden bu kadar kaba davranıyor?” diye sordum.

Stella, neredeyse benimle aynı boyda olmasını sağlayan o çılgın topuklu ayakkabılarla bile uzun adımlarıma kolayca ayak uyduruyordu. “Daphne hep böyleydi. Hayatı onun gibi yaşamazsan yanlış yaptığını düşünenlerden. Hiç anlaşılamayız ama Janelle, aile olduğumuz için ona bir şans vermem için beni ikna etmeye çalışıyor.”

Az kalsın homurdanacaktım. Kan bağının hiçbir şey ifade etmediğini çok iyi bilirdim ama bu yorumu kendime sakladım. “Janelle çok nazik birine benziyor,” dedim onun yerine.

Ve Ron böyle bir kadını kandırabildiği için şanslıydı çünkü Janelle hakkında bir şeyler öğrendikçe Ron'un bunu nasıl becerdiğini anlamıyordum. Çocukken tanıdığım Ron neredcysc bir zorbaydı ama zaten abim de öyleydi ve şimdi beni görmezden geliyordu. Belki de bazı insanlar gerçekten değişebiliyordu.

“Öyledir,” diye onayladı Stella. “Tatlı ve yumuşak kalplidir. Görüp görebileceğin en büyük romantiktir. Ama mahkeme salonunda tam bir köpek balığıdır. Georgia'da bir savunma avukatına ihtiya-

cın olursa, onu ara.” Küçük bir duraksamadan sonra tereddüt ederek, “Şey, ama sanırım artık olmaz çünkü balayından sonra Ron’la Londra’ya taşınacak.”

Moralinin bozulduğunu hissetsem de belli etmemek için bana bakıp gülümsedi. Janelle’in kariyerinden vazgeçmesinden veya başka bir ülkeye taşınmasından memnun değildi. Ya da her ikisinden de.

Ya da belki tamamen başka bir şeyle ilgiliydi. Onu tanıdığımı iddia edemezdim, yanında olmak fazlasıyla rahat hissettirse de bu kadınla daha iki saat önce tanışmıştım.

“Zaten orada yaşamıyor muydu?” diye sordum. Neden bu kadar merak ettiğimi bilmiyordum ama Stella ve Janelle’in dinamiği bana yabancıydı. Kuzenlerim vardı elbette fakat birbirimizi neredeyse hiç tanımiyorduk.

“Orası ve Atlanta arasında mekik dokuyor,” diye açıkladı Stella. “Ve ben Washington’da yaşıyorum, yani birbirimizi çok sık görmüyoruz ama... Kalıcı olarak okyanusun ötesine geçtiğinde görüşmemiz daha zor olacak.”

“Uçaklar var,” dedim, nedense onu neşelendirmek için dirseğine vurup arsızca gülümseyerek.

Bu sefer sırtışı çok daha gerçekçiydi. “Ve özel uçakla uçacak kadar zenginim.” Sonra kendini topladı. “Ama yapmayacağım. Çünkü çevreye önem veririm.”

“Vay canına, biri sana Nobel Ödülü verse iyi olur.”

“Teşekkür ederim, gerçekten hak ediyorum.”

Kahkahamı bastırmaya çalışırken loş ışıklı bir restorana götürüldük. Başımı kaldırmadan diğer müşterilerin yanından geçtik ve özel bir odaya ulaştık. Uzun bir masanın üzerinde asılı duran kristal bir avize vardı. Masa gösterişli yemek takımlarıyla donatılmıştı ve ne yazık ki üzerinde isimlerin yazılı olduğu kartlar vardı.

“Kahretsin. Oturma düzeni belirlenmiş,” diye mırıldandım ve masanın bir ucunda Stella’nın adını gördüm ancak benimki ona yakın bile değildi. “Kartları değiştirsek fark ederler mi sence?”

“Janelle kesinlikle fark eder. Muhtemelen bu oturma planını hazırlamak için saatler harcamıştır.” Stella, keyifle homurdandı ve sonra

gözleri tekrar bana kaydı. “Sekiz çeşit yemek boyunca benden ayrı kalmaya dayanabilir misin?”

İç çekip istemedim elini bıraktım. “Zor olacak ama deneyeceğim.”

Kahkahası bakışları üzerine çekti. Birkaç kişi gözlerini ondan ayırmadı hatta tanıdığım evli veya ciddi ilişkisi olan erkekler bile... Ama onları suçlayamazdım.

Bu kadar güzel olduğuna inanamıyordum. Geçmişte modellik yaptığını söylemese de tahmin ederdim. Bu kadar uzun bacaklar ve bu kadar mükemmel vücut yapısıyla, hiç kamera karşısına geçmemiş olması büyük kayıp olurdu. Şimdi bile yüzünü dünyanın dört bir yanındaki vitrinlere yapıştırmamakla yazık ediyordu. Bu kadın, reklam panolarında yer almayı hak eden bir kadındı.

Ama hareketsiz bir fotoğraf, hareket hâlindeyken nasıl görüldüğünü tasvir edemezdi. Dolgun dudaklarının bir gülümsemeye dönüşmesi ya da ışığın neredeyse simsiyah irislerine yansması... Gözlerinin içlerinde gerçekten simler mi var diye merak etmemi sağlıyordu. Ve sağa doğru hareket ettiğinde ipek elbisesinin kalçalarının kıvrımlarına yapışması, pantolonumun üzerime dar geldiği hissine kapılmama yol açmıştı. O, gerçeğe dönüşmüş bir rüya gibiydi.

“Görünüşe bakılırsa beni şu ikisinin arasına koymuş,” dedi Stella. Ya hâlâ ona bakan bir avuç erkeğin farkında değildi ya da onları görmezden gelmeyi seçmişti. Sandalyelerinin arkasında duran futbolculara doğru başını salladı. “Sanırım Ron’un eski takım arkadaşları.”

Haklıydı ve bu iki adamın onun yanında olması fikri midemi bulandırmıştı. Bu his, yersiz ve saçmaydı çünkü onun hayatında hiçbir yerim yoktu ama yine de rahatsız olmuştum. Stella’nın başka bir hedefe yönelmesini istemiyordum... Seçtiği av olmanın beni nereye götüreceğini görmekten memnundum. Sadece saatlerce sohbet etsek, tek yapabildiğim birkaç ufak dokunuş olsa bile bu gecenin getirebileceği her şeyden daha iyiydi.

İçime çöken ani sahiplenme duygusuna engel olamıyordum. Hiç düşünmeden elimi ensesine koyduğumda başparmağım hızla atan nabzına değdi. Nabzına bastırmak istedim. Şaşıracak çılgılık atmasını istedim. Teslim olmasını istedim.

Başını geriye doğru eğmesi, dokunuşumun onu rahatlaması ve bunu neden yaptığımı açıklamam için beklemesi hoşuma gitmişti. Ama bunların hiçbirini açıklayamazdım. Ne yaptığım bu hareketleri, ne de onu beni hatırlamaya ikna etme isteğimi.

“Bu arada beni unutma, tamam mı?” diye mırıldandım, onu biraz daha sıkı kavrayıp kendime doğru çekme dürtüme direnerek. Dudaklarındaki o muzip sırıtışı tatma isteğimi bastırdım.

“Ah, Thomas,” diye azarladı beni ama koyu gözleri haylaz bir ışıltıyla parlıyordu. “Sen unutulması mümkün olmayan birisin.”

BÖLÜM 6

Stella

Thomas'a geri dönmek için bu kadar hevesli olmaktan utanmalıydım. Ama ne diyebilirdim ki? Çocuk büyüleyiciydi.

Onu yavaşça çözmekten, her yeni katmanında ortaya çıkanları görmekten keyif alıyordum. Görünüşe bakılırsa o, evlenmesi için ona baskı yapan bir ailesi varken hayalini kurduğu hayatı yaşamadığını hissedilen bir Formula 1 pilotuydu. Bu muhteşemdi. Onunla flört etmeme bile *gerek yoktu*. Sadece Oprah'mışım gibi derinlemesine bir röportaj için onu oturtmak istiyordum. Flört etmek bonustu.

Bir sonraki etkinliğe geçmek, sohbeta geri dönebileceğimiz anlamına geliyordu. Ya da belki biraz daha fazlasına. Otobüsteyken ellerinin üzerimde olmasından rahatsız olmamıştım ve akşam yemeğine oturmadan önce boynumu sıkma şeklinden... Şey, çok seksiydi. Tam olarak külotumu ıslatacak kadar seksiydi. Kusursuz saçları ve cilalı sözleriyle Beyaz Atlı Prens'in parlak dış görünüşünün altında belli ki daha karanlık bir duruş vardı. Açığa çıkarılmayı bekleyen bir katman daha.

Ayrıca sarhoşluğun sınırındaydım. Her yemeğin yanına farklı bir şarap geliyordu ve kadehlerin hiçbirini bitirmemiş olsam da epey içmiştim. Bu nefis tatlı şaraptan sadece birkaç yudum aldım ve kendimi durdurdum. *Neden evde saklanırken bu tanrıların nektarından içmedim*

ki? Hoş bir şekilde çakırkeyiftim, masanın karşısındaki Thomas'la her göz göze geldiğimizde yüzümdeki tebessümü veya içimdeki sıcaklığın daha da artmasını engelleyemediğim türden bir sarhoşluktu bu.

Kahretsin, yakışıklıydı.

Ne yazık ki yakışıklı çocuklar her zaman benim tipim olmuştu ama Thomas, Étienne'den biraz daha sert hatlıydı. Çenesi daha keskindi. Boynu daha kalındı. Üzerinden yayılan ve beni neredeyse kıkırdatan *bir şey* vardı. Étienne'le hiç böyle hissetmiş miydim? Bir noktada hissetmiş olmalıydım, muhtemelen başlangıçta... Onun dışında hiç hatırlayamıyordum. Sanırım hatırlamak istemiyordum.

Mika haklıydı. Ona hiçbir şey borçlu değildim. Ama haftalarca, aylarca hatta dürüst olmam gerekirse *yıllarca* mutsuz olduktan sonra beni mutlu eden şeyi yapmayı hak ediyordum. Bunu nasıl bu kadar uzun süre görmezden gelmişim?

Oralara girme, diye uyardı kafamın içindeki küçük ses. O yüzden girmeyecektim. Bunun yerine şu anda benden çok uzakta oturan yakışıklı yarış pilotuna odaklanacaktım.

Thomas, akşam yemeğinin başında olduğundan daha rahattı. Masadaki çoğu adam gibi ceketini çıkarmıştı ve papyonu boynunda gevşekçe sallanıyordu. Gömleğini sıvayıp da güçlü, damarlı kolları ortaya çıktığı anda az kalsın boğulacaktım. Ama onun bu hâli fazla hoşuma gidiyordu. Tüm düğmeleri ilikli ve parlamento üyesi gülümsemesi ile bakan o eski Thomas'ı geri istiyordum. O hâliyle tam bir Viktorya Dönemi beyefendisine benziyordu. Ve yanında kendimi kontrol etmek daha kolaydı.

Çünkü bu Thomas? Bu Thomas artık Beyaz Atlı Prens değil, bir hayduttu.

Tanrı örümcek ağı bağlamış yerlerimin yardımcısı olsun. Buradan ayrıldığımızda irademin Herkül gibi kuvvetli olması şarttı. Garsonların tabakları ve bardakları toplamasına bakılırsa gitme vakti neredeyse gelmişti.

Sandalyemi geri ittiğim anda Thomas arkamda belirdi ve ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Hiç düşünmeden elini tuttum çünkü birincisi, zaten yalpalıyordum. İkincisi, bana dokunmasını özlemiştim.

“*Dayanılacak gibi değildi,*” diye inledim geri çekilip biraz daha sarhoş ve yavaş hareket eden misafirlerin kımıldamasını beklerken.

“Adamlar çok sıkıcıydı. Sanki tek bildikleri şey futboldu.”

Ayağa kalktığımda Thomas elimi bıraktı ama parmaklarımız birbirine değiyordu. Kazara mı olmuştu yoksa bilerek mi yapıyordu, bilmiyordum. “En azından Rachel ve Sydney’nin arasında kalmadın,” diye mırıldandı cevap olarak. “Tam bir kâbustu.”

“Onlardan hoşlandığınızı sanıyordum?” En azından gecenin başında onlara katlanmıştı.

“Senden daha çok hoşlanıyorum.” Göğsüme köz gibi yerleşen bu sözcükleri sarf ederken duraksadı ama üzerimde nasıl bir etki bıraktıklarının farkında değil gibiydi. “Ayrıca Rachel sürekli tabağımdan yemek aşırı ve Sydney de aldığı her lokmada inliyordu. Hem de yüksek sesle. İkisi de çok kabaydı.”

Hiç de hoş olmayan bir hırıltıyla güldüm ve kahkahamı bastırmak için elimi ağzıma götürdüm ama Thomas bana sırtıttı, belli ki sesi umursamamıştı.

Bana aşırı yakın duruyordu. Gözlerinin daha koyu bir maviyle çevrili ve kirpiklerinin ilk düşündüğümünden daha uzun olduğunu görebilecek kadar yakınımdaydı. Aslında yeni tanıştığım bir adam için fazla samimiydi. Yine de kendimi ona doğru yaklaşıırken, eğilirken, omzumu onunkine yaslarırken buluyordum. Vücudum birbirimizi yıllardır tanıdığımızı inanıyordu. Eli kalçamı kavradığında böyle hisseden tek kişinin ben olmadığımı anlamıştım.

“Hadi gidelim!” diye bağırdı özel yemek salonunun kapısından bir ses ve bakışlarımı Thomas’tan ayırınca çıkmamız için elini sallayan Ron’u gördüm.

“Aman Tanrım,” diye homurdandı Thomas. “Sırada hangi korku filmi var?”

“Striptiz kulübü,” diye hatırlattım ve yine yüzünü buruşturdu. “*Çok eğlenceli* olacak.”

Neyse ki bir sonraki durağımız otobüsle gidilmeyecek kadar kısa bir yürüme mesafesindeydi ve yolculuk boyunca Thomas yanımdan ayrılmamıştı. Aslında benim iyiliğim içindi, bu topuklu ayakkabılar kesin-

likle içkili bir gece için yanlış bir seçimdi, ayrıca arkamızdan gelen birkaç yüksek sesli homurtuyla Daphne kendini bir kez daha belli etmişti. Ama Thomas'ın, ellerini benden uzak tutamadığına da ikna olmuşum. Bu kadar gurur duymamalıydım ama kahretsin, elimden geldiğince bunun tadını çıkaracaktım.

Havada yankılanan bas sesiyle varış noktamıza ulaştığımızı anladım ve köşeyi döndüğümüz an iki iri yarı koruma karşımızda belirdi.

“Bir sonraki aktivitemiz için ayrılıyoruz!” diye seslendi Janelle, korumaların arasından. Kabarık kollu elbisesiyle onların yanında 1.50 boyunda bir peri prensesi gibi görünüyordu. “Hanımlar, benimle. Beyler, siz de damatla birliktesiniz.”

Thomas beni kendine çekince midem kasıldı. Bu çok aptalca bir tepkiydi çünkü en başından beri istediğim buydu, gelin ve damat için ayrı partiler. Ama artık cazip bir fikir değildi.

“Öbür tarafta görüşürüz,” dedi Thomas pişmanlıkla.

Başımla onayladım. “Tabii eğer striptizcilerden birinin inanılmaz büyük göğüslerine kapılıp canlı çıkamazsan.”

Bir an bu fikri düşündü. “Daha kötüsü de var. Umarım kucak dansı derslerinden keyif alırsın.”

“Bu kızların boş sandalyelerle sevişmesini izlemek için sabırsızlanıyorum.”

“İstersen kucak dansını bana yaptığını hayal edebilirsin,” dediğinde bu fikir hoşuma gitmişti.

“Gerçekten ilgilenmiyorum,” diye itiraz ettim ama sırtışımdan beni çok iyi anladığını görebiliyordum.

Omzuma dolanan bir kol yüzünden ona doğru düzgün veda edemedim çünkü Daphne bir anda beni kulübün açık kapılarından birine doğru sürüklemeye başlamıştı.

“Senin içine ne kaçtı, Stella?” diye fısıldadı korumaların yanından geçerken. “Neden böyle davranıyorsun?”

Ona göz kırparken neşeli kıkırdamamı bastırmak zorunda kaldım. “Nasıl yani?” diye sordum masumca.

Sonra bir şeyler söylese de sözleri hoparlörden karanlık ve ucsuz bucaksız boşluğa yayılan müzik yüzünden kayboldu.

Odanın her iki tarafında birer bar ve az önce geçtiğimiz kapıya benzer birkaç kemerli kapı bulunan bir yerdeydik. Üç basamak aşağıda çukura benzeyen bir yer vardı. Burada kavisli bölmeler, üzerlerinde kırmızı kadife lambalar olan bistro masalar ve geniş deri koltuklar vardı. Hepsi devasa sahneye mükemmel bir açı sağlayacak şekilde yerleştirilmişti. Parıldayan birkaç direk yukarı doğru uzanıyor ve kıvrımlarıyla tavanı gizleyen siyah kumaşın içinde kayboluyordu.

Zamanında birkaç tane gördüğüm düşünülünce burasının lüks bir yer olduğunu söyleyebilirdim. Sanırım Janelle'den de bunu beklemediydim. Mika ve benim gibi, kızların da pahalı zevkleri vardı.

Daphne hâlâ kulağıma bir şeyler fısıldıyor, kendime karşı dürüst olmadığımı ve Janelle'in davranışlarımdan ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını söylüyordu ama viski ve şarap sarhoşluğu sırasında ona hiç aldırış etmedim. Sıcak ve rahattım, ayrıca dikkat dağıtan erkeklerden uzakta geçirdiğim bu vakti en iyi şekilde değerlendirmeye kararlıydım.

Kolumu elinden kurtarıp birkaç hızlı adım attım ve bizi soldaki kapılardan birine götüren Janelle'e yetiştim. Elini tutup parmaklarımızı birbirine kenetledim ve sanki çocukmuşuz gibi ileri geri salladım.

“Merhaba gelin hanım,” diye selamladım onu. Parti otobüsüne ilk adım attığımda sarılmak dışında, bu gece birlikte vakit geçirmek için hiç fırsatımız olmamıştı. “Nasılsın?”

Janelle bana gülümsedi, büyük kahverengi gözleri içtiği şeyden dolayı biraz donuklaşmıştı ama onun dışında kusursuzdu. Ve benim yüzümden hüsrana uğramış gibi görünmüyordu, bu yüzden Daphne siktir olup gidebilirdi.

“Ah Stella,” dedi ve böyle görünmesinin sebebinin mutluluk göz yaşlarından kaynaklandığını düşündüm. “Gelmene çok sevindim.”

İçimde yükselen duygularla elini daha da sıktım. “Yanında olmak istedim.”

“Biliyorum,” dedi, onlarca yıllık modellerin zevkli siyah beyaz fotoğraflarıyla süslenmiş geniş bir salona açılan kapıdan içeri adım atarken. “Ama son zamanlarda çok şey yaşadın, gelmeseydin de anlardım.”

Janelle ablam gibiydi. Aramızdaki beş yaş fark, neredeyse her şeyi benden önce deneyimlediği ve bilgilerini bana aktardığı anlamına

geliyordu. Ve örneğin evlilik gibi deneyimlemediği her şeyi birlikte deneyimlemek istiyorduk, bu yüzden düğünlerimizi de çok iyi planlamıştık.

Boşa çaba.

“Damadın arkadaşları biraz sıkıcı olsa da gelmem konusunda ısrar ettiğin için teşekkürler,” diye takıldım göğsümdeki acıyı görmezden gelmeye çalışarak.

Düğünlerimizi aynı anda planladığımız için birbirimizi kendi düğün partilerimize katılmaya zorlamayacağımız konusunda anlaşmıştık. İkimiz de çok meşguldük. Özellikle de her şeyin üstüne bir de zorlu kariyerlerimiz eklenince. Bu yüzden bu karışık bekârlığa veda partisi organizasyonunun planlamasında yer almamıştım, yoksa kesinlikle bunun yerine başka bir şey yapmayı tavsiye ederdim. Öte yandan bu seçimiyle *tamamen* haksız da sayılmayabilirdi.

Janelle kıkırdadı. “Yemin ederim, çoğunun konuşmayı bildiği tek konu futbol.”

“Biliyorum! Ben de aynını şeye anlatıyordum—” Thomas’la aramdaki kıvılcımı kimseye belli etmemek için lafımı yarıda kestim. Biraz sarhoş olsa da ilgisini çekerdi. “Daphne’ye.”

Yüzü güldü. “Konuştunuz mu?”

“Öyle de denebilir.”

“Çok sevindim.” Janelle beni kendine çekti. “İkinizin her zaman aynı fikirde olmadığınızı biliyorum ama bu gece çaba gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Bu benim için çok şey ifade ediyor.”

Ona, düğünümün ayrıntılarını sızdıranın Daphne olduğuna dair teorimden henüz bahsetmemiştim ve şu anda da söyleyecek değildim ama bir gün şüphelerimi onunla paylaşacaktım.

“Ah evet, tabii ki,” dedim elinde panoyla kapalı bir kapının önünde duran siyah lateks elbiseli bir kadına yaklaşırken. “Kesinlikle çaba gösteriyorum. Hem de büyük çaba. Çok büyük.”

Neyse ki Janelle’in dikkati karşıımızdaki kadın yüzünden dağılmıştı ve başka bir şey söylememe gerek kalmadan sadece kaşlarımı çatarak baktım. Janelle daha sonra yine gülümsedi. İki kadın sohbet ederlerken arkama baktığımda Daphne’nin bana doğru somurttuğunu gördüm.

Boştaki elimle ona hafifçe parmağımı salladım. Bir şeyler söyleyecek gibiydi ama açılan bir kapıdan gelen esinti beni önüme geri döndürdü.

Lateks elbiseli kadın heyecanlı bir kol hareketiyle bizi odaya buyur etti ve Janelle ciyaklayarak beni içeri doğru çekti. Burası özel bir salondur, neyse ki yirmimize de yetecek kadar büyüktü ve herkes içeri hücum ederken hareket edecek bolca alan vardı. Birkaç beyaz deri koltuk, odanın ortasında bir direk ve duvara dayalı, bizi bekleyen şampanya kadehlerinin durduğu küçük bir bar.

Janelle beni bara sürükleyip elime bir bardak tutuşturdu. “Bitir şunu. Hemen şimdi.”

“Ne? Neden?”

“Güven bana,” diye ısrar edip iki hızlı adımla geri çekildi. “Bundan sonra yapacağın şey için isteyeceksin.”

Tamam, ona bu konuda meydan okuyacak değildim, bu yüzden bir şampiyon gibi içkimi içtim. Sonra bir bardak daha alıp Rachel’in yanındaki koltuklardan birine oturdum.

“Ne olduğu hakkında bir fikrin var mı—” diye sormaya başlamıştım ki hoparlörlerden gelen kurbağa vıraklaması gibi çıkan şarkı, sözümü kesti.

Ah hayır. Bu şarkıyı biliyordum. Klasik ve biraz abartılı bir şarkıydı ama Ginuwine’in *Pony* şarkısı tek bir şey ifade ediyordu... Kapıdan gömleksiz, Adonis gibi ışıldayan bir adam girdi. Onun peşinden de aynı derecede çekici çok sayıda arkadaşı geldiğinde korkularım doğrulandı.

“Kucak dansı yapmayı öğreneceğimizi söylemiştim, biliyorum,” diye bağırdı Janelle etrafımızdaki karmaşanın arasından. “Ama onları da çağırmamız gerektiğini düşündüm!”

Bir *Magic Mike* cehennemindeydim ama Channing Tatum ortalıkta yoktu. Bu adamlar da bir o kadar etkileyiciydi. Ama yağ gibi kaygan karın kasları ve slip külotlu erkekler bu gece beni etkilemiyordu. Şaşırtıcıydı ama beni komik bulan ve bir tarafını yüzüme sokmaktansa konuşmayı tercih eden smokinli bir İngiliz, şu anda daha çok ilgimi çekiyordu.

Striptizcilerden biri beni hedef aldığı anda, içkimi Rachel’in ellerine tutuşturup kanepeden fırlayarak adamdan kıl payı kurtuldum. Bu

elbise, bebek yağı ve ağır parfüm kokusuyla kaplanamayacak kadar pahalıydı.

Janelle beni geri oturtmaya çalıştığında, “Tuvaleti bulmam lazım,” diye bağırdım. “Akşam yemeğinde çok fazla şarap içtim! Bunlardan birinin üzerine yanlışlıkla işemek istemem, bilirsin?”

Bu iğrenç bir bahaneydi ve tiksiniş gibi bir bakış attım ama o beni savuşturdu. “Acele et!”

Acele filan etmeyecektim ama coşkuyla başımı salladım ve çıktım.

Janelle’e işemem gerektiği konusunda yalan söylemiyordum, bu yüzden tuvaletlerin nerede olduğunu gösteren tabelaları aradım. Koridorda bir tane görünce oraya doğru yürümeye başladım, yolda başka bir özel salonun yanından geçerken aralık kapıdan içeri bakma dürtüme karşı koyamadım. *O da ne?* Grubumuzdaki tüm erkekler üstsüz dansçılarla kendi deneyimlerini yaşıyorlardı. Ne yaptığımı bile fark etmeden gözlerim Thomas’ı arıyordu çünkü burada neler yaptığı konusunda olması gerekenden daha fazla meraklıydım.

Onu gördüğümde kahkaha atmamak için dudağımı ısırđım. Kollarını arkaya atmış, koltuklardan birinde oturuyor ve gülümsüyordu. Gördüğüm en iyi göğüs estetiğine sahip bir kadın kucağında twerk yaparken o pudralı ve peruklu hâliyle öylece oturuyordu. Kadının ustaca inip kalkan poposunu zar zor izliyor, arada bir aşağı sanki kadını, *Evet, yapabiliyorsun*, diye onaylıyormuş gibi bakıyor ama bunun dışında sadece bitmesini bekliyor gibi görünüyordu.

Gülmekten altıma işememek için sonra ne yaptığını görmeyi bekleyemedim ve koridorda ilerlemeye devam ettim. Bu arada gözlerimden yaş geliyordu çünkü o *elbette* kucak dansını nazikçe kabul eden ve sonra her saniyesinden nefret etmiyormuş gibi davranmaya çalışan türden bir adamdı.

Zevk alsaydı onu suçlamazdım ama ortama hiç uyum sağlamadığını görmek çok komikti. Beni asıl güldüren şey onun profesyonel bir sporcu olmasıydı, bu onun gibiler için sıradan bir cuma gecesi değildi miydi? Odadaki çoğu futbolcu için kesinlikle öyle görünüyordu.

Her neyse. Ne yaptığı benim için önemli olmamalıydı ama bu tavrını görünce ondan biraz daha hoşlandığımı inkâr edemezdim. Bir

anlığına gördüğüm o haydudu ne kadar sevsem de aslında prence karşı zaafım vardı.

İçeri girdiğimde tuvalet boştu. Hemen bir kabine girdim. İşim bitince ellerimi yıkamak için lavaboya yöneldim ve aynadaki yansımama baktım. Maskaram biraz dağılmıştı ve sabitleyici pudram yağlı görünümü engellemek için çok çabalıyordu ama yine de iyi görünüyordum. *Canlı...* Görünüyordum. Hatta sarhoş sırtışımdan anlaşılaacağı üzere mutlu görünüyordum bile denebilirdi.

Bu geceye ihtiyacım vardı. Daphne'nin beni kışkırtmasına ihtiyacım vardı. Tüm şakalarımı gülen bir adama ihtiyacım vardı. Hatta beni baştan çıkarmak için minik bir don giyen bir striptizciye bile ihtiyacım vardı.

Benim dünyam çökmüş olsa da dış dünyanın son bulmadığını görmem gerekiyordu.

Ellerimi yıkamayı bitirip kuruladıktan sonra çantamdan telefonumu çıkardım. Mika'ya striptizciler hakkında güncel bilgiler verdim ve otel odama döner dönmez FaceTime'dan arayarak ona her şeyi anlatacağıma dair söz verdiğim bir mesaj attım. Telefonu tekrar çantama koyduktan sonra tuvaletten çıktım ama koridorun karşısındaki erkekler tuvaletinin kapısı açılınca durdum.

Thomas elindeki kâğıt havluyla ellerini kurulayarak dışarı çıktı. Beni orada görünce yüzünde şaşkın bir ifade belirdi ama bu hemen memnun bir ifadeye dönüştü. Top hâline getirdiği kâğıt havluyu solundaki çöp kutusuna atarken gülümsemesi genişledi ve isabet ettirip ettirmediğine bile bakmadı. Ama atmıştı. Elbette atmıştı.

“Şey,” dedi bakışları takdirle üzerimde gezinirken. “Seninle burada karşılaşmak ne güzel.”

“Yoksa beni takip mi ediyorsun?” Kaşlarımı kaldırıp başımı yana eğdim, sakın görünmeye çalışıyordum ama sırtıtmamak için elimden geleni yapıyordum. “Endişelenmeli miyim?”

“Daha önce sapığı olmuş biri olarak, normalde endişelenmen gerektiğini söyledim.” Bana doğru bir adım attı ve ellerini ceplerine soktu. “Ama seni takip etmiyorum. Sadece aynı yerde karşılaşmamız büyük şans.”

“Bir sapık da tam olarak bunu söylerdi,” dedim ama aramızdaki mesafeyi kapatıyordum. “Herkes o kadar sıkıcı mı ki beni aramaya çıktın?”

“Dürüst olayım mı?” dedi. Artık neredeyse dip dibeydik. Biraz daha eğilirsem göğüslerimiz birbirine değecekti. “Sanırım kışını suratıma doğru sallayan biriyle ilgilenmiyorum.”

“Ron orada *bunu* mu yapıyor?” diye sordum, sahte bir dehşetle gözlerimi kocaman açarak. Güldüğünde, içimde o yeni tanıdık heyecan kabardı ve rol yapmayı kestim. “Gerçi benim için de aynısı geçerli. Thunder From Down Under’ı çok sevdiğimi söylemiştim ama gerçekten öyle bir gösteri ayağıma geldiğinde bu fikrimden vazgeçtim.”

“Ne kadar korkaksın. Geri dönüp cesur olmaya çalışmayacak mısın?”

“Kesinlikle hayır.”

“Ben de.”

“Aslında buradan gitmeyi çok isterdim,” diye itiraf ettim, kimsenin gelip bizi geri sürüklemeyeceğinden emin olmak için koridora bakarak. “Ama gece bitmeden kaçıp Janelle’i hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.”

Janelle’e, tüm bunların benim için çok fazla ve çok erken olduğunu söylersem o anlardı ama dayanabildiğim kadar dayanmaya kararlıydım. Etrafta dolaşmak da bunun bir parçasıydı.

“Bize özel bir salon ayarlayabilirim,” diye teklif etti Thomas ve bu kulağa ne kadar hoş gelse de (özellikle de sesinin biraz daha alçaldığını düşünürsek) başımı iki yana salladım.

“Giderken diğerlerini kaçırmak istemem.” Yine de kızlara ve o erkek striptizcilere geri dönmem mümkün değildi. “Ana katta bir kabin kapalı. Biri kışını doğrudan yüzümüze sallamadan da uzaktan izleyebiliriz.”

Beni doğru yöne çevirmek için kalçama koyduğu eli, vücuduma bir sıcaklık yayılmasına neden olmuştu. Avucuyla tenim arasında bir kumaş tabakası vardı ama yine de yakıcı hissettiriyordu, geri çekilmedim. Bunun yerine elimi, elinin üzerine koyup öylece tuttum ve koridorda onunla adım adım aynı hizada ilerledim.

Köşeyi dönüp ana kata inen kemerli geçitten geçtiğimizde Thomas’ın eli elimden kaydı ama daha önce ben ona dokunmayı bı-

raktığım için neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi görüldüğünde yaptığım gibi o da beni tekrar yakaladı. Bu sefer parmaklarımı tutup omuz hizasına kaldırarak yanımda yürüyerek merdivenlerden indi. Beni de dikkatlice aşağı indirdi, sanki hem tökezlemeyeyim diye yardım ediyor hem de gururla yürüyor gibiydi. Sahnede bizden yirmi metre kadar uzakta yarı çıplak kadınlar vardı ama onun gözleri benim üzerimdeydi. Egom öyle okşanmıştı ki az kalsın titreyecektim.

Düz zemine ulaştığımızda, “Şurada yer kapalım,” dedi ve sağma doğru başını salladı.

Önümden yürürken parmaklarımı gevşekçe tuttu ve boş bir masaya geldiğimizde elimi bıraktı. Etrafındaki koltuk yan yana oturmamıza olanak tanıyordu. Kulübün hareketli salonuna ve sahneye bakıp her şeyi içimize çektik ve sonra tekrar birbirimize döndük.

Işıklar loştı, renkli flaşlar ara sıra üzerimizden geçiyordu ve ben gözlerimi ondan alamıyordum. O gerçek bir sanat eseri idi.

“İyi misin?” diye sordu gülümseyerek ama gözlerinde bir soru vardı.

Haklıydı. Birine amaçsızca bakıp konuşmamak pek de normal bir davranış değildi. “İyiyim,” diye cevapladım ve sessiz hayranlığımın nedenini, “Bana tipini hiç söylemediğini düşünüyordum,” diyerek sinsice gizledim.

Ve bu doğruydı. Söylememişti. O güzel ve neşeli kadın onu defalarca aradığında, *o değil* demekle yetinmişti. Telefonunu kapatmış olmasını umuyordum çünkü fotoğrafta ne kadar güzel görünse de rahatsız edilmek istemiyordum. Özellikle de Thomas ile bir geçmişi olduğu açıkça belli olan biri tarafından. Bu gece yeni başlangıçlar içindi.

Thomas soruyu düşündü, gözleri kadınların direklerde yer çekimine meydan okuduğu sahneye kaydı. Yine de bana baktığında, kadınları neredeyse hiç görmediği hissine kapılmıştım.

“Öz güvenli kadınlardan hoşlanırım,” dedi ve sonra, “*Aşırı* öz güvenli kadınlardan. Küstah kadınlardan. Dillerini tutmayanlardan. Değerlerinin ne olduğunu bilen ve hak ettiklerinden daha azını kabul etmeyenlerden. Tam olarak istediklerinin peşinden gidenlerden,” diye düzeltti.

Eli, aramızdaki küçük alandaki deri kaplı koltuğun üzerinde duruyordu ama son kelimeleri söylerken parmaklarının bacağıma değ-

diğine yemin edebilirdim. Emin olamıyordum çünkü aşağı bakmaya cesaret edemiyordum.

Kalbim çarpsa da hayal kırıklığıyla iç çektim. “Yazık. Hiç bana benzemiyor.”

Dudaklarının biraz daha kıvrılması şaka yaptığımı anladığını gösteriyordu. Bu konuda da haklıydı. En iyi hâlimde olduğumda, tam da tarif ettiği bir kadındım. Kim olduğumu, ne istediğimi ve onu nasıl elde cdeceğimi bilirdim. Kendimden şüphe etmezdim. Tereddüt etmezdim. Atışlarımı yapar ve nadiren ıskalardım.

Ama şu anda en iyi hâlimde *değildim*. Dengemi bulmakta zorlanıyordum. İkinci kez düşünmeden seçim yapmakta zorlanıyordum. Girdiği her yerin hâkimi olan o kadına geri dönebileceğimi biliyordum ama şu anda biraz başkaları tarafından onaya ihtiyacım olduğunu da inkâr edemezdim. Ve şu an karşımda bana tam olarak bunu vermeye istekli bir adam vardı.

“Her neyse,” diye mırıldandı. “Ama artık tipimi bildiğine göre seninkini de söylemen adil olur diye düşünüyorum.”

Eğer gerçekten dilini tutmayan kadınlardan hoşlanıyorsa, o zaman ben de tutmayacaktım. Bu gece ne aradığımdan tam olarak emin değildim ama o bana tekrar dokunmadan gecenin bitmesini istemediğimi biliyordum.

“Sana yalan söylemeyeceğim Thomas,” dedim, müziğin üzerinden beni duyabileceği kadar yüksek sesle. “Şu anda tipim, bana dokunma dürtüsüne açıkça direnen, mükemmel aksanlı Formula 1 pilotları.”

Bakışları erirken o bulaşıcı gülüşünün bir kısmı kaybolmuştu. “Bu bir davet mi?”

Omuz silktim, gözlerinin omzumdan aşağı kayıp tekrar yukarı çıkmasını zevkle izledim. Kendimi güneşte yatıp güneş ışınlarını içine çeken bir kedi gibi hissediyordum. “Ne olmasını istiyorsan o.”

Bu sefer, parmak uçlarının uyluğumda ileri geri sürtündüğünü hayal etmediğimi biliyordum. “Rızanın olması benim kırmızı çizgidir. Ya bana ne istediğini coşkuyla söylersin ya da hiçbir şey yapmam.” Parmakları hareket etmeyi bıraktığı anda temasını özlemiştim. “Sanırım bunun gerçek mi yoksa sadece oyun mu olduğuna karar vermenin vakti geldi, Stella.”

Onunla oynamama izin vermeyi bırakmıştı ve onu suçlayamazdım. Bizi zararsız flörtleşmenin ötesine, daha ağır bir şeye itmiştim. Keşfetmek istediğim bir şeye.

Ve dürüst olmak gerekirse o, keşfedilecek mükemmel kişiydi. Bu adamı tanıımıyordum ve o da beni tanıımıyordu. Onu yarın düğünde görecektim ama sonra bir daha asla görüşemeyeceğimizden emindim. Bu, bekârlığa dönüş yolculuğuma başlamak için mükemmel bir fırsat olabilirdi. Thomas bu gece rehberim, diğer tarafa geçiş köprüm, Étienne'in ekşi tadından kurtulmak için ağız çalkalama suyum olabilirdi.

Sadece cesur olmam gerekiyordu. Thomas'ın sandığı kadın olmalıydım... Olduğumu *bildiğim* ve acı ile kalp kırıklığının altında kalmış o kadın.

“Artık bizi izleyen biri olmadığını ve hâlâ seninle burada olduğumu düşünürsek,” dedim kararımı vermiş bir şekilde, “sanırım cevabını aldın.” Elinin yan tarafına değecek şekilde bacağımı kıpırdattım ve dudaklarımı kulağına götürdüm. Artık niyetimi yanlış anlaması mümkün değildi. “Gerçek olmasını istiyorum.”

Yutkunurken boğazındaki hareketlenmeyi izledim, gözlerine bakmaya cesaret edemiyordum, bunun yerine onu duymaya ihtiyacım vardı. Bir an cevap vermedi. Ardından, “Ne istediğini söyleme sırası sende,” diye mırıldandım. Ve yüzüne baktım. Dudaklarıma baktığını görünce rahatlamıştım.

“Seni öpmek istiyorum.” İtirafı derin bir hırıltı gibiydi ve dili ağzının içinde kaybolmadan önce alt dudağında gezindi. “Hem de çok.”

İçimdeki o küçük kıvılcımın alevlenmesi için gereken tek şey buydu. “Öyleyse öp beni.”

Ne yazık ki bu sözler sanki kendine gelmesi için duyması gereken şeymiş gibi, gözlerindeki bulanıklığın bir kısmı dağıldı.

Yumuşak bir gülümsemeyle bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken parmakları boynumdan aşağı doğru kayarak omzuma ulaştı. “Sarhoşsun.” Başparmağı sanki konuyu kapatmaya çalışıyormuş da benden uzaklaşamıyormuş gibi köprücük kemiğimi okşuyordu. “Yapmamalıyız.”

Kendiyle savaşıyor olsaydı canımı daha çok acıtırdı ama yine de göğsümde hafif bir hüsrân hissetmişim. Bir erkeğe beni istesin diye yalvaracak değildim, artık bunu yapmayacaktım ama yine de karşı çıkacaktım.

“Yeterince sarhoş değilim, inan bana,” diye karşılık verdim çenemi kaldırarak. Zaten o kadar yakındık ki ikimizin de aradaki boşluğu kapatması fazla sürmezdi. “Ya sen?”

“Aynı.”

“Öyleyse ne bekliyorsun?”

“Birisi görebilir.”

Biraz geri çekildim, bu sözler sert bir darbe gibi hissettirmişti. Benimle görülmek istemiyor muydu? İtibarına gölge mi düşürürdüm?

Ne kadar da gereksiz bir soruydu. Tabii ki düşürürdüm. Ben, kriz geçirirken çekilmiş videosu tüm sosyal medya platformlarında olan kadındım. Benimle adının anılmasını istememesi mantıklıydı. Ben onun yerinde olsam, muhtemelen ben de benimle görülmek istemezdim.

Tanrım, bunun bu gece gerçekten bir şeye dönüşebileceğine inanmamam gerekirdi. Saçmalamıştım ve o da bunu biliyordu.

“Bu seni rahatsız ediyor mu?” diye meydan okudum sertçe.

Sözlerini nasıl algıladığımı anlayınca gözleri yumuşadı ve daha fazla ileri gitmemi engellemek için elini enseme koydu. “Düşündüğün sebepten değil. Konunun seninle bir ilgisi yok.”

Güvence vermesi acımın etkisini azaltmıştı ama yine de eski bir çürük gibi sızlıyordu. Alaycılıkla örtbas etmeye karar verdim. “Sürücü olmanın yanı sıra bana zihin okuyabildiğini de söyleme sakın.”

“Tüm yeteneklerimi bir anda ortaya dökemem, değil mi?” Ben daha karşılık bile veremeden alçak sesle, “Sadece seni korumaya çalışıyorum,” dedi.

Midem kasılmıştı ve bacaklarımın arasında tehlikeli bir sıcaklık belirdi. Alfa erkek rolünün bu şekilde ortaya çıkması beni tahrik etmemeliydi ama etmişti işte. “Beni mi koruyorsun?” diye alaycı bir şekilde güldüm. “Tam olarak neyden?”

“Bazı hayranlarım biraz... Abartır,” diye açıkladı kelimelerini dikkatle seçerek. “Bunu öğrenirlerse, beş saniyede senin hakkındaki her

şeyi öğrenirler. Daha fazla didiklenmeye maruz kalmanı istemiyorum. Zaten yeterince şey yaşamışsın.”

O kadar düşünceliydi ki az kalsın ona tokat atacaktım. Bunun yerine elimi uyluğundan yukarı doğru kaydırdım. Eğer cesaret istiyorsa, alacaktı.

“Sanki fanatik hayranları olan bir müzik grubunun üyesiymişsin gibi konuşuyorsun. Sakin ol, Harry Styles.”

Ensemdeki eliyle beni kendine doğru çekti. Sert bir dokunuştı, fazla güçlüydü. Her iki şekilde de uyluklarımın arasına bir sıcaklık seli gönderdi.

“Seni uyarmadığımı söyleme,” diye fısıldadı, dudaklarımın bir santim kadar uzağından.

“Sus ve öp beni, Harry.”

Nihayet mesafeyi kapattı ve beni hafifçe öptü. Dudaklarımız bir kez yukarı, sonra aşağı doğru sürtündü. Çok hafif bir öpücüktü. Geri çekilip ona beni gerçekten öpmesini söyledim ama bana gidecek hiçbir yer bırakmamıştı. Boynumdaki eliyle beni sımsıkı kavramıştı ve aniden bu kez onun *benimle* oynadığını fark ettim. Av bendim. Ve istediğini alana kadar bırakmayacaktı.

Nefret içinde sızlanmaya, ne yaptığımızı ve beni buraya getiren seçimleri sorgulamaya çok yakındım. Ama nihayet dudaklarını benimkine dayadığında tüm şüphelerim toz olup uçtu.

Eğer o ilk temas sadece bir tadımsa, o zaman bu ana yemekti. Dili alt dudağıma süpürdüğünde dudaklarımı iyice araladım ama bu kontrolümün son kırıntısıydı. Fakat hiç önemi yoktu çünkü dili benimkine değdiği anda tutarlı düşünme yeteneğimi kaybetmiştim.

Bu öpücükte çekingenliğe dair bir iz yoktu. Sözlerini destekliyor ve bir süredir bunu düşündüğünü kanıtlıyordu. İçimde bir şeyler hareketlenmişti. Sanki tutunduğum tüm saçmalıklar, öfke ve keder criyip gidiyor gibiydi. Ağırlık kalktıkça tüm vücudum gevşedi ve Thomas, koltuğun kenarındaki su birikintisine düşmemi engellemek için kolunu belime doladı. Diğer eli de ensemden kayarak çenemi kavırıyordu. Dudaklarımı onunkine bastırdım, beni sanki cennetin tadına bakıyormuş gibi öpüyordu. Sanki çoktan bağımlısı olmuş gibi.

Güzel. Öyle de olmalıydı. Eğer bu bir oyunsa, o zaman büyük ödül bendim. Şanslıydı, pek çok kişi beni kazanma ayrıcalığına sahip olmamıştı ama o, bunu birkaç saat içinde başarmıştı.

Fakat buradaki gerçek kazanan bendim çünkü bu adam ne yaptığını gayet iyi biliyordu. En son ne zaman böyle öpüldüğümü hatırlamıyordum ki bu utanç vericiydi çünkü yıllardır bana böyle hissettirmemiş bir adamla az kalsın evlenecektim. Peki ya şimdi? Yemin ederim ki yaşam gücüm geri dönüyor, Thomas'ın dokunduğu yerlerden başlayıp damarlarımdan geçerek, ölmüş olabileceğinden korktuğum parçalarımları yeniden canlandırıyor.

Öpücük gibi masum bir şey bile alev almamı sağlıyorsa, demek ki bu hislerden son derece mahrum kalmıştım. Gerçi, elinin çenemden boğazıma doğru hareket ettiğini ve beni nefes nefese bırakacak kadar sıkıldığını düşünürsek belki de o kadar masum değildi.

“Kahretsin,” diye mırıldandım gözlerim tekrar açılırken. Parmaklarım bir şekilde gömleğini kavramıştı ve devam etmesi için onu geri çekme isteği duyuyordum.

O çoktan gözlerini açmıştı, eli boğazımda dolanıyordu ama baskı azalmıştı. Bu, uyluklarımı acıtan sahiplenici bir dokunuştı ve aman Tanrım... Bu çok hoşuma gitmişti.

“Çok mu fazla oldu?” diye sordu parmakları köprücük kemiğime doğru inip elbisemin yakasını takip ederken. Daha önce kurduğum cümleyi tekrarladığını fark ettim.

Başımı iki yana salladım, bana yaşattığı sersemlikten kurtulmak için gözlerimi kırıştıtarak cevap vermeye çalışıyordum. “Kesinlikle dozunda.”

Dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrıldı, sakinleşme çabama neredeyse gülecekti ama bunu söylemeyecek kadar beyefendi. “Muhtemelen yüzümün her yerinde ruj vardır, değil mi?”

Bu soru bana bacaklarımda başlayan sabit zonklama haricinde odaklanmam gereken bir şey verdi. Boğazımı temizleyip yüzünü inceledim. “Tek bir iz bile yok.”

“Gerçekten mi?”

“Bir sürü tarif deniyorum,” diye açıkladım, gerginlikten kurtulduğum için mutluydum ama eminim ki kısa sürecek. “Her lokmadan

sonra rujumu tazeleyecek vaktim yok. Bu ruj yerinden hiç oynamıyor.” İddiamı kanıtlamak için başparmağımı alt dudağımda gezdirdim çünkü bu koyu kırmızının hiçbir yere bulaşmayacağını biliyordum.

Thomas bir kez daha gözleriyle hareketimi takip etti ve bakışları dudaklarıma kaydı. “Bunu bilmek sadece seni tekrar öpmek istememe neden oluyor.”

Suratımı asarak eski kibirli tavrıma geri döndüm ve tanıdık bir kucaklama gibi beni sarmasına izin verdim. Bu adamın beni uzun zamandır olmadığım kadar kendim gibi hissettirdiğine inanamıyordum. Belki bunu biraz da beni rahatlatan alkole borçlu olabilirdim ama gerçekten de çoğunlukla onun sayesinde olduğunu düşünüyordum. “Birinin görmesinden korkmuyor musun?” diye dalga geçtim.

“Bu noktada Stella,” dedi. “Tüm dünyayı bizi izlemeye davet edebilirim.”

Bu sefer hafif bir öpücük kondurma zahmetine girmeden doğrudan dudaklarıma daldı. Bu öpücük ateşli ve oldukça tutkuluydu. Kalbim delice çarpıyor, kan beynime hücum ediyordu ve kendimi ona doğru bastırırken sinir uçlarım alev alev yanmaya başlamıştı. Artık bağımlı olan bendim, daha derin bir tada ihtiyacım vardı, bu yüzden ihtiyacım olan dozu almadan önce geri çekilmesin diye çenesini avuçlarımın arasına aldım.

Nefesimi kesiyordu ve bana istediğimi vermeye fazlasıyla hevesliydi. Dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Eğer sesi beni teşvik etmiyor olsaydı, belimdeki kolunu daha sıkı sıkı tutup dilinde kalan şampanyayı tatmama izin vermeseydi inlediğim için utanırdım. Eğer insan içinde olmasaydık, şu âna kadar çoktan kucağına çıkmış ve utanmadan kollarımı boynuna dolamıştım. İstediğimi bilmenin verdiği hisse tutunmak istiyordum, sadece cinsel olarak olsa bile. Sadece bu gecelik olsa bile. Buna sandığımdan daha çok ihtiyacım vardı. Ve yavaş yavaş fark ettiğim gibi *daha fazlasına* da ihtiyacım vardı.

Bu sefer öpücüğü bölen o olmuştu ve başını çevirip dudaklarımı boş bıraktı. Bu hareketi beni, ani ve karşı konulmaz arzumdan şok olmuş şekilde uyandırmıştı. Bu gece aynı şeyleri istemiyor olabileceğimiz aklıma geldi. Sonuçta daha evvel sadece sohbet etme isteğimi

hemen kabul etmiş ve yalnızca beni öpmek istediğini söylemişti. Artık benimle işi bitmişti.

“Fena değil,” diye yorumladım bir şey söylemesine fırsat vermeden. Reddedişini yumruk gibi savuşturmak istemiştım çünkü duymaya dayanamazdım.

Ellerimi göğsüne geri koydum, onun göğsü de tıpkı benimki gibi hızla inip kalkıyordu. Yüzümdeki tebessüm zorlamaydı ama anlamamış olmasını umdum. “Buna on üzerinden yedi buçuk verirdim.”

Gözlerini kırıştırdı, daha önce aralık olan dudaklarını kırılmış gibi büzdü. “Yedi buçuk mu?” diye sordu abartılı bir kırgınlıkla ama kahkahasını gizlediği belliydi. “Hadi ama. Bu çok aşağılayıcı.”

“Ne?” Kırpiklerimi kırıştıtararak kendimi tamamen geri çektim, koltuğun bana ait olan bölümüne yaslandım ve ortamdaki kasveti dağıtmak için bacaklarımı birbirine bastırdım. En azından bu şekilde, bittiğine üzülmediğimi iddia ederek onurumu koruyabilirdim. “Her şey güzeldi. Sadece daha iyisini yapabileceğini sanmıştım.”

Aramıza koyduğum mesafeden beni dikkatlice izledi. “Bence yalan söylüyorsun. Bundan hoşlandın. Hem de çok.”

“Elbette, belki de yalan söylüyorumdur.” Hayal kırıklığını hafifletecek bir şeyler sipariş etmek için etrafa bakınıp bir garson aradım. “Ama bunu kanıtlayamazsın.”

Ona yeniden baktığımda, gözlerinin içinde beklemediğim bir meydan okuma belirdi. “Ah, sanırım kanıtlayabilirim.”

Eli dizime indiğinde neredeyse yerimden sıçradım. Parmakları daha yukarı çıkıp elbisemin eteğindeki tüyleri dağıtırken gıdıklandım. “Eğer elimi bu güzel küçük elbisenin altına sokarsam,” diye mırıldandı dudaklarını kulağıma değdirerek, “seni ıslak bulma olasılığım nedir?”

Bu ani dönüşle içimi alevler sarmıştı ama bu kadar kolay pes etmeyecektim. Benimle kendi oyununu oynuyorken olmazdı. Erkeklerle kolayca güvenip değer verdiğim günler geride kalmıştı. “Yok denecek kadar az,” diye yalan söyledim.

“Gerçekten mi?” Bu kelime neşeli bir şaşkınlıkla doluydu. “Çünkü sürekli bacaklarını birbirine bastırıp sanki bir şeyler oluyormuş gibi davrandığını görüyorum.”

“Hiç alakası yok,” diye geçiştirdim kaslarımı gevşetmeye çalışarak ama ilgisi altında tüm vücudum gerilmişti. “Burası rahatsız da ondan.”

“Oturman için daha iyi bir yerim var.” Diğer eliyle bacağına vurdu.

Bu, beklediğim reddedilişten çok uzaktı. Belki de sadece benim gibi meydan okumalara karşı koyamadığı içindi. Şaka yapmak, kendimi bu durumdan kurtarıp yaralı egomla özel olarak ilgilenmek için uzaklaşmadan önce sınırları zorlamak istemiştım sadece.

Ama her zamanki yöntemlerim ile yapmacık umursamazlığım onu kandırmamıştı ve ben şu anda ne yapacağımı bilemiyordum.

Başımı biraz geriye atıp gözlerinin içine bakabilmek için döndüm. “Bunu gerçekten istiyor musun? Yoksa benimle oyun mu oynuyorsun?” diye sorarken tamamen ciddiydim.

Hemen cevap vermedi. Midem defalarca kez kasılarak patlamanın eşiğine gelirken bana dik dik baktı.

Ama midem falan patlamamıştı. Çünkü Thomas kolunu belime dolayarak beni kucağına çekti ve ben şaşkınlığımla boğuşurken sırtımı göğsüne yasladı. Kıçımın altındaki şişkinliğini sert şekilde hissediyordum ve daha rahat etmek için kıpırdandığımda aletin daha da büyüdüğüne yemin edebilirdim.

“İstemiyorsan söyle,” dedi şakağıma doğru. “Ama sanırım seni ne kadar çok istediğimi bu şekilde tam olarak hissedebilirsin.”

Kalçalarındaki elleri sıkıydı, beni tutuyordu ama yine de istersem uzaklaşabileceğim kadar hafıftı. İstesem de uzaklaşamazdım.

Bu yüzden başımı geriye attım. Vücudumun onunkine karışmasına izin verdim.

Gülümsediğimi hissetsin diye yanağımlı yanağına bastırdım. “Hislerimiz karşılıklı.”

Sağ eli kalçamdan uyluğumun tepesine kaydı ve oradaki tüylerimi neredeyse ezdi. “O zaman akşam yemeğinden beri ne düşündüğümü sana göstereyim.”

Omurgam hissettiğim hevesle ürpermişti. Hissediyordum, biliyordum. “Ama elbiseme zarar verme,” diye uyardım onu. “Pahalı.”

“Sana yenisini alırım.”

“Bu özel tasarımı.” Değildi.

Kindar bir şekilde tüylerden birini koparıp yere fırlattı. “O zaman beş tane alırım.”

“Zengin piç.”

“Bunu özel tasarım bir elbise ve bin dolarlık ayakkabılar giyen bir kadın mı söylüyor?”

“Altı yüz,” diye düzelttim. Nefesim sığlaşırken bacaklarını açtı ve serin hava, ısınmış tenimi kaplayan ıslak dantele ulaşana kadar benimkileri de kendi bacaklarıyla birlikte hareket ettirdi. “İndirimden aldım. Ucuz mala bayılırım.”

“Bana ucuz biri olduğunu söyleme sakın,” dedi ve elini bacaklarımla arasına daldırdı ama onun çaresizce dokunmasını istediğim yerden hâlâ çok uzaktaydı.

“Dokunup dokunabileceğin en pahalı kadını.”

Gülüşünü yanağımnda hissetme sırası bendeydi. “Buna inanırım işte.”

Masa belden aşağıymızı gizliyordu, parmakları sonunda iç çamaşırımın danteline ulaşırken beyaz masa örtüsünün eteğimi kapattığına şükrettim. Parmağını, külotumun altına geçirip aşağı yukarı hareket ettirirken âdeta hipnotize olmuşum.

“Durmamı söyle,” diye fısıldadı ama dalga geçiyordu.

Başımı iki yana salladım. Kalbim göğsümde şiddetle çarparken ağızımdan tek bir kelime çıktı. “Hayır.”

“Hayır mı?” dedi kelimenin üstüne basarak, sesi alçak ve sertti. “Emin misin?”

“Durursan,” dedim derin bir nefes alarak, “seni öldürmek zorunda kalabilirim.”

Şaka yapmadığımı hâlde tehdidimi ciddiye almayarak kıkırdadı. Eğer durursa, oracıkta alev alır ve onu da kendimle birlikte yakardım.

“Bu olsun istemeyiz, değil mi?”

Kumaşın altındaki parmağına bir parmağını daha ekledi. İkisi de işkence eder gibi yavaş bir şekilde çaresizce dokunmasını istediğim yere yaklaşıyordu. Kalbim sanki bir maratonun otuzuncu kilometresindeymişim gibi hızla çarpıyordu. Ama nefes almamı zorlaştıran şey bu beklentiydi.

“Thomas,” diye yalvardım, çaresizce *yapmasını*, parmaklarını içime sokmasını ve bu işkenceye son vermesini istiyordum. “Parmaklarını—”

Ama teması aşağı doğru inip sinir uçlarımı alevlendirdiğinde yalvarışım bir nefesle son buldu.

“Sırılsıklamsın Stella,” dedi. Parmak uçlarını yukarı aşağı hareket ettiriyor, parmaklarının, fena hâlde tahrik olmuş ıslaklığımla kaplanmasına izin veriyordu. “Yalan söylediğini biliyordum. Bunu sen de en az benim kadar istiyorsun, değil mi?”

Tek cevabım, tutarlı sözcükler içermeyen nefes nefese çıkan bir inilti olmuştu. Bu ona çok şey anlatıyor olmalıydı çünkü işkence eder gibi okşamayı sürdürdü, parmakları her hareketinde istediğim yere daha da yaklaşıyordu ta ki başparmağını klitorisime bastırana ve iyice içime girene kadar.

“Bana sana nasıl dokunulmasını istediğini söyle, tatlım,” diye fısıldadı kulağıma ve cevap olarak kalçalarımı hareket ettirip inledim. “Hadi ama kelimeleri kullan.”

Konuşmak için mücadele ederken vücudum ürperdi, bakışlarıyla buluşabilmek için başımı çevirdim. “Sen zeki bir çocuksun,” dedim. “Kendin bul.”

“Memnuniyetle.”

Alaycı sözlerime karşılık olarak uslu davranmayarak aynı anda iki parmağını da içime soktu. O kadar ıslaktım ki parmaklarını içimde hareket ettirirken neredeyse hiçbir dirençle karşılaşmamıştı ama kalçalarımı daha fazlasını ister gibi hareket ettirerek ona sürtündüm. Ve... İşte. O nokta. Kıvrılıp klitorisimi daha sert okşadığı; küçük, hızlı daireler çizdiği o nokta.

Dudaklarımdan bir tıslama çıktı. İçimde hafif, sıcak ve hızlı bir baskı hissediyordum. Dünyam kendi eksenini üzerinde dönmeye başladığında ellerim tutunacak, beni ayakta tutacak bir şey arıyordu. Belime yapışık olan kolunu kavradım. Kolu beni ona bağlıyordu, çok fazla hareket etmemi engelliyordu ayrıca elinin üzerine binip onu bir at gibi sürmek istesem de yaptığımız şeyi belli edemezdim.

“Galiba tam burası,” dedi.

“Hadi ya, öylemi dersin?” dedim nefes nefese.

“Daha iyisini yapabileceğimizi düşünüyorum.”

Islaklığım zaten parmaklarından aşağı damlıyordu, bu yüzden olayı başka bir seviyeye taşımak için daha ne yapabileceğini bilmiyordum. Ama hızını artırdıkça söylediği şeyi kanıtlıyordu ve her hareketiyle iç duvarlarım kasılıyordu. Zaten çok yaklaştım. Beni uçuruma sürüklemek için fazla bir şey gerekmecekti.

“Tahmin ettiğim kadar iyi hissediyorsun.” Dudakları beklenmedik bir şefkatle şakaklarıma değdi ve sonra kulağıma doğru inerek kulak mememi ısırdı. “Çok sıkı ve mükemmel. Kahretsin, seni aletimin etrafında istiyorum. Beni sıkıştığını hissetmek istiyorum. Sen de bunu istiyor musun, Stella?”

Bu kelimeler beni hazzın zirvesine çıkarmaya yetmişti çünkü evet, *evet* bunu istiyordum. Bu alev alev yükselişi tekrar tekrar istiyordum, bana vermeye gönüllü olduğu kadar fazlasını. Ve bu beyefendi gibi görünen adamın, pek de beyefendi olmayan sözlerini sadece bana fısıldamasını duymak istiyordum.

Dudaklarımdan dökülen inilti tam anlamıyla iğrençti, orgazm beni sarsarken vücudum titriyordu. Elini göğsümün ortasına bastırıp beni kendine doğru çekmese, kolunun üzerine kıvrılırdım. Kalbim avucunun altında çılgınca atıyordu.

“*Kahretsin,*” diye nefes verdim. Boynum kendisini taşıyamayacak kadar güçsüz olduğuna karar verince başımı omzuna koydum. “Hızlı öğreniyorsun.”

“Evet. Ve bana öğretmeni istediğim daha çok şey var.”

Kendime gelmeye çalışırken bir kez daha tutarsız bir cevaptan fazlasını veremedim... Bu seferki bir iç çekişle boğuk bir kıkırdama arasındaydı. “İtirazım yok.”

“O zaman biz de—”

Masamızın önünden biri geçince sustu. Eli uyluğumdan aşağı kaydı, ıslaklığımı da beraberinde sürükledi ve geçen kişi tam karşımızda durduğu sırada daha uygun bir yere koydu. Gelen kişinin masanın altında ne yaptığını gördüğünü sanmıyordum ama varlığı beni içinde bulunduğum büyüden uyandırmaya yetmişti.

Rachel’in yüzü netleşmeden önce birkaç kez gözlerimi kırptırdım. Bizi burada bulduğuna veya beni Thomas’ın kucağında oturur-

ken bulduğuna şaşırmış gibi görünmüyordu ama surat asmasından, bizi aramak zorunda kaldığı için sinirlendiği belliydi.

“Sydney bir striptizcinin üzerine kustu ve sağdıçlardan biri de köpeğini özlediği için kontrolsüzce ağlıyor,” diye bağırdı müzik yüzünden. “Janelle burada daha fazla kalmaktan utandığı için bir sonraki mekâna geçiyoruz. Geliyor musunuz?”

Sonunda kulüpte dolaşan coşkulu kalabalığı fark ettim. Bu bana, nerede olduğumuzu ve kendimize ait, pek de özel olmayan bir parti yapmak için diğer partileri nasıl geride bıraktığımızı sert bir şekilde hatırlatmıştı.

Kahretsin, bu adamın masanın altında ve *halka açık bir yerde* tıpkı mezuniyet balosundaki azgın liseliler gibi resmen beni parmaklamasına izin vermiştim. Eski Stella cüretkârdı elbette ama asla *böyle bir şey* yapmazdı. Ben artık her kimsem, eskisinden bile daha cesurdum.

“Evet, elbette,” diye cevapladım hâlâ biraz nefes nefese. Thomas’ın kucağından kaymayı düşündüm ama beni bırakmadı. Haklıydı. Muhtemelen Rachel’in, dramatik bir şekilde pantolonunun önündeki şişkinliği görmesini istemiyordu. “Şey, bize biraz izin ver. Size yetişiriz.”

Rachel sendeleye sendeleye uzaklaşmadan önce bir şeyler mırıldandı. Ancak o zaman yana yaslanıp kıcımlı koltuğa bıraktım ama bacaklarım hâlâ onun kucağındaydı.

“Ee?” diye sordum ona bakmadan. Az önce yaptığımız şeyi ve buna çaresizce devam etmek istediğimi anlamaya çalışırken sesim tizleşmişti. Daha önceki tüm kurallarım, yöntemlerim, yönergelerim ve kişisel fikirlerim pencereden uçup gitmişti sanki. Bir zamanlar uyuyan libidom şimdi *Bu adamı becermek istiyorum*, diye bağıırıyordu ve onu görmezden gelmeyecektim. “Onlarla gitmeli miyiz?”

Hayır demesini istiyordum. Onları bırakıp kendi başımıza gitmemizi önermesini istiyordum. Beni buradan çekip almasını ve gecenin geri kalanında kulağıma müstehcen şeyler fısıldamasını, sonra da güneş doğmadan önce çıkıp yıllarca birlikte geçirdiğimiz o tek geceyi sevgiyle anmasını istiyordum.

“Muhtemelen gitmeliyiz,” dedi. “Aksi takdirde Janelle ve Ron nereye gittiğimizi merak edebilir.”

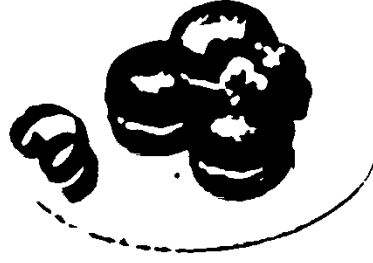
Yüzümün düşmemesi için mücadele ettim, o kadar hayal kırıklığına uğramıştım ki mideme yumruk yemiş gibi hissediyordum.

“Ya da,” diye devam etti, “onları merakta bırakıp odama geçebiliriz.”

Bunu o kadar rahat bir şekilde söylemişti ki tekrar yüzüne bakarak ciddi olup olmadığını anlamak için yüzünü inceledim. Gözlerinde, benimki gibi bir haylazlık ve dudaklarının kenarlarını yukarı doğru kıvrıldığı, bilmiş bir gülümseme takındı. Cevabımın ne olacağı onun için apaçık ortadaydı.

“Pekâlâ,” dedim. “Hadi biraz eğlenelim, Beyaz Atlı Prens.”

BÖLÜM 7

Stella

Galiba ölüyordum. Ya ölüyordum ya da cehennem gibi akşamdan kalmaydım.

Gözlerim açık bile değildi ama göz kapaklarımdan sızan ılık şakaklarımda bir zonklama yaratıyordu. Midem hâlâ acıyla bulanıyor, son on iki saatte tükettiğim her neyse onun ağzımdan çıkıp çıkmayacağına karar vermeye çalışıyordu. Ayaklarım da o kadar çok ağrıyordu ki dün gece epey koşmuş olmalıydım.

Sonunda yüzleşecek cesareti topladığımda, yalnız olmadığımı fark ettim. Buruşuk çarşafı bir yatakta Thomas'ın yanında yatıyordum, beyaz yorgan başının altında yastık gibi toplanmıştı. Gerçek yastıkların nerede olduğunu söyleyemezdim ama yemek kutularının, yarı dolu bir Maker's 46 şişesinin ve solmuş bir çiçek buketinin aksine kesinlikle bu odada, bizimle birlikte değillerdi. Ortalık çok dağınıktı ama bunlarla ilgilenemeyecek kadar kötüydüm.

Neden hâlâ *burada* olduğumu bile bilmiyordum. Dün geceki tek planım önce sevişmek, sonra da defolup gitmekti. Belli ki ikincisini yapamamıştım ve hızla vücudumu değerlendirince aletini kesinlikle içime sokmadığını anladım. Bundan emindim çünkü striptiz kulübundayken pantolonunun içinden hissettiğim aletini düşünürsek bu-

gün kendimi toparlamış olmam imkânsızdı. Ama eğer seks yapmadıysak neden kendi otel odamda olmam gerekirken buradaydım?

Başım zonkluyor, dönüyordu ve beni gözlerimi kapatmaya zorluyordu ta ki denizin ortasında sallanan bir kayıkta olduğum hissi geçene dek. Tekrar uyumak ve birkaç saat içinde kendimi bu kadar korkunç hissetmemek için dua etmek üzereydim. Ve bu yatak bu kadar rahatsız olmasaydı kesinlikle bunu yapardım. Eminim beni uyandıran şey de buydu.

Altımda o paket servis kutularından biri olup olmadığını kontrol etmek için kendimi zorlayarak gözlerimi tekrar açtım ama etrafı yoklayıp kalçalarımın altından bir şişe Tabasco çıkarırken daha garip bir şey fark ettim.

Elbisem, iç çamaşırlarım, hatta kaburgalarımındaki tahrişe bakılırsa sütyenim de dâhil olmak üzere dün geceki tüm kıyafetim hâlâ üzerimdeydi. Bu son derece tuhaftı çünkü birincisi, dışarıda giydiğim kıyafetlerle *asla* yatağa girmezdim. İkincisi, bırakın bir sütyenle uyumayı gerekenden daha uzun süre sütyen takmam için bana bir milyar dolar ödemeniz gerekirdi. Dün gece burada sarhoş olup bayılmış olsak bile ister seks yapalım ister yapmayalım, süitine girdiğimiz anda o kötü çocuğu üstümden atmam imkânsızdı.

Thomas da tamamen giyinikti. Smokini inanılmaz derecede buruştu evet ama üzerindeki her şey, eğri papyonu da dâhil her şey üzerindeydi. Dün gece akşam yemeğinden ayrıldığımızda bile bu kadar şık değildi.

“Ne oluyor?” diye bağırdım hırıltılı bir sesle ve Thomas’ın göz kapakları titredi.

Hareket etmekten çok korkuyordum, özellikle de Thomas inleyerek sırtüstü döndüğünde çünkü yatağın sallanmasına neden olmuştu ve ben hâlâ kusup kusmayacağımdan emin değildim. Gerçekte olduğu gibi hafif bir sarsıntıdan çok depreme benziyordu.

“Cehennemde gibiyim,” diye mırıldandı uykudan dolayı çatallaşmış sesiyle. Ne olduğunu anlamaya çalışmakla çok meşgul olmasaydım bunu seksi bulabilirdim.

Ellerini kaldırıp yüzünü ovuşturdu, bir an sonra döndü ve bulanık bakışları gözlerime çevrildi. Sabah ışığında gözleri doğal olmayan bir

mavilikteydi ya da belki de sadece kızardıkları için öyle görünüyorlardı ama her iki şekilde de çok güzellerdi. Akşamdan kalma olmasına ve dağınık saçları ile çenesindeki az sakala rağmen çok yakışıklı.

Gülümsediğinde midem dün gece içtiklerimden kaynaklanmayan bir şekilde kıpır kıpırdı. Kolay ve içten bir tebessümü vardı, gözlerinin kenarları hafifçe kırışıyordu. Ama sonra bana şaşkınlıkla baktı, gözleri vücudumda yukarı aşağı gezindi ve sonra kendi üzerine baktı.

“Neden giyiniğiz?” diye sordu.

Nefes verip sağ gözümün altını silmek için elimi kaldırdım, parmaklarım maskarayla kaplanınca irkildim. “Bunu senin bana söylemeni umuyordum.”

Başımın altına kıvrılmış diğer kolumu çekmeye çalıştım ama yumuşak ve yapışkan bir şey yüzüme çarptı. Vücudumu daha iyi kontrol edebilseydim çığlık atıp onu savuşturabilirdim. Şu anda tek yapabildiğim homurdanmak ve gelişigüzel bir şekilde yüzüme tokat atmaktı. Bu sırada mide bulandırıcı derecede tatlı bir yiyeceğin kokusu tüm duyularımı istila ediyordu.

O sinir bozucu şey Thomas’la aramıza düştü. İkimiz birden bir çöreğe bakıyorduk. Serçe parmağım ve orta parmağımdaki çikolata izlerine bakılırsa çörek, elimden düşmeden önce yüzük parmağımda olmalıydı.

Bu sefer, “Ne oluyor?” deme sırası Thomas’taydı.

O kadar çok sorum vardı ki nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Aslında hayır, o kadar çoktu ki hiçbirini sormak istemiyordum. Cevapları istemiyordum. Ne olduysa bu dün geceki Stella’nın bileceği bir işti. Bu sabahki Stella, gökkuşağı şekerlemeleriyle süslenmiş çikolatalı çöreği yüzük gibi takmasına neyin sebep olduğunu bilmek istemiyordu.

“Sormayacağım,” dedim sonunda Thomas’a baktığımda ve o da yavaşça başını salladı, belli ki o da benimle aynı şeyleri hissediyordu.

Neyse ki midem biraz yatışmıştı ve ne hâlde olduğumu değerlendirdim. Mesanem tehlikeli derecede doluydu ve birçok yerimde garip şekilde yapış yapış bir his vardı, iğrençti ama bunlar banyoya gidip uzun bir duşla halledilebilecek şeylerdi. Sadece üzerimdeki her neyse

saçıma bulaşmamış olmasını umdum çünkü düğünden önce yeniden yaptırmaya vaktim yoktu.

Aman Tanrım, *düğün*. Komodinin üzerindeki saate baktığımda saatin sabah sekizi biraz geçtiğini gördüm, bu da Janelle'in süitinde fotoğrafçının gelmesi beklenmeden önce kendime gelmek için tam altı saatim olduğu anlamına geliyordu. Nedimelikten kaçmış olabilirdim ama yine de bugün yanında olacağıma söz vermiştim ve yarı ölü kıcı-
mı sürüklemem gerekse bile sözümü yerine getirmeyi planlıyordum. Düğüne gidecek olan ailem, teyzelerim veya diğer akrabalarım o zamana kadar peşime düşmezse bu sarhoş buluşmayı küçük, kirli sırrım olarak saklayabilirdim, özellikle de Thomas'la birbirimizle bir daha asla konuşmamak konusunda anlaşırsak.

Yataktan inmek insanüstü bir güç gerektiriyordu ve banyoya doğru yavaşça yürümeyi başarmak beni çok sevindirmişti. Kendimi temizlemek için elimden geleni yaparken bir sürü endişeli gözle karşılaşmadan otele utanç içinde geri dönebilecek kadar düzelebilmeyi umuyordum. Yine de pek iyimser değildim.

Banyodan çıktığımda Thomas yataktan kalkmış, balkona açılan kapının yanındaki yeşil kadife berjere oturmuştu. Sanki biraz daha hareket etmesi gerekirse bayılacakmış gibi görünüyordu. Telefonu elindeydi ama içeri girdiğimi duyunca bana baktı.

"Sanırım dün gece olanlar hakkında konuşmalıyız," dedi yapmacık bir edayla sanki bu gerçekten yapmak istediği bir konuşma değilmiş gibi.

Yalnız değildi, özellikle de striptiz kulübünden birlikte ayrıldığımızdan sonrasını bile hatırlayamadığım için. "Konuşacak pek bir şey olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdim, saatler önce yapmam gerektiği gibi çantamı ve ayakkabılarımı bulmak için yerlere bakarken.

"Biz... Seks yapmadık, değil mi?" diye sordu bu defa nedense *daha da* tuhaf bir şekilde.

"Doğru," diye onayladım.

Ama nedenini ona söyleyemedim ve görünüşe göre o da bana söyleyemezdi ama sorun değildi. Parmaklarını içime soktuğunda daha fazlasını dilediğim anlar yüzünden vücudum hâlâ biraz sıcak da olsa bunların hiçbirine takılmama gerek yoktu. Ama zaman ve fırsat ve alkolle gelen cesaret gelip geçtiğine göre artık bu olmayacaktı.

Başını salladı. “Tamam. Ben... Tamam.”

Onu bu konuyu nasıl hazmetmesi gerekiyorsa o şekilde bırakacaktım çünkü bu benim sorunum *değildi*. Endişelenmem gereken tek şey telefonumun hangi cehennemde olduğuydu. Eminim bir milyon cevapsız arama ve mesaj vardı ve bunların yüzde doksanı Mika'dandı. Bildiğim kadarıyla dün gece ona verdiğim FaceTime sözümü tutamamıştım, bu yüzden bir çukurda cesedimin yattığını düşünmesine şaşırmamam gerekirdi.

Sırtım Thomas'a dönük bir hâlde yatak odasını taradım, yorgani alıp yemek kutularını kaldırdım ve yatağın altına bakmak için çömel-dim. Derin bir nefes alana kadar ona bakamadım. Derken kaşlarını çatarak telefonuna baktığını gördüm.

“Sanırım parmağında neden çörek olduğunu biliyorum.”

Ayağa kalkıp yavaşça ona doğru dönerken dünyanın da benim etrafımda dönmesini engellemeye çalıştım. “Öyle mi?”

“Evet.” Bakmam için telefonunu uzattı, ifadesi belirsizdi. “Görünüşe bakılırsa sana onunla evlenme teklif etmişim.”

Sözlerini sindirmeye çalışarak gözlerimi kırıştırdım ama birkaç saniye sonra bile dediklerine anlam veremedim. “Pardon?”

Bitkin bir şekilde bana yaklaşmamı işaret etti. Gösterdiği fotoğraftaki bulanık figürleri seçebilmek için karşısında durdum ve ekrana gözlerimi kısarak bakmak zorunda kaldım ama... Şaka yapmıyordu. İşte oradaydım, sol elimdeki çikolatalı çöreği gururla gösteriyordum, Thomas ise tek dizinin üzerinde bana gülümsüyordu.

İkimiz de açıkça sarhoştuk ve işin komik kısmı, burada gerçek nişan fotoğraflarımdan daha mutlu görünüyordum.

Bunların hiçbirini hatırlamadığım için korkmalı mıydım yoksa yeterince zararsız olduğu için gülmeli miydim bilemedim.

“Biliyorum, çok çekici biriyim ama bana bu kadar çabuk âşık olacağını düşünmemiştim,” diye şaka yaptım hızla artan rahatsızlığımı bastırmaya çalışarak. Ama aramızdakinin ne olduğunu ya da en azından ne olması gerektiğini yeniden belirlemek için hiç de uygun bir an değildi. “Onur duydum ama sanırım bunu tek gecelik bir ilişki olarak bıraksak daha iyi olur.”

Sohbetlerimiz ne kadar eğlenceli olsa da ve ellerini ne kadar iyi kullansa da hiçbir şeye bulaşacak durumda değildim. Profesyonel bir sporcu olarak onun da buna vakti olduğunu sanmıyordum.

Thomas başıyla onayladı ve telefonunu tekrar çevirip ekranı kaydirdi. “Kesinlikle, ikimizin de bu konuda ııı....”

Bu tepkisinden hoşlanmayarak donup kaldım. “Bu ne içindi?”

Parlamento üyesi gülümsemesi bu sabah ilk kez ortaya çıkmıştı. “Şey,” dedi boğazını temizleyip bana bakmadan önce. Gözlerinde paniğe benzer bir şey vardı. “Belli ki dün gece tek gecelik ilişki yerine karşılıklı olarak birbirimizi *sonsuzluk* istediğimize karar vermişiz.”

Öyle hareketsiz kaldım ki nefes bile almıyordum. “Bunu açıklamanı isteyeceğim, Thomas.”

Telefon ekranını tekrar bana çevirdiğinde bu sefer telefonu elinden aldım. Endişesinin yersiz olmadığından emin olmak için bunu yakından görmem gerekiyordu. Ama ne kadar uzun bakarsam, baktığım şeyin anlamı o kadar azalıyordu.

“Evlenmişiz,” dediğimi duydum, dudaklarımın kelimeleri bir araya getirdiğini hissetmesem de. “Black Elvis’te.”

“Evet.” Thomas, en büyük korkum olduğunu bilmediğim şeyi doğruluyordu ama bu artık *Stella’ya Korkutan Şeyler* listesinin ilk maddesiydi. “Görünüşe göre öyle yapmışız.”

Bir şapelin önünde dururken çekilmiş fotoğrafımıza baktım. El ele tutuşmuş, birbirimize sırtıyorduk; yanımızda dalgalı bir peruk ile güneş gözlüğü takmış ve Elvis kostümü giymiş koyu tenli bir adam vardı. Adamın bir elinde İncil, diğerinde gitar duruyordu.

Midem yine tehlikeli bir şekilde bulanmaya başlamıştı. Mantıksal olarak bunun sahte olmadığını anlamama rağmen, “Bu... Bu gerçek olamaz,” diye mırıldandım. “Bu bir çeşit yapay zekâ saçmalığı olmalı.”

Sonra diğer fotoğrafa, sonra diğerine, sonra bir diğerine geçtim. Thomas ve ben mihrabın sonundaydık, dudaklarımız birbirine kenetlenmişti ve ben, neşeyle bir buket çiçek sallıyordum. Yataktaki solan buketi.

Ellerimi sıkarak ekrana dokundum ve son fotoğrafın ayrıntılarına baktım. Fotoğraf bilgilerine göre gece yarısından on beş dakika sonra çekilmişti. Thomas ve ben striptiz kulübünden onu biraz geçte ayrıl-

mıştık. Bu da o andan bu fotoğrafın çekilmesine kadar en az iki saatlik bir kargaşa yaşandığı anlamına geliyordu.

Kendimi durup nefes almaya zorladım, beni cenin pozisyonunda panikatağa sürükleyecek olan kaygıyı savuşturmaya çalıştım.

“Tamam, yani gerçek,” dedim sesimin ne kadar sakin çıktığına ben bile şaşırarak. “Vc harika değil. Ama yasal bir evlilik de değil.”

Thomas’ın rahatlamış ifadesi neredeyse komikti ama ikimiz de şu anda gülmeye cesaret edemezdik. “Emin misin?” diye üsteledi.

Telefonunu geri verirken başımı aşağı yukarı salladım. “Son derece eminim. Tüm bu şeyleri daha önce yaşadığımı unutma. Bir evliliğin yasal ve geçerli olması için törenden önce evlilik cüzdanı alman gerekir. Vc bunu herhangi bir devlet kurumunun cüzdan verebileceği çalışma saatlerinin fazlasıyla dışında yaptığımızı düşünürsek kesinlikle cüzdan almamışsındır.”

Başını sandalyeye yasladı ve derin bir nefes verdi. “Ah, Tanrı’ya şükür.” Bir an sonra başını hızla kaldırıp gözlerini kocaman açtığında boynunun incinmesinden endişelendim.

“Şey...Yani harika bir eş olmayacağını ya da bir nikâhının daha korkunç bir şekilde ters gitmesinden memnun olduğumu söylemiyorum ama—”

“Lütfen dur,” diye sözünü kestim ellerimi kaldırıp ağrıyan şakaklarımı ovuştururken. “Ne demek istediğini biliyorum ve sana katılıyorum.”

Bu ikimiz için de felaket olabilirdi. Dürüst olmak gerekirse yasal evlilik olsun ya da olmasın, birileri bunu öğrenirse yine de felaket olabilirdi. Açıkçası tanıklar vardı. Black Elvis, o fotoğrafları kim çektiyse o kişi ve şapeldeki diğer herkes buna şahit olmuştu ama bizi basına ispiyonlamayacak kadar dikkatli bir grup olmalarını umuyordum. Önceki manşetlerin kötü olduğunu sanıyorsam... Kahretsin, bunun ne olabileceğini düşünmek bile istemiyordum.

“Bunu yaptığımıza inanamıyorum,” diye devam ettim çünkü beni bu kadar saçma bir şey yapmaya iten neydi, bilmiyordum. Tek istediğim biraz kafa dağıtmaktı. Tüm bunlar nasıl seksten evliliğe geçişe dönüşmüştü?

“Sanırım ilham aldık. Ve çok sarhoştuk.” Duraksadı, bir şeyler düşünürken gözleri yatağa kaydı. “Sanırım suçlu o viski şişesiydi.”

Tekrar yatağa baktığımda Thomas’la odasına sendeleyerek girdiğimiz, çaresizce öpüştüğümüz ve kıyafetlerini yırttığım kısa bir an zihnimde belirdi. Eğer paramparça olmuş beynim bana yalan söylemiyorsa, elbisemi kesinlikle çıkarmıştım ve Thomas da gömleğini çıkardıktan sonra karın kaslarını yakından görme fırsatım olmuştu. Ah, Tanrım sanırım onları *yalamıştım*. Ama zaten dizlerimin üzerindeysem, neden daha ileri gitmemişti?

Cevap bir anımsamadan çok bir his olarak gelmişti: hayal kırıklığı. Daha ileri gitmemişti çünkü ikimizde de prezervatif yoktu.

Thomas da bu gerçeğin farkına varmış olmalıydı ki elmacık kemikleri kızardı. “Prezervatif almaya gitmiştik, değil mi?” Duraksadı, aklına gelen başka bir şeyin netleşmesini bekledi. “Ve... *Taco*?”

Son kısımdan emin değilmiş gibiydi ama ben emindim. “Sonunda aldık. Ama dışarı çıkmadan önce resepsiyon görevlisini arayıp bize prezervatif getirip getiremeyeceklerini sorduk.” Sonuçta yarı çıplaktım ve Thomas’ın sertleşmiş aleti cüretkâr derecede büyüktü. Pek de halka açık bir yer için uygun bir görüntü değildi. “Acıkmıştım, bu yüzden yemek de söyledik. Ben *taco* istedim ama viski konusunda ısrar eden *sendin*.” Buna rağmen onu benimle shot atmaya cesaretlendirdiğimden neredeyse emindim. *Kahretsin*.

Yüzü gerildi, zihninin derinliklerinden bir şeyler çıkarıyor ve suçu ona atma girişimimi görmezden geliyordu. “Sanırım görevlinin kafasını prezervatif ve *taco* kombinasyonu isteğimle karıştırmış olmalıyım çünkü yemekle birlikte ekstra *soslar* da göndermişlerdi.”

Bu da içinde bir sürü salsa olan kabı açıklıyordu.

“Sonra da yedik, içtik, giyindik ve kendimize prezervatif almaya çıktık.” Daha fazla detay, tıpkı açılan bir baraj gibi korkunç bir şekilde akın ediyordu. “Ve eczane tam da yanındaydı—”

“Düğün şapelinin,” diye cümlemi tamamladı çünkü artık o da hatırlıyordu.

“Düğün şapelinin,” diye tekrarladım nefes verirken. Bu inanılmazdı.

Ne yazık ki geceye dair anılarım burada sona eriyordu. Bizi şapele girmeye, onu evlenme teklif etmeye veya beni evet demeye neyin ikna ettiğini bilmiyordum.

“Çöreğin olaylara nasıl karıştığını biliyor musun?” diye sordum onun zihninde bir şeyleri tetiklemesini umarak.

Thomas düşünürken kaşlarını çattı. “Şey, açıkçası, bu kadar kısa sürede sana gerçek bir yüzük alamadım ve bu kadar çok pastane işlettiğin için sanırım ortasında delik olan bir hamur işi seçtim.”

“Hıh. Yaratıcı.”

Artık verecek cevabım olmasa da kaygımın etkisinden yavaş yavaş kurtulmaya başlıyordum. Evliliğin yasal olmaması gerçeği beni teselli ediyordu. Yaptığımız diğer pislikleri temizleyebilirsek ve kimse bulaştığımız beladan bahsetmezse bundan kolayca kurtulabilirdik.

“Bugün veya yarın bir ara şapele uğrayıp oradaki herkesi bir gizlilik anlaşması imzalamaya ikna edebilir miyiz diye bakalım,” dedim ama aslında bu işi halletmek için ne yapmayı planladığımı açıklıyordum. “Avukatlarımı arayıp ne yapabileceklerini soracağım.”

“İyi fikir,” dedi Thomas. “Avukatım da dâhil olsun istersen, söylemen yeterli.”

Benim kadar zengin ve güçlü adamlarla uğraşmaya alışık değildim ama her şeyi benim halletmemi beklemek yerine yardım etmeye istekli olmaları her zaman güzeldi. “Teşekkürler. Ama benim ekibim halledebilir.” Bu konu hallolduktan sonra çantamı ve ayakkabılarımı yeniden aramaya başladım. “Eşyalarımın nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?”

“Oturma odasına bak. Fotoğraflarda ayakkabı giymişsin, o yüzden buralarda olmalılar.”

Vegas sokaklarında yalın ayak dolaşma fikri neredeyse midemi bulandırmıştı, bir yabancıyla evlenecek kadar sarhoş olsam da aklımın böyle iğrenç bir şey yapmayacak kadar yerinde olmasını diledim.

Thomas’ı kendini toparlaması için bırakıp sessizce süitin oturma odasına girdim ve oradaki yıkımı inceledim. Sehpanın üzerinde bir düzine çöreğin olduğu bir kutu vardı ama aslında ihtiyacım olan hiçbir şeyden eser yoktu.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp kanepenin altına bakarken Thomas, “Stella, sevgilim?” diye seslendi.

Bu sevgi ifadesi kaşlarımı çatmama neden oldu. Tek gecelik bir ilişki için, hatta evlenmeye çalıştığım bir ilişki için bile fazla tatlı ve samimiydi. Ama kafamda ne kadar çok evirip çevirirsem o kadar hoşuma gidiyordu. Yani, kim ateşli bir İngiliz’in kendisine *sevgilim* demesini istemezdi ki? Ben de buna karşı değildim.

“Evet?” diye seslendim, bir şey görür müyüm diye gözlerimi kısarak karanlığa bakarken.

Bir an sonra odaya gelince topuklarımın üzerine oturdum. Yine o lanet olası gülümsemesini takınmıştı. “Bir fotoğrafa daha bakmanı istiyorum.”

Kendimi durduramadım ve öfkeyle homurdandım. “Kendimi rezil ettiğim bir fotoğraf daha varsa görmek istemiyorum.”

“Öyle değil,” dedi ama temkinli sesi beni hiç rahatlatmamıştı.

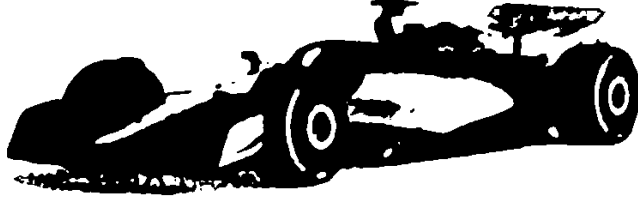
“Ne o hâlde?”

Telefonu uzatıp bana yaklaştı. Telefonu elinden aldım ve bir başka bulanık fotoğrafa baktım. Bu fotoğrafta gururla bir kâğıt parçasını tutuyorduk ve arka plandaki Black Elvis gülümsüyordu. Belgeyi yakınlıştırmama bile gerek yoktu çünkü tek bakışta bana fazlasıyla tanıdık gelmişti.

Hayır. *Hayır*. Olamaz.

Thomas boğazını temizledi ve korktuğum haberi verdi. “Sanırım bu bizim evlilik cüzdanımız.”

BÖLÜM 8

Thomas

“*Sikeyim.*”

Stella'nın küfür etmesi düşüncelerimi doğruluyordu. Telefonu bana geri verirken durumumuzum gerçekliği de yüzüme çarpmıştı.

Evliydik. Yasal ve resmî olarak *evliydik*. Ve bunun *nasıl* veya neden olduğunu hiç hatırlamıyordum.

Sikeyim lafı kesinlikle bu duruma çok iyi uyuyordu. Hatta ben olsam daha güçlü bir şey seçerdim çünkü az önce bir kâbusa uyanmıştık. Ya da belki de cehenneme.

Stella oturma odasında volta atıyor, hâlâ küfürler ediyor, öfkesi her yerinden yayılıyordu. Duygularımı kontrol altında tutmakta her zaman iyi olduğumu, dik durmaya inanan iki büyükanne ve büyükbaba tarafından çok güzel eğitildiğimi düşünürdüm. Ama Lorenzo Castellucci'ye karşı yaptığım tiradı tüm dünya duyduğunda kendimle ilgili o düşüncem yerle bir olmuştu ve şimdi kanepenin kenarına sertçe oturup Stella'nın zaten olduğundan daha fazla çıldıracağını bildiğim bir şeyi söylememek için yumruğumu dudaklarıma götürürken daha da perişan bir durumdaydım.

Derin bir nefes alıp kaygımın dışı vurmasına izin vermemeye çalıştım. Stella ikimiz için de yeterince paniklemiş durumdaydı, sehpanın

önünde ileri geri yürürken göğsü hızla inip kalkıyordu. Mantıklı kişi ben olmalıydım çünkü Stella ne kadar zeki görünse de bu konuda akıllıca davranmayacağı hissine kapılıyordum.

“Bu nasıl oldu?” diye hırladı, bana doğru dönerken koyu renk saçları uçuştı.

Kırışık elbisesi ve yüzüne bulaşmış göz kalemi, bakışlarındaki saf ateşle bile çok güzel görünüyordu. Tüm bunların nasıl olduğunu, onu yatağa atmaya çalışmaktan *evliliğe* nasıl geldiğimi bilmiyor olabilirdim ama bunun *neden* sorusunun bir parçası olduğunu da inkâr edemezdim.

Yine de duymak istediği şeyin bu olmadığını gayet farkındaydım, bu yüzden çenemi kapalı tuttum.

“Evlilik cüzdanını nasıl aldık?” diye üsteledi. “Bunların hepsi gecenin bir yarısı olmuş!”

Neredeyse omuz silkecektim ama cevabı bulabilirdim. İnternete birkaç şey yazıp sonucu görünce yüzümü buruşturdum. “Görünüşe göre buradaki nikâh dairesi gece yarısına kadar açıkmış. Sanırım biz de kapanmadan hemen önce gitmişiz.”

Stella boğuk bir ses çıkarıp başını ellerinin arasına aldı. Felç geçirmesini istemiyorsam, onu uçurumdan geri döndürmek için bir şeyler yapmalıydım.

“Bunu düzelteceğiz,” dedim sinirden kusmak istediğim hâlde elimden geldiğince sakın bir şekilde. Ya da belki de hâlâ midemde çalkalanan viski yüzündendi. Her iki durumda da tüm bunlar bana kendimi çok kötü hissettiriyordu.

Evlenemezdim. Ben sadece... *Evlenemezdim*. Hiç kız arkadaşım bile olmamıştı, Tanrı aşkına. Peki, nasıl bir *eş* bulmuştum?

Kahretsin, bu tam bir felaketti. Tek istediğim, uzun zamandır gördüğüm ya da belki de hiç görmediğim çekici bir kadınla, hiçbir bağlayıcılığı olmayan tek gecelik bir seks yapmaktı. Bunun yerine hayal edilebilecek en sıkı şekilde bağlanmıştık.

Zaten itibarımı mahvetmiş ve tek bir hatayla kariyerimi tehlikeye atmış olmam yeterince kötüyken şimdi listeye ekleyeceğim bir hatam daha vardı. Tüm bunlar basına sızdırıldığında McMorris takım patronları ne düşünecekti? Sponsorlarım ne düşünecekti? Sarhoşken bir

yabancıyla evlendiğimi öğrendiklerinde bir sponsorum *olacak mıydı?* Ya bana sorumsuz bir varlık ve bir yüksün deyip beni bir kenara atarlarsa ne olacaktı?

Evet, kesinlikle kusacaktım.

Stella, bunun düzeltilebileceği önerisine sert ve şüpheli bir bakışla karşılık verdiğinde onu suçlayamazdım. Kulağa zayıf bir argüman gibi geliyordu. Daha iyisini yapmalıydım. Gerçek bir çözüme ihtiyacım vardı.

“Bak, toparlanıp şapele geri dönelim,” diye önerdim. Bu durumda en iyi yapılacak şey bu olurdu. “Evlilik belgemiz onlarda, değil mi?” Devam etmeden önce Stella’nın tereddütle başını sallamasını bekledim. “Bu durumda, ruhsatı dosyalamak için göndermeden önce nikâhı kıyan memuru bulmamız yeterli. Onlardan alır ve yok ederiz, böylece işimiz biter.”

Bu mükemmel bir çözümdü, herhangi bir şeyin yasal olarak tescil edilmesini engelleyebilir ve çok fazla olumsuz sonuçlanmadan ilerleyebilirdik. Ama Stella’nın kaşları çatılmıştı.

“Sanırım çok geç,” dedi. Eminim onun da midesi, benimki gibi bu sözlerle bulanıyordu. “Böyle bir kurum muhtemelen sabahın erken saatlerinde belgeleri postayla gönderiyordur. Her gün düzinelerce nikâh kıyıyorlar ve insanlar evlilik cüzdanlarını bir an önce almak için can atıyor.”

Kahretsin. İmzalı ruhsatımızın hâlâ ellerinde bulunma olasılığı olsa bile büyük ihtimalle onaylanması için geri göndermişlerdi. Lanet olsun Amerika’ya ve yabancıların evlenmesine izin veren saçma yasalarına. İngiltere’de böyle bir şey olmazdı ama bu anarşik eski kolonide vakit geçirmemin karşılığı buydu işte.

“Bunu nasıl iptal ettireceğimizi bulmalıyız,” diye devam etti. Sesi kararlıydı, sanki sonunda her şeyi kabullenmiş ve olaya mantıklı bir şekilde bakmaya istekli gibiydi. Bu noktaya düşündüğümünden daha hızlı gelmişti. “Sence medyada duyulmuş mudur?”

“Bilmiyorum,” derken gözlerinde yeni bir endişe belirdi.

“Peki, *kontrol et.*” Cep telefonuma anlamlı bir bakış attı.

Midem kasıldı, cihazı daha sıkı tuttum. “Gerçekten bana kendimi Google’da arattırarak mısın?” Adımı aratıp dünyanın dört bir yanın-

daki insanların benden ne kadar nefret ettiğine dair daha fazla kanıt bulmak istemiyordum çünkü biliyordum ki ilk önce bu çıkacaktı. Her zaman çıkardı.

“Çaresiziz,” dedi Stella. “Kendim yapardım ama telefonumun nerede olduğunu bile bilmiyorum.”

Şey, kesinlikle beni Google’da aramasını istemiyordum. Dün geceyi Stella bu sırrımı öğrenmeden atlatmıştı ve bu durumdan, o sırrımı keşfetmeden kurtulmak istiyordum.

“Tamam, tamam,” diye homurdandım ve arama çubuğunu temizleyip isteksizce adımlı yazdım.

Enter tuşuna basmadan önce bir an tereddüt ettim ve sayfa yüklenene kadar nefesimi tuttum. Ve— *Yo hayır.*

Boğazımı temizleyip güçlükle yutkunarak boğazıma oturan yumruyu geçirmeye çalıştım. “Tamam, sakın panik yapma,” dedim.

Stella yine boğuk bir ses çıkardı. “Paniklememi *istemiyorsan* cümleye böyle başlamamanı öneririm.”

Haklıydı ama bunu başka nasıl söyleyeceğimi gerçekten bilmiyordum. “Nikâhla ilgili bir haber yok,” diye başladım ama rahat bir nefes almadan devam ettim. “Ancak striptiz kulübünde fotoğraflarımız var.”

En üstteki birkaç sonuca bakılırsa *bir sürü* fotoğraf vardı. Bazılarında masumca yan yana oturmuş gülümsüyorduk. Ama çoğu Stella’nın kucığımda, ellerim vücudunda, başı geriye atılmış, dudaklarımız kenetlenmiş hâlde olduğu anlardı. O muhteşem anlar.

Makaleler medyaya ancak son on dakikada düşmeye başlamıştı, bu da telefonumun menajerim ve halkla ilişkiler ekibimden gelen aramalar ve mesajlarla neden henüz dolmadığını açıklıyordu ama birazdan başlayacaklarından emindim.

Stella telefonu benden alıp kendi gözleriyle görmekte tereddüt ettiğinde bu şekilde tepki vermesinin öfkeden kaynaklanmadığını anlamıştım. Korkuyordu.

“*Siktir,*” diye inledi ekranda bir şeylere tıklarken. “Bunun olacağından endişelenmekte haklıymışsın. Birlikte görülmemiz konusunda seni dinlemeliydim.”

Bunu duymak biraz canımı yaksa da konuyu ilk açan ben olduğum için üzölmeye hakkımı yoktu.

“En azından kimse bu fotoğraflarda elinin nerede olduğunu göremiyor,” dedi sesi sert çıksa da iyimser olmaya çalışarak. “Bu çok iyi— Ah.”

Telefonumu bana geri uzattı. Ekranı bakmadan vızıldadığını duydum. “Figgy seni arıyor.”

Neredeyse öğörecektim, kendimi zor tuttum. Suç mahalline ilk varan olmaya kararlı bu kadın, benim için bir Google uyarısı ayarlamış olmalıydı çünkü bir şey olduğunda her zaman *önce* o haberdar olurdu. Eskiden, iyi ya da kötü, büyük bir şeyle karşı karşıya olduğumu anlama konusundaki olağanüstü yeteneğini takdir ederdim ama öyle bir an geldi ki... Artık çekilmez olmaya başlamıştı.

Ailelerimizin bizi birlikte görmek istediklerini açıkça belirttikleri bir dönemde onun böyle davranmaya başlaması tesadüf değildi. Artan baskı beni arkadaşlığımızdan uzaklaştırmıştı ama Figgy kız arkadaşım olmadan da bu rolünü oynamaya çalışıyordu.

Dün gece adını ekranda görmek can sıkıcıydı. Bu sabah, karşılanmamış beklentilerin ağırlığıyla omuzlarım çöktü.

“Onu hâlâ görmezden mi geliyorsun?” diye sordu Stella, ben uzattığı telefonu hemen elinden almayınca.

Hem de nasıl. “Onunla sonra konuşurum. Bu olay daha büyük bir şeye dönüşmeden önce menajerimi aramam gerek.” Bundan sonra F1’de bir yerim olup olmadığından emin olmalıydım. “Sen de ekibinle aynısını yapmalısın.”

Ekiplerimizi bu işe dâhil edersek, belki de durumu yatıştırmak için yapabilecekleri bir şeyler olurdu. Yine de neredeyse ümitsiz vaka olduğundan emindim. Bu tür şeyler internete düştüğünde geri dönüşü olmazdı.

Sonunda titreşimi kesilen telefonumu Stella’dan aldım ama saniyeler sonra tekrar titreşmeye başlayınca Figgy’nin yüzü ekranı kapladı. Onu geçici olarak engellemek istedim, böylece beynime baskı yapmadan biraz daha *düşünebilirdim*. Ona defalarca kez arkadaşlıktan öte bir şey istemediğimi söylemişim. Onu ve ailemi bu konuda gerçekten ciddi olduğuma ikna etmem için ne yapmam gerekiyordu?

Cevap bir kamyon gibi yüzüme çarptı. Neredeyse başımın üstünde bir ampulün yandığını *hissedebiliyordum*. Tek seferde bu sorundan daha fazlasını çözebileceğimi anladığımda ampul daha da parladı.

“Aslında,” dedim fikir kafamda dönüp durduğu için lafı uzatarak. “Bence bunun için endişelenmemize gerek yok.”

Stella bana bakakaldı ve sonra kekcileyerek, “Pardon?” dedi.

Tamamen dengesiz konuşuyor gibiydim. Delirmişim gibi. Sanki kontrolü tamamen kaybetmişim gibi. Ama eğer bunu yapacaksam, bir an evvel yapmalıyım.

“Bence bunların hepsini olduğu gibi bırakmalıyız.” Derin bir nefes alıp ölüm vuruşunu yaptım. “Evliliğimizi iptal ettirmemeliyiz. En azından henüz.”

Kocaman açılmış gözlerine ve aralık dudaklarına baktım, dehşeti elle tutulur cinstendi. “Sen benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Beni dinle...” Devam etmeden önce kanepeye oturması için işaret ettim ama kılını bile kıpırdatmadı. Tamam. Neyse. Eğer önereceğim şeyi dinledikten sonra bayılırsa onu düşerken yakalamak için elimden geleni yapacaktım. “Belli ki bir şey bizi evlenmeye itti, değil mi?”

“Ne olduğunu hatırlayabilseydik harika olurdu,” diye çıkıştı, kollarını göğsünde kavuşturarak.

“Sanırım ben kendi sebebimi biliyorum.” Onu baştan aşağı süzdüm, koşullara rağmen hâlâ muhteşemdi. “Yani, her şeyden önce sen inanılmaz derecede güzel ve inanılmaz derecede yeteneklisin. Kaçırılmayacak birisin Stella. Şüphesiz.”

Suçlar gibi bana parmağını doğrulttu ve gerçeği söylemek dışında hiçbir şey yapmamış olmama rağmen bana oyun oynadığımı haykırdı. “İltifat her zaman takdir edilen bir şeydir ama şu anda sana hiçbir artı *sağlamaz*.”

“Anlaşıldı.” Az kalsın homurdanacaktım ama kendimi devam etmeye zorladım. “İkincisi... Sana ailemin Figgy ile evlenmemi istediğini anlattığımı hatırlıyor musun?”

Bir an duraksadı ama sonra ipuçlarını bir araya getirip, “Ne yani? *Evlenirsek* seni ona itmeyi bırakacaklarını mı düşündün?” diye dalga geçti.

Başımı salladım çünkü *evet*, dün gece düşündüğüm şeyin bu olduğundan neredeyse emindim. “Bak, ailem benim kiminle evlendiğimden çok evlenmemi görmekle ilgileniyor,” diye açıkladım. “Eğer bir eşle, özellikle de senin gibi mükemmel bir eşle ortaya çıkarsam tacizler sona erer ve Figgy sonunda hayatına devam edip kendi mutluluğunu başka yerde bulabilir.”

Hem, belki benden nefret etmeye başlayan bazı insanlara beni sevdirecek bir şey de olabilirdi. Ama tüm bunların büyük bir hata olduğunu kabul edip daha önce bir kez terk edilmiş bir kadını bir de ben terk edersem... Eh, insanlar benden daha da fazla nefret ederse onları suçlayamazdım.

Stella gözlerini kıstı, sanki bunun ona evlenme teklif etmem için yeterince güçlü bir sebep olup olmadığını anlamaya çalışıyor gibiydi. Sessizliği o kadar uzun sürmüştü ki alnımda ter damlaları birikti. Sert bir şekilde tokat yemek üzereydim.

“Senin Figgy adında bir kadınla evlendiğini görebiliyorum,” dedi sonunda.

O kadar gerçekçi ve beklenmedikti ki gülmemek için dilimi dişlerimin üzerinde gezdirmek zorunda kaldım çünkü böyle bir anda bundan hoşlanmayacağını biliyordum. Ama Stella istemsizce komik biriydi ve ben de kendime engel olamadım. Şakalarının neredeyse her zaman aleyhime olması bile umurumda değildi.

“Figgy adında bir kadınla evlenmeyi tercih etmem,” dedim olabildiğince ciddi bir şekilde. “Muhtemelen bu yüzden seninle evlenmeyi seçtim.”

Bu sefer şaşkın bir kahkaha atıp başını iki yana salladı. “Tamam, tabii. Eğer senin nedenin buysa, benimki neydi?”

Gecenin o saatinde yaptığımız konuşmaları hatırlamaya çalıştım ama hepsi birbirine karışmıştı ve tutarsızdı. Fakat *bir şeyler* bulmam lazımdı yoksa Stella bu odadan çıkıp gidecek ve Figgy ile F1 sorunlarımı çözme şansımı da kendisiyle birlikte alıp götürecekti.

“Eski sevgiline hayatına devam edebileceğini göstermek istediğini söylemiştin,” diye yalan söyledim ama aklımın bir köşesinde bunun gerçeklerden çok da uzak olmadığını söyleyen bir şey vardı. “Ona

başka birini ne kadar kolay bulabileceğini göstermek istedin.” Bunu neden isteyeceğine dair daha fazla sebep bulmak için çaresizce duraksadım çünkü basit bir kin duygusunun yeterli olacağını hayal edemiyordum. “Ayrıca yönetim kurulu üyelerinin bekâr bir kadın yerine evli bir kadınla çalışmayı tercih edeceğini de söyledin. Evli olmak, gerçekten bir şeye kendini adayabileceğini gösterirmiş.”

Bunu doğrudan uydurduğumu biliyordum ama gerçek olabilirdi. Daha önce de olduğunu görmüştüm. En büyük ablam, babamıza “evlenebileceğini” ve “ciddi olabileceğini” gösterene kadar ailemizin şirketindeki fırsatlar için hep göz ardı edilmişti, oysa roller için en uygun aday oydu. Belki Stella’nın büyük patron olduğu düşünüldüğünde böyle bir sorunu yoktu ama yüz ifadesinin koyulaşması, doğru noktaya parmak basmış olabileceğimi gösteriyordu.

“Evli kalmak ikimiz için de iyi olabilir,” diye ısrar ettim, sesimi alçak ve yatıştırıcı bir tonda tutmaya dikkat ederek. “Bunu sadece bir iş anlaşması olarak düşünebiliriz. Sonsuza kadar sürmesi gerekmiyor, gerginliğin geçmesine ve sorunlarımızı çözmemize yetecek kadar sürebilir.”

Stella sessiz kaldı. Bunu söylemeye cesaret edebilir miydim bilmiyordum ama sanırım teklifimi gerçekten düşünüyordu. Keşke...

“Bu korkunç bir fikir,” dedi bir an sonra sert bir şekilde ve umutlarımı yerle bir etti. “Evli kalırsak, insanlar nişanlımı aldattığımı düşünür!”

Ayrılığın sadece birkaç hafta önce yaşandığı düşünüldüğünde bu çok haklı bir noktaydı. Çoğu insan, karanlık bir şeyler olmadıkça bir sonraki ciddi ilişkisine bu kadar çabuk geçmezdi.

Göğsümde pes etmemi söyleyen bir burkulma hissettim. Hayatım Stella’yı da içine sürükleyemeyeceğim kadar karmaşıktı zaten ve o durumun ne kadar kötü olduğunun farkında bile değildi. Farkında olmadan felakete sürüklenmeyi hak etmiyordu.

Ayrıca belki de yollarımızı ayırmamız yine de iyi bir şey olabilirdi. Belki de bu dram, herkesin dikkatini Lorenzo hakkında söylediklerimden uzaklaştırırdı. Şu anki hâliyle, çılgın gecemiz önceki manşetlerin yerini almıştı bile. Elbette, benim için yine harika bir

görüntü değildi ama birinin ölümünü dilerken manşet olmak yerine bu karmaşayla ve cğer gizli tutmayı bırakamazsak hızlı nikâhımın iptal edilmesiyle haber olmayı tercih ederdim.

Ama telefonum çalmaya ve Figgy'nin resmi ekranda belirmeye devam ederken son bir kez denemekten kendimi alamadım.

“İnsanların düşünebileceği daha kötü şeyler var,” diye üsteledim. “Bizimki, *doğru kişiyi buldum* durumlarından biri olabilir.”

Bu sefer karşılaştığım bakış saf bir tiksintiydi. “Ciddi olamazsın.”

“Tamam, evet,” diye iç çekerek kabul ettim. “Benim de hoşuma gitmedi.”

Nihayet tiksintisi kayboldu ve çelik gibi kararlılığı geri geldi. “Evli kalsak bile evlilik öncesi sözleşmemiz yok,” dedi. “Bu sonunda işleri karıştırabilir. O yüzden bunu istemiyorum.”

“Biz de evlilik sonrası sözleşmesi yaparız,” diye önerdim. Gerçi evleneceğim hiçbir kadının bundan endişe edeceğini düşünmemiştim. Kişisel servetim ve ailemin de serveti varken asıl endişelenen kişi *ben* olmalıydım. “Varlıklarımızın bize ait kalması konusunda anlaşalım.” Bir nefes daha alıp son bir kez daha ısrar etmeye hazırlandım. “Gerçekten bunu başarabileceğimizi düşünüyorum, Stella.”

Zırhında çatlaklar belirmediğini, sözlerimin sızıp kalbine ulaştığını görebiliyordum. Bunu düşünüyor, pes etmekle konuyu kapatmak arasında gidip geliyordu. Onu benim tarafıma çekmek için ne gerekiyordu?

Ne yazık ki daha fazla bir şey teklif edemedim başını iki yana sallayıp geri çekildi ve kavuşturduğu kollarını daha da sıktı.

“Hayır, bunu yapamam,” diye patladı benden başka her yere bakarak. “Dün geceki her şey... Aslında ben bu değilim Thomas. Pes etmem ve kesinlikle tanımadığım erkeklerin evlenme tekliflerini kabul de etmem.”

Hayal kırıklığıyla çöktüm ama onu daha fazla zorlamayacaktım. Bana bir cevap vermişti: kesin bir hayır. Şimdi tek yapabileceğim buna saygı duymaktı.

“Tamam,” dedim ve bitirdiğimi göstermek için ellerimi kaldırdım. “Nikâhla ilgili hiçbir şey medyaya yansımamış gibi görünüyor, bu iyi. Halkla ilişkiler uzmanlarımız ve halkla ilişkiler ekiplerimizi olaya dâhil

edebiliriz, bundan sonrasını onlar halleder. Bugünü atlatalım, yarın tekrar değerlendirelim, tamam mı?”

Stella'nın savunmacı tavrının bir kısmı, kollarını yanlarına indirirken kayboldu. “Olur. Ama bugün Janelle ve Ron'un günü, bizim değil.”

Doğru ya. Buraya gelme sebebimiz olan *gerçek* düğün.

Odanın karşısında, üzerinde televizyon olan konsolu işaret ettim. “Bu arada çantan televizyonun arkasında. Ayakkabıların da sandalyenin altında.”

Eşyalarını toplamaya gitmeden önce teşekkür anlamında hızlıca başını salladı. Topuklu ayakkabılarını giydiğinde yine göz gözeydik, daha fazla gevezelik etmeden buradan çıkmaya hazır olduğu belliydi.

“Bunu çözeceğiz,” diye güvence verdim gözlerine bakarak. “Söz veriyorum.”

Kaderimize boyun eğerek iç çekti. “Bunun kolay olması gerekiyordu. Sadece tek gecelik.”

“Ama şimdi bana mahkûmsun.” Kendimi gözlerinin hedefi olarak bulduğumda, “Yasal olarak. Ve geçici olarak,” diye ekledim.

Bir tuhaflık vardı, ikimiz de ne yapacağımızı bilmiyorduk. Öylece... Çekip gitmesi mi gerekiyordu? Koşullarımızı ve konuşmalarımızı düşününce bu biraz yanlış geliyordu ama sanırım tek gecelik bir ilişkiden sonra olması gereken buydu.

“Ağzım küçük bir hayvan ölüsü gibi kokmasa sana veda öpücüğü verirdim,” dedim.

Keşke sözlerimi söylediğim anda geri alabilseydim. Daha utanç verici olabilir miydim? Yine de Stella nedense yorumdan bir an için hoşlanmış gibiydi, sonra kaşlarını çatarak şakamı savuşturdu.

“İğrenç,” diye uyardı. “Ama benimki de aynı.”

Onu süit'in kapısına doğru götürürken bir kahkaha attım. Eşiğin ayrı taraflarında dururken bana döndü.

“Ben gidip ekibimi arayacağım.” Çantasından çıkardığı telefonuna baktı, ekranda ne varsa onu görünce yüzünü buruşturdu. Bana tekrar baktığında, gözlerindeki kararlılığı yakaladım. Bunun halledilmesini istiyordu, hem de hemen. “Düğünde görüşürüz?”

“Görüşürüz.”

Koridorda kaybolana kadar kapıda bekledim, sonra içeri girdim ve telefonumun kilidini açıp Figgy beni tekrar aramadan önce menajerimin adına tıkladım.

Cevap verdiğinde, “Bunu duymak istemeyeceğini biliyorum,” dedim iç çekerek. “Ama başka bir sorunla karşı karşıyayım sanırım...”

BÖLÜM 9

Stella

İnsan plan yapar, Tanrı güler, diye eski bir söz vardır. Örneğin, ben hep Janelle'in düğününe evli bir kadın olarak gitmeyi planlıyordum. Ve bilin bakalım ne oldu? Tam olarak dediğim gerçekleşti.

Ancak hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğimi sandığım adamla evli değildim. Hayır, tamamen yabancı biriyle evliydim. Ama olsun, yine de evliydim! Ve sürekli duyduğum kahkahalar Tanrı'nın sesi olmalıydı.

Bu noktada her şeyi kontrol altına almak için elimden gelen ne varsa yaptım. Avukatlarımı aradım, halkla ilişkiler ekibimi alarma geçirdim ve çılgınca Nevada'da evliliği iptal etmenin en hızlı yolunu Google'da aradım. Hiçbiri, vasat hayat seçimlerim hakkında kendimi daha iyi hissetmemi sağlamamıştı ama artık her şeyi bir kenara bırakıp Janelle'in büyük gününde yanında olma vaktiydi.

İçeri adım attığım gelin odasına heyecan hâkimdi. Janelle'in annesi Caroline teyze bana sımsıkı sarılıp ne kadar güzel görüldüğümü söyledi. Hâlâ viski yüzünden terliyordum ama iyice temizlenmeyi başarmıştım ve iltifatını gülümseyerek kabul ettim.

"Gelinimiz nerede?" diye sordum.

Caroline teyze buruk bir gülümsemeyle balkona doğru başını salladı. “Nefeslenmek için bir dakikaya ihtiyacı olduğunu söyledi ama geldiğin an seni yanına göndermemizi istedi.”

Balkon kapısına ulaşmak için odanın etrafından dolaşırken hissetmediğim bir enerjiyle nedimlere el sallayıp onlara selam verdim. Kapıyı arkamdan kapatıp dışarıdaki temiz havayı içime çektiğimde sahtelik de ortadan kalktı.

“Nerelerdeydin?” dedi Janelle yoga matının üzerinde lotus pozisyonunda oturduğu yerden. Yanma oturduğumda gözlerini kısarak beni inceledi. “Sorun ne?”

Eh, fark etmesi uzun sürmemiştir. “Bir şey yok,” dedim sesime bir rahatlık katarak. “Sadece biraz akşamdan kalmayım, hepsi bu.”

“Çok fazla akşamdan kalmasın,” diye karşılık verdi. “Ama sorun bu değil.”

Tanrım bu kız beni çok iyi tanıyordu. “Cidden, ben iyiyim.”

“Bana gerçeği söylemek için son şansın,” dedi şarkı söyler gibi ve beyaz ipek sabahlığının kuşağını düzeltti. “Yoksa anneme dün gece ortadan kaybolduğunu ve muhtemelen başını belaya soktuğunu söylerim.”

O da dönüp *benim* anneme söylerdi. Ve eğer bu olursa, hayatımın geri kalanı boyunca onaylamayan bakışlara maruz kalırdım. Daha da kötüsü, o ve babam evlendiğimi öğrenirlerse... Aman Tanrım, öyle bir batağa saplanırdım ki asla çıkış yolu bulamazdım. Bu haberin sızdırılması kesinlikle mümkün *değildi*, en azından ben onlara nazıkçe söylemenin bir yolunu bulana kadar.

“Tamam,” diye homurdandım. “Thomas’la birlikte ortadan kayboldum ve başım *büyük* belaya girdi.”

Janelle’in yüzü aydınlandı. “İşte şimdi oldu! Stella eski günlerine dönmüşe benziyor!”

Dönmüştüm, en azından kısa bir süreliğine. Sonra her şey boka sarmıştı.

“Ben de onunla olmanı umuyordum,” diye devam etti. “Adam cennetm gibi ateşli. Tek gecelik bir ilişki için harika, tam da ihtiyacın olan şey.”

İrkildim ve kaygıyla acaba mide, vücuttan fırlayıp çıkabilir mi diye merak ettim. Kuzenim ne yazık ki tepkimi fark etmişti ve ben de saklamaya çalışacak kadar hızlı olamamıştım.

“Kesinlikle bir şey olmuş,” dedi, tüm neşesi kaçmış gibi. “Dökül Stella.”

Başımı iki yana salladım, ona anlatmak istediğim şeyler boğazımda düğümlendi. Biz genellikle birbirimizden bir şey saklamazdık. “Başka zaman konuşuruz,” dedim. “Bugün senin günün, benim değil.”

“Hadi oradan,” dedi yoga pozunu bırakıp bana doğru dönerek. “Neler olduğunu bilmek istiyorum. Beni endişelendiriyorsun.”

Anlatacaklarımı dinlemeye hazırlanıp dikkatini tamamen bana verdi. Saçları bigudilerle toplanmış, kirpikleri ve ruju dışında makyajı neredeyse tamamlanmıştı ama bunların hiçbirisi yoğun bakışlarını gizleyemiyordu.

“Kötü bir şey yaptım, Elle,” diye mırıldandım sonunda.

Gözünü bile kırpmadı. “Sırf ölmesini izlemek için Reno’da bir adam mı vurdun?”

“Doğru eyalet, yanlış şehir,” diye cevap verdim ama esprisi omuzlarımda biraz gevşemesine neden olmuştu. Söyleyeceğim hiçbir şey onu ilk baştaki şaşkınlığından kurtaramayacaktı. “Ve hayır. Cinayet değil. Farklı bir şey.”

İrkildi. “Yoksa birden fazla adamı mı katlettin?”

“Tam bir avukatsın.” Başımı iki yana sallayarak itiraf etmeye hazırlandım. “Birden fazla adamı katletmedim. Evlendim... Desem?”

Gözlerime kilitlenen gözlerinin içinden bir dizi duygu gelip geçti. Beklediğim gibi önce şaşırdı. Gözlerini kırptırınca şaşkınlığın yerini kabullenme aldı. Sonra da dehşet verici bir şekilde saf ve katıksız bir neşe.

“Dün gece Lanet Thomas Maxwell-Brown ile evlendin,” dedi. Bunu o kadar yüksek sesle söylemişti ki bütün Vegas onu duymadıysa şaşardım.

Onu şiddetle susturdum, daha iyisini düşünemedim ellerim ağzını kapatmak için havaya kalktı ama makyajını bozmak istemediğim için

havada kaldılar. “Sesini alçalt,” diye tısladım. “Tüm dünyanın öğrenmesine ihtiyacım yok. Henüz başka kimse bilmiyor.”

“Çok iyi ya,” dedi coşkuyla ve ayaklarını havaya kaldırmak için dizlerini göğsüne çekti. “İyi anlaştığının farkındaydım ama evlenecek kadar iyi anlaştığınızı bilmiyordum!”

“Ben de bilmiyordum.” Başımdaki geçmeyen zonklamayı dindirmek için burun kemcrimi sıktım. “Sarhoşken yaptığım bir hataydı.”

Geniş geniş sırttı. “Hey, en azından yıl dönümlerimizi aynı gün kutlayacağız.”

“Onunla evli *kalmayacağım*.”

Bu şiddetli tepkim neşesini biraz soldurmuştu. “Ah, tatlım.” Kolunu koluma doladı ve beni kendine çekti. “Bana her şeyi anlat.”

Ben de anlattım. Mika’nın Étienne hakkındaki haberinden bahsederken boğazım düğümlendi, Thomas’ın kibar gülümsemeli bir adamdan küfürbaz bir herife dönüşmesini anlatırken güldüm. Bu sabahki tuhaf sohbetimizi de anlatmayı bitirdiğim anda uzun zamandır burada olduğumuzu söyleyen Caroline teyze bizi tekrar içeri sürükledi.

“Janelle derhal kıcını kaldırıp buraya gel ve bu zavallı kadının saçını yapmasına izin ver,” diye yakındı. “Seni bir güzel pataklarım, büyüdüğünü falan sanma. Düğün günün olması umurumda olmaz.”

“Eminim sen de Thomas’ın seni pataklamasını isterdin,” dedi Janelle sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle ve hemen ayağa fırladı.

Ben de ayağa kalkmaya çalışırken az kalsın boğulacaktım. Caroline teyze tekrar içeri girdiğinde Janelle son kez bana döndü.

“Henüz konuşmayı bitirmedik.” Bu bir söz değil, bir tehditti. “Sunakta *evet* dedikten sonra bana bu konuda ne yapmayı planladığını söyleyeceksin.”

Bu noktada plan yapmaktan çok korkuyordum ama avukatım bu evliliği ne kadar çabuk ve sessiz iptal ettirebileceğimi araştırıyordu.

“Kim bilir,” diye devam etti neşeyle kapıya doğru yönelirken. “Belki Thomas, Étienne’in olabileceğinden daha iyi bir koca olur.”

“Sana söyledim, onunla evli *kalmayacağım*.”

Ama Janelle içeri adım attığı anda sözlerim rüzgârda kayboldu.

Düğüne gelen konuklardan birinin daha acıyan bakışlarına veya alaycı bir sempatiyle “*Nasılsın... Gerçek anlamda?*” sorusuna cevap vermek zorunda kalırsam çığlık atacaktım.

Étienne’in beni bu kadar dramatik bir şekilde terk etmesine neden olan şeylerle ilgili önemli ayrıntıları öğrenmek için sarf edilen on ikinci girişimden sonra araya giren anne ve babama hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Babam, kadının kocasını golf hakkında genel bir sohbetle nazikçe uzaklaştırırken annem ise karısına elbisesiyle ilgili yüksek sesle bir iltifat etti.

Bu da kilisenin kabul alanında dolaşan insanlardan kaçmamı güneşli, çiçeklerle kaplı diğer alana girmemi sağlamıştı. Gelin tarafındaki diğer herkesten mümkün olduğunca uzaklaşana kadar yürüdüm ve sonra Instagram’ı ne zaman açabileceğimi görmek için geri sayım sayacını izlemek üzere telefonumu çıkardım.

İşler... Kötüydü. O kadar kötüydü ki herhangi bir olumsuzlukla karşılaşmamak için kendime ekran süresi sınırı koymak zorunda kalmıştım. Durumla ilgili şimdiye kadar aldığım tüm haberler halkla ilişkiler uzmanım, avukatım ve asistanımdan gelmişti... Her birinin mesajları ve aramaları yalnızca bildik şeylerle sınırlıydı. Janelle’in önemli gününün ortasında beni çileden çıkaracak bir şeye rastladığım için sinir krizi geçirmek istemiyordum.

Son bir saat içinde Thomas’ın kucağındaki “gizemli kadın” olarak teşhis edilmişim. Eğer midem bulanmasaydı onun, herkesin benim olduğumu anlamasının bu kadar uzun sürdüğüne gücenebilirdim ama sanırım birlikte görüldüğünüz adamdan daha az ünlü olduğunuzda böyle oluyordu. Ve o daha az ünlü olsaydı, eminim bu durum abartıldığı kadar büyük bir olay hâline gelmezdi.

Gerçi daha kötüsü de olabilirdi. Evliliğimizden hâlâ haber yoktu ve bir yarış pilotuyla yakalanmak, eski güzel ABD’de daha tanınmış bir sporcuyla görülmekten kesinlikle daha iyiydi. Superbowl kazanan

bir oyun kurucu veya bir NBA takımının tüm zamanların en çok sayı atan oyuncusu olsaydı, işim biterdi. Ama bir Formula 1 sürücüsü mü? Zavallı erkeğim sporun büyük resminde, listelerin başında değildi.

Yine de insanların benim hakkımda ne söylediğini bilmek istiyordum. Bu aptallıktı ve umursamamam gerektiğini *biliyordum*. Geçmişte hiç umursamamıştım çünkü şirketimi etkilemediği sürece insanların hakkımdaki fikirlerinin beni ilgilendirmediğini düşünürdüm. Ama Étienne'in ihanetinden sonra düşünce yapımda bir şeyler değişmiş ve beni her şeyi bilmek için can atmaya itmişti.

Geri sayım sonunda sıfırlandığında ekrana dokunup uygulamayı hızlı bir şekilde açtım. Tekrar kilitlenmeden önce sadece iki dakikam vardı ve bu yüz yirmi saniyeyi en iyi şekilde değerlendirecektim.

“Çek o pis küçük ellerini erkeğimden çikolatalı kaltak,” diye Instagram'daki son yorumu kaşlarımı çatarak sessizce okudum. Irkçı iması pek de hoş değildi ama neyse, en azından ellerimin küçük olduğunu söylemişti.

Daha fazla içerik olan bir yorum bulmak için umutsuzca kaydırdım ama omzumdaki hafif bir dokunuşla yukarı baktım.

“Sanırım telefonu bırakmanın vakti geldi, aşkım.”

Thomas, neler yaptığının farkındaymış gibi bilgiç bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Kahvems gri, şık kesimli üç parçalı bir takım elbise giymişti ve itiraf etmek beni üzse de dün geceki smokinli hâlimden bile daha güzel görünüyordu.

Saçları mükemmel bir şekilde geriye taranmış, temiz tıraşlı hâline geri dönmüştü ve parfümünün kokusu daha derin nefes almama neden oluyordu. Eğer o da hâlâ benim gibi kötü hissediyorsa bile bu hiç anlaşılmıyordu.

Yanımdaki sıraya geçerken karşılık olarak kaşlarımı çatıttım. “Damadın tarafında oturman gerekmiyor muydu? Benden uzak bir yerde?”

Koridoru işaret etti ve parmağını takip ettiğimde, *Bir taraf değil, bir koltuk seç* yazan tabelayı gördüm. “Buna göre istediğim yere oturabilirim.”

Lanet olsun Janelle'e ve o tuhaf zevklerine. "Birlikte görülmemiz gerektiğinden emin değilim."

Gözlerinde temkinli bir parıltı olduğuna yemin edebilirdim ama kırptırdığında kayboldu ve bir an o ifadesini hayal ettiğimi sandım.

"Çoktan birlikte görüldük zaten," dedi. "Bir kez daha görölsek ne olur? Bu sefer ellerimi kendime saklayacağıma söz veriyorum."

Ne demek istediğini anlıyordum. Burada konuşmak istediğim başka kimse olmadığından değildi ama nasıl olduğuma dair yapmacık sorulardan kaçınmak için o iyi bir bahaneydi. Dikkatimi dağıtarak beni telefonumdan ki şu an yine kilitlenmişti, uzaklaştırması da cabasıydı.

Koltuğumda daha da aşağı kaydım ve göz ucuyla ona baktım. "Nasılsın?"

"Pek de iyi değilim," dedi neşeyle. "Öyle kötü akşamdan kalmayım ki gelecek hafta bu zamanlar yasal olarak araba kullanabileceğimden şüpheliyim."

Ağzımdan hırıltılı bir kahkaha çıktı. "Ben de aynı şekilde hissediyorum."

"İşimin bu olduğu düşünülürse benim için biraz daha büyük bir sorun."

"Bunu o bir şişe viskiyi sipariş etmeden önce düşünmeliydin, değil mi?"

"Yaşa ve öğren, derler bilirsin."

Önümüze bir avuç insan otururken sessizliğe gömüldük. Tören yaklaşık on dakika içinde başlayacaktı ve Janelle'i tanıdığım kadarıyla hiçbir gecikme yaşanamazdı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Thomas birkaç dakika sonra sessizce.

Başımı aşağı yukarı salladım ve dizlerimiz birbirine değecek şekilde döndüm. Bu bana barda birlikte oturduğumuz o anları hatırlatmıştı.

"Bekârlığa veda partisinin burada yapılmasını anlıyorum," diye başladı, "ama düğün neden? Yoksa bizimkinde olduğu gibi burada da Elvis'in ortaya çıkmasını mı beklemeliyim?"

Janelle'in bu hafta sonu ailemizden evlenen ilk kişi olmadığını hatırlatması hoşuma gitmediği için diğer sorusuna odaklandım. "Janelle ve Ron burada tanıştı," diye açıkladım. "O hafta sonu bir konser için

gelmiştik ve Ron futboldan emekli olmasını kutluyordu. Onu arkadaşlarıyla bir restoranda gördük, etrafı *Mutlu Emeklilikler* yazan balonlarla çevriliydi ve benim tatlı, meraklı kuzenim otuz beşinden önce emekli olabileceği ne iş yaptığını sormadan duramadı.”

Thomas kıkırdadı ve sanki paylaştıklarımın hiçbirini onu şaşırtmamış gibi başını salladı. “Demek ki abimle çoktan tanışmışsın.”

Kaşlarım havaya kalktı. “Ciddi misin?”

“Evet. O gece o da vardı.”

“Hı hı. Dünya çok küçük.” Gözlerimi kısarak ona baktım. “Ama madem abin de vardı, o zaman Janelle ve Ron’un nasıl tanıştığını bilmez miydin?”

Dudakları cevap vermek için aralandı ama sonra durdu ve ağzı sert bir çizgi hâline geldi. Uzun bir sessizlikten sonra konuşmaya başladı. “Abim ve ben... Çok konuşmayız.”

Dün gece olduğu gibi hayatının ve ilişkilerinin dinamikleri beni yine meraklandırmıştı. Her ne varsa, araştırılmak için yalvarıyordu âdeta.

Ama araştıran kişi ben olmayacaktım çünkü pazartesi sabahı DC’deki hayatımın kırık parçalarını temizlemek için geri dönecektim ve Thomas geçmiş bir anıdan başka bir şey olmayacaktı. Avukatım, ikimizin de sarhoş olup aklımızı kaçırdığımız gerekçesiyle evliliğin iptalini nasıl sağlayacağımızı çözecekti. O fotoğraflar sonsuza dek kalabilirdi ama bu evlilik de öyle olmak zorunda değildi.

Bu yüzden çenemi kapattım ve daha fazlasını anlatması için baskı yapmadım. Aramızdaki sessizlik bu sefer gergin ve tuhaftı. Bacağını çekmesine şaşırarak üşüdüğümü hissettim. Bunda bir anlam aramayı reddedip bakışlarımı ileriye diktim, kilisenin dolmasını izledim ve annemle babamın büyükannem ve Caroline teyzemle önde oturmayı seçtiklerini görünce rahat bir nefes aldım. Arka planda sessizce çalan yaylı çalgılar dörtlüsünün sesi yükselirken nihayet biraz rahatlamıştım ve dikkatimi dağıttığı için törenin başlamasına sevindim.

Şık bir smokin giymiş olan Ron, papazla birlikte önde belirdi, heyecandan neredeyse ayak parmaklarının üzerinde zıplıyordu. Nedimeler ve sağdıçlar koridorda ilerlemeyi bitirdiğinde Ron’un koş-

maya hazır bir hâli vardı. Ama Étienne'in aksine o, kiliseden kaçıp gitmek yerine kapının hemen önünde duran beyaz duvaklı kıza doğru koşmak istiyordu.

Herkese birlikte ayağa kalktım, gözlerim Janelle'e kaydı. Parlıyordu, babası onu gül yapraklarıyla kaplı koridorda götürürken neredeyse havada süzülüyordu. Onu görünce gözlerim yaşlarla doldu. O, en başından beri çiçek açmasını izleme ayrıcalığına sahip olduğum biriydi ve sonsuza dek mutlu olmayı hak ediyordu. Daha da büyümesini ve çiçek açmasını izlemek için sabırsızlanıyordum.

"Ağlıyor musun?"

Thomas'ın fısıldadığı kelimeler yüzünden gözlerimi Janelle'den ona çevirdim. "Kapa çeneni." Gözlerimi sildim. Dürüst olmak gerekirse, bir bebek gibi ağlamama beş saniye kalmıştı.

Birdenbire ipek mendilini bana doğru uzattığını gördüm. "Al."

Başımı iki yana salladım. "Her yerine maskara bulaşır."

Elini bana doğru yaklaştırdı. "Yenisini alırım."

Almadan önce tereddüt etsem de gözlerimi silerken mırıldanarak ona teşekkür ettim. Görüşüm tekrar netleştğinde Janelle ve Ron mihrabın başında, sanki odada başka kimse yokmuş gibi birbirlerine gülmüşüyorlardı. Bunu düşünmekten nefret ediyorum ama orada birlikte olduğumuz kısacık anda Étienne bana kesinlikle öyle bakmamıştı. Fakat... Sanırım ben de ona öyle bakmamıştım. O anda hissettiğim tek şey, başardığımız, nihayet düğünümüzün gerçekleşeceği ve artık strese girmeden hayatımızı birlikte yaşayacağız diye duyduğum saf bir rahatlamaydı. Kiliseden birlikte çıktığımızda her şey yoluna girecek diye düşünmüştüm.

Ama o kiliseden bensiz çıkmıştı.

Bir kahkaha tufanı beni tekrar gerçekliğe döndürdü. Ron'un yemin ederken yaptığı bir espriyi kaçırmış olmalıydım ve kendimi zorlayarak gecikmiş bir kahkaha attım. Bu anın içinde olmak, mümkün olduğunca neşeli hissetmek istiyordum çünkü Janelle bundan daha fazlasını hak ediyordu. Ama kahretsin, yüreğim sızlıyordu.

Yanımda duran Thomas'ın eli benimkine değdi. Parmaklarımı çekmeye vaktim olmadan serçe parmağını benimkine geçirip sıkıca

tuttu. Şaşkınlıkla ona baktım ama o, Janelle ve Ron'a bakıyor, beni umursamıyordu.

Bu yüzden dikkatimi tekrar mihraptaki çifte yönelttim ve ellerimizi bu şekilde bıraktım. Çünkü kabul etmek istemesem de galiba buna ihtiyacım vardı. Bu desteğe ihtiyacım vardı. Bu karmaşada yalnız olmadığımı hatırlamaya...

Hafta sonu sonsuza kadar bu adamdan kurtulacak olabilirdim ama şu anda yanımda olduğu için mutluydum.

Bu oturma düzeni için Tanrı'ya ve partiyi bir an önce başlatmak isteyen DJ'e de şükürler olsun, diye geçirdim içimden çünkü bu parti tam da ihtiyacım olan şeydi.

Janelle, koltuğumu genç çiftlerin masasından, benimle konuşmak isteyenlere dik dik bakıp onları yanımdan uzaklaştırmaya kararlı olan büyükanne ve büyükbabalarımızın ve diğer yaşlıların masasına taşıyacak kadar nazik davranmıştı. Ayrıca çoğunun Facebook'a giriş yapmanın ötesinde interneti nasıl kullanacaklarını bilmemeleri de işimi kolaylaştırıyordu çünkü internetteki en son fırtınam henüz onlara ulaşmamıştı. Belki de bundan sonra takılmam gereken kalabalık buydu.

İtiraf etmeliydim ki çok da kötü vakit geçirmiyordum. Şehir merkezine birkaç mil uzaklıktaki mekân çok güzeldi, akşam yemeği lezzetliydi ve DJ, Ron'un ailesini biraz telaşlandıran birkaç parça da dâhil olmak üzere tüm parti klasiklerini çalıyordu. Janelle'i içlerine memnuniyetle aldıkları için inci kolyelerini sıkıca kavramalarını küçük bir kültür şokuna bağladım.

En önemlisi, gelin eğleniyordu. Yeni kocasının yanağına bir öpücük kondurduktan sonra pistin ortasında büyükanneyle dans ettiğim yere doğru hızla ilerledi. Bu gece öğrendiğim bir şey varsa o da büyükannenin en iyilerle bile başa çıkabildiği idi.

“Thomas’la dans etmemene şaşırdım,” dedi Janelle kalçasını benimkine çarparak. “Sürekli sana bakıyor.”

Gözlerimi devirip ben de kalçamla ona vurdum ve bir sonraki şarkı için sıraya girmekte hiç vakit kaybetmeyen büyükannemden bizi mazur görmesini istedim. Wobble yaparken neredeyse canımı çıkaracaktı, bu yüzden Janelle ile ikimizin de olabildiğince uzak olmamız lazımdı çünkü bu kadın kesinlikle çılgın dansına devam etmeyi planlıyordu. Bu yüzden tehlike bölgesinde olmak istemiyordum.

“İstediği kadar bakabilir,” dedim Janelle’e merdivenlerden inerken. Balo elbisesiyle nasıl idare ettiğini bilmiyordum doğrusu. “Avukatlarımız yarın konuyla ilgilenince onunla konuşurum.”

“Yani iptal işlemini yapacak mısın?”

“Elbette.” Eğilip omzumu silkerken ona bir bakış attım. “Bu bir hataydı, en kısa sürede düzeltmeyi planladığım bir hata. Endişelenmem gereken başka şeyler var.”

“Tamam, tamam, anladım.”

Ses tonundan, durumu *anlamadığı* anlaşılıyordu. Bu da kaşlarımı daha çok çatmama neden oldu.

“Ne yani, onunla evli kalmamı mı istiyorsun?” diye dalga geçtim. “Elle, adamı tanımıyorum bile.”

“Zamanla tanırsın,” dedi masumca.

Tanıyabilirdim. Ama eminim ki o beni tanıdıktan sonra ve ne kadar perişan olduğumu gördükten sonra benimle kalmak istemezdi.

“Hem bunun Étienne’in suratına nasıl çarpacağını düşün,” diye devam etti.

“Doğru, kin uğruna yapılan şeyden hayır gelir ya.”

“Genelde olmasa da onun sana yaptığı şey...” Kelimelerini toparlamak için duraksadı. “Sadece tekrar yaşamamı istiyorum, Stella. Çünkü her kime dönüştüysen... O seni kime dönüştürdüyse... Bu tanıdığım kişi değil.”

Janelle’in sözleri beni öyle derinden etkilemişti ki yarım yamalak da olsa dans etmeyi başarabildiğime inanamıyordum. Sanırım kas hafızası yüzündendi. Ve son zamanlarda tüm hayatım söz konusu olduğunda kas hafızama sığınyordum. Benden bekleneni tam olarak

yapıyordum, sonra da bunu düşünmeden yaptığımı fark ediyordum. Hissetmeden. Tutkusuz bir şekilde.

Dün gece ise... Sadece tutku, dürtü ve saf bir zevkti. İşte yaşamak *oydu*.

Mika, özünde benim için Janelle'in şu an söylediği şeyin aynısını istediğini söylemişti. Kendi içime kapandığımı biliyordum ama kimsenin değişimi gerçekten fark ettiğini veya bundan nefret ettiğini düşünmemiştim. Büyümenin böyle bir şey olduğunu sanmıştım. Otuzlarına yaklaşan herkes sakinleşip önündeki yetişkinlik yolculuğuna başlamaz mıydı?

Bunun cevabı, telaşlı bir bekârlığa veda partisinin ardından yine çakırkeyif bir şekilde gelinliğiyle hemen yanımda duruyordu. Hukuk diploması ve başarılı kariyeriyle. Her cuma gecesi sadece dans edip martini içmek için dışarı çıkma tutkusuyla. En başında kendisi ona yaklaşmaya cesaret ettiği için tatlı bir İngiliz futbolcuyla evlenen kişi. Eğer otuzlar böyleyse, o zaman neden sevdiğim yanlarımı bastırmakta bu kadar ısrarcıydım?

Ama bir yabancıyla evli kalmak çok ileri gitmek demekti.

“Eski hâlime dönüyorum,” dedim. “Ve bunu yapmak için bir erkeğe ihtiyacım yok.”

“Hayır, yok,” diye onayladı. “Ama biraz yardımın da sakıncası olmaz.”

Bir sonraki dans adımında ona sırtımı döndüm ve ardından gelen omuz silkme hareketim öncekilerden çok daha az coşkuluydu. Büyükanнемin yüksek sesli kahkahası bile göğsümdeki huzursuz enerjiyi geçirmemişti. Ve huzursuzluğum biri önüme geçip beni biraz pistin dışına ittiğinde daha da arttı.

“Stella,” dedi Thomas müziğin ve eğlencenin arasında zar zor duyabileceğim kadar alçak bir sesle. “Konuşmamız gerek.”

Bakışlarımı kaçırdım, önümde durmasına rağmen ritme ayak uydurarak dans etmeye devam ettim. “Burada dans etmeye çalışıyorum Thomas.”

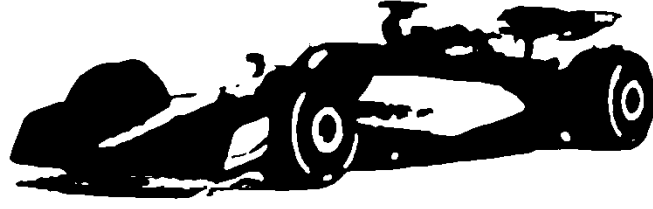
“Ama bu önemli.”

“Bu dans da öyle.”

Dirseğimi sıkıca kavradı ama acıtacak kadar sıkı tutmuyordu. Bu beni ona bakmaya, sinir bozucu derecede yakışıklı yüzündeki endişeyi görmeye mecbur bırakmıştı.

“Haber duyulmuş.” Derin bir nefes aldı, sonra içten içe zaten bilmeme rağmen en kötü haberi doğruladı. “Tüm dünya evli olduğumuzu biliyor.”

BÖLÜM 10

Thomas

Karım çok öfkelenmişti.

İçimden ona *karım* diye hitap ettiğimi bilse daha da öfkelenirdi. Bu fikir midemi bile bulandırıyor. Ama istesek de istemesek de o zaten karımdı. Ve Stella'nın hâlâ *hayır* seçeneğine sıkı sıkıya bağlı olduğu anlaşıyordu.

“Nasıl duyulmuş?” diye sordu öfkeyle. Yürürken stiletoları fayans zeminde tıkırdıyordu. Bunun onun stres tepkisi olduğunu öğreniyordum, öfkeyle tepinirken bile bir şekilde seksi görünüyordu. “Kim sızdırmış?”

Resepsiyon alanındaki küçük bir arka odaya saklandı. Burası muhtemelen yeni evli çiftlerin büyük günlerinin karmaşasından kaçıp baş başa vakit geçirmeleri için tasarlanmıştı. Durumun ironikliğini fark etmem uzun sürmemişti.

“Şimdiye kadar gördüğüm makalelere göre kaynak anonim,” diye cevapladım küçük kanepedeki yerimden.

Kendi hızlı Google aramalarım ve asistanımın, ki beni baştan uyar-mıştı, bana gönderdiği bir sürü bağlantı sayesinde haberi yayan kişinin nikâhımız esnasında yanımızda olan biri olduğunu anlamıştım. Makalelere eşlik eden fotoğraflar, telefonumda bulduklarım la birebir

aynı değildi ama benzerlerdi. Sanki onları benim telefonumla çeken kişi, ardından hemen kendi telefonuyla da çekmiş gibi gözüküyordu.

“Ama herkes bizimle şapeldeydi,” diye üsteledi Stella. “*Fotoğrafımız.*” Son kelimeyi zehir gibi tükürmüştü.

“Evet ama sızdıran kişi herhangi biri olabilir. Evlenen başka bir çift, bir çalışan, bizi içeri kadar takip eden rastgele biri... Bilmemiz imkânsız.”

Telefonunu kaldırdı, yazılanları yüksek sesle okumadan önce ekranı kaydirdi, “Kaynağa göre gelin yemin ederken damadın soyadını karıştırdıktan sonra kıkırdayarak kendisini düzeltti ve çift evlenecekleri için ‘çok mutlu’ olduklarını ilan ettiler. Baldwin, iki haftadan biraz fazla bir süre önce Fransız iş adamı Étienne Beauchamp ile evlenecekti ancak düğün son anda iptal edilmişti. Kaynak, Baldwin’in bu kadar çabuk hayatına devam etmesinin onu ‘şok ettiğini’ ancak yeni çifte iyi dileklerini ilettiğini söylüyor.” Stella kaşlarını çatarak bana baktı. “*Şok olmuş.* Beni tanıyan biri gibi gelmiyor mu?”

Alıntıdan bunu anlamadığım için omuz silktim. “Diğer nikâhını duyan herhangi biri de muhtemelen aynı şeyi söylerdi. Biraz şok edici.”

Pot kırmıştım ve Stella’nın bakışları bunu doğruluyordu.

“Ama bu önemli değil,” diye ekledim hemen. Konuyu değiştirmem lazımdı. “Bunu nasıl halletmek istediğini söyle, ben de sana uyayım.”

Stella cevap vermeye yeltendi ama elinde titreyen telefon dikkatini dağıttı. “Özür dilerim, buna bakmam gerekiyor,” diye mırıldandıktan sonra arkasını dönüp cevap verdi.

“*Evlendin mi?*” diye çığlık attı bir kadın ve sesi benim bile duyabileceğim kadar yüksekti. “Neler oluyor Stella?”

Stella köşeye doğru giderken çaresizce telefonunun sesini kısma çalıştı. Ama pek işe yaramamıştı.

“Neden bunu senden duymak yerine *TMZ*’den okuyorum?” diye sordu kadın. “Bu gerçek mi?”

“Sesini alçalt, Mika,” diye tısladı Stella ve ne yazık ki konuşmanın geri kalanını duyamadım.

Ama bu Mika denen kişi Stella’ya doğru dürüst konuşma fırsatı bile vermemişti. Stella bolca kesik cümle kurarak Mika’ya her şeyi an-

latabileceğine dair güvence verdi. Telefonu kapattığında sersemlemişti ve ayakta zor duruyordu.

“İşler... İyi değil,” dedi kendini sabitlemek için elini duvara bastırarak. “En iyi arkadaşım nikâh haberini şirketimdeki üst düzey çalışanlardan birinden öğrendiğini söylüyor. Bu da demek oluyor ki...” Derin ve titrek bir nefes aldı. “Bu da, hissedarlarım da dâhil, şirketimdeki *herkesin* yakında öğreneceği anlamına geliyor.”

İşinin inceliklerini bilmiyordum ama bunun bir sorun yaratacağı belliydi. “Şirketin yüzde kaçına sahipsin?” diye sordum temkinli bir şekilde. Yönetim kurulu ondan kurtulabilecek kapasitedeyse, *işler iyi değil* lafı çok hafif kalırdı.

“Yüzde elli birine,” dedi. “Yani beni görevden alamazlar. Ama liderlik yeteneklerime inanmazlarsa hayatımı cehenneme çevirebilirler.”

İş dünyası hakkında çok fazla şey bildiğimi söyleyemezdim ama ailemin şirketinde büyüdüğüm için yönetim kurulunun gemiyi terk etmeye karar vermesi durumunda bunun insanın kariyerini mahvedebileceğini bilecek kadar tecrübem vardı.

“Bu sadece kazara yapılmış aptalca bir evlilik,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. “Bekârlığa veda partisindeydin. Bu partilerde daha da çılgın şeyler olur. Eminim bu küçük hatanı affedebilirler.”

Somurtarak homurdandı. “Sanırım tamamen *hata* kısmına odaklanacaklar. Bu, sorumsuz olduğumu gösteriyor. Bana güvenilemeyeceğini. Ve...” Sözüünü yarıda kesip koyu kırmızı dudaklarını ıslatmak için bir an durdu. “Bu son zamanlarda attığım ilk yanlış adım değil. Eski sevgilim beni terk ettikten sonra olanların tamamını sana anlatmadım.” Kuru bir kahkaha attı. “Doğrusu videoyu henüz izlememiş olmana şaşırdım.”

“Seni aratmadım ki,” diye itiraf ettim ve bu noktada bunu yapmamış olmam biraz aptalcaydı. “Özeline müdahale gibi hissettim.”

Ama şimdi keşke aratsaydım diyordum çünkü acaba *ne* videosundan bahsediyordu?

Bir nefes verip tekrar telefonuna baktı, ekrana dokundu, sonra cihazı bana uzattı. “Oynat tuşuna bas.”

Videonun kapak fotoğrafı, elinde neredeyse taşımış bir kadeh kırmızı şarapla kameraya bakan sarhoş Stella'yı gösteriyordu. Görebildiğim kadarıyla tamamen giyinikti ya da en azından siyah balıkçı yaka kazak bu yanılsamayı veriyordu, bu da aklıma gelen korkunç fikirlerden birini ortadan kaldırmıştı. Hem sadece bir dakika sürüyordu ve buna çok fazla şeyi sığdıramamış olmasını umdum.

Oynat tuşuna bastım. Stella kameraya doğru eğilmeden önce birkaç saniyelik sessizlik oldu, şimdiye kadar her şey yolunda gidiyordu, eğilirken az kalsın şarabı dökecekti. Ve sonra konuşmaya başladı.

“Ah,” dedim, gözlerim kocaman açılmış bir şekilde neler sayıkladığını dinlerken. “Bu video...”

Ekrandaki Stella *aşkın uydurma, bir saçmalık yığını* olduğunu ve erkeklerin kadınları kendilerine âşık etmekten zevk alan, sonunda da *terk eden sadistler* olduğunu dünyaya anlatırken gerçek hayattaki Stella homurdandı. En azından konuşmasının özeti buydu. Gerçi renkli birkaç kelime daha kullanmıştı.

Videonun geri kalanını sessizce izledim. Vurgulu bir “*Fransızları sikeyim! Hepiniz berbatsınız. Makaronlar güzel bile değil!*” cümlesiyle bitiyordu.

“Şey,” dedim düşüncelerimi toparlamaya çalışırken. Odada bir sessizlik olmuştu. “Harika değil. Ama anlattığın kadar kötü de değil.” Ve bu doğrudu. Daha kötülerini görmüştüm. Daha kötülerini yapmıştım. “Bence en suçlayıcı kısım, makaronların güzel olmadığını söylediğin kısım. Ne de olsa işini onlar sayesinde kurdun.”

“Biliyorum!” diye hayıflanarak yanıma çöktü. “Nereden bakarsan bak, kötü.”

“Sarhoşken aşkın gerçek olmadığını ve erkeklerin berbat olduğunu haykırmak o kadar da kötü değil. Hem ikisinde de yanılmamışsın.”

Göz ucuyla bana bir bakış attı. “Kendi cinsini hep böyle aşağılar mısın? Bir erkek düşmanıya evli olduğuma inanamıyorum.”

Omuz silkerek alaycılığını görmezden geldim çünkü ciddiydim. “Bir sürü boktan adamın boktan şeyler yaptığını gördüm.”

Bunu sorgulamak istediği açıktı ama diğer suçlarına devam etti. “Peki, ya aşk kısmı? Aşka inanmaz mısın?”

“Hiç âşık olmadım ki. Nereden bileyim?”

Başka bir soru sorarken bakışlarında yine o meraklı kıvılcımları gördüm. “Fransızlardan nefret etmeme ne diyorsun?”

“Bu konuda da seni suçlayamam. Onlardan evrensel olarak nefret edilir.”

Kaşlarını çatarak dirseğiyle bana vurdu. “Kötü insanlar değiller. *Tek bir* Fransız adamdan nefret ettim diye bunu söylememeliydim.”

“Sen ne dersen o.”

Hoplayıp yastıklara yaslandı, başı kederli bir şekilde arkaya düşmüştü. “Ama son zamanlarda uslu olmaya çalışmamın sebebi bu. Sarhoşken evlenmemiz, bulaştığım tüm saçmalıkların üzerine tuz biber oldu.”

Pek de iyi olmayan şeyler üst üste gelmişti ama altından kalkamayacağı bir şey değildi. “İyi olacaksın Stella.”

“Belki,” diye mırıldandı. “Ama insanların evliliğin iptalini öğrenmesi başka bir darbe olacak. Evliliğimiz zaten yeterince sorumsuz bir davranıştı, bir de hemen sonra ayrılmak? Bu, büyük bir hata yaptığımı kabul etmek olur.”

Göğsümde bir umut kıvılcımı çakmamalıydı. Çünkü bana evli kalmak istemediğine dair cevabını çoktan vermişti ve ben de buna saygı duymaya kararlıyım. *Hayır*, demişti. *Beni ikna etmeye çalışma*.

Ama içinde bulunduğu karmaşaya gerçekten yardımı dokunacaksa bu onu ikna etmeye çalışmak sayılır mıydı?

“Önceki teklifimi yeniden değerlendirsen nasıl olur?” diye sordum bir anda. “Evli kalmamızı söylediğim şu teklif?”

Başını yavaşça kaldırdı, gözlerinde temkinli bir ifadeyle bana baktı. Hiçbir şey söylemeyince heynim susmam için bağırsa da devam ettim. “Olay henüz kamuoyuna duyurulmamışken işler farklıydı,” diye açıkladım aceleyle. “Ortaya çıkan haberler durumu değiştirdi. Dediğin gibi şimdi iptal davası açarsak durum daha da kötüleşecek. Yani... Evli kalıp bunu birlikte atlatsak? Bunun sana yardımı olur mu?”

Teklifimin benden çok onunla ilgili olduğunu ima etmekle şüpheli mi davranıyordum? Kesinlikle. Ama ona yardım etmek istiyordum ve içimdeki o umut kıvılcımı sönmek bilmiyordu.

Öte yandan kendi uygunsuz davranışlarımı ifşa olmadı diye, içimde büyüyen bir suçluluk duygusu da vardı. Ne yaptığımı biliyor muydu? Ne kadar nefret edilen biri olduğumu?

“*Beni araştırdın mı?*” deyiverdim cevap vermesine fırsat bırakmadan.

Konu değişikliğine şaşırmış gibi gözlerini kırptırdı, sonra başını iki yana salladı. “Hayır. Boşanacaksa hakkında zaten bildiklerimden daha fazlasını bilmek istemediğimi düşündüm. Temiz bir ayrılık olsun diye.”

Şey. Bu biraz sorun teşkil ediyordu ama Stella bilinçli bir karar vermeyi hak ediyordu. Bunu ondan esirgeyemezdim.

Telefonumu cebimden çıkardım. “Benim de sana göstermek istediğim bir videom var.”

Stella şansına inanamıyormuş gibi bana baktı. “Ah hayır.”

“Ah evet.” Ekran dokundum, sonra telefonu isteksizce ona uzattım. “İşte, benim kişisel kâbusum.”

Kaydedilmiş öfkeli sesim odada yankılanırken tavana baktım. Stella’nın tepkisini ne kadar ölçmek istesem de dehşetini görmek istemiyordum.

“*Beni öldürebilirdi!*”

Kaskımın betona çarpma sesi, pit yolundan geçen arabaların ve bağırان lastiklerin arasından bile duyuluyordu. McMorris garajının arkasında, mühendislerin yerleştirildiği yere giden bir bölmenin arasından zar zor görünüyordum. Videoyu ilk gördüğümde, birinin beni filme aldığını fark etmediğime inanamadım çünkü arka koridorlarda saklanacak yer yoktu. Orada biri olduğunu görmem gerekirdi.

Takım müdürü beni sakinleştirmeye çalışırken birkaç saniyelik sessizlik oldu, alçak sesle konuşuyordu. Sonra... “*Ah, bana bunu anlatma. Castellucci ne yaptığını çok iyi biliyordu. Bunu bilerek yapıyor ve bundan zevk alıyor!*”

Daha fazla söylendim, aslında Stella’ninkine çok benziyordu ama en kötüsü henüz gelmemişti.

“*Sikeyim onu,*” diye çıkıştım sözlerimin sonuna yaklaşırken. “*Böyle sürmeye devam ederse, kendi de ölecek. Ve biliyor musun? Umarım ölür! Umarım ölür. Umarım geri kalanımız bir daha onun için endişelenmek*

zorunda kalmayız. O en kötüsünü hak ediyor. Bırakalım da kendi kendini yok etsin.”

Video kesilmeden önce biraz daha arka plan gürültüsü geldi ama söylediğim o korkunç şeyleri tekrar duymak midemi bulandırmıştı. Öfkeliydim ve kelimenin tam anlamıyla yaralanmıştım çünkü Lorenzo beni bariyerlere zorla ittikten sonra harap olmuş arabamdan yeni çıkmıştım. Söylediğim şeyde ciddi değildim. Ama bunu kim çektiyse ya farkında değildi ya da beni olabildiğince kötü göstermek istemişti.

Telefonumu tekrar bana uzattığında kendimi Stella’ya bakmaya zorladım. Beklediğim kadar üzgün görünmemesine şaşırmıştım.

“Bu hiç sevimli değildi,” dedi. “Ama o adam gerçekten ölmediyse, korkunç da değil. Yani neredeyse *seni* öldürecekmiş. Yerinde olsam ben de sinirlenirdim.”

Yutkundum ve çenemi ovuşturdum, gözlerim başka yerlere kaydı.

“Kahretsin,” diye patladı, bakışlarından kaçmamam için öne doğru eğilerek. “Yoksa gerçekten öldü mü? Onu sen mi öldürdün? Aman Tanrım, bir *katille* mi evlendim?”

“Yo, hayır!” Elimi tekrar indirdim, sıcaklık boynumdan yukarı ve yanaklarıma yayıldı. “Bununla bir ilgim yoktu ama o...” Suçluluk duygusu içimi yakıp kavururken duraksadım. “Bütün bunları söyledikten yaklaşık bir ay sonra korkunç bir kaza geçirdi. Yaşıyor ama şimdi felçli ve herkes benden nefret ediyor çünkü birisi, benim tam bir salak gibi davrandığım bu videoyu sızdırdı.”

Stella tekrar arkasına yaslandı ve yüzünü buruşturdu. “Tamam, bu onu öldürmen kadar kötü değil ama yine de kötü,” diye düzeltti. “Peki, bunu kimin yayınladığını bilmiyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Hâlâ anlamaya çalışıyorum. İmzaladığımız tüm gizlilik anlaşmaları yüzünden takımdan herhangi birinin bunu yapabileceğine inanmakta güçlük çekiyorum. Çok büyük bir risk çünkü.”

“Oradaki birileri senden gerçekten nefret ediyor olmalı.”

Bu canımı acıtmıştı. Özellikle McMorris takımında, kendimi her zaman sevilen biri olarak görürdüm. Onlarla iki yıl boyunca aday sürücü olarak çalıştıktan sonra beni test ve yedek pilot olarak terfi

ettirmişlerdi. Sonraki sezon, yarış koltuklarından birindeydim ve deneyimli pilotlara eşlik ediyor hatta çoğu zaman onları geride bırakıyordum. F1'de geçirdiğim beş yıl boyunca onlarla çok yıllık sözleşmeler imzalamıştım ve mevcut sözleşmem bittiğinde gelecek sezonun sonunda birkaç yıllık daha sözleşme imzalamayı umuyordum. Kişisel sponsorluklarımla takıma kazandırdığım para da hiç fena değildi. Ancak takım patronumuz ve CEO'muz bana hakkımdaki hislerini değiştirmedigine dair güvence vermiş olsalar da bu video planlarımı altüst etmişti. Yüzüme karşı yalan söylüyor olabilirlerdi. Muhtemelen de öyleydi çünkü birkaç sponsor davranışlarımla ilgili endişelerini dile getirmek için bana ulaşmıştı. Ancak henüz kimse beni veya takımı terk etmemişti ve yeni sözleşme menajerimin masasına gelene kadar McMorris'teki geleceğim hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Yine de benden bu kadar nefret edenin *kim* olduğunu bilmeyi çok isterdim.

“Bu da benim dramım,” dedim son olarak. “Çığlık çığlığa koşarak benden kaçmak istersen seni anlarım.”

Stella burnunu kırıştırdı. “Ben koşmam. Pilates yaparım.”

Gülecek hâlim bile yokken esprisi karşısında şaşkınlık dolu bir kahkaha attım.

Bana doğru döndü, uzun bacaklarından birini altına aldı. Bronz ipek elbisesi kalçalarını sarıyordu. Ona hayran olmanın yeri ve zamanı olmadığını bilsem de gözlerim kıvrımlarına takıldı ama bir tanrıça gibi görüldüğü için ona bakmamak çok zordu. Onu daha önce kilisede gördüğümde neredeyse tökezleyecektim çünkü nedense loş kulüp ışığında olduğundan daha da güzel görünüyordu. Bu sabah bile o akşamdan kalma hâli ve bozulmuş makyajıyla muhteşemdi. Kimse gözlerini ondan ayıramazdı.

“Bak,” dedi bana dik dik bakarak. “İkimizin de idealden uzak koşullarda olduğumuz ve birbirimizi yargılayamayacağımız açık. Ama sence gerçekten evli kalıp insanların bunun sarhoşluktan kaynaklanan bir hata olmadığını düşünmesini sağlayabilir miyiz? Ya da sence bunu yerler mi?”

“Evet. Kesinlikle yerler.” Hissettiğimden daha öz güvenli görünüyordum ama bunun içinde bulunduğumuz rahatsız edici durumu ger-

çekten hafifletebileceğini düşünüyordum. “İnsanlar bunu kolayca yer. Halkla ilişkiler ekiplerimiz eski nişanlın tarafından ne kadar incinmiş ve terk edilmiş hissettiğini ve benim de tam doğru anda nasıl ortaya çıktığımı abartabilir.”

Stella homurdandı. “Vay canına, sen gerçekten Beyaz Atlı Prens’sin,” dedi ama her kelimesinden alaycılık damlıyordu. Fakat dudaklarında çok daha samimi bir tebessüm vardı.

Gözlerine baktım ve ne kadar ciddi olduğumu görmesini umdum. “Bu ikimize de fayda sağlayacak. Figgy’yi ve ailemi üzerimden atacak ve belki de ekibimin gözünde daha iyi görünmemi sağlayacak.”

“Benim de yönetim kurulum, kırk sekiz saat içinde evlenip boşanan aptal biri olduğumu düşünmeyecek,” diye ekledi Stella, o an kafasındaki çarkların döndüğünü görebiliyordum. “Bu konuda haklı olabilirsin, Thomas.”

Haklı olduğumu biliyordum ama kesinlikle bunu söylemeyecektim. Stella, benim onu zorlamama gerek kalmadan kendisi sonuca varmalıydı.

“Evet demeden önce bilmem gereken başka bir şey var mı?” diye sordu.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. “Aklıma gelen bir şey yok, hayır.”

Belirsiz bir ses çıkardı, sonra kendi telefonuna baktı, hızla bir şeyler yazıp ekranı kaydırırdı. Kaşlarımı çattım ve ne yaptığını görebilmek için yaklaştım.

“Beni Google’da mı arıyorsun?”

Stella beni umursamadan çıkanları okudu. “Neye bulaştığımı bilmiyorum.” Kaşlarını çattıktan sonra bana baktı. “Terazi burcu musun?”

Alınmam gerektiğini hissettim. “Bunun nesi yanlış?”

“Hiç! Ben Aslan burcuyum. Biz... Aslında oldukça uyumluyuz.”

Rahat bir nefes aldım. İhtiyacım olan son şey, yıldızların bizim iyi bir eşleşme olmadığımıza karar vermesiydi.

Bunlara inanmıyordum ama eğer o inanıyorsa araştırmaya başlamam gerekecekti.

Stella telefonunu tekrar kilitledi ve dudağını ısırdı, gözlerinde hafif bir endişe vardı. “Bunu ne kadar sürdüreceğiz? Yani belli ki hayatımızın geri kalanında evli kalmayacağız. Bu geçici, karşılıklı fayda sağlayan bir olay.”

Gerçek bir iş kadını gibi konuşuyordu. Ama bunun uzun süremeyeceği konusunda haklıydı. İkimiz de aramızda bir kıvılcım olsa bile... Bağ kurabileceğimiz başka insanları bulma şansını hak ediyorduk. Stella'nın benim sonsuza dek birlikte olacağım kişi olduğuna dair bir fikrim yoktu ve belli ki aynı şeyi o da hissediyordu.

“Bunu, bize yardımcı olduğunu düşündüğümüz sürece yapabiliriz,” diye önerdim. “Ve birimiz veya ikimiz de bitirmeye hazır olduğumuzda, konuşup bir boşanma tarihi belirleriz.”

“En az bir yıl evli kalmalıyız,” diye belirtti hemen ardından, şaşkınlığımı telaş olarak algılamış olmalıydı, “Sadece kâğıt üzerinde. Eğer birbirimizden daha erken bıktığımıza karar verirsek sessizce ayrılıp vaktimiz dolana kadar bazı şeyler yaparız. Ama daha erken boşanmak pek hoş gözükmez,” diye ekledi.

Haklıydı. Hem o zamana kadar istediğimizi başarmış olup olmayacağımızı kim bilebilirdi ki? “Mantıklı,” diye onayladım. “Yani... Var mısın? Bunu yapmak istiyor musun?”

Düşünürken bakışları kucağına indi. Bu muhtemelen yaptığım en saçma şeydi ve eminim o da aynı şeyi hissediyordu.

Yine de gözleri bir an sonra tekrar gözlerimi buldu ve içlerindeki kararlı parıltı, kelimeler dudaklarından dökülmeden önce, bana cevabı söylemişti.

“Varım,” dedi. “Evli kalalım.”

BÖLÜM 11

Stella

Thomas'la evli kalmayı kabul etmek başka bir şey, bunu gerçekten uygulamak ise bambaşka bir şeydi, özellikle de aile üyelerim kapının diğer tarafındayken.

Biri bizi köşeye sıkıştırıp sorgulamadan önce buradan olabildiğince çabuk çıkmalıydık. Thomas'la konuşmamızı bitirmemiştik, bu planla ilerlemeden önce halletmemiz gereken binlerce şey vardı ama burası bunun için doğru yer değildi. Otele dönmeyi teklif edecekken kapı çarparak açıldı ve ikimiz de bir tül bulutuna bakarak gözlerimizi kırptırdık.

Janelle kendini odaya attı. “İkinizin de başı büyük belada,” dedi. “Sadece rolümü çalmakla kalmıyorsun, aynı zamanda ailen de çıldırmış durumda, Stella. Seninle konuşmak istiyorlar.” Sonra Thomas'a doğru çenesini salladı. “Ve onunla.”

“*Siktir.*” Bir nefes verdim ve gözlerimi bir saniyeliğine dünyayı görmemek için kapadım. “Çok üzgünüm Elle. Umarım gününü mahvetmemişimdir.”

Kumaşın sertçe hışırdadığını duyunca tekrar Janelle'e baktım ama o çoktan karşımda, Thomas'la aramızdaki minik boşluğa sığışmaya çalışıyordu.

“Özür dileme,” dedi elimi sıkıca tutarak. “Bunların olmasını istemedin. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı? Kendi avukatlarınız olduğunu biliyorum ama iptal işlemine başlamak için yerel birini bulmamı ister misiniz? Haberler yayıldığına göre artık bunu ertelemek istemezsiniz herhâlde.”

Janelle’in başının üzerinden Thomas’la göz göze geldim, damarlarıma buz gibi bir panik yayılıyordu. Sorusuna nasıl cevap verecektim? Ona gerçeği mi söyleyecektim... Yani evli kalacağımızı ama bunun bir aldatmaca olduğunu? Yoksa yalan söyleyip bize avukat aramaya başlamasını mı söylemeliydim? İkisi de iyi bir seçenek gibi gelmemiştii ve Thomas’ın şu anda İngiliz gibi surat asmasına bakılırsa seçimi bana bırakıyordu.

“Aslında,” diye başladım temkinli bir şekilde, Thomas’a bakmaya devam edip cevabımı çok ileri götürürsem bana bir işaret vereceğini umarak, “şimdilik evli kalmaya karar verdik.”

Janelle, sanki ona tokat atmışım gibi irkildi, gözleri kocaman açılmıştı. “Bu, önceki tavrından çok farklı.”

Thomas’ın kaşlarından biri sorgularcasına kalktığında soğuk panik yerini sıcak bir utanca bıraktı. Bizi bu durumdan kurtarmak konusunda kararlı olduğumu biliyordu, bu yüzden Janelle’e hikâyemizi ve hissettiklerimizi anlatmam onu şaşırtmamalıydı.

“Evet, en iyisinin bu olacağını düşündük.” Boğazımı temizledim ve Thomas yerine kendimi Janelle’e bakmaya zorladım. “Konu hakkında yarın daha detaylı konuşabilir miyiz? Ailem beni bulmadan buradan çıkmam gerek.”

Dudaklarını büzdü. “Onlarla konuşmadan gidebileceğini sanmıyorum. Savaşa hazırlanır gibiler.”

Tekrar küfür etmemek için dilimi ısırdım çünkü *harika*. Bu gerçekten harikaydı! Janelle ile konuşurken olan bitenle ilgili daha ince ayrıntıları atlamış olabilirdim ama ailemden saklamam mümkün değildi. Tüm bilgilerin *şu an* ortaya dökülmesinde ısrar edeceklerdi.

Ayrıca, Thomas’ın onlarla bu şekilde tanışmasını istemiyordum (tabii eğer böyle bir şey yapmak zorunda kalırsa). Mantıksal olarak bunun eninde sonunda gerçekleşmesi gerektiğini biliyordum çünkü eşinizin sevgi dolu ve destekleyici ebeveynleriyle tanışmamak çok bü-

yük bir tehlike işaretliydi. Öte yandan, gerçek ama aslında sahte olan kocamı onlara tanıtmak, yapmak istediğim son şeydi.

Bir de onu nasıl tanıştıracacağım konusu vardı. Durumun gerçeğini onlara söylemek çok büyük bir riskti yoksa yanlışlıkla ağızlarından bir şey kaçırıp oyunu mahvedebilirlerdi ama bu da yalan söylemek zorunda kalacağım anlamına gelirdi. Ve bu nedense bana kendimi daha da kötü hissettiriyordu.

“O zaman onlarla yüzleşmek zorundayız,” dedi Thomas ve gözlerim tekrar ona kaydı.

“Ciddi olamazsın.”

“Hem de çok ciddiym.” Thomas, Janelle’in tüllerinin kucağında olan kısmını iterken ellerinin ne kadar büyük olduğunu bir kez daha fark ettiğim için kendimden nefret ettim, özellikle de bana yardım etmek için ayağa kalkıp elini uzattığında. “Hadi şu işi yapıp buradan çıkalım.”

Suratımı asıp kanepeye gömüldüm. “Onlarla yüzleşmektense tüm gece bu odada kalmayı tercih ederim.”

“İşler o noktaya gelirse seni dışarı kucağımda taşıyabilirim.”

“Ah, tıpkı gerçek bir gelin gibi!” diye ciyakladı Janelle.

Ona dik dik baktım. “Başlama.”

Ama dün gece beni nasıl da kolayca kucağına aldığını hatırladım ve utançtan hissettiğim sıcaklık bambaşka bir sıcaklığa dönüşmüştü. İstese beni burada kucağında taşıyabilirdi. Ve ben de buna izin verirdim.

“Öf, tamam!” Beynim saçma bir karar vermeden önce kanepeden kalktım. “Hadi bitirelim şu işi. Bu durumu nasıl açıklamak istiyorsun?”

“Dün de söylediğim gibi, gerçeğe olabildiğince yakın anlatabiliriz. Kısa sürede anlaştık ve evlenmeye karar verdik.”

Gözlerimi devirdim. Bizi iyi tanıyan birinin bu yarım yamalak hikâyeye inanacağını düşünmesi aptallıktı. “Bize gerçek *detaylar* lazım. Tarihler, zaman çizelgesi ve—”

Kapının hızla açılmasıyla lafım bölündü. Bir anda annemle babama bakakaldım.

“Estelle Margaux,” diye gürledi annem odaya girerken ve ismimi bu şekilde söylemesinden başımın büyük, çok büyük bir belada olduğunu anladım. “Neler oluyor?”

Babam onun bir adım gerisinde, gerekirse onu desteklemeye hazırды. Gerçi annemin bu işi kendi başına halledebileceğini biliyordu. Hep hallederdi zaten.

Cevap vermeye çalışsam da söylemek istediğim her şey boğazımda düğümlenmişti. Bir balık gibi ağzımı açıp kapattım. Devasa eteğini yerden alırken hışırtısıyla sessizliği bozan kişi Janelle oldu.

“Bu benim gitmem için bir işaret,” dedi kapıya doğru yürürken. “Hepinizi seviyorum. Düğün günümde cinayete izin yok.”

Gittiğinde ve kapı arkasından kapandığında yutkunup, “Nereden başlayacağımı bilmiyorum,” demekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

“Nasıl *evlendiğinle* ve babanla ikimizin bunu neden senden değil de kulaktan dolma bir şekilde öğrendiğimizle başlayabilirsin.”

“Şey o...” Dudaklarımı ıslattım, doğru cevabı arıyordum. “Öyle olmadı... Ben—”

“Karışıklık için çok üzgünüm, Bayan Baldwin,” diye araya girdi Thomas ben bocalarken. “Nikâhımız biraz ani oldu ve bugün Ron ile Janelle’den rol çalmak istemedik. Ayrıca haberin bu şekilde sızmasını da beklemiyorduk. Stella kesinlikle ikinize de en kısa sürede söylemek istiyordu.”

Annemin keskin bakışları yanıma geçen Thomas’a kaydı. “Peki, sen tam olarak kimsin?” diye sorarken sesi o kadar soğuktu ki ürperdim.

Anneme rahat bir gülümsemeyle bakan Thomas tokalaşmak için elini uzattı. “Ben Thomas Maxwell-Brown. Sonunda sizinle tanıştığımıza memnun oldum.”

“*Sonunda mı?*” diye tekrarladı annem, uzattığı elini görmezden gelerek. “Kızım senden hiç bahsetmediği için *o kadar da* uzun zaman geçmiş olamaz.”

Thomas’ın eli düştü, öz güveni sarsılmıştı. Onu suçlayamazdım çünkü bu annemin uzmanlık alanıydı. “Ben... Şey...”

O cevap vermeye çalışırken ben sersemlikten kurtuldum. İkimiz de çırpınamazdık. “Birbirimizi yıllardır tanıyoruz,” diye patladım. Bu yalan nereden çıkmıştı bilmiyordum ama artık ortaya çıktığına göre duramazdım. “Janelle’in Ron’la tanıştığı gece tanıştık. O da oradaydı. Öyle değil mi Tommy?”

Thomas bana şaşkın bir bakış attı ve boğazını temizleyip gergin gülümsemesini takınarak tekrar anne babama dönmeden önce bana doğru dudaklarını sessizce oynatarak, *Tommy mi?* dediğini gördüğüme yemin edebilirdim. “Doğru,” diye onayladı. “O zamandan beri iletişim hâlindeyiz.” Durdu, gözleri kocaman açılmadan önce bir an düşündü. “Elbette arkadaş olarak. Bir ilişkisi olduğunu biliyordum. Ben asla... Asla buna karışmadım.”

Başımınla onaylarken içim yanıyordu. “Evet, sadece arkadaşlık! Ama sonra Étienne ile durum patlak verdiğinde Thomas nasıl olduğumu sormak için bana ulaşma nezaketini gösterdi.” Gözlerimdeki paniği okuyabilmesini ve bu berbat doğaçlamayı bıraktığım yerden devam ettirebilmesini umarak ona baktım.

“Hı hı.” Sesi aşırı derecede tizdi. “Özellikle o küçük videosu viral olduktan sonra iyi olduğundan emin olmak istedim.”

Bu konuyu açtığı için ondan nefret ederek daha çok inlemeye benzeyen bir kahkaha attım. “O çok iyi bir adam,” diye haykırdım ve elini sıkıca tuttum. İrkildiğini fark edince çok sıkıldığımı fark ettim. “Janelle’in bekârlığa veda partisinden hemen önce Vegas’ta buluşmaya karar verdik ve ne kadar iyi anlaştığımızı fark ettik. Kader gibiydi.”

Annem şaşkınlıkla bize baktı. Şimdi konuşmak için mücadele eden oydu çünkü az önce söylediklerimize inanması *mümkün değildi*. Mahkeme salonlarındaki parlak kariyerine rağmen bize bundan sonra ne soracağını bilemiyor gibiydi.

“Ve bu da ikinizin evlenmesine mi yol açtı?” diye sordu babam, her şeyi bir araya getirmeye çalışırken gözlerini kısarak. “Cidden mi?”

“Tabii alkolün de etkisi oldu,” dedi Thomas özür dilercesine. Bunu itiraf ettiği için ona tekme atmak istiyordum. Öte yandan böyle aceleci bir kararı başka nasıl açıklayabilirdik ki? İçerken en iyi seçimleri yapmadığımı dünya da ailem de gayet iyi biliyordu. Zeki ve akıllı başında evlatları, bir tür etki olmadan böyle bir numara çevirmezdi.

“Birbirimize olan hislerimiz çok gerçek,” diye devam etti Thomas, ben başka bir açıklamayla araya girmeden önce. “Nikâhımız biraz aceleyle geldi, evet ve kesinlikle anlık bir karardı ama pişman değilim.”

Bu kadar samimi görüldüğü için onu pataklama arzumu azalmıştı. Rol yaptığını biliyordum ama iyi rol yapıyordu ve babamın yüzünün yumuşamasına bakılırsa, doğru yoldaydı. En azından ailemden biri için.

“Tek bir pişmanlığın bile yok mu?” diye sordu annem şüpheyle. “Bizimle hiç tanışmadığına pişman değil misin? Ya da Stella’nın seni bunca zaman bir sır olarak sakladığına? Yoksa hayatı bir adam tarafından altüst edilmiş ve belli ki hâlâ yaralarını iyileştirmeye çalışan bir kadınla bu bağlayıcı sözleşmeyi yapmak için fazla mı acele ettin?”

“Anne,” diye çıktım ama Thomas’ın bileğimin iç kısmına sürtünen başparmağı, fazla sert bir şey söylememi engelledi. “Ben de istekliydim, bu yüzden sanki Thomas benden faydalanmış gibi konuşma. Bunu sizinle önceden konuşmadığım için üzgünüm ve bunu böyle öğrendiğiniz için de üzgünüm ama biz evliyiz ve hepsi bu.”

Annem alaycı bir tavırla ellerini havaya kaldırdı ve babama doğru döndü. “Bu kız ciddi mi?” diye sordu ona. “Bunu böylece kabullenecek miyiz?”

Babam karısına bakarken ciddi bir ifade takındı. “Sanırım hepimizin neler olduğunu kavramak için biraz zamana ihtiyacı var. Herkes sakinleştğinde bunu daha detaylı konuşabiliriz.”

Annem, önerisini beğenmeyerek bir kez daha iğrenir gibi bir ses çıkardı ama babamın haklı olduğunu biliyordu. Thomas’a ve bana döndü, yüz ifadesi şaşkınlık ve kırgınlık arasında gidip geliyordu.

“Sabah Atlanta’ya geri uçuyoruz,” dedi gergin bir şekilde. “Gelecek hafta Şükran Günü için orada görüşecek miyiz?”

Başımı aşağı yukarı salladım. En azından ben orada olacaktım. Ama yanımda duran adamı bilmiyordum çünkü önümüzdeki on iki gün içinde her şey olabilirdi.

“İyi. O zaman daha detaylı konuşuruz.”

Ardından arkasını dönüp girdiği kadar hızlı bir şekilde odadan çıktı.

Babam daha yavaş davrandı, alnımdan öpmek ve Thomas’ın elini sıkmak için yanıma geldi. Biraz fazla sert sıkmıştı ama en azından çaba gösteriyordu.

“Bir şeye ihtiyacınız olursa bizi arayın,” dedi ve gitti.

Aniden uyanıp tüm bunların kötü bir rüya olduğunu fark etmeyi umarak kapıya baktım. Ama öyle bir şey olmayınca Thomas'a dönüp tuttuğu elimi çektim.

“Çok kötüydü,” diye tısladım. “Bu asla işe yaramayacak!”

Daha öncekinden daha solgundu ama yüzünde belli belirsiz bir kararlılık vardı. “Yarayacak,” diye ısrar etti. “Bu, sadece küçük bir tökezlemeydi.”

“*Tökezleme mi?* Neredeyse Étienne'i aldatmışım gibi konuştun ve sarhoş olduğumuzu itiraf ettin!”

“Biraz saçmaladım,” diye itiraf etti. “Ama gerçekten, başka bir şeye inanacaklar mıydı?”

İnleyip başımı geriye attım çünkü hayır, inanmazlardı ve onlarla paylaşabileceğimiz tek gerçeğin bu olmasından nefret ediyordum. Belki de onlara bu nikâhın bir hata olduğunu ve bu kötü durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalıştığımızı söylemeliydim. Hâlâ vakit vardı. Peşlerinden koşup her şeyi itiraf edebilirdim.

Ama Thomas'a tekrar baktığımda en iyisini seçtiğimizi anladım. En azından artık dünyaya anlatacak bir hikâyemiz vardı.

“Buradan çıkınam gerek,” diye mırıldandım. “Yatağa gidip bu boktan günü geride bırakmak istiyorum.”

“O zaman gidelim.” Elini omzuma koyup beni yönlendirmeden önce eşyalarımı topladı. “Şoförüne arka çıkışta buluşmamızı söyleyeceğim.”

Bizi buradan olabildiğince gizlice çıkardığı için ona teşekkür etmeliydim ama boğazım daha fazla konuşamayacak kadar düğümlenmişti. Yine de arabanın arka koltuğuna geçtiğimizde yüzümde beliren o zayıf gülümsemenin şu anda söyleyebileceğimden daha fazlasını ifade etmesini umuyordum. O da bana aynı şekilde gülümseyince boğazımdaki düğüm gevşedi. İkimiz de kendi düşüncelerimize o kadar dalmıştık ki sessizlik garip bir hâl almıştı, yine de birazdan birbirimizle konuşmamız gerekeceğini biliyordum. Önümüzde en az otuz dakikalık yol ve Las Vegas'ın kalbine doğru dönerken planımızın temellerini oturtmak için bolca zaman vardı ama on dakika sonra hâlâ konuşmakta zorlanıyordum.

“Adın Estelle mi?”

Konuşmayı o başlattığı için rahatlayarak yüzüne baktım ama annemin attığı nutuk aklıma gelince yine irkildim.

“Büyük büyükannemin adıymış,” diye açıkladım. “Ama annemle babam bana hep Stella der. Tabii, az önce gördüğün gibi başım belada değilse.”

Bu bilgiyi aklına yazmış gibi başını salladı. “Sanırım artık tam adını bilmem iyi oldu. Muhtemelen bu, bir kocanın, karısı hakkında bilmesi gereken bir şeydir.”

Tiz ve şaşkın bir kahkaha attım. “Ah, tatlım, hepsi bu değil. Soyadıma hazır mısın bilmem.”

“Bir dene.” Meydan okurcasına kollarını göğsünde kavuşturup sırtıttı. “Hiçbir şeyin Thomas Phillip Henry Arthur Maxwell-Brown’ı yenebileceğinden emin değilim.”

“Öyle mi? Estelle Margaux Wilhelmina Tyrrell Baldwin’e ne dersin?”

Etkilenmiş gibi hafif bir ıslık çaldı. “Cennette yaratılmış bir çift gibiyiz. Soyadımı almayı düşündün mü? Güçlü bir bileşim olur?”

Gülümsemek istemiyordum çünkü içinde bulunduğumuz durum kâbustan farksızdı ama onun bayat şakaları istemsizce gülümsememe neden olmuştu. “Zaten adımı formlara sığdırmakta zorlandığımı için pas geçiyorum.”

“Bu anlaşılabilir.” Duraksadı, tekrar konuştuğunda sesi biraz daha az neşeli çıkıyordu. “Bunun inandırıcı olması için birbirimiz hakkında her şeyi bilmemiz gerekiyor.”

Büyük bir hata yapıp yapmadığımızı düşünerek güçlkle yutkundum. İnsanları gerçekten bir çift olduğumuza inandıracak mıydık? Belki halk buna kanardı ama ya bizi tanıyanlar? Onun ailesi, benim ailem, Figgy, yönetim kurulumuz... Fena hâlde başarısızlığa mı sürükleniyorduk?

“Sanırım temel şeylerden başlamalıyız.” Bu adam hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark edince dudağımı ısırdım. “Yaşının kaç olduğunu bile bilmiyorum. Bu ülkede yasal olarak içki içebilecek yaşta olduğuna inanmayı seçiyorum.”

Başımı dizlerimin arasına sokmamak ve artan paniği savuşturmak için bir kez daha şakaya sığınmıştım. Genç görünüyordu ama *o ka-*

dar da değildi. Tahmin etmem gerekirse, muhtemelen benim yaşımda olduğunu söyledim. Ailesinin onu evlenmeye zorladığını da hesaba katarsak bu, erkekler için genellikle otuzlu yaşlarına gelene kadar gerçekleşmeyen bir şeydi... Benden büyük olduğunu açıklaması belki de hoş bir sürpriz olurdu.

Thomas güldü. “Yirmi altı oldum.”

Trafikte akıcı bir şekilde ilerlememize rağmen arabanın sarsılarak durduğuna yemin edebilirdim. “Yirmi altı mı?” diye tekrarladım ve ardından istemsiz, hafif bir inilti çıkardım. Öyle ki şoförle aramızda bir bölme olduğuna sevinmiştim. “Aman *Tanrım*. Senden büyüğüm!”

Bana buna inanması zor bir şeymiş gibi baktı. “Cidden mi? Kaç yaşındasın?”

Şaşkınlığını iltifat olarak almalıydım ama vereceği tepkiye kendimi hazırladım. “Yirmi sekiz! Genç erkeklerle asılan bir kadın oldum!”

“Tatlım, sadece iki yaş,” dedi, dramatik tavrıma alaycı bir şekilde bakarak. “Sakin ol.”

“*Sakin mi olayım?* Heteroseksüel bir ilişkide kadının daha büyük olmasının hiç hoş karşılanmadığını bilmiyor musun?”

Étienne, yaşıt olmamız, benim saf, taze bir kız olmamam ait olduğu kalabalıklarda sorun teşkil etmesine rağmen o, ondan sadece dokuz ay küçük olmamdan nefret etmediğini iddia ediyordu. Ama bu çok açıktı, özellikle de doğum günümde ve aynı yaşta olduğumuzu ve paylaştığımız yaşı bir küfür gibi söylediği zaman.

“Annem babamdan altı yaş büyük,” diye açıkladı Thomas. “Ve yetişkin bir adam olarak ilgi duyduğum kadının benden büyük olması umurumda değil.”

Bu dobralığı karşısında, nezaketimi korumak için neredeyse kendimi zorlayarak gözlerimi kırpıştırdım. Ama bunun önemli olmaması gerektiği konusunda haklıydı. İkimiz de kendi iradesine sahip yetişkinlerdik ve böyle bir damga olmamalıydı ama bu... Étienne’in etkisi sayesinde üstesinden gelmem gereken bir şeydi.

“Tamam, peki,” diye kabul ettim. “Hadi... Devam edelim.” Sonra ne soracağımı düşünürken derin bir nefes aldım. Bunların

çoğu biriyle çıkarken kendiliğinden ortaya çıkacak bilgilerdi ama bu hızlandırılmış bir kurs gibi olacaktı. “Ailelerden bahsetmişken bana seninkilerden söz et.”

“Umarım seninkilerin bana yaptığı gibi benimkiler de sana pusu kurmaz,” dedi alaycı bir şekilde. “Annem Iris bir sanatçıdır ki bu, onun çok fazla boş vakti olan zengin bir kadın olduğunu söylemenin nazık bir yolu. Babam Phillip, ailemizin konaklama şirketini devraldı ve teknik olarak sorumlu kişi o ancak günlük işlerin çoğunu ablam yürütür ve erkek kardeşim de şirketin yüzüdür.”

Dün gece her şey boka sarmadan önce beş çocuğun ortancası olduğunu söylemişti. Yakında onlar hakkında bilgi edinmem gerekecekti ama önce aile şirketi hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordum.

“Ailenin bir konaklama şirketi işlettiğini söylerken tam olarak ne demek istedin?”

“Otel işindeyiz.”

Bu belirsiz bir cevaptı ve açıklamasını bekledim ama başka bir şey söylemedi. “Ürünleriniz mi otellerde?” diye sordum.

Thomas yerinde kıpırdandı. “Hayır, yani... Otellerimiz var.”

“*Kendi* otelleriniz mi var?”

“Bir zincir,” dedi hemen neredeyse özür dilercesine bana bakarak. “Büyük, lüks bir zincir. Belki duymuşsundur, AP Maxwell International.”

“Ah.” O otelleri biliyordum. Nefesim kesilmişti. “Kesinlikle duydum.” Balayı için Maldivler’deki gösterişli tatil köylerinden birine gitmeyi planlamıştım. “Demek *çok* zenginsiniz.”

Biraz daha kıpırdandı ve o parlamento üyesi gülümsemesi yine belirdi. “Durumumuz iyi, evet.”

Zengin insanlar, *Para içinde yüzüyoruz*, demek yerine böyle söylerdi. “Bir de evlilik öncesi sözleşme konusunda endişelenen bendim,” diye dalga geçtim. “Dua et de boşanırken sahip olduğun her şeyin yarısının peşine düşmeyeyim.”

Yanlarından geçtiğimiz sokak lambalarının loş ışığında bile yüzünün daha da solgunlaştığına yemin edebilirdim. “Sanırım evlilik sonrası sözleşmesini yakında hazırlatmalıyız.”

“Hımm. En iyisi sen sabah avukatını ara ve gece ortadan kaybolmamamı um.”

Aklına bir şeyler yazdığını görebiliyordum ve onunla oynamaktan zevk alarak kıkırdamamı bastırdım. Ama sonra yüzündeki endişe kayboldu ve bana doğru eğildi, gözleri kucağımdaki ellerime kaydı.

“Sana bir yüzük almam gerekecek.”

Sol elime baktım, onu çıplak görmeye hâlâ tam olarak alışmamıştım. Utanç verici bir şekilde, son nişan yüzüğümün durduğu yerden hafif bir iz vardı. Sanırım onu kapatmak için yeni bir tane takmayı sorun etmezdim. Ama sonuncusunu çıkarmayı daha yeni başarmışken yenisini takma fikri midemin düğümlenmesinc neden olmuştu.

“Bunu sana bırakıyorum,” dedim ona, Étienne ile paylaşmam gereken ama evdeki bir çekmecedeki duran yüzüğü düşünmemeye çalışarak. “Bana ne alırsan al, kendine de ona uygun bir şey al.”

İsteğim onu şaşırtmış gibiydi, gözleri üzerimde gezindi. Muhtemelen özenle seçilmiş mücevherler takan ve tasarımcı imzası taşıyan elbiseler giyen bir kadının, her kıyafetle takmak zorunda kalacağı bir yüzüğü umursamayacağına inanamıyordu. Ama bu gerçek bir evlilik değildi ve seçeceği yüzükten nefret etsem bile buna sadece bir yıl katlanmak zorundaydım. Geri vereceğim yatırıma neden yapacaktım ki? Bu hatayı daha önce bir kez yapmıştım.

Sonunda başını salladı ve bir sonraki konuya geçti. “Çift olduğumuzu kamuoyuyla ne zaman paylaşalım?”

“Zaten paylaşmadık mı?” dedim düz bir sesle.

“O bizim isteğimiz dışındaydı. Ben aslında birlikte olduğumuzu ne zaman dünyaya duyuralım demek istemiştik?”

Yanağımın içini ısırdım zira o baş döndürücü kaygının bir kısmı geri dönmüştü. “Bilmiyorum. Bir fikrin var mı?”

“Sana işe gitmem gerektiğini söylediğimi hatırlıyor musun?” Bana çarpık bir gülümsemeyle baktı ama o ayrıntıyı hatırlıyordum. “İlk açıklamamızı Grand Prix’de yapabiliriz. Var mısın?”

Ah, evet, doğru ben bir Formula 1 pilotuyla evliydim. Bir Grand Prix’in tam olarak neleri içerdiğini bilmiyordum ama bunun büyük, televizyonda yayınlanacak bir olay gibi olduğunu hissediyordum.

“Mükemmel bir fırsata benziyor,” dedim bu fikri düşünerek ama aynı zamanda işlerin çok kötü gidebileceği ve tüm dünyanın buna tanık olabileceği bir fırsat gibi de geliyordu.

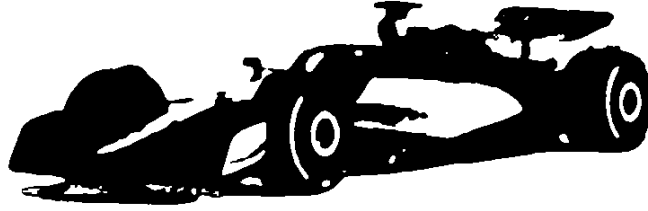
“Geri adım atabiliriz,” dedi Thomas tereddüdümü hissederek. “Vazgeçmek için hâlâ vakit var.”

Haklıydı ve vazgeçebilirdim. Ailem onlara yalan söylediğimi öğrenmek istemezdi ama gerçeği söyleyebilirdim. En azından ailem endişelerimin en küçüğüydü. Yönetim kurulum ve paramparça olmuş itibarım önceliğim olmalıydı. Ve yeni ilişkiyi Étienne’in yüzüne vurmaktan da çekinmezdim... Thomas’tan bakışlarımı kaçırdım çünkü anlayışlı gözlerinin kararımı etkilemesini istemiyordum. Arabanın koyu renkli camları, geceyi olduğundan daha karanlık gösteriyordu ama Las Vegas ışıklarının giderek yaklaşan neon parıltısını gizlemenin bir yolu yoktu. Bu şehirde bir hata yapmış olabilirdim ve buradan gitmek güzel olabilirdi ama ne yaparsam yapayım hatam peşimi bırakmayacaktı. Bunu kendi lehime de kullanabilirdim. Ve eğer bu süreçte Thomas’a yardımcı olacaksa, o zaman bu bir artı olurdu. Bu yılki iyiliğim.

Ona döndüm. “Boş ver,” dedim. “Ben varım. İyisiyle kötüsüyle Majesteleri.”

Ama kesinlikle *ölüm bizi ayırana kadar* olmayacaktı.

BÖLÜM 12

Thomas

“Ailen çıldırdı.”

Telefonumu komodinin üzerine koyarken en yakın arkadaşımın sesi otel odamda yankılanıyordu. Ailemin bu son dakika haberi yüzünden şu an paniklediğinden şüphem yoktu ancak Figgy'nin ve kardeşlerimin numaralarını engellediğimi düşünürsek, bunu kesin olarak bilemiyordum.

Ancak Joshua, anlatmaya hazır olduğumda onu arayacağımı bildiği için benzer bir kaderden kurtulmuştu. İlkokulda tanıştığımızdan beri arkadaşlığımız böyle yürürdü... Ben her şeyi içime atardım, o ise sadece kapağın açılacağı ânı beklerdi.

“Yakında onları arayıp her şeyi açıklayacağım.” Kravatımı çözmeden önce bir çırpıda ayakkabılarımı çıkardım. “Ya da en azından anlatabildiğim kısımlarını.”

Stella ve ben bu kısmın neleri içereceğini tartışmaya vakit bulamamıştık. Daha fazla konuşabilmek için onu davet etmiştim ama yarın konuşabileceğimiz konusunda ısrar etmiş ve otele vardığımızda neredeyse arabadan atlamıştı. Ben de hemen Joshua'yı arayıp her şeyi itiraf ettim.

Janelle hakkımızdaki gerçeği bildiği için Stella da çevremden birine anlattım diye kızamazdı. Elbette Joshua ile kan bağıym yoktu, ne yazık ki Nijeryalı değildim ama şüphesiz o benim ailemdi.

“Bunu *gerçekten* yapacak mısın?” diye sordu Joshua belki de on ikinci kez. “Oldukça dramatik.”

“Film gibi!” diye seslendi karısı arkadan. Açıkçası Joshua’ya anlattığım her şeyi Amara da bilirdi. “Nasıl biteceğini görmek için sabırsızlanıyorum!”

“Bir yıl içinde mutlu bir şekilde boşanarak bitecek,” dedim duyabilmesi için biraz daha yüksek sesle. “Ve evet, saçma olduğunu biliyorum ama bu kötü durumdan en iyi şekilde yararlanmanın dahice bir yolu olduğunu kabul etmelisiniz.”

Joshua başlı başına yeterince şey anlatan bir iç çekti ama yine de ardından, “Aklıma böyle bir durumla başa çıkmanın çok daha iyi yolları geliyor,” diye ekledi.

“Öyle mi? Peki, aklındakilerden herhangi biri beni halka karşı iyi bir aile babası gibi gösterirken ailemi ve Figgy’yi başımdan savmamı da içeriyor mu? Bana nefret kusan, beni ölüm dileyen bir canavar olarak gören halka?”

Sessizliği çok şey açıklıyordu.

“Ben de tam böyle düşünmüştüm işte,” dedim kravatımı bir kenara atarken. Yeleğimin düğmelerini açıp ceketimle birlikte çıkardım. “Buna değer çünkü sonunda biraz huzura kavuşacağım. Ayrıca bu Stella’ya da yardımcı oluyor. İkimiz için de bir kazanç.”

“Bunun korkunç bir plan olduğunu söylemiyorum,” diye geçiştirdi Joshua, her ne kadar bunu söylese de. “Ama sanki çok basit olacakmış gibi davranıyorsun. İnsanların bunun gerçek bir ilişki olduğuna inanacağını mı düşünüyorsun? Ya da bu kadının sözünü tutup seni bir şekilde kazıklamayacağını?”

Endişeleri yersiz değildi ve ben de çoğunlukla onunla aynı fikirdeydim ama yine de sinirlenmiştim. “Evlilik sonrası anlaşması yapacağız. Ve temkinli olacağız. Tamamen delirmedim herhâlde.”

Amara’dan yüksek bir homurtu sesi geldi. Joshua’nın beni sessizce savunmak için ona dik dik baktığını biliyordum. Amara’nın şüphelerini anlıyordum. Endişelerini... Geçmişte çok iyi kararlar vermemiştim ve Amara da benim diğer en uzun süreli en iyi arkadaşım olarak pek de akıllıca olmayan anlarımın çoğuna tanıklık etmişti. Örneğin, beş

yaşındayken bir grup yabancı kediyi sahiplenmeye çalışmam, on bir yaşındayken gözlerim bağlı *snowboard* yapmam, on dört yaşındayken büyükbabamın şarap mahzenine girip yüzyıllardır duran bir şişeyi çalmam ve on yedinci doğum günümde atalarımın evinin bir kısmını “kazara” ateşe vermem gibi. Amara bunların hepsinde yanımdaydı ve beni vazgeçirmeye çalışırken bir yandan da kışkırtırdı.

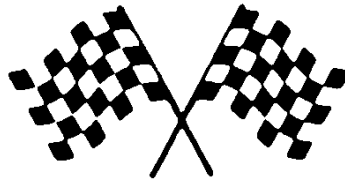
Pervasız biri değildim ama her zaman her şeyi enine boyuna düşünmezdim. Joshua’nın beni yavaşça uçurumdan geri çekmesinin nedeni de buydu ve Amara’nın da... Amara da uçurumdan atladıktan sonra omzumu sıvazlayıp, “Sana söylemiştim,” demek için vardı.

“Sarhoşken bir yabancıyla evlenmen hiç hoşuma gitmese de,” dedi, “itiraf etmeliyim ki... Stella Margaux’dan çok daha kötüsünü bulabilirdin. Makaronları *muhteşem*. Aa bu arada ona Londra’da ne zaman dükkân açmayı planladığını sorabilir misin? Her ihtiyacım olduğunda Paris’e uçmak istemiyorum.”

“Amara, hadi ama,” diye çıkıştı Joshua. “Konuya geri dönelim.”

“Ne?” diye karşılık verdi Amara. “Stella artık onun karısı! Kariyeri ve beklentileri hakkında her şeyi bilmeli... Umarım bu planlar arasında dairemize beş dakika uzaklıkta bir yer açmak da vardır.”

Makaron dükkânı kısmıyla pek ilgilenmiyor olabilirdim ama Amara haklıydı. Stella benim karımdı ve eğer bunların herhangi biri işe yarayacaksa onun hakkında öğrenmem gereken çok şey vardı.

Sabah tam dokuzda kapı çaldı.

Saçımı kurulamak için elimde bir havluyla banyodan yavaşça çıktım, Stella’ya kapıyı açtım ve içeri girebilmesi için geri çekildim. Dün gece geç bir saatte, bu sabah konuşmaya devam etmek için uğrayacağını söyleyen bir mesaj atmıştı ama beni burada bulduğuna şaşırılmış gibi bakıyordu.

“Günaydın.” Gözleri çıplak göğsüme kayarken selamlaşması temkinliydi. Kafasını tekrar kaldırdığında gözlerinde bir çekim kıvılcımı

gördüğüme yemin edebilirdim ama havaya karton bir içecek tepsi kaldırdığında dikkatim dağıldı. “Memleketinin içeceğini getirdim: çay.”

“Ah.” Aslında *flat white* seven bir adam olduğumu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Ama bununla dalga geçeceğini bildiğim için bir şey söylemedim. “Teşekkür ederim, çok naziksin.”

Homurdanıp tepsiyi göğsüme itti. “Şaka yapıyorum, ikisi de *latte*.” Etrafımdan dolanıp süite girerken hiçbir yerimizin birbirine değmemesine dikkat etti. “İçimde kafeine ihtiyacımız olacakmış gibi bir his var.”

Oturma odasına doğru yürüdü ve beni tatlı kokusuyla baş başa bıraktı. Gözlerim sırtından aşağıya, sallanan kalçalarına doğru kaydığı için utanmam gerekirdi ama o daracık çikolata kahvesi eteğinin içinde kışı çok güzel görünüyordu. Üzerine krem rengi bir kazak giymişti ve dizlerinden boynuna kadar kapalı olmasına rağmen kazak vücudunun doğru yerlerine yapışmıştı.

Tam bir iş insanı kıyafeti. Eminim bunu ofisinde düzenli olarak giyiyordu. Ama bu, eteğini kalçalarına kadar sıyırıp altında ne olduğunu görmek istememi engellemiyordu.

Hâlâ seks yapmadığımız gerçeğini kafamda oturtamıyordum. Her şey oraya doğru gidiyordu ve yine de bir şekilde o kadar dikkatimiz dağılmıştı ki bağlayıcı evlilik yeminleri ettikten sonra kıyafetlerimizle uyuyakalmıştık.

Ama artık o benim karım olduğuna göre... Belki de yakında bunu gerçekleştirebilirdik. İkimizin de en başta istediği buydu. Planladığımızdan biraz daha geç başlayacaktık.

Süitin kapısını kapatıp yatak odasına geçtim ve havlumu çıkarıp bir tişört aldım, sonra da oturma odasına gittim. Stella yerden tavana kadar uzanan pencerelerin yanındaki küçük yemek masasına oturmuş, omzuna astığı pahalı deri çantasını karıştırıyordu. Tişörtümü giymeden önce *latteleri* önüne koydum. Başımı tişörtten çıkarttığımda bana, daha doğrusu karın kaslarıma baktığını gördüm. Tişörtümü indirmeden önce elimde olmadan karnımı kastım ve bu da Stella'nın konsantrasyonunu bozdu. Telaşlı bakışları benimkilerle buluşmadan önce bir kez, sonra bir kez daha gözlerini kırptırdı.

“Gösteriyi kısa kestiğim için özür dilerim,” diye takıldım, karşı-sındaki sandalyeye çökerken. “Zaman kaybetmek istemediğimizi fark ettim.”

Boğazını temizleyip saçlarını savurdu, ifadesindeki soğukluk geri gelmişti. Karşımdaki kadın, cuma gecesini tanıştığım kadından farklıydı. O kadın avlanıyor, beni alt edip ödül dolabına bir yenisini eklemek istiyordu. Bu kadınsa şakalarımı katılacak havada olmayan bir iş insanıydı.

“Evet, istemiyoruz,” dedi. “Konuşacak çok şeyimiz var, buna ilişkin temel kuralları da dâhil.”

Kaşlarımı havaya kaldırdım. “Temel kurallar mı? Bunu kesinlikle ciddiye alıyorsun.”

“Ünümün ve geçim kaynağımın söz konusu olduğunu düşünürsek evet, ciddiye aldığımı söyleyebilirim.”

Özür dileyen bir gülümsemeyle ona baktım. Daha fazla saçmalamasam iyi olurdu. “Anlaşıldı. Peki.” Ellerimi açıp tartışması için ona alan sundum. “Hadi başlayalım. Kuralların neler?”

Dudaklarını ıslatınca gözlerim onlara kaydı, hem de masum bir bakış olamayacak kadar uzun bir an. Dudaklarının yukarı doğru kıvrılmasına bakılırsa fark etmişti. Önemli değildi. Birbirimize olan hayranlığımız konusunda eşit seviyedeydik.

“Kural bir,” diye başladı görkemli bir şekilde. “Sır yok. Her şeyi, ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun birbirimize anlatacağız. Birbirimizden bir şey saklarsak, bu işe yaramaz. Senin hakkında cevabını bilmem gereken bir şey sorulursa hazırlıksız yakalanmak istemiyorum.”

Bu mantıklıydı ve saklayacak bir şeyim de yoktu. Hayatımın çoğu herkesin öğrenebileceği şekilde ortadaydı. “Bazı ayrıntıların aramızda kalması konusunda anlaşılabildiğimiz sürece,” diye ekledim. “Eminim ikimizin de gizli kalması gereken sırları vardır.”

Başıyla onayladı. “Bunu önceden açıkça belirtelim ama.”

Benim için uygundu. Hayatımda olup biten her şeyi Joshua ve Amara dışında birinin üstüne yıkmak güzel olabilirdi.

Stella'ya devam etmesi için işaret ettim.

“Kural iki: Bu eşit bir ortaklık.” Bana, sanki bunu reddetmemi bekliyormuş gibi sert bir bakış attı. “İkimizden biri pes etmek veya diğerinden daha fazla çabalamak zorunda değil. Kariyerlerimizin saygınlığı önemli ve açıkçası her şeyden önce geliyor ama biri ötekinden daha önemli değil.”

Omuz silktim. Bunun neden bir kural olması gerektiğini anlamıyordum. Bu sağduyuydu. “Tamam, anladım.”

Stella bir an bana baktı, bu kadar kolay kabul ettiğime inanamıyormuş gibiydi. Ya da belki de şimdilik atlatmak ve daha sonra görmezden gelmek için ne isterse onu yapacağımı düşünüyordu. Öyle biri değildim ve öyle bir şey yapmazdım ama sanırım o bunu bilmiyordu.

“Harika,” dedi yavaşça. “Bir kuralım daha var.”

Bir sonraki mantıklı emrini sabırsızlıkla bekliyordum. Muhtemelen *banka hesaplarımızı ayrı tutalım ya da tatil harcamalarını eşit olarak bölüselim* gibi bir şey olacaktı.

“Kural üç: Seks yok.”

Donup kalmıştım. Mecazi anlamda tökezlemiş gibi oldum. Sözlerini hazmederken geriye doğru yaslandım “Pardon?”

“Birbirimizden etkilendiğimiz ortada,” diye devam etti sanki bu tepkiyi bekliyormuş gibi. Bana nasıl baktığını ve onu masanın üzerine yatırıp geçen gece başladığımız şeyi bitirme fikrini bir türlü aklımdan çıkaramadığımı düşünürsek inkâr edilemez bir gerçeği dile getirmişti. “Ama sonunda birbirimizden uzaklaştığımızda konuyu daha da karmaşık hâle getirmek istemiyorum.”

“Ve sençe seks buna mı neden olacak?” diye bastırırken, karısının onunla yatmasını bekleyen bencil bir herif gibi görünmemeye çalıştım. Ama... Bunu bekliyordum, özellikle de bu işe bulaşmamıza yol açan şeyin birbirimizi fena hâlde becermek istememiz olduğu düşünülürse. “Cinsellik olmayan bir ilişki mi yaşayacağız?”

Başını aşağı yukarı salladı. “Üzülmektense tedbirli olmakta fayda var. Ve buna ek olarak, dokunmak ve öpüşmek gibi tüm fiziksel yakınlığı yalnızca reklam için kullanmalıyız. Bu, yalnızca ilişkimizi başkalarına göstermek için olmalı.”

Birisi ciğerlerimdeki havayı boşaltmıştı sanki. Bu düzenlemenin, *yalnızca diğer insanlar izlerken dokunabildiğim bir eş yerine çıkar amaçlı arkadaşlık* gibi olacağını düşünmek gerçekten o kadar mı yanıltıcı?

“Birlikte olduğumuz süre boyunca seks yapmamayı mı planlıyorsun?” diye meydan okudum. Çünkü bu hayatımızın *bir yılı* demekti.

Çenesini sıkıp gevşetti. “O kadar da değil.”

“Yani beni *aldatacaksın?*” diye sordum öfkeyle çünkü *öfkeliydim*. Bu ilişki bizim için gerçek olmayabilirdi ama dünyadaki neredeyse herkes için öyle olması gerekiyordu. Başka birinin peşinden koşmak bu imajı mahveder ve her şeyi riske atardı. Ciddi olamazdı. Bizi *daha kötü* göstermek isteyemezdi.

Gözleri kocaman açılmış ve dolgun dudakları aşağı doğru kıvrılmış bir şekilde geriye yaslanma sırası Stella'daydı. “Gerçekten birlikte değilsek bu aldatma sayılmaz. Ayrıca gizli kaldığı sürece istediğin kişiyle istediğini yaparsın.”

“Gülüyor musun?”

Sanki gerçekten gülmek üzereydi çünkü yüzünü buruşturması bana gülmemeye çalıştığını gösteriyordu. “Çok İngilizsin,” dedi sonunda.

Ellerimi havaya kaldırdım.

“Tamam, tamam!” Masadan kalkmamam için beni elleriyle durdurdu. “Şimdilik o kısmı geri plana atıp daha sonra tekrar değerlendiriliriz ama seks yaşağının en iyisi olduğunu düşünüyorum.”

Kendimi zorlayıp bir nefes verdim ve bu fikrin nereden çıktığını anlamaya çalıştım. Ben seks ile duyguları birbirinden ayırabilirdim ama belki de onun için daha zordu ve belki de yeni bir ilişkiden çıkmışken riske girmek istemiyordu. Bunu anlayabiliyordum. Ve saygı da duyuyordum.

Ama lanet olsun, uzun ve karmaşık bir yıl olacaktı.

“Tamam,” diye dişlerimi sıktım. “Seks yok. Ve eğer başka insanlarla görüşmek istersek, önce konuşacağız.”

Onunla aynı fikirde olduğumu görmekten memnun bir şekilde coşkuyla başını salladı. “Kesinlikle. Her şey iletişimle ilgili.”

Narin altın kolyeleriyle oynarken hiçbir şey söylemedim ancak ikimiz de gergin sessizliği bozmadan masanın üzerindeki telefonu titre-di. Ekrandaki düzinelerce şeyin arasında bir takvim bildirimi gözüme çarptı. Eşim belli ki meşguldü ve çok talep gören bir kadındı.

“Takvimlerimizi birleştirmeliyiz,” diye önerdim, aksi takdirde benimkinin yanı sıra onun programına nasıl yetişeceğimi bilmiyordum.

Ekrandan başını kaldırıp yüzünü buruşturdu. “Aman Tanrım, ger-çekten evliyiz.”

Bu lafın üzerine bir kahkaha attım ve Stella omuzlarını gevşetti. “Gerçek bir aile.”

Kahve fincanını alırken dramatik bir şekilde öğürdü ama belli ki gülümsemesini gizlemek içindi ve bir yudum alırken yüzünde belli belirsiz bir gülümseme yakalamıştım.

“Neyse,” dedi fincanı tekrar indirdikten sonra. “Kurallarımı açıkladım, eklemek istediğin bir şey var mı?”

“Sanırım her şeyi söyledin.” En azından benim söyleyeceklerim-den daha fazlasını.

“Şimdi ne yapıyoruz?”

Bütün bunları ona bırakmaktan fazlasıyla mutluydum ve bu kadar neşelenmesine bakılırsa, o da bundan memnundu. Ama çantasından *Müstakbel Eşinize Sormanız Gereken 100 Soru* başlıklı bir kâğıt çıkardı-ğında pek de mutlu olmadım. Zaten evli olduğumuz düşünüldüğünde bunun için biraz geç kalmış gibi hissediyordum ama sanırım birkaç önemli adımı atmıştık. Ya da yüzlercesini.

Stella bana kararlı bir bakış attı. “Birbirimizi tanımanın vakti geldi.”

Bir daha kendimden bahsetmek zorunda kalmam için çok erken bir zamandı. Maalesef, yarış haftasında basınla röportaj yapmak ve sosyal medya içerikleri hazırlamak için oturduğumuz tek gün olan medya gü-nüydü ve önümüzdeki birkaç saat boyunca yapmam beklenen tek şey

buydu. Stella'nın birbirimizi tanıma yöntemi, benim saatlerce aralıksız *Sevgi dilin nedir?* ve *Stresli durumlara nasıl tepki verirsin?* gibi sert soruları yanıtlamamdan ibaretti. Cevaplarımın çoğu *Bunun ne olduğunu bilmem gerekiyor mu?* gibi sorulardı ve hiçbir şey anlamadan omuz silkmiştım. O da bundan çok bıkmış olmalıydı ki acilen gitmesi gereken bir iş görüşmesi olduğunu iddia etti. Pazar günü olduğu düşünöldüğünde benden kaçmak için uydurduğundan neredeyse emindim.

Pazartesi günü birbirimizi görmemiştik. Önümüzdeki haftaya hazırlanmak için şehre yeni gelmiş olan asistanım, menajerim ve performans koçumla görüşmem gerekiyordu. Stella, yönetim kuruluyla konuşmak da dâhil olmak üzere, kendi iş yerindeki yangınları uzaktan söndürmekle meşguldü ve bu, Vegas'ta benimle mahsur kalmasını daha da zorlaştırıyordu. Washington'a geri dönebilirdi ama bunun uygun olacağını sanmıyordum. Şimdiye kadar ikinci kurala tam olarak uydüğümü düşünmüyordum.

Salı günü de aynıydı ama birbirimizi bilgilendirmek için bir telefon görüşmesi yapmayı başarmıştık, yani birinci kural tamamdı. Ona, evlilik haberimizi verdiğimde asistanımın neredeyse gülmekten ağladığını anlattım. Karşılığında Stella da bana kendi asistanının ona Nevada'daki en iyi boşanma avukatlarının bir listesini gönderdiğini söyledi. İnsanları ilişkimizin gerçek olduğuna ikna etmek için doğru bir başlangıç mı yapıyorduk? Pek sayılmazdı.

Buna rağmen Stella'ya yüzük seçmek için saatler harcamıştım. Eğer kimse sözlerimize inanmazsa, belki parmağındaki büyük elmas onları ikna ederdi.

“Hâlâ evli olduğuna inanamıyorum.”

Sürücülerin basın toplantısına gitmeden önce yemeğe çalıştığım meyvelerden başımı kaldırdığımda, takım arkadaşımın karşımda oturduğunu ve yavaşça kafasını iki yana salladığını gördüm.

“Sonsuza dek bekâr kalırız sanıyordum,” diye sızlandı, McMorris karavanındaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. “Bana nasıl böyle ihanet edersin?”

Arlo Wood ters taktığı şapkaları, altın zincirleri ve bir şekilde Formula 1 dışında vakit bulduğu yayıncılık kariyeriyle tanınan yirmi

yaşında bir yarış harikasıydı. McMorris, Mancunian'la iki yıl önce sözleşme imzalamıştı ve o zamandan beri puan tablosunda peşimdeydi. O bir pislikti ama sevimli olanlardan, hiç sahip olamadığımı küçük kardeşim gibiydi. Yine de çoğu zaman o havlayan küçük ağzını kapatmasını isterdim.

“Senin aksine gençlerin gönüllerini fethetmek gibi bir ünc sahip değilim,” diye cevap verdim, meyve kâsesini itip saatime bakarak. Röportaj odasına gitmeme on dakika vardı. Benden nefret eden bir grup muhabire bakmam gereken on dakika. Keşke Arlo ile yer değiştirebilseydim ama sırayla konuşmak zorundaydık ve geçen yarışta basın toplantısını o yapmıştı.

Arlo kirpiklerini kırıştırdı. Bana bir ineği hatırlatan kocaman, masum gözleri vardı. Hem de asla masum bir tip olmamasına rağmen. “Artık sen de o sıradan, evli yaşlı adamlardansın,” dedi hüznle. Sonra yüzü aydınlandı. “Ama seni Vegas'ta evlenecek türden biri sanmazdım. Belki de sandığım kadar sıkıcı değildir.”

Gülümsememi bastırdım. “Hadi oradan. Ben çok eğleneliyimdir.”

“Bunu çenesine kadar iliklenmiş gömleğiyle gösterişli bir herif mi söylüyor?”

McMorris markalı gömleğime baktım. “Bunda ne var ki?”

Arlo homurdandı. “Madem sordun...”

Ben karşılık veremedim McMorris'in yedek pilotu masamıza çöküp ellerine vurarak Arlo ile selamlaştı. Finley Clarke her zamanki gibi beni görmezden gelmişti ve Arlo ile tamamen habersiz olduğum bir internet meselesi hakkında sohbete başladı. Ben de eski F2 takım arkadaşlarımdan müthiş bir şekilde kaynaşmasını izledim.

McMorris ikisini de aynı anda getirmişti ancak sadece biri benimle birlikte takımda lider pilot olarak istenen pozisyonu elde etmişti. Finley'nin çaresizce koltuğuma göz diktiği, bir sır değildi, her yedek pilot ana gösterinin bir parçası olma şansı isterdi, eğer biz yarışamazsak yerimizi alacak bir yedek pilot olmayı değil.

Daha çok beklerdi çünkü ayrılmaya hiç niyetim yoktu. Ve dürüst olmak gerekirse, Arlo ile yeniden takım arkadaşı olabilmek için sadece

benim koltuğumu istiyordu. Onun umutlarının ve hayallerinin önünde duran kişi bendim.

Ve orada durmaya devam edecektim çünkü McMorris'in en büyük sponsorlarından biri, logosu formamdaki takım armasının altında gururla sergilenen AP Maxwell International'dı. Beni, çok daha az para getirecek biriyle değiştiremeyecekleri kadar çok para kazandırıyordum. Ama benim gibi birini bulsalar... Eh, o zaman koltuğum güvende olmazdı.

Çocuklardan hiçbiri masadan kalktığımı fark etmedi. Odanın karşısındaki masada oturan basın görevlime hızlıca el salladım, yanıma geldi. Bugünkü basın toplantısında bana sorulacak muhtemel sorular hakkında bana bilgi verdi. Sezonun sondan bir önceki yarışına nasıl girdiğim, McMorris'in Markalar Şampiyonası'nda D'Ambrosi'yi geçip üçüncü olabileceğini düşünüp düşünmediğim vb. Muhtemelen doğaçlama nikâhıma odaklanacaklarını söylediğinde tereddüt ettim ama bunu zaten bekliyordum. Bazen pist dışında yaşanan dram, pistte olup bitenden çok daha eğlenceli olurdu.

Ve röportajcımız Steven Watters, yanımdaki kanepede oturan çok daha ilginç dört sürücü olmasına rağmen ilk önce bana odaklandığında ikimizin de haklı olduğu ortaya çıkmıştı.

"Thomas burada konuşulan tek şey, hafta sonu Las Vegas'taki nikâhının fotoğrafları," dedi Steven, bana bu konuyu soran ilk kişi olduğunu bildiği için neredeyse ağzı sulanarak. "Böyle önemli bir yarıştan hemen önce evlenmek istemene ne sebep oldu? Hepimizin bildiği gibi McMorris puan sıralamasında D'Ambrosi'nin gerisinde ve Markalar Şampiyonası'nda öne geçme şansı var. Bu nikâh dikkatini dağıttı mı?"

Kamera flaşlarını ve söyleyeceklerimi duymak için biraz fazla heveslenen muhabirleri görmezden gelmeye çalıştım.

Keşke ona, *Şey Steven kafam güzeldi ve çok başarılı, güzel, küfürbaz bir kadın beni baştan çıkardı*, diyebilseydim. *Aklımdan geçen son şey işimdi.*

Bunun yerine mikrofonumu kaldırıp, "Stella ve ben beklemenin bir anlamı olmadığını düşündük. Mümkün olan en kısa sürede evlenmek

istedik ve yoğun programlarımızla ki biliyorsunuz, o çok başarılı bir işletme sahibi, Las Vegas'tan daha iyi bir zaman ve yer olamayacağını düşündük," dedim en çekici gülümsememi takınarak. "Nikâhımızın bu kadar çabuk gerçekleşmesi, bana sadece bu hafta sonuna ve amacıma odaklanma fırsatı verdi."

Steven'in ayrıntıları sormak istediği belliydi ama Dev Anderson, Reid Coleman'ın elini tutup evliliklerini duyurmak istediğini söyleyince sözü yarıda kaldı.

"Farklı takımlarda yarışıyor olabiliriz," dedi Dev. Öyle geniş sırtıyordu ki bu tebessümün yüzüne nasıl sığdığına şaşırdım. "Ama aşkımız gerçek."

Reid gözlerini devirdi ve elini Dev'in elinden çekti ama pek de sinirlenmiş benzemiyordu. Dev'in tuhaflıklarına hepimiz alışmıştık. Takımı, griddeki en kötü takım olmaktan çıkıp *en iyisine* olmasa bile en iyilerden birine dönüştüğü için biraz daha çekilmez hâle gelmişti ama en azından Dev eğlenceliydi. Singapur'daki kazada ayak bileği kırılan bir numaralı sürücüleri Zaid Yousef'in yerine geçecek olan böyle si bir pilota sahip oldukları için Mascort ekibi çok şanslıydı.

"Sanırım bunu söylemen kız arkadaşının hiç hoşuna gitmeyecek," dedi Reid ve ardından dikkatini Steven'a çevirdi. "Artık yarış hakkında konuşabilir miyiz lütfen?"

Steven'in yüzü kızardı. Boğazını temizledi. "Doğru. Evet. Elbette. Daha önce de belirttiğim gibi Reid, McMorris ve D'Ambrosi puanlarda neredeyse başa baş gidiyor. Bu haftadan sonra sence D'Ambrosi daha da öne geçer mi?"

Baştan aşağı D'Ambrosi kırmızısı giymiş olan Reid, cevap verirken bana bakmadı. "Pistte iyi performans gösterecek güçlü bir aracımız var. Liderliğimizi artırma şansımız yüksek ancak takımımızda hâlâ aracı öğrenen bir çaylak var. Bu kesinlikle işleri zorlaştırıyor."

Söylemediği şey, diğer D'Ambrosi aracında olması gereken Lorenzo Castellucci'nin muhtemelen bir daha asla araç kullanamayacağıydı. Ve o kazayla hiçbir ilgin olmamasına rağmen sert sözlerim Lorenzo'nun her adı geçtiğinde bir fırtına bulutu gibi ortalıkta dolaşıyordu. Daha da kötüsü, Reid o zamandan beri benimle doğrudan konuşmamıştı.

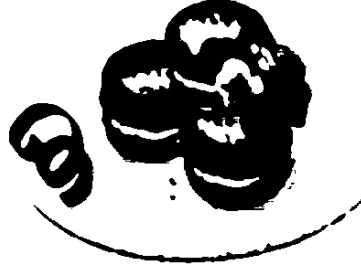
GörünüŖe göre Scuderia D'Ambrosi protokolü beni dışlamak üzerine kurulmuştu.

Ama sorun değildi. Singapur'dan beri bana sorulan ilk soru ne Lorenzo ne de öfke patlamamla ilgiliydi. Yeni gündem maddesi nikâhım ve fırtınalı aşk hayatımdı.

Ve eğer Stella hakkında konuşmak, üzerimdeki baskıyı azaltmanın anahtarıysa o zaman ayrılacağımız güne kadar yapacağım her konuşmada karımla övünecektim.

BÖLÜM 13

Stella

Dürüst olmam gerekirse, bu haftaya kadar biri bana Formula 1 ile NASCAR arasındaki farkı bilip bilmediğimi sorsaydı cevabım *hayır* olurdu. Ama hep A alan bir öğrenci ve inanılmaz rekabetçi biriydim, bu yüzden son birkaç gündür toplantılar ve konferans görüşmeleri arasında dersimi çalışmıştım. Hatta öyle ki pit ekibinin bir parçası bile olabilirdim.

Ama hiçbir YouTube videosu veya Wikipedia sayfası beni gerçek bir yarışta olmaya hazırlayamazdı.

Yarışa ilk katılacağım yer için Vegas *muhtemelen* en iyi seçim değildi. Öncelikle, yarış pazar yerine cumartesi gecesi olacaktı ki görünüşe göre bu normal bir durum değildi ve Thomas'ın beni uyardığı üzere bu Grand Prix oldukça kalabalık olacaktı.

Buraya gelmek için Thomas'ın trafikte saatte ancak bir buçuk kilometre hızla ilerleyebildiği bir yolculuğun ardından, kordonla çevrelenmiş bir park alanına yavaşça girerken bunu bizzat görmüştüm. Yanıp sönen neon ışıklar, fotoğraf çeken kalabalıklar ve genel karmaşayı görünce kamuoyuna duyurumuzu burada yapma kararımdan biraz şüphe duymaya başlamıştım. Belki de bir basın günü veya her şeyin çok daha sakin olacağı antrenman seanslarında gelmeliydim ama yarış gününün ilişkimizi duyurmak için en ideal an olduğuna karar vermiştik.

Sol elimdeki yeni yüzük, Thomas'ın taktığı andan beri edindiğim kısa süreli bir sinir atağıyla parmağımda çevirebileceğim kadar boldu.

“Bence Cartier sana çörekten daha çok yakışıyor,” diye espri yapmıştı, ikimiz de otel odamın ışığında parlayan elmasa bakarken. “Ama istersen sana başka bir çörek de alabilirim.”

“Elması tercih ederim,” diye cevaplamıştım gözlerimi yüzükten ayıramayarak.

Hatta şimdi bile yüzüğü parmağımda çevirip dururken bunu, Étienne'in aldığı yüzükten çok daha fazla beğendiğimi fark ettim. Bu yüzükteki tektaş pırlanta diğerinden daha büyüktü ama ilk yüzüğümdeki kalın, taşlarla süslü platin pırlantaya kıyasla halkası ince ve altın rengiydi. *Cesur ve gösterişli, tıpkı senin gibi*, demişti Étienne biraz fazla dar olan yüzüğü parmağıma takarken. Thomas tam tersini söylediğinde neredeyse gülüyordum.

“Umarım beğenirsin,” diye telaşlanmıştı. “Ne aldığımı umursamadığımı biliyorum ama klasik bir şey isteyeceğini düşündüm. Çok gösterişli bir şey olmasını istemeyeceğini. Ve altın bir halkası olmasını isteyeceğini düşündüm çünkü taktığını gördüğüm tüm mücevherler altındı.”

Bir hafta kadar önce tanıştığım bir adamın, zevkimi beş yıldır birlikte olduğum adamdan daha iyi bilmesi mücevher seçimim gibi küçük bir ayrıntıyı fark edecek kadar dikkatli olması... Çılgınlıktı.

“Kesinlikle dozunda,” dedim boğuk bir sesle.

Odamdan çıktığımızdan beri sadece birkaç kelime konuşmuştuk. Gerginliği azaltmak için birkaç espri yapmak istesem de aklıma hiçbir şey gelmemişti. Dudaklarımı ısıtır Thomas'ın alçak McMorris spor arabasını park ederken sanki çocuk oyuncağıymış gibi avucunun içiyle direksiyonu çevirişini izledim. Ve bu adam birazdan mide bulandırıcı bir hızla yarışacaktı.

Arabanın etrafında dolaşan birkaç fotoğrafçı renkli camlardan fotoğraflarımızı çekti. Bir yanım Thomas'a dönüp beni otele geri götürmesini istese de neyse ki daha cesur yanım sayesinde dilimi dişlerimin üzerinde gezdirip ruj bulaşmadığından emin olduktan sonra kendimi yolcu koltuğundan dışarı attım. Tebessümüm kamera flaşlarından daha parlaktı.

Ama içten içe titriyor, sarsılıyordum. Thomas'ın da böyle hissettiğinden emindim, özellikle de elini tuttuğumda.

Temas ânında yüzünde şok olmuş bir ifade belirdi. "Aman Tanrım," diye nefes verdi, "parmakların *buz gibi*."

Neredeyse elimi çekecektim çünkü sözleri bana olabilecek en kötü anda ve olabilecek en kötü şekilde Étienne'yi hatırlatmıştı. Bu sefer, özellikle de tüm bu kameraların önünde reddedilmektense geri çekilen kişi olmayı tercih ederdim. Ama daha bunu yapamadan Thomas elimi göğsüne bastırdı ve ısıtmak için elini elimin üzerine koydu. Altın alyansı ışıkların altında parılıyordu.

"Sana eldiven almalıyız," diye yorum yaptı, benden çok kendi kendine konuşarak. "Üzgünüm, yanımda getirmeliydim. Bu gece havanın böyle soğuk olacağını fark etmemişim."

Bana bakarak iyi olup olmadığımı kontrol etti ama hareketlerine cevap veremeyecek kadar şaşkındım. İyi olduğuma inanmamış olmalıydı ki bana güven verici bir şekilde gülümsedi, sonra da aramızdaki küçük mesafeyi kapatıp kulağıma doğru fısıldadı.

"Sadece nefes al," dedi ve onun verdiği güvenle derin bir nefes alarak ferah kokusunu ve serin gece havasını içime çektim. "Ben yanımdayım."

Sözleri beni rahatlatmıştı ve beni padokun güvenlik kontrol noktasına doğru yönlendirirken ayaklarımı yere sürümeden yürüyordum. Geçiş kartlarımızı kontrol noktası sensörlerine dokundurup görevlilere başımızla selam vererek gülümsedik. Boynumda VIP geçiş kartımın asılı olması bile komikti çünkü burada olacağım kimin aklına gelirdi ki?

Kırmızı halılara veya dikkat çekici etkinliklere yabancı değildim ancak daha önce gördüğüm birkaç ünlüye rağmen bu *sıradan* bir etkinlik değildi. Kocama (*Tanrım* bunu söylemek hâlâ çılgınca geliyordu) işinde destek olmak için buradaydım. Bugünkü rolüm ağzını kapalı tutan, gülümseyen ve kenarda oturan türden bir eş olmaktı... Ya da motor sporlarındaki kenar çizgisinin karşılığı neyse orada kalan yerde işte.

Thomas ve ben, fotoğrafçılar ve hayranlar görsün diye içeri birlikte girmeye karar vermiştik ancak sonra ben gizlice McMorris konuk süitine gidecektim. Bu benim için sorun değildi çünkü padoktaki

karmaşaya doğru ilerlerken bunun... Çok fazla olduğunu fark ettim. Gürültülü ve kalabalıktı ve aynı anda o kadar çok şey oluyordu ki nereye bakacağımı şaşırmıştım. Ama üzerimizde bir sürü göz vardı.

“Herkes seni izliyor,” diye mırıldandım ağzımın kenarından, yüzümde alışılmış ama hoş bir gülümsemeyle.

Thomas, sanki tüm bu kargaşa son derece normalmiş gibi hafifçe omuz silkti. “Alışyorsun.”

Bundan şüpheliydim. “Gerçekten mi?”

“Görmezden gelmeyi öğreniyorsun,” diye düzeltti, elini kaldırıp kalabalık patikanın diğer tarafındaki birine kocaman sırtarak. “Ve nasıl başa çıkacağını öğreniyorsun. Bu, oyunun bir parçası.”

Çoktan oyunu oynadığımı sanıyordum ama belli ki oynamıyordum. Çünkü bu bambaşka bir seviyeydi.

Thomas, padok kartı taşıyan taraftarlardan, rakip takımların oyuncularına kadar yanlarından geçtiğimiz herkesi selamladı. Kırmızı, beyaz ve mavi üniformalar giyen birkaç kişiye şakayla karışık selam verip Dev Anderson’ın omzuna nazikçe vurdu. Hatta sekiz yaşından büyük olmayan ve şimdiye kadar yatakta olmaları gereken bir grup çocukla fotoğraf çekertirmek için bile durdu. Nefret edildiği iddia edilse de gördüğüm kadarıyla burada oldukça iyi durumdaydı.

Ama baştan aşağı kırmızı üniformalı bir grup insan yanımızdan geçerken durum değişti ve Thomas onlara gülümsemeye çalıştığında karşılaştığı tek şey soğuk bir sessizlik ve tiksinti dolu bakışlar oldu.

“Tahmin edeyim,” diye mırıldandım. “Scuderia D’Ambrosi ekibi mi?”

O takımın taraftarı olduklarını zaten biliyordum, tıpkı şimdiye kadar tanıdığım birçok yüz ve takım rengi gibi. Çünkü araştırmamı yapmıştım. Ama Thomas’ın iç çekişi ve çöken omuzları bana durum hakkında herhangi bir web sitesinin veya makalenin anlatabileceğinden daha fazlasını anlatıyordu.

“Hepsi benden nefret etmiyor,” diyerek rahatlatmaya çalıştı ama bunu benim için değil, kendisi için söylediği belliydi. “Diğer pilotları, Reid Coleman hakkında söylediklerimde ciddi olmadığımı biliyor. Ama yine de şu anda benimle konuşmuyor, bu yüzden benden nefret etmeye ikna olmadığını kesin olarak söyleyemem.”

Bu ayrıntıyı bir kenara koydum. Belki hiçbir zaman önemli olmayabilirdi ama muhtemelen onunla diğer pilotlar arasındaki dinamikleri bilmem iyi bir şeydi.

“Hakkında kötü konuştuğun adamla iyi geçinmeyi denedin mi?” diye sordum, telefonlarını kaldırıp her hareketimizi kaydeden bir grup insanın yanından geçerken ona biraz daha sıkı sarıldım.

Thomas başını iki yana salladı. “Video çıktıktan sonra özür dileyip durumumu anlattım, yüzüme güldü. Kazadan beri onunla iletişime geçemedim. Sanırım sürücülerden hiçbiri de geçemedi. Az önce gördüğün gibi D’Ambrosi’den kimse yüzüme bakmıyor bile, bu yüzden onlara hiçbir şey soramam. Sadece nasıl olduğunu bilmek istiyorum.”

Thomas’ın gülümsemesinde bir zorlama ifadesi vardı. Durumdan memnun değildi ve eğer suçluluk duygusu içini kemiriyorsa şaşırmazdım. Muhtemelen kendinden, dışarıdaki herkesten daha fazla nefret ediyordu ve bunu düşündüğümde hissettiğim mide bulantısı neredeyse rökezlememe neden olmuştu.

“Benim yapabileceğim bir şey var mı?”

Yüzünde şaşkın bir ifade belirip kayboldu. “Hayır, sanmıyorum. Ama teklifin için teşekkür ederim.”

Başımı aşağı yukarı salladım, nasıl yardımcı olabileceğimi düşünmeye çalışıyordum ama McMorris’in misafir karavanına çıkan merdivenlerin önünde beni yavaşça durdurduğunda düşüncelerimden sıyrıldım. Karavanın üzerindeki takım adı yeşil neon ışıklarla yanıyordu.

“Garaj turu istemiyorsan, yollarımız burada ayrılıyor,” dedi. Elimi elinden çekerken kalp atışlarım hızlandı.

Ama bana veda edip beni tek başıma bırakmak yerine döndü ve omuzlarımı kavrayarak cevabımı bekledi. Padoktaki takımın garajlarının arka tarafına bir göz attım ve içeri girip çıkan ekip üyelerini fark ettim. Tur, orada çalışan herkesle tanışmak anlamına geleceği için cevabım *kocaman bir hayır, teşekkürler* olacaktı.

“Eğer senin için de uygunsa saklanmayı tercih ederim,” diye cevap verdim ellerinin bana değmesiyle garip bir şekilde rahatlayarak. Çok daha uygunsuz yerlerime de dokunmuştu, yine de bu teması içimi birazcık eritmişti.

Belki de bunu sadece kameralar için yapıyordu. Ya da belki de bu tür şeyleri hiç düşünmeden yapan, dokunmayı seven bir adamdı. Her neyse, buna minnettardım.

“Benim için gayet uygun. Asistanımdan seni süite götürmesini isteyeceğim.” Etrafına bakınıp asistanını ararken kaşlarını çatı. “Bizimle burada buluşacağını söylemişti ama— Of, kahretsin.”

Bir kadın yanımızda aniden belirince irkildim. Esmer kadın 1.50’den uzun olamazdı ama 1.98’lik bir defans oyuncusunun enerjisine sahipti.

“Geç kaldın,” diye çıkıştı Thomas’a gözlerini kısarak. “Yarım saat önce burada olman gerekiyordu.”

İngilizce konuşuyordu ve yoğun İrlanda aksanıyla söylediği kelimeleri anlamam biraz vakit alıyordu. Benim için çalışan hiç kimsenin kullanmasına izin vermeyeceğim türdeki ses tonuna rağmen bu kadın onun asistanı olmalıydı.

Geç kalmasının sebebi *ben* olduğum için özür dilemeliydim. *Parmağıma yüzük takmak zorunda kalmasaydı daha erken gelirdi.* Ama daha ben bir şey söyleyemedim Thomas kolunu omzuma doladı ve beni kendine doğru çekti.

“Üzgünüm Maeve.” Hiç de üzgün görünmüyordu. “Stella ile kendimizi biraz fazla kaptırdık. Zamanın nasıl geçtiğini anlayamamışız.”

Zümrüt gözler bana döndü ve ardından Thomas’a yine zehir saçarak bakmaya devam etti. “Bunun için güzel karını suçlayamazsın. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadığını zaten biliyorum.”

Hem gurur duymuş, hem de şaşırmıştım. Yine de Thomas kadına bakarken bu imasından hoşlanmışa benziyor ve içtenlikle gülümsüyordu. Tanrım, bu *hoşuna gidiyordu*. Espri anlayışımı sevmesine şaşmamalıydı.

“Takıma sponsor olan saat markasına kimse bir şey söylemesin,” dedi neşeyle. “Neyse, ben kaçıyorum. Stella’yı süite kadar götürüp yerleştirir misin?”

Maeve kaşlarını çatı. “O son derece yetenekli bir kadın Thomas. Sanki elinden tutulması gereken bir çocukmuş gibi davranma.”

“Ben—”

“Ama evet, Stella,” diye devam etti kadın bana dönerek. Gözlerinde, aralarındaki tipik dinamiğin böyle olduğunu anlatan bir ışıltı vardı ve o da en az Thomas kadar bundan keyif alıyordu. “Seni yukarı çıkarmaktan mutluluk duyarım. Kocana şans dilemen için size bir dakika vereceğim. Buna ihtiyacı olacak.”

Hafifçe el sallayarak uzaklaştığında şaşkın gözlerle Thomas’a baktım. “Şey, o... Ne acayip bir kadın.”

Thomas başıyla onayladı. “İyi anlaşıcağınızdan eminim. O da İngilizlerin bir grup salak olduğunu düşünüyor.”

“Ben asla böyle bir şey söylemedim.”

“Sen Amerikalısın, söylemenc gerek yok ki DNA’na işlemiş.”

Kıkırdadığımda sanki yeni hobisi beni güldürmekmiş gibi Thomas’ın yüzünde bir memnuniyet ifadesi belirdi.

Kolunu bana doladığının, vücudunun sıcaklığının benimkine işlediğinin oldukça farkındaydım. Geçen cuma gecesi yaşananlar hafızamda canlanmıştı, dudaklarının benimkilerin üzerindeki yumuşak teması, elbisemin altına giren kocaman eli, sırtıma değen güçlü göğsü, kalplerimizin aynı anda atması... Her şey çok pervasızcaydı ama bunları hatırlayınca ben de kolumu onun beline doladım ve onu kendime çekme arzuma karşı koyamadım. Eğer halk içinde olmasaydık kendi kurallarımı çiğnemiş olurduk. Daha sonra bana bununla ilgili sorarsa, bunu bir bahane olarak sunacaktım. Sebeğim sadece temasıyla hissettiğim o rahatlığı arzulamak olsa bile. Bundan daha fazlası olması gerekmiyordu, değil mi?

Thomas aklımı okumuştı ya da belki düşüncelerim yüzüme yansımış olmalıydı çünkü bakışları dudaklarıma kaydı. Siyah ayakkabılarımla, yine ondan çok da kısa değildim. Öpüşmek için mükemmel bir mesafedeydik. O başını eğer, ben de çenemi hafifçe yukarı kaldırırdım. Çok kolaydı. Fazla kolay.

Bir kamera flaşı, gözlerimi kırptırıp hızla tehlikeli hâle gelen düşüncelerimden sıyrılmama yol açtı. Nereden geldiğini görmek ve kocamla arama çok ihtiyacım olan mesafeyi koymak için başımı çevirmeye başladım ama Thomas’ın çenemdeki parmakları beni durdurdu.

Gözleri, padokun ışıklandırmasından daha koyu gözüküyordu ama mavisi belli oluyordu. Hâlâ içine çekilmek kolaydı. İçinde boğulmak...

“İzleyicilerimize bir gösteri sunalım mı?” diye sordu yumuşak bir sesle.

Dudaklarının kenarları bilmiş bir gülümsemeyle yukarı kalkarken ayaklarımın altındaki zemin sallandı. Tekrar üstünlüğü ele geçirmek için çaresizce kendimi zorlayarak ayakta kalmaya çalıştım. Tek bir bakışı bile beni yere sermeye yetmemeliydi. Bunu *ona* yapan *ben* olmalıydım.

“Benden iyi şanslar öpücüğü mü istiyorsun, Thomas?” diye karşılık verdim sonunda kirpiklerimi kırıştıtararak. Ama aslında kirpiklerimi, gözümünden çıkan kalpleri geçiştirmek için kırıştırmıştım.

“Hı hı, sanırım buna ihtiyacım var,” dedi göğüslerimiz yapışana kadar beni kendine doğru çekerken.

Bu, ayık Bay Ciddi’den beklediğimden çok daha cesur bir hareketti. Yine de yapmamız gereken bir gösteri vardı ve bunu çekecek bir sürü kamera mevcuttu ama olması gerektiği kadar sahte hissettirmiyordu.

“Kurallar listemize flört yok maddesini de ekliyorum,” dedim eli enseme kavramak için hareket ederken.

“Hadi ama Stella. Bunun nesi eğlenceli?”

Ben cevap veremedenden dudakları benimkilere yapıştı, sözlerimi ve nefesimi içine çekti. Geçmişteki öpüşmelerimizle kıyaslandığında bu daha hafifti. Hatta daha çok şefkatliydi. Birbirine değen diller veya ısırılan dudaklar yoktu. Bunda vahşi veya buyurgan bir şey yoktu. Bu, âşık bir çiftin hiç düşünmeden paylaşacağı hızlı, gelişigüzel bir öpücüktü. Tam da şu anda ihtiyacımız olan şeydi. *Biz elbette gerçek bir çiftiz, görmüyor musunuz?* deme şeklimizdi.

Ya da en azından olması gereken buydu ta ki o uzaklaşmaya başladığında parmaklarımı gömleğine geçirmek gibi bir hata yapana kadar. Bunu yapmak istemiyordum. Sanırım. Tamam, belki de yapmak istiyordum ama o kadar *güzeldi* ki böyle çabuk bitmesini istemiyordum. Suç muydu yani?

Ve belli ki Thomas da aldırmamıştı çünkü beni kendine çekip sanki bu onun mutlak zevkiymiş gibi beni tekrar öptü.

Ama neredeyse olduğu kadar hızlı bitmişti ve dudaklarımız yavaşça birbirinden ayrıldı. Alışılmış gülümsememi takınmam ve sanki bu tür öpücükler düzenli olarak paylaştığımız bir şeymiş gibi davranmam gerektiğini biliyordum ama sanki tüm dünyayı sarsılmış gibi ona gözlerimi kırıştırdım. Hem de masum bir öpücük yüzünden. Sanırım aklımı kaybediyordum.

Boğazımı temizleyip gömleğini bıraktım, dikkatimi yaptığım kırışıklıkları düzeltmeye verdim. Tıpkı kocasını şımartan bir eş gibi.

“Bu podyuma çıkman için sana yeteri kadar şans getirir,” diye espri yaptım tekrar konuşabiliyor olmama şaşırarak.

“Bence galibiyet bile getirir.”

Sesindeki kahkahayı duyduğumda kafamı kaldırdım ve bana gülümsediğini gördüm, gözlerinde hâlâ benimkilerde de olduğunu bildiğim o hafif şaşkın parıltı vardı.

“Hadi, hadi, kendini kaptırma.” Tekrar göğsüne vurdum. Gömleği pürüzsüz olduğu için buna gerek yoktu ama... *Kahretsin*, bu adamın vücudu çok güzeldi. “Git de benim için bir kupa kazan. Boyutu önemli değil.”

“Bahse girerim ki çoğu şey hakkında böyle söylemezsin.”

Güldüm ve kahkahamı bastırmak için yüzümü kapattım ama Thomas elimi çekmek için uzandı ve saklamaya çalıştığım gülümsememi ortaya çıkardı.

“Karım ne isterse alır,” dedi ve ardından gerçek bir masal prensi gibi elime bir öpücük kondurdu. “Yarıştan sonra görüşürüz.”

Birbirimizden uzaklaşırken zihnim bulanıktı. Bir şekilde Maeve’in durduğu yere ulaştım. Ellerini önünde kavuşturmuş, tamamen kendinden emin bir şekilde topuklarının üzerinde sallanmasını görmezden geldim. Tanık olduğu şeyi gündeme getirmek yerine beni padokta biraz daha ilerleyip takım garajlarının üzerindeki süitlerin girişine ulaşmam için yönlendirdi.

Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum ama Thomas’ı hâlâ görebiliyor muyum diye omzumun üzerinden arkama baktım. Onu bir grup hayranıyla dururken bulduğumda içimin kıpır kıpır olduğunu hissettim, eşyaların üzerine imzasını atarken ilham olduğum gülümse-

mesi hâlâ yüzündeydi. O kadar sevimliydi ki aynı şapşal bakışını taklit edip yüzünden ne zaman silineceğini görmek için bekledim. Bu da ncreye gittiğime dikkat etmediğim anlamına geliyordu.

Maeve'in defans oyuncusu enerjisine sahip olduğunu düşünmüştüm ama aslında ben de farklı sayılmazdım. Çarpığım kadın tuğla bir duvara çarpmış gibi sendeledi ve betona sertçe düşmesini engellemek için elimi uzatmak zorunda kaldım. Koyu bukleleri yüzünü kapattığı için suratı olmayan kırmızı bir figüre bakıyormuş gibi ona öylece bakakaldım. *Harika*. Az kalsın bir D'Ambrosi çalışanını yeryüzünden silecektim. Thomas ve ben bu insanların bizden nefret etmesini sağlama konusunda iki kişilik bir takım gibi olmuştuk. Sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi.

Bu düşünceyi kafamdan atıp kadına zarar gelip gelmediğini kontrol ettim ama çok şükür iyi görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordum, kadın hâlâ omzunu tutup diğer eliyle saçlarını geriye doğru atarken. "Çok özür dilerim."

Açık kahverengi yanakları kızarmıştı ama onu az kalsın öldürecek olmama rağmen bana kızgın gibi görünmüyordu. "Hayır, ben özür dilerim," dedi aceleyle, gözleri göğsümle aynı hizadaydı. Maeve ile aynı boydaydı ve ikisinin yanında kendimi dev gibi hissediyordum. "Fotoğraf çekmekle çok meşgul olduğumdan nerede olduğuma dikkat edemedim..."

Sonunda bana baktı, kelimeler dudaklarında küçük bir gıcırtyla soldu. Gözleri kocaman açıldı ve çok tatlı olmasaydı hiç de hoş görünmeyecek bir şekilde ağzı açık kalmıştı.

"Aman Tanrım," dedi sanki hayatının aşkını bulmuş gibi bana bakarken. "Sen Stella Margaux'sun."

Çok sık tanınmazdım ama bu bazen oluyordu. Ve viral olan videom sonsuza dek internette dolaşacağı için bunun daha sık olacağından emindim. Belki beni oradan tanıyordu ama dünyanın gözü önünde aptalca davranan biriyle tanışırken heyecanla titreyeceğini sanmıyordum.

"En son hatırladığım kadarıyla evet," dedim gülümseyerek ve içimden videoyu gündeme getirmemesi için dua ettim.

Yüzü, çayırdan süzülen bir güneş ışığı gibi daha da aydınlandı. Hatta her iki yanağındaki gamzeler ortaya çıktı.

“Burada olduğuna inanamıyorum,” dedi coşkuyla, muhtemelen fotoğraf çektiği telefonunu sıkıca kavrayarak. “*Çok büyük* hayranınım. Şu anda çıldırmamak için kendimi zor tutuyorum.”

Kadın, içeri girerken Dev Anderson’a sarılıp ağlayanlar gibi bir performans sergilememesine rağmen fena bir iş çıkarmadığını söyleyebilirdim. Zaten ben o seviyede bir şöhrete sahip değildim ama kadın bana öyleymişim gibi bakıyordu.

“Bu arada, tebrik ederim,” diye devam etti. “Thomas’la evlendiğini görünce erkek arkadaşına seni padokta görmeyi umduğumu söylemiştim.”

Elimi omzundan çekip şakacıktan poz verir gibi yaptım. “İşte buradayım.” Benim daha adını bile bilmediğim birinin benim hakkımda her şeyi bilmesi her zaman biraz tuhaf geliyordu. Konuyu değiştirmek için tekrar üniformasına baktım. “D’Ambrosi için mi çalışıyorsun?”

Sorumun üzerine bana hayran hayran bakan hâlinden çıktı. “Reid Coleman’ın sosyal medya yöneticisiyim,” diye açıkladı elini bana uzatmadan önce. Tokalaşması kararlıydı. “Willow Williams.”

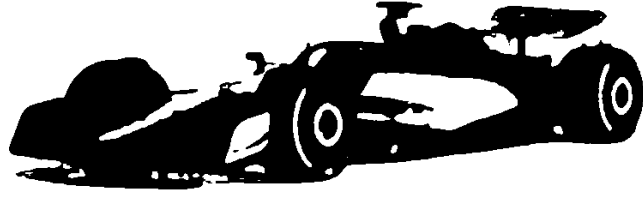
“Tanıştığımıza çok memnun oldum, Willow.”

Gerçekten de olmuştum. İşletmelerimin ve ürünlerimin hayranıyla tanışmak her zaman güzeldi. Ama bunun tadını çıkarmak ve son skandallarımın herkesi benden soğutmamış olmasının verdiği teselliye kapılmak yerine kadının işine odaklanmayı seçmiştim, ya da aslında kimin için çalıştığına.

Reid Coleman. Thomas, Reid’in onunla konuşmadığını söylememiş miydi? Lorenzo Castellucci ve rahatsızlığı hakkında bir şey bilen biri varsa o da muhtemelen takım arkadaşı olurdu.

Thomas bana yardımcı olabileceğim hiçbir şey olmadığını söylemiş olabilirdi ama sanırım gereken yardımla az evvel çarpışmıştım. “Hey,” dedim, elimi omzuna koyarak. “Eğer vaktin varsa oturup sohbet etmekten mutluluk duyarım...”

BÖLÜM 14

Thomas

Gridde oturmanın belli bir huzuru vardı. Sadece ben, motorun homurtusu ve direksiyondaki parmaklarımın baskısı vardı. Dikkat dağıtıcı hiçbir şey yoktu. Bitiş çizgisini geçmekten başka hiçbir düşünce yoktu. Fırtına öncesi sessizlik.

Sakin bir nefes aldım, bakışlarım tepemdeki beş kırmızı ışığa kilitlenmişti ve hepsi sönerken bir nefes verdim.

Yarışa beşinci grid çizgisinde başladım ve göz açıp kapayıncaya kadar önümdeki iki sürücüyle yan yana geldim. Mükemmel bir başlangıçtı, deneyimli olduğumun birer kanıtı gibiydi. McMorris tasarımı bir aracın güvenilirliği ve beş sezon birlikte olduktan sonra çok iyi tanıdığım takıma olan güvenimin kanıtı. Bunların hepsi artık benim ikinci benliğimdi.

İlk virajda 3. sıradaydım. Dev önde, Reid arka kanadındaydı ama ben daha çok geçtiğim iki arabayı geride tutmakla ilgileniyordum. Las Vegas'ta hızla ilerlerken yanımda Specter Energy arabasını fark etmeden önce aynamda lacivert ve neon sarısı bir parıltı gördüm. Düzlükteki hızı inanılmazdı ve bu da öne geçtiğim yerlerden birini kaybetmek üzere olduğum anlamına geliyordu. Ama bir sonraki viraja doğru geç fren yapıp istediğimden daha geniş dönsem de bana avantaj sağlamıştı. Hemen gaza yüklendim ve o arkamda bıraktığım dumanın

içinde ilerlemeye çalışırken oradan hızla uzaklaştım. Aramızda hâlâ çok büyük bir fark yoktu ama yine de fena sayılmazdı.

Arkamdaki iki pilot kendi mücadelelerini verirken rahatlamıştım ve bu da bana fark açıp onları zorlama şansı vermişti.

“Aferin,” dedi yarış mühendisim telsizden. Övgülerini asla coşkuy-la dile getirmezdi, bu yüzden bu, dünyaya haykırması gibi bir şeydi. “Arlo başlangıçta birkaç sıra kaybetti. Şu an 11. sırada.”

Neredeyse iç çekiyordum. Takım arkadaşım yedinci sırada başlamıştı ve bu yarıştaki stratejim, daha yüksek olan 5. sırayı korumaya yardımcı olmasıydı. Artık sekiz sıra farkla geride olduğumuza göre bu ihtimal ortadan kalkmıştı. Yarışı ilk 10'da bitirebilirse şanslı sayılırdı... Böylece takımımıza Markalar Şampiyonası'nda çok ihtiyaç duyduğu puanları kazandırabilirdi.

Yani her şey benim sorumluluğumdaydı. Harika.

Bu açığı kapatmak için 3. sırayı korumak adına hayatım pahasına mücadele etmem gerekecekti. Ve Tanrım, bu ne büyük bir sorumluluktur. İki farklı güvenlik aracının grubu sıkıştırmasının ardından Specter Energy sürücüsünü benden uzaklaştırmak ve ardından Reid'i yakalamaya çalışmak için çok sert sürüyordum. Muhtemelen tüm sezonda yarıştığımdan daha hızlıydım.

Daha önce rehavete kapılmış değildim ama... Belki de kapılmıştım. Pilotlar Şampiyonası'nda üç öncüyü eleyen Singapur kazasından önceki aylar ve haftalarda elimden gelenin en iyisini yapmadığımı biliyordum. Gerçekten yapabileceğimin belki yüzde doksanıydı çünkü bana daha fazlasını kazandırmayacaksa daha fazlamı ortaya koymamın ne anlamı vardı? Onlar ve takım arkadaşları neredeyse her zaman benden önde oldukları için genellikle en iyi derecem yedincilikti. Geri kalanların içinde en iyisi.

Mascort'tan Zaid Yousef ve Specter Energy'den Axel Bergmüller, her sürücünün bireysel olarak mücadele ettiği Pilotlar Şampiyonası'nı kazanma şansı olan tek kişilerdi. Lorenzo, üçüncülük için Reid ile yer değiştiren sürpriz bir isim olmuştu. Ancak yarış dışı kalmaları ve takımlarının o koltuklara başka sürücülerini oturtma telaşıyla, diğer takımlara onları yakalama şansı vermişti.

Özellikle de bana. Şampiyonluğu kazanma şansım hâlâ yoktu ama son beş yarışta üç kez podyuma çıkmıştım. Dayanabilirsem bu dördüncüsü olacaktı. Zaid ve Axel'in gelecek sezon geri dönmesiyle bu bir daha asla olmayabilirdi.

Mühendisime diğer D'Ambrosi aracının nerede olduğunu sordum. Hepimiz bu sıralarda bitirirsek takımlarının kazanacağı puanlar için hızlı bir hesaplama yaptım. Kaskımın altında yüzümü buruşturarak takımlar sıralamasında hâlâ McMorris'in önünde olacaklarını fark ettim. Arlo'nun bu takımın onu neden aldığını kanıtlamasını ve en azından dokuzuncu sıraya yükselmesini istiyordum.

Turlar çok yorucuydu ve bu gece normalden daha serin olduğu için şükrettim. Yanlarından geçtiğimiz binaların parlak neon ışıkları görüşümü bulanıklaştırıyordu. Bitime sadece on beş tur kala Reid görüş alanıma girdi. Eğer hızla aşınan lastiklerimin dayanıklılığını koruyabilirsem ikinci olabilirdim.

"Coleman ile aramızdaki fark ne kadar?" diye sordum. Bu ağzımdan bir talep gibi çıkmıştı.

Duraklamasından anladığım kadarıyla, mühendisimin beni D'Ambrosi sürücüsünü yakalamaya çalışmaktan vazgeçireceği belliydi. "Temponu koru," diye talimat verdi. "Odak noktamız arkadaki araçlar."

Elbette öyleydi. Ama bu gece yeniliklere açtım. Üçüncülükten daha fazlasını istiyordum.

O an Stella aklıma geldi, sözleri zihnimde dönüyordu. *Demek bir kaybedersin*, dediği an tekrar aklıma gelmişti. Şaka yapıyordu, etkilenmiş olduğu gerçeğini saklamaya çalışıyordu ama haksız değildi. Birincilik dışındaki her şey kayıptı. Bu gece zirveye ulaşamayacağımı biliyordum ama bir adım gerisinde olabilirdim... Bu da bir şeydi.

Nefes alıp kendimi zorladım.

Üç tur sonra mühendisimin dehşetine rağmen ona yetişmiştim. Reid sert bir savunma yaptı ve onu iki kez geçmeye çalışırken neredeyse arka lastiklerine çarpıyordum. Çok temiz bir yarış değildi, kabul ediyordum ama bu istek, bu arzu insanı akılsızca şeyler yapmaya itebiliyordu.

Ne yazık ki lastiklerim mühendisimden yana gibi görünüyordu ve mücadele çok fazla geldiğinden tekrar geri çekilmek zorunda kaldım. Mühendisim bana telsizden *sana söylemiştim* diyecekti.

En azından kaskımın içinde kimse somurttuğumu göremezdi. Ulaşabileceğim bir şeyi isteyip de ona ulaşamamak zordu. Reid'in birkaç tur sonra Dev'e meydan okumasını ve yarış liderini geçmesini izlemek zorunda kalmak daha da zor gelmişti.

Yükseliş, D'Ambrosi için daha fazla puan anlamına geliyordu. Ayrıca McMorris'in Markalar Şampiyonası'nda üçüncü olma şansının azaldığı anlamına da geliyordu.

Ve podyumda üçüncülük kupasını tutsam bile yine de bir kaybeden olduğum gerçeği değişmeyecekti.

Yuhalanıyordum. Yüksek sesle. *Çok* yüksek sesle.

Yuhalama sesleri, beni podyuma çağıran spikerin sesini bile bastırıyordu. Scuderia hayranlarının tutkusunu her zaman takdir ederdim ama şu anda biraz daha az bağırırsalar iyi olurdu. İtalyanca bilgim sınırlı olsa da *aptal*, *geri zekâlı* ve favorim olan *çirkin herif* diye bağıldıklarını rahatlıkla anlayabiliyordum. İlk ikisinin doğruluğunu inkâr edemedim ama sonuncusu? Özünde yanlıştı.

Bu geceden önce de beni sevmiyorlardı ve Reid'e yaptığım hareketlerden sonra daha da çok sevmemeye başlamışlardı. Ama en azından sevgili oğulları çok iyi bir sürücü olduğunu kanıtlamıştı.

Bu nefret saldırısından kurtulmama az kalmıştı çünkü bu sezonun bitimine sadece bir yarış vardı. Halkın nefretine maruz kalmam için bir fırsatım daha vardı ve sonra kış tatilinde tüm bunlardan kurtulacaktım.

Dev dışarı çıkıp kalabalığa el salladığında yuhalamalar azalmaya başladı ve tezahüratlar düşmanca çığlıkları bastırdı. Reid nihayet birincilik koltuğuna oturduğunda ise sadece neşeli çığlıklar, tezahüratlar ve aşk ilanları duyulur oldu.

Reid'in zaferi için Amerikan milli marşı çalındı, bunu duymak hâlâ çılgıncaydı. Ardından Scuderia D'Ambrosi için İtalyan milli marşı ve ardından şampanya patlatıldı. Her iki sürücüyü de tekrar kutladım ve Reid bana yarım bir gülümseme ve kısa göz teması kurma nezaketini gösterse de Dev'i aramızda tutmaya özen gösterdi.

Podyumdaki Amerikalıdan bahsetmişken bu yarışı Dev de kazanabilirdi tıpkı Austin, Meksika ve Brezilya'daki son üç yarışı kazanabileceği gibi. Ancak bu gece olan şey o zaman da olmuştu, Reid bir noktada onu geçmiş ve kazanmıştı.

Çoğu kişi için bu şüpheli görünmezdi. Sonuçta Reid inanılmaz bir sürücüydü ve yıllardır D'Ambrosi'deydi, Dev ise hâlâ yeni bir arabaya alışmaya çalışıyor ve Mascort takımındaki işleyişi öğreniyordu. Dev'in, sezon bitimine yedi yarış kala Zaid Yousef'in yerine geçerek üst üste ikincilikler elde etmesi yeterince şaşırtıcıydı. Yıllarca aynı berbat takımda yarıştıktan sonra tamamen farklı bir arabaya geçmek kolay değildi. Hatalar yapılabilirdi ve yapılacaktı da.

Ama Dev'in ne kadar iyi bir sürücü olduğunu biliyordum. O, Reid, Axel ve ben aynı sezonda F1 çaylaklarıydık ve Dev, hepimizi yenip Yılın Çaylağı ünvanını almıştı. Eski takımı Argonaut'ta, araçları traktöre benzemesine rağmen sürekli puan alırdı. Hatta o karbon fiber yığınıyla bu sezon bir yarış kazanmayı bile başarmıştı. Artık yüz kat daha iyi bir araç kullandığına göre ondan galibiyet üstüne galibiyet beklemeliydik. Bunu başarabilirdi.

Yine de bu yarış benim için bir şeyi pekiştirmişti, Dev ve Reid komplo kuruyordu. Zira Reid'in son dönemde topladığı tüm puanlardan sonra eğer gelecek hafta Abu Dabi'de yapılacak sezonun son yarışını kazanırsa Pilotlar Şampiyonası'nı küçük bir farkla kazanacaktı.

Şüphelerimi yüksek sesle dile getirmeyecek kadar akıllıydım ama fısıltılar zaten ortadaydı ama ben onlara bir şey ekleyecek değildim.

Podyum kutlamaları bittikten sonra Dev ve Reid ile yarış sonrası katılacağım basın toplantısından önceki birkaç dakikalık molada sürücü odama geri döndüm. Garajdan geçerken McMorris takım üyelerini selamlayıp teşekkür ettim, tüm sezon boyunca harika olan insanlara sarıldım ve omuzlarını sıvazladım. Ama Finley Clarke sırtarak karşı-

ma çıkınca duraksadım. Yedek sürücümüzün neden bu kadar mutlu olduğunu bilmiyordum, podyumda olup olmamamı hiç umursamazdı ama bu gece çok neşeliydi.

Eliyle omzuma vurdu ama kendisi 1.68, bense 1.85 boyunda olduğum için bu biraz zor olmuştu.

“Fena değildi,” diye takdir etti. “Belki bu performansın patronları seni takımda tutmaya ikna eder.”

Ona gözlerimi kısarak baktım. Bu ne demek oluyordu? Sözleşmemin bir yılı daha vardı, yani erken ayrılmam için bana yüklü bir miktar para ödemek zorunda kalacaklardı. Ondan sonra neler olacağını kimse bilemezdi ama sanki çoktan koltuğumdan kalkmışım gibi davranıyordu.

“Teşekkürler,” dedim yavaşça, yürümeye devam etmeden önce elini çekmesini bekleyerek.

Yine de çok uzağa gidemedim. Birinin kendini kollarıma atması ve ellerinin boynuma dolanmasıyla durdum. Stella’nın kokusu burnuma gelince turunçgillerin tatlılığı beni sıkıca sardı.

“İzleyicilerimiz için,” diye mırıldandı kulağıma doğru. “Bunu yutacaklardır.”

Dudaklarının tenime değmesi ve vücudunun baskısı bana kısa devre yaptırdı ve birlikte geçirdiğimiz ilk geceye geri götürüp şu anki durumumuza uzaktan yakından uygun olmayan düşüncelere kapılmama neden oldu. Uyluklarının ne kadar yumuşak olduğunu ya da kıcının bana nasıl sürtündüğünü, içinde hareket eden parmaklarımla aynı tempoda hareket ettiğini hatırladım. Hatta ne kadar şefkatli olsa da az evvelki öpüşmemiz de aklımdan çıkmıyordu çünkü onda da Stella’nın tadını almıştım. Ve onu tattığım her küçük an, daha fazlasını isteme neden oluyordu. Sadece *bilmek* istiyordum. Belki o zaman bunu kafamdan atabilir ve yoluma devam edebilirdim.

Sarılışına karşılık veremedi geri çekildi. Muhtemelen en iyisi buydu. Bana ne konuda ilham verdiğini hissetmesine gerek yoktu.

Stella, imzası hâline gelen topuklu ayakkabılarıyla bile resmen ayak parmaklarının ucunda zıplıyordu. Deri ceketini çıkarmıştı, giydiği siyah ipek elbisesi kollarını ve omuzlarını açıkta bırakıyordu ve... Lanet

olsun, kesinlikle sütyeni yoktu. Her heyecanlı hareketinde bu daha da belirginleşiyordu.

“Çok *eğlenceliydi*,” dedi. Gözleri parlıyor ve bana kocaman gülümseyordu, sanki yeni bir uyuşturucunun verdiği o nefis hazzı keşfetmiş gibiydi. “Hızla giden arabaları izlemenin bu kadar eğlenceli olabileceği kimin aklına gelirdi?”

Elimi sırtına koyup onu garajın arkasına doğru götürdüm, avucumun altındaki teni pürüzsüz ve sıcaktı. “Sanırım bu artık bir hayran olduğun anlamına geliyor.”

“Öyle de diyebilirsin,” diye takıldı. “Seni böyle sürerken izlemek çok seksi.” Duraksadı, gözlerini üzerime dikti. “*Sizi* demek istedim. Hepinizi. Tüm sürücüleri. Tamamınızı.”

Geri adım atmasına güldüm. Kurallarına rağmen benimle flört etmeden duramıyordu. Ben de ondan aşağı kalmıyordum çünkü ben de eğlenmekten keyif alıyordum. Şakalaşmamızı ve birbirimizi etkileme şeklimizi seviyordum. Her şeyden çok, bana ne kadar kolay bir şeyler hissettirdiğini düşünmeyi seviyordum.

“Neredeyse iki saat terledikten sonra kendimi pek de seksi hissetmiyorum,” dedim garajdan çıkarken.

Stella’nın bakışları yine üzerimdeydi, gözleri yukarı aşağı hareket ediyordu. Saçlarım kaskımdan dolayı nemli ve dağılmıştı ayrıca parmaklarımı milyonlarca kez içlerinden geçirmiştım ve yarış sonrası yüzümdeki yorgunluğun hoş bir yanı yoktu.

“Bu hâlin sana çok yakışıyor.” Boğazını temizledi, McMorris karavanına doğru yürürken gözlerini tekrar ileriye dikti. “Neyse. Ben... Bir şey yapmış olabilirim.”

“Bir şey mi yaptın?” diye sordum dikkatle, sonra da “İyi mi kötü mü?” diye ekledim.

“Umarım iyidir,” dedi. “Reid Coleman’ın sosyal medya yöneticisi Willow Williams ile tanıştım. Meğer benim büyük hayranımmış. Aslında çok güzel bir sohbet ettik. Ve... Ondan Reid’in eski takım arkadaşıyla iletişim hâlinde olduğunu öğrendim.”

Karavanın kapısının önünde aniden dururken neredeyse tökezliyordum. Reid ve Lorenzo’nun konuşuyor olması pek de şaşırtıcı değil-

di ama bunu öğrenmek için zaman ayırmış olmasından dolayı duraksadım. “Ciddi misin?”

Stella başını aşağı yukarı salladı, saçlarını geriye doğru atarken alıyansı ışıkların altında parladı. “Ciddiyim. Ve kadın sadece o sürücü için çalışmakla kalmıyor, aynı zamanda bir başka sürücüyle çıkıyor. Kadın rüyasını yaşıyor resmen.”

“Sen de bir sürücüyle evli olduğunun farkındasın değil mi?”

Kimse duymasın diye sesini alçalttı. “Kazara ve geçici olarak,” diye belirttikten sonra normal sesine geri döndü. “Ona Reid’in seninle konuşup konuşamayacağını sordum, umarım bu Lorenzo ile temasa geçmeni sağlar. Belki o zaman ortamı yumuşatır ve onun gerçekten nasıl olduğuna dair bir haber alabilirsin. Böyle bir şey olacağına dair söz vermiyorum ama kadının Reid üzerinde bir etkisi var.”

İçimde bir şeyler hissediyordum, bir sıcaklık kalbimi sarmıştı. “Bunu benim için mi yaptın?”

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti ama bu çok büyük bir şeydi, özellikle de beni yeterince uzun süredir tanımayan ve bunun omuzlarımda nasıl bir yük olduğunu anlayamayacak biri için. “Denesem ne çıkar diye düşündüm.”

“Teşekkür ederim,” dedim. Ve samimiydim. “Çok teşekkür ederim.”

Misafir süitinin kapısını açtım ve onu odama götürdüm. Küçük bir alandı ama bir kanepa, bir masaj masası ve bir raf ünitesi için yeterli yer vardı. Stella hiç vakit kaybetmeden masanın üzerine çıktı, ellerini çıplak bacaklarının altına sokup bacak bacak üstüne attı.

“Ee?” dedi sessizliğimizi bozup beni dalgın düşüncelerimden çıkararak. “Şimdi ne olacak?”

Bu soruya cevap verebileceğim binlerce yol vardı ama ben en bariz ve acil olanı seçtim.

“Takımla birlikte röportaj vermem ve yarış değerlendirmesi yapmam gerek.” Saatime baktım. Gece yarısını çoktan geçmişti. “Çok yorgun olmalısın. Yatmak istersen, bir sonraki yarış için uçmadan önce sabah konuşabiliriz.”

“Peki, yarış nerede?”

“Abu Dabi.” Raftan bir havlu alıp yüzümü ovuşturdum. “Sezonun son yarışı. Ardından yaklaşık bir aylık ara vereceğiz ama ondan önce birkaç işim daha var.”

Dudaklarını birbirine bastırıp serbest bıraktı. “O hâlde sanırım burada bir süreliğine ayrılıyoruz.”

Hayal kırıklığı ile dolu sesinin göğsümde yankılanması beni şaşırtmıştı. Geçtiğimiz hafta birlikte çok fazla zaman geçirmemiştik ama ara sıra da olsa onunla görüşmeye alışmıştım. Dünyanın diğer tarafında olmak garip olacaktı.

“Doğru.” Kelimenin orada takılıp kalmaması için boğazımı temizlemem gerekti. “Dönmen gereken bir şirketin var.”

“Genelde uzaktan çalışırım,” diye açıkladı pişman bir gülümsemeyle, “ama bir süre uzakta kaldıktan sonra işleri kontrol etmek için geri gitmem gerekir. Hem perşembe Şükran Günü, bu yüzden ailemle olacağım.”

Her şey çok mantıklıydı ancak ayrılığımızı daha da artıracak her yeni cümleyle midem daha da kasılıyordu.

“Yani o yarışta olmayacaksın.”

Başını iki yana salladı. “Ertesi gün ilk iş olarak uçağa binmezsem tabii...”

Bunu yapıp yapamayacağını ölçmek için bir saniye bekledim ama sonra hemen vazgeçtim. Evet, sahte evliliğimizle gösteriş yapmak ve onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordum ancak sevdiği insanlarla birlikte olmaktan mahrum kalmasını isteyemezdim. “Senden bunu yapmanı istemeyeceğim. Bu gece birlikte görülmek kalabalığı bir süreliğine oyalar.”

“Peki ya sonra?” diye sorunca her şeyin havada kalmasından endişe eden tek kişinin ben olmadığımı bilmek içimi rahatlatmıştı. “Nerede olacaksın?”

“Çoğunlukla Londra. Sen?”

“D.C.”

Aramızda okyanuslar vardı. Yedi saatlik bir uçuştu elbette ama kolay bir yolculuk değildi. Ayrıca sezon sonunda İngiltere’deki taahhütlerim nedeniyle, aralık ortasına kadar Amerika’ya dönemezdim. Ve

hâlâ tatilleri kimin ailesiyle geçireceğimize, aileme karşı nasıl davranacağımıza veya Stella ile Figgy'nin ne zaman tanışacağına karar vermemiştik...

Kafamda bir milyon soru ve lojistik kâbuslar dönüyordu. Bir de onu... Özleyeceğim gerçeği vardı. Muhtemelen bu yüzden sonunda, "Benimle Londra'ya gel," deyiverdim.

Stella bu patlamam karşısında arkasına yaslanıp kaşlarını çatarak, "Pardon?" dedi.

"Gerçek bir çiftmişiz gibi gösterelim." Bu sahte evliliğin işimize yaraması için endişelenen yanım dozu artırmıştı. Onun asla benden çok uzun süre uzakta olmaması için. "Londra'ya gel. Benimle yaşa. Yanımda olan gerçek-sahte karım ol."

Stella bana aklımı kaybetmişim gibi bakıyordu. Ama sorun değildi. Onu ikna edebilirdim, biliyordum. Onu benimle evli kalmaya ikna etmişim, bunu da başaramamam için hiçbir sebep yoktu.

"Bunu evi paylaşmak gibi düşünebiliriz," diye ısrar ettim. "Bir sürü yatak odam var. Ve genelde Silverstone'daki McMorris Genel Merkezi'ne gidip geldiğim için evde fazla vakit geçirmiyorum. Yani ev neredeyse tamamen sana ait olacak."

"Thomas," dedi yavaşça, o an beni kolayca hayal kırıklığına uğratmanın bir yolunu bulmaya çalıştığını biliyordum ama bu fırsatı kaçıramazdım.

"Uzaktan çalıştığını söyledin, değil mi? Dünyanın herhangi bir yerinde olabilirsin. Öyleyse neden Londra'da olmayasın? Herhangi bir zamanda Washington'a dönmen gerekirse, ailemin jetini kullanabilirsin. Senin için her daim müsait olmasını sağlarım." Derin bir nefes alıp daha fazla gevezelik etmeden sustum. Ama bu hâlâ yeterli olmaya bilirdi. Onu benimle kalmaya ikna etmek için daha fazlasına ihtiyacım vardı. "Ayrıca, Janelle de yakında orada yaşamayacak mı?"

İşte bu! Gözlerinde o beklediğim kıvılcımı görmüştüm. Belli ki ben yeterince çekici gelmemiştim (ki bu anlaşılabilirdi) ama ya Janelle? O benim her kapıyı açan anahtarımdı.

"Bütün hayatım Washington'da," diye itiraz etmeye çalıştı, yüzünde şüphe duyduğu belli olan bir ifade vardı. "Hemen kalkıp gidemem."

Söylediklerine tam olarak kendisi de inanmıyordu. Evet, işi oradaydı ve eminim ki şehirden ayrılırsa özleyeceği bir arkadaş çevresi de vardı. Ama eski nişanlısı da oradaydı ve orada kesinlikle geride bırakmak istediği anılar ve pişmanlık dağı da vardı.

“Londra’da yeni bir başlangıç yapabilirsin,” dedim nazikçe ve fazla zorlamaya cesaret edemedim. “İş veya başka türlü yeni bağlantılar kurmayı başarabilirsin. Belki de orada da bir Stella Margaux Pastanesi açabilirsin. Ya da ne istersen onun yepyeni bir zincirini kurabilirsin. Avrupa pazarı buna hazır ve orayı keşfetmek çok daha kolay olur. Ben de elimden geldiğince sana yardım ederim.”

Dolgun alt dudağını dişlerinin arasına almış, düşünürken ısırıyordu ve bu hareketi bakışlarımdan dudaklarına kaymasına neden oluyordu. Bu çekimin acı verici derecede karşılıklı olduğunu bilmesem, aklıma gelen şeylerden dolayı utanırdım. Sonuçta beni ikinci kez öpen oydu.

“Pekâlâ,” diye patladı sonunda ve gözlerinin nasıl kocaman açıldığına bakılırsa buna kendisi de şaşırmıştı. “Londra’ya taşınacağım.”

Onu öpme dürtüsüne direnmekle o kadar meşguldüm ki sözlerini hemen anlayamadım. Ama sonra tek tek algıladığımda kalbim hızla çarparken onu *daha da çok* öpmek istedim. “Ciddi misin?”

Stella başıyla onayladı. Hareketi biraz tereddütlüydü ama dudaklarında bir gülümseme belirmişti. “Ciddiyim.”

Saklamaya gerek duymadan sııttım çünkü bu mükemmel bir haberdi.

Karım yanıma taşınıyordu. Ve Londra’yı evi olarak kabul etmesi için her şeyi yapacaktım.

BÖLÜM 15

Stella

“Burası tüylerimi diken diken ediyor.”

Eleğim kuru malzemelerden başımı kaldırıp Mika’ya bir bakış attım. Kıcını bir tabureye koymuş, alçılı bacağını da diğer iki taburenin üzerine atmış bir şekilde mermer adanın karşı tarafında oturuyordu. Kendi bölgesini yöneten kibirli bir kraliçe gibiydi, ama burası benim evimdi ve o, benim mutfağımdaydı.

“Boş da ondan,” dedim. “Çoğu ev de mobilyasızken böyle hissettirir.”

Ve buraya, zaten mevcut olanlardan daha fazlası asla sığmazdı. Burası, Étienne ve benim düğünümüzden sonra birlikte yaşamayı planladığımız evdi – Virginia’daki Alexandria bölgesinde altı bin metrekarelik, tamamen yenilenmiş, eski bir binaydı. Gelecekteki çocuklarımızı şehrin göbeğinde büyütmek yerine banliyöde daha sakın bir evde büyütmek için ısrar eden bendim. Dupont Circle’daki çatı katımız çok güzeldi ve birkaç iş yerime de çok yakındı ama sonsuza dek orada kalmayı hayal etmiyordum.

Müteahhidin oturmak için güvenli olduğunu söylediği gün, eşyalarımı buraya taşımaya başlamıştım. Ama Étienne ayak diremişti. Şimdi nedenini anlıyordum. Oysa o zamanlar birlikte çok güzel anı-

lar biriktirdiğimiz yere bağlandığı için buraya gelmeye inat ettiğini sanmıştım.

Ne kadar da yanılmışım. Şimdi asla yuvam gibi hissettirmeyecek bir evde sıkışıp kalmıştım.

“Hayır, sadece kötü bir havası var.” Mika başını iki yana salladı. “Lanetli bir ev gibi.”

“O hâlde buraya çok sık gelmeyecek olmam iyi bir şey.”

İki haftadan kısa bir süre içinde Thomas’a taşınacağımı hatırladığında pis pis sıırttı ama bu düşünce midemin kasılmasına yol açmıştı. Tüm hayatımı da alıp okyanusun ötesine, neredeyse hiç vakit geçirmediğim bir adamla yaşamaya gidiyordum.

“Taşınacağını birine söyledin mi?” diye sordu.

Ayıkladığım yumurta aklarını alıp yavaşça badem unu karışımına ekledim. Bugün yine tarif testlerine geri dönmüştüm ve Stella Margaux’nun yaz menüsü üzerinde çalışıyordum. “Yönetim kurulum biliyor. Avrupa’daki ağımızı genişletme isteğini destekliyorlar.” Ve neyse ki biraz şaşırsalar da doğaçlama nikâhımı da desteklemişlerdi. “Londra’da bir ofis ve bir ekip kuracağım.” Kaşlarımı sorgularcasına kaldırdım. “Sen de katılmak ister misin?”

Mika, Stella Margaux’nun Kuzey Amerika bölümünün pazarlama direktörüydü. Bazıları kayırmacılık diyebilirdi ama bu kadar başarılı olmamızın sebeplerinden biri de onun yeteneğiydi. Ben işe sadece en iyileri alırdım.

Homurdandı. “Seni seviyorum ve Janelle ile ikinize yakın olmak istiyorum ama hayır. Bir numaralı sebep...” Suçlarcasına alçısını gösterdi. “Birkaç hafta daha buradayım ve yeni bir şehirde aksayarak dolaşmak berbat bir fikir. İkincisi, Vaughn’dan benimle gelmesini isteyemem. Evde kalıp ev işlerini yapıyor olabilir ama hayatını böyle altüst etmek istemem.”

Onu anlıyordum ve bunu teklif etmem biraz fazla olmuştu ama diğer en iyi arkadaşım da yanımda olur mu diye sormam gerekiyordu. “Peki, ziyarete geleceğine söz verir misin?”

“Ah tatlım, istesen de beni kendinden uzak tutamazsın.” Bana göz kırptıktan sonra küçük pembe gıda boyası kavanozunu uzattı. “Yani yönetim kurulu gideceğini biliyor. Peki ya ailen?”

Dudaklarımı büzdüm. “Onlara Şükran Günü’nde söylemeyi planlıyorum.”

“Kızım.” Bu kelime bir uyarı niteliğindeydi. “Onlara daha önce söylemelisin.”

“Ben gitmeden önce sindirmeleri için birkaç günleri olacak.” Gıda boyası kavanozunun kapağını açıp mikserin kâsesine küçük bir kepçe ekledim. “Ayrıca ben yetişkin bir kadıyım. Canımın istediğini yapabilirim.”

“Ailesini hayal kırıklığına uğratmaktan korkan yetişkin bir kadın.”

Gerçekler göğsümde bir sızı gibi zonkladı. Hiç geçmeyen bu acıya rağmen yine de görmezden gelinebilirdi. Ama mesele sadece ailemi hayal kırıklığına uğratmaktan ibaret değildi... *Hiç kimseyi* hayal kırıklığına uğratmamaktı. Hayatım boyunca bana çok şey verilmişti ve bunların hepsi benden öncekilerin elde ettiği başarılar sayesindeydi ve ben arkama yaslanıp onların başarıları sayesinde yaşamayı reddetmiştim. Bana çok şey verilmiş olsa da çıtayı yükseltmek, meşaleyi taşımaya layık olduğumu göstermek için tek seçeneğimdi. Kendi elde ettiğim başarıyla buna layık olduğumu göstermeliydim.

“Her neyse,” diye geçiştirdim umduğum kadar rahat olmayan bir tavırla. “Her şey yoluna girecektir.”

Mırıldanır gibi bir ses çıkarttı, ardından ikimiz de sustuk. Ortamda sadece mikserin gürültülü vızıltısı duyuluyordu. Ama Mika daha ağzını bile açmadan ben birazdan ne soracağını biliyordum.

“Onunla konuştun mu?”

Kimi kastettiğini belirtmesi gerekmiyordu. Temkinli ses tonu Étienne olduğunu söylüyordu.

Gözlerimi yere indirerek başımı iki yana salladım. “O benimle iletişime geçmeye çalışmadı ve ben de onu aramadım.”

Vegas’taki nikâhımın haberi sızdıktan sonra bir şeyler söyler sanmıştım ama hiç sesi çıkmamıştı. Mallarımızla ve diğer ortak mülklerimizle ne yapacağımıza karar vermek için yakında konuşmamız gerekecekti. Ama bana bir mesaj veya mektup göndermemesi, hatta avukatlarını bile peşime düşürmemesi... Bu kadar yıl birlikte olduktan sonra beni hayatından bu kadar kolay çıkarabilmesi berbat bir duyguydu.

“Londra’ya gitmeden önce onunla konuşmalısın.”

Alaycı bir şekilde güldüm. “Bir şey istiyorsa kendisi de bana ulaşabilir. Giden oydu, ben değil.”

Mika hüsrarla nefes verdi ama ısrar etmedi. İnatçıydım, evet ama beni kim suçlayabilirdi ki? O adam sadece kalbimi kırmakla kalmamış beni tamamen küçük düşürmüştü. Ve ben kesinlikle yaraya tuz basma konusunda üzerime düşeni yapmıştım ama ilişkimizi mahveden oydu. Dolayısıyla temizlik sürecini başlatan da o olabilirdi.

“Pekâlâ,” diye kabul etti. “Zamanı geldiğinde bununla ilgili herhangi bir yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver. Londra’dan geri dönmek istemiyorsan, yüz yüze her konuda D.C. irtibat görevlin olabilirim.”

Ruh hâlimdeki değişime rağmen Mika’nın benim ya hep ya hiçim olma kararlılığına gülümsemek zorundaydım. Eğer istersem Étienne’in peşine düşer ve hayatını mahvederdi. Henüz bunu yapmamasının tek sebebi kırık bacağı ve aklımı başımda tutmam konusundaki bağlılığıydı. Çünkü hapishaneye düşerse bana göz kulak olamazdı.

“Sağ ol,” dedim mikseri kapatırken. “Ama önce Şükran Günü’nü atlatmama yardım etmelisin.”

Mika’nın kahkahası boş evde yankılandı. “Umarım çiğ çiğ yenmeye hazırsındır.”

İşinize burnunu sokmakta ısrar eden siyahi teyzelerin yanında CIA sorgu memurları bile hiç kalırdı.

Annemle babamın Atlanta banliyösündeki malikânesine adım attığım anda bana saldıran kadınların yarısıyla nereden akraba olduğumuzu bilmiyordum. Buna rağmen Mika veya Janelle sorsa bile cevaplamaktan rahatsız olacağım sorular soruyorlardı.

Bu iki hainden bahsetmişken sürekli attığım telaşlı mesajlara rağmen hiçbiri henüz beni kurtarmaya gelmemişti. Birkaç dakika önce kapıdan geçerken beni oturma odasında gören Ron bile.

“Yakışıklı olması iyi,” diye espri yaptı büyük teyzelerimden biri, buruşuk eliyle bastonunu kaldırıp beni işaret ederek. “Çirkin bir erkekten çocuk yapamazsın. Genlerimiz güçlüdür ama bir yere kadar.”

“Ben diğcrini daha çok beğenmiştim,” dedi bana tepeden bakan başka bir kadın. “En azından kültürlüydü. Bu adam dünyanın İngiltere ile başlayıp İngiltere ile bittiğini sanıyor sanki.”

“Kızı rahat bırakın,” diye araya girdi pembe ve yeşiller giymiş bir teyze. Birinin beni savunduğunu görünce tam rahatlıyordum ki kadının şeytani sırıtışını gördüm. “Bu kadar çabuk evlendiğine göre çocuğun aleti muhteşem olmalı. Öyle değil mi, Stella?”

Tüm bu kahkahalar, azarlar ve Tanrı’ya yakarışlar inleyerek yüzümü ovuşturmak istememe yol açıyordu. Ama bunu yaparak onlara daha çok dedikodu malzemesi vereceğimi biliyordum, o yüzden Mika’ya bir tane daha *DERHAL BURAYA GEL* mesajı atmaya karar verdim. Ama o yine görüldü atmıştı.

Ayağa kalkmaya çalıştığım iki teşebbüsümde de kanepeye geri sürüklenmiştim. Ancak tatlıların durumunu mutlaka kontrol etmem gerektiğini söylediğimde üçüncü kaçış girişimim başarılı olmuştu. Buradaki hiç kimse tatlı patatesli turtanın kaderine engel olmaya cesaret edemezdi.

Koridor, benim için bir mola yeri gibi olsa da kahkahalar ve gürültülü yorumlar havada uçuşmaya devam ediyordu. Ama huzurum uzun sürmedi çünkü Daphne sevimli çocuğunu kucağında zıplatarak köşede belirdi.

“Stella,” diye neşeyle selam verirken duvara yaslanmış ve perişan hâldeki beni görmekten keyif almış gibiydi. “Ben de ne zaman geleceğini merak ediyordum.” Koridorda etrafına bakınarak başka birini arar gibi abartılı bir şov yaptı. “Kocan bize katılmak istemedi mi?”

Bunu çok masumca sorsa da ben aldığı hazzı duyabiliyordum, sanki Thomas’ın yokluğu sallantıda olan bir ilişkinin göstergesiymiş gibi. Ya da daha kötüsü gerçek bir ilişki bile değilmiş gibi.

“Çalışıyor,” dedim, Daphne’ye daha fazla ilgi göstermek yerine kızına gülümseyerek. “Formula 1 programı karşısında hiç kimse hatta yeni evliler bile duramaz.”

Bebek bana sırttı ve bu görüntü Daphne’nin gelişiyile yükselen tansiyonu hafifletmişti. Tombul yanakları ve melek gibi bukleleriyle bu çocuk çok tatlıydı ve küçük parmaklarını kaldırıp el salladığını-

da yumurtalıklarımda bir sızı hissettiğime yemin edebilirdim. Öyle ki birkaç ay önce spiral taktırmak için aldığım randevuyu keşke iptal etseydim diye düşündüm. Spirali, evlendikten hemen sonra aile kurmaktan vazgeçen Étienne'in ısrarıyla taktırmıştım. Bunun yerine bir yıl bekleyip bir süre sadece baş başa olmamızı istemişti. Ben de gönülsüzce kabul etmiştim.

Artık zaten en az bir yıl daha çocuk sahibi olmayacaktım ve bu hayat planıma inen yeni bir darbe gibiydi. Geçtiğimiz ay bana bir şey öğrettiyse o da her şeyi doğaçlama yapabileceğimdi.

“Yeni evliler,” diye tekrarladı. “Onunla sadece bir geceliğine ilgilendin sanıyordum.”

Bunu şaka yollu söylemişti, sanki ikimiz de bir şakaya dâhilmişiz gibi ama kendimi zorlayıp gülmeme rağmen beni sertçe yargıladığını biliyordum.

“Aslında onu bekârlığa veda partisinden önce de tanıdığını bilmiyordum.” Daphne başını yana eğdi, gözleriyle yüzümü inceledi. “Siz ikiniz ne zaman tanıştınız?”

Yüzümdeki ifadeyi nötr ve hoş tutmaya özen gösterdim. Kalp atışlarımın nasıl hızlandığını ve kaşmir kazağımın altından koltuk altlarımın aniden nasıl ıslandığını ele verecek hiçbir şey yoktu.

Thomas ve ben henüz resmî bir hikâyeye karar vermemiştik ama Daphne, ayrıntıları doğrulamak için araştırırsa diye aileme anlattıklarımın çok dışına çıkamazdım. Bildiğim kadarıyla halk, Thomas'ın birkaç röportajında bahsettiği küçük detayların ötesindeki “aşk hikâyemizi” bilmiyordu, yani en azından bu konuda bir şansım vardı. Ama bu kadın inanılmaz zekiydi.

“Aslında Janelle'in Ron'la tanıştığı gece tanıştık,” diye cevap verdim, *Vay canına ne çılgın bir tesadüf, değil mi?* gibi bir ses tonuyla. “Vegas şans dolu bir yer.”

Hikâyede boşluklar bulmasın diye ona daha fazla detay vermeye cesaret edemedim. Ama bunun bir önemi yok gibiydi çünkü o daha şimdiden kaşını şüpheyile kaldırmıştı.

“Gerçekten mi?” dedi meydan okurcasına. “Çünkü Janelle, Ron'un en yakın arkadaşının kardeşini tanıdığından hiç bahsetmedi.”

“Neden bahsetsin ki?” Sesimin sertleşmemesi için mücadele ediyordum. “Thomas ve ben o zamanlar sadece sıradan tanıdıklardık. Ayrıca Janelle’in daha önce hiç duymadığım bir sürü arkadaşı var. Onun da benim tüm arkadaşlarımı bilmesi mi gerekiyor?”

“Sadece hiç gündeme gelmemesi biraz tuhaf, sence de öyle değil mi?”

“Pek sayılmaz,” diye cevap verdim neşeyle, kızına şapşal bir surat yapmadan önce. Küçük bebek bana sevimli bir şekilde kıkırdadı.

Daphne öyle hızlı hareket etti ki bebek yerine ona bakmak zorunda kaldım ve... Bir dakika, neden endişeli görünüyordu?

Dudaklarını ıslatmadan önce, sanki doğru kelimeleri bulmak için mücadele ediyormuş gibi yutkundu. “Stella, ben sadece—”

Ama koridora doğru hızla gelen ayak sesleri lafım böldü ve Janelle’in elinde önlükle bize doğru aceleyle geldiğini gördük.

“Büyükannem senin turtana karışmadan önce mutfağa girsen iyi olur,” diye uyardı beni önlüğü uzatarak. “Çünkü içeridekilerden herhangi biri surat asarsa suçlusu sen olursun.”

Tatlı meselesi ne kadar acil görünse de kendimi tekrar Daphne’ye bakarken buldum... Endişesini merak ediyor ve cümlesini bitirmesini istiyordum. Ama ikinci bakışta, kaşlarının arasındaki kırıksıklık gitmiş ve neşeli gülümsemesi geri dönmüştü, kızı yüksek sesle, “Şuyat asmak!” diye tekrarladığında daha da çok gülümsedi.

“Doğru bebeğim,” diye mırıldandı Janelle. Sonra tekrar bana odaklandı, gözlerinde yalvaran bir ifade vardı. “Hemen ilgilenebilir misin?”

İç çekip önlüğü aldım. “Elbette.”

“Teşekkür ederim,” dedi coşkuyla geri çekilirken. “Uyarayım, mutfak aşırı karmaşık. Ve sanırım annen seninle konuşmak istiyor.” Daha itiraz bile edemedi gitti ve geldiği kadar hızlı bir şekilde köşeyi dönüp gözden kayboldu. Tekrar Daphne’ye dönmeden önce tereddüt ettim, sohbetimize geri dönmeyi umuyordum ama o çoktan oturma odasına yönelmişti. Kapıdan girmeden önce kızı bana el salladı. İçimden peşlerinden koşmak gelse de annemin konuşmak istediğini bildiğimden ve tüm teyzelerden uzak durmak istediğimden bunu yapamadım.

Homurdanarak Janelle’in peşinden gittim. Annemle başım yeterince dertteydi. Ve bu konuşmayı ertelersem tekrar gözüne giremezdim.

Ama mutfağa vardığımda o kadar çok şey oluyordu ki birbirimize teryağını uzatmamız için bağırp baharata ihtiyacı olan bir yemek daha var mı diye sormak dışında hiçbir şey konuşamadık. Onunla akşam yemeğinden sonrasına kadar konuşmaktan kurtulduğumu düşündüğüm anda annem parmağını kıvrarak mutfaktan çıkmamı işaret etti. Kahretsin.

Diğerleri yemek odasına tabak ve kâseleri getirmeye başlarken yanlarından geçip somurtarak annemin ofisine doğru gittim. Annem eve sık sık müşteri çağırılmazdı ama ortam bunu kolaylaştıracak şekilde düzenlenmişti ve kendimi ifade verecekmiş gibi hissediyordum.

Annem devasa meşe masasının arkasındaki rahat deri koltuğa otururken ben de önündeki iki küçük berjerden birine oturdum, bacak bacak üstüne attım ve karşısında büzüşmemeye çalıştım. Ondan hiç korkmazdım ama her zaman... Ürkerdim. O ciddi bir kadındı ve bu, ebeveynlik tarzına da yansımıştı.

“Asistanın gönderdiğim boşanma avukatları listesini aldı mı?” diye sordu hiçbir giriş yapmadan. *Nasılsın tatlım?* ya da *Evlilik nasıl gidiyor?* gibi şeyler sormasını beklemiyordum ama sorsa güzel olurdu.

Ve tabii ki listeyi hazırlayan da oydu ancak asistanım e-postada bundan bahsetmeyi unutmuştu. “Aldı,” diye cevapladım. “Sağ ol ama ihtiyacım olmayacak.”

Annemin dudaklarının kenarları kıvrıldı. “Gerçekten o adamla evli kalacak mısın?”

Yorumu beni sinirlendirmişti. Thomas’ı tanımadığını ve bu evliliğe kazara bulaştığının farkında olduğunu anlıyordum ama ne kadar sah-te de olsa onu ve ilişkimizi böyle yok sayması canımı acıtıyordu. Ona defalarca yardımını istemediğimi veya ihtiyacım olmadığını söyleme-me rağmen korkunç bir karar verdiğimi sanıyor ve bunu düzeltmeye kararlı görünüyordu.

“*O adamın* bir adı var, biliyorsun,” dedim sesimdeki rahatsızlığı gizlemeye çalışarak. “Ve evet, evli kalmaya devam ediyoruz çünkü birlikte olmak isteyen iki insan böyle yapar.”

Alaycı ve sert bir şekilde güldü ancak odada yankılanan hafif ses, aslında gülmek istemediğini gösteriyordu. Her iki durumda da bana bir tokat gibi gelmişti.

“İkimiz de o cvliliğin bir hata olduğunu biliyoruz,” dedi bu sefer daha nazik bir şekilde ancak gözlerinde hâlâ şaşkınlık vardı. “Bu, tanıdığını iddia ettiğin bir adamla sarhoşken kıyılan bir Vegas nikâhıydı. Belki de onu tanıyorsundur, belki de bana onunla Janelle’in Ron’la tanıştığı gece tanıştığın konusunda yalan söylemiyordun. Ama içimden bir ses pişman olduğun bir şey yaptığını ve şimdi her şeyi örtbas etmeye çalıştığını söylüyor.”

İçgüdüleri yanlış değildi ama benimkiler o kadar yoğun çalışıyordu ki gerçeğin ortaya çıkıp her yere yayılmasından endişeleniyordum.

“Bunların hepsi çok gerçek anne.”

Bana dik dik baktı, ya yalan belirtisi arıyor ya da kırılıp gerçeği söylememi bekliyordu. Bu, geçmişte ben de dâhil birçok kişide işe yaran bir bakıştı ama bugün güçlü olacaktım.

Sonunda benden istediği şeyi alamayacağını anlayınca iç çekip bakışlarını kaçırdı. “Ben sadece... Hayal kırıklığına uğradım, Stella.”

Göğsümde bir çatlak oluşmuştu. Sözleri içime sızdı, yüreğimi yakıp kavurdu ve aşağıya doğru tüm bedenimi sardı.

“Étienne’in yaptıklarından dolayı acı çekmeni anlıyorum,” diye devam etti koyu gözlerini tekrar üzerime dikerek. “Ve o vahşi tutkuya sahip olduğunu biliyorum, doğduğun günden beri öylesin. Ama benim yetiştirdiğim kız, hayatın onu yönetmesine izin vermez ama sen yine de devam edip kendini başka bir karmaşaya soktun.” Öne eğilip kollarını pürüzsüz ahşaba dayadı, bakışları âdeta yalvarıyordu. “Sana yardım edeyim. Bu karmaşayı birlikte temizleyebiliriz ve sen hayatına devam edebilirsin. Lütfen Stella. Kendine bunu yaptığını görmek istemiyorum.”

Dengem bozuluyor, göğsümdeki uçurum şu an onun bana olan sevgisiyle (ki bunu berbat bir yolla gösteriyordu) doluyordu. Kollarına yığılıp her şeyi itiraf edebilir, sonra arkama yaslanıp onun her şeyi sakin ve etkin şekilde düzeltmesine izin verebilirdim. Bu fırsatı bana gümüş bir tepside sunuyor ve kabul etmemi bekliyordu. Bu durumu kendi başıma düzeltemediğim için yardımına ihtiyacım olduğunu kabul etmemi bekliyordu.

Ama ihtiyacım yoktu. Bunu kendi uygun gördüğüm şekilde halledebilecek kapasitedeydim. Dürüst olmak gerekirse yapamayacağımı düşünmesi beni çileden çıkarıyordu.

Annemin beni şımartmasına ihtiyacım yoktu. Bir çocukmuşum gibi arkamı toplamasına ihtiyacım yoktu. Sadece bana değil, Thomas'a da yardımcı olan, bana yeni bir şehirde sıfırdan başlama fırsatı veren bir planım vardı.

Yaptığım her şeyi yanlış bir adım olarak görüyordu. Ve haksız da değildi... Bunların hiçbiri olması gereken şeyler değildi ve beni, beklediğimden farklı bir yola sokmuştu. Ama ben eylemlerimi birer basamak olarak görüyordum. Beni şu anda yaşamak istediğim hayata götürüyorlardı. Yaşamam *gereken* hayata.

“Teklifin için teşekkür ederim,” dedim sakince damarlarımdan ateşler akarken. “Ama ben hallederim.”

Başka bir şey söylemesine fırsat bırakmadan koltuğumu geriye itip gergin bir şekilde gülümseyerek ayağa kalktım. “Yemekler soğumadan gidip yiyelim.”

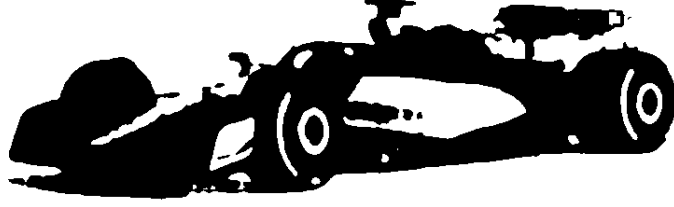
Bir anlığına şaşkın bakışlarını yakalasam da üzerinde durmadım. Sadece koridora geri döndüm ama yemek odasına doğru gitmedim. Ailemizin geri kalanının konuşmamızdan habersiz gülüp sohbet ettiği yere geçtim.

Çantam, teyzelerim beni köşeye sıkıştırdığında bırakmak zorunda kaldığım fuayedeki dar masanın üzerinde duruyordu. Hiç düşünmeden kaptım ve telefonumu çıkardım. Ekranı açtıktan sonra kişilerime girdim ve sonra telefonun açılmasını bekledim.

“Ben Maeve,” diye karşıladı beni bir kadının sersemlemiş sesi.

“Merhaba, ben Stella. Dinle, seni uyandırdığım için üzgünüm ama önümüzdeki on altı saat içinde bana bir padok geçiş kartı ayarlayabilir misin?” diye sordum.

BÖLÜM 16

Thomas

Aralık ayı yaklaşıyor olabilirdi ama Abu Dabi'deki hava durumu bu mesajı almamış gibiydi.

Son sıralama turumu atarken ter içindeydim, dişlerimi sıkıyor ve yarın gridde takım arkadaşımın çok önüne geçmek için dua ediyordum. Normalde Arlo'yu sıralama turlarında geçmek veya beraberken üstün sürücü olduğumu kanıtlamak için üzerimde bu kadar baskı hissetmezdim ama yedek sürücümüzün son yarıştaki sözleri aklımdan çıkmıyordu.

Finley'nin o gizemli tebriğiyle ne demek istediğini hâlâ bilmiyordum. Sözleşmemin geri kalanında koltuğum güvende değil miydi? Performansım düşük olsa bile beni yarışta tutacak kadar paraları yok muydu? Ama böyle bir şey olamazdı çünkü bu sezon Arlo'nun aksine birçok kez podyuma çıkmıştım.

Neyse ki son turda Dev, Reid, Specter Energy sürücülerinden biri ve Dev'in Mascott takım arkadaşı Otto Kivinen'in arkasında beşinci sıraya yerleşmeyi başarmıştım. Yarın yükselmek için zorlu bir mücadele olacaktı ama hazırdım.

Arabayı kapalı parka yönlendirdikten sonra kendimi dışarı atıp tartılmak üzere bekleyen bir FIA yetkilisinin yanına gittim. Giderken

Dev ile tokalaşıp yine bir pole pozisyonu² elde ettiği için onu tebrik ettim ama Reid ortalıkta görünmediğinden onu tebrik edemedim.

Onlar ilk üç röportajını yapmaya giderken ben de McMorris garajına doğru yöneldim. Neyse ki bu sefer Finley beni beklemiyordu, garajda sadece bir grup tamirci, mühendis ve—

Stella vardı.

Karım yavaş yavaş azalan kalabalığın arkasında, sanki dikkatlice yoldan çekilmeye çalışıyormuş gibi oyalansa da onu görmemek imkânsızdı. Sanki üzerine spot ışığı tutulmuş gibi göze çarpıyordu ve hayal görmediğimden emin olmak için birkaç kez gözlerimi kırptırdım. Ama bana el sallamak için kolunu kaldırıp kocaman gülümsediğinde sadece bir rüyadan fazlası olduğunu anladım.

Kaskımı, HANS cihazımı ve beremi ne yaptığımı bile fark etmeden çıkardım. İçimden, eşyalarımı üzerine fırlattığım zavallıdan özür diledim ama umursayamayacak kadar şaşkındım.

Ayaklarım beni otomatik olarak götürüyordu ve Stella'ya çarpmadan hemen önce durdum. Etrafımızdaki dikkatli gözler beni, onun elini tutup göğsüme, tam atan kalbimin üzerine bastırmaya itti. Gerçi bence bunu, onu gördüğüm için gerçek tepkimi hissetmesini istediğimden yapmıştım.

“Gelmişsin,” dedim oldukça gereksiz bir şekilde ama kurabildiğim tek cümle buydu.

Ben sadece... Onu gördüğüme sevinmiştim. Hatta sandığımdan daha çok sevinmiştim, özellikle de birbirimizin hayatına getirdiğimiz karmaşa yüzünden. Hâlâ ailemle konuşmamıştım, asistanım ve arkadaşlarımla arabuluculuk yapmasına izin vermiş ve sezon sonuna odaklanmam gerektiği bahanesini öne sürmüştüm. Bunun yalan olduğunu hepimiz biliyorduk ama onlarla yüzleşmeye hazır değildim. Onlarla güvenle yüzleşmeden önce Stella ile birbirimizi tanımak için daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu düşünmüştüm.

Ve şimdi o buradaydı.

Bir şekilde Stella'nın gülümsemesi aydınlandı. Simsiyah irisleri, ay gibi gülümsememi yansıtıyordu. “Geldim.”

2 Sıralama turlarını en hızlı bitiren pilotun yarışa başladığı ilk sıra. -ed.n.

“Geleceğini düşünmemiştim.” Neden buraya gelmeyi planlamadığını hatırlayınca suçluluk duygusuna kapıldım. “Tatilde ailenle birlikte olman gerekmiyor muydu?”

“Onlarla fazlasıyla vakit geçirdim,” diye geçiştirdi umursamazca ama tekrar gülümsemeye başlamadan önce ifadesinde ufak bir dalgalanma oldu. “Ve ben burada senin üçüncü sıraya yükselmeni izlemeyi tercih ederim.” Boştaki eliyle omzuma tebrik edercesine bir yumruk attı. Bu pek de çşlere yakışan bir hareket değildi ama umarım izleyen herkes, bunu ilişkimizi sorgulamak yerine onun kişiliğine bağladı. “Beni çok heyecanlandırdın. Neredeyse 2. turdan çıkamayacağını sandım. Kivinen seni öyle engellediği için ceza alınmalıydı.”

Almalıydı çünkü benden daha yavaş olan arabasının etrafından dolanmak zorunda kalıp bir sonraki virajın tepe noktasını kaçırmıştım. Neyse ki çok fazla dram veya zaman kaybı yaşanmadan toparlamıştım. “Dürüst olmak gerekirse, bunu tamamen şans eseri başardım,” diye cevapladım.

Ama F1 hakkında hiçbir şey bilmezken sadece iki haftada bu kadar bilgili hâle gelmesi kafamı kurcalıyordu. Üstelik sadece bu da değil, böylesine çalkantılı bir dönemde kesinlikle odaklanması gereken daha önemli şeyler varken bunu yapmıştı. Tanrım, bu çok etkileyiciydi ve rüm bunları benim için yapmıştı. Bizim için.

Stella yaklaştığında nefesim kesildi. “Yapma,” diye fısıldadı.

Etrafta kamera varsa fotoğraf çekiyor olmalarını diliyordum çünkü eminim karısına kafayı takmış bir adam gibi görünüyordum. “Neyi?”

“Yeteneğini bir kenara atma. Bu şans değildi. Bu beceriydi.”

Bunları kenara attığımı sanmıyordum ama hatırlatması içimi ferahlatmıştı. Haklıydı. Böyle olması için çok çalışmıştım.

Tam bunu ona söyleyecekken ve sonra muhtemelen onu özel bir köşeye çekmek istediğimden bahsedecekken bir el omzuma yapışıp beni heyecanla sarstı.

“Harika iş çıkardın dostum!” diye bağırdı Arlo garajın gürültüsünü bastırarak.

Bu çocuğa hakkını vermeliydim çünkü daha önce hiçbir takım arkadaşım başarıımı bu kadar çok alkışlamamıştı. Belki de ikimiz de

herhangi bir şampiyonluk veya zafer için yarışmadığımızdandı. Bu durumda birbirimizi destekleyebilirdik. Ne de olsa birisi takım için puan toplamalıydı.

Ona teşekkür edip yarın nerede başlayacağını sordum ama Arlo'nun tüm dikkati Stella'da olduğu için sorumu duymazdan geldi.

Parlak beyaz dişleri ve aşırı çekici hâliyle Stella'ya sııttı. Bana daha önce internette kendisine adanmış sayfaları göstermişti ve genç kızların gözdesi olduğu inkâr edilemezdi. Onları suçlayamazdım çünkü bir erkek grubunun solisti gibi görünüyordu. Burada Harry Styles'ın taklidi olan biri varsa o da Arlo'ydu.

“Karın bu mu?” diye sordu ama hâlâ Stella'ya bakıyordu. “Onunla neden bu kadar çabuk evlendiğini anlıyorum. İşini garantiye aldın yoksa başka birinin gelip yerini alması riskine girmen aptallık olurdu.”

Stella'dan yüksek sesli bir kahkaha koptu. Göğsüme daha sert bastıran eli, sanki sessizce, *Bu çocuğa inanabiliyor musun?* diye soruyor gibiydi.

Ne yazık ki kesinlikle inanıyordum çünkü bu klasik Arlo Wood'du. Sıra dışı ve arsız herif.

“Eksik olma,” dedi Stella o güçlü Amerikan aksanıyla. Bunu o kadar imalı söylemişti ki neredeyse küçümseyiciydi. “Kızlar senin için sıraya giriyorlardır eminim.”

Gözlerinin onun üzerinde gezinme şekline sııtmamak için yanığının içini ısırarak zorunda kaldım. Stella istese Arlo'nun yorumuna tepki gösterirdim ama bu işi kendi başına halletmişti. Stella'nın sırtını biraz daha dikleştirdiğini görünce tamamen kenara çekilip Arlo'ya gününü göstermesini izlemek istedim.

Ama yapmadım çünkü Arlo onunla olan ânımı bölmüştü ve bölünmesini hiç istemiyordum çünkü birazdan bitecekti.

“Senin medya çadırına gitmen gerekmiyor mu Arlo?” diye araya girdim, cevabını engellemek için.

Bir an için beni görmezden gelip Stella ile flört etmeye devam edeceğine yemin edebilirdim ama gözlerimdeki ısrarı görmüş olacak ki ellerini havaya kaldırdı.

“Gidiyorum,” dedi, fermuarı açılmış yarış tulumu kalçasında sallanırken ve geri adım attı. “Siz yetişkinlerin romantik anlarını bozmayayım. Ama birazdan sen de gelsen iyi olur.”

Gitmeden önce Stella’ya göz kırptı. Arkasından dik dik baktım. Stella tekrar gülerek dikkatimi kendisine çekti ve gözlerindeki ışıltıyla rahatsızlığım kayboldu.

Burada kalıp onunla konuşmak istiyordum, özellikle de pazartesi günü Londra’ya taşınması konusunda ama Arlo’yu gönderdiğim aynı medya sirkine benim de gitmem gerekiyordu. “Üzgünüm, röportaj vermem gerek ve sonra da ekip toplantısı var. Ama en kısa sürede döne—”

Başını sallayarak sözümü kesti. “Git yapman gerekeni yap ve benim için endişelenme. Seni işinden alıkoydum. Eğer aynısını yapsan, ben seni hiç tereddüt etmeden görmezden gelirdim.”

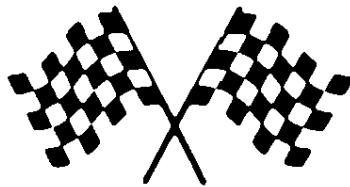
Son cümlede şaka yapıyordu ama geri kalanı konusunda ciddi olduğunu biliyordum. Burada yapmak için bulunduğum şeye odaklanmamı istiyor ve bekliyordu. Bu teşvikini takdir etmiştim.

“Daha sonra konuşabiliriz,” dedim ama bu fikre şimdiden burun kıvrırmıştı.

“*Jet-lag* oldum, bu yüzden yatmaya gidiyorum. Yarın ne zaman vaktin olursa beni bulmaya gel. Maeve yerimi biliyor.”

Asistanımdan bahsetmişken sır saklama konusunda onunla konuşmamız gerekiyordu çünkü Stella’nın buraya gelmesini organize edenin o olduğu belliydi. Yine de istenmeyen bir sürpriz olmamıştı.

“Yarın görüşürüz Beyaz Atlı Prens,” diye mırıldandı aramızdaki mesafeyi kapatıp yanağıma sıcak ve uzun bir öpücük kondururken. “Ve Arlo’ya bir daha benimle konuşurken laflarına dikkat etmesi gerektiğini söyle, yoksa... McMorris’in yeni bir ikinci sürücü bulması gerekecek.”

Ertesi gün Stella’yı görmek için uzun süre beklememe gerek kalmamıştı çünkü otel odalarımız yan yanaydı.

“Maeve bunu nasıl becerdi bilmiyorum,” dedim Stella kapıyı açtığı anda. “Ama bence bunun için zam almayı hak ediyor.”

Kıkırdadı ve beni odaya almak için geri çekildi. Yerden tavana kadar uzanan pencerelerin yanındaki masada iki kişilik kahvaltının hazır olduğunu gördüm, bunu da kesinlikle Maeve ayarlamış olmalıydı.

“Senin en büyük hayranın olmayabilir ama ikimizin birlikteliğinden hoşlanıyor gibi görünüyor,” diye yorumladı Stella. “Bütün bunların sahte olduğunu biliyor mu?”

Başımı iki yana sallayıp masaya doğru ilerledim ve Stella’nın sandalyesini çektim. Deve tüyü renginde kaşmir bir eşofman takımına benzeyen bir şey giydiğini düşünürsek henüz güne hazırlanmamıştı ama seksi görünüyordu. Bu kadın *eşofmanlarla* bile nasıl bu kadar güzel görünmeyi başarıyordu?

Yerleştikten sonra karşısına oturdum. “Maeve’e uydurma hikâyemizi anlattım,” diye cevapladım. “Gerçi inandı mı emin değilim. Ve annenle babana anlattıklarımızı biraz değiştirmem gerekti. Ron ve abim Vegas’tayken Maeve benim orada olmadığımı bildiği için o zaman tanıştığımızı söyleyemedim.”

Stella’nın yüzü bir tuğla gibi sert bir şekilde düştü, bu da midemin kasılmasına neden oldu.

“Kahretsin,” diye fısıldadı, parmaklarını dudaklarına götürerek. “Mahvettim, değil mi?”

Kulak uçlarının ve burun kemerinin kızardığına yemin edebilirdim çünkü buralar kızardığını görebildiğim tek yerleriydi. Tam olarak nedenini anlamasam da kendine kızmış, hatta mahcup olmuştu. Yalanımızın birkaç farklı şeklinin ortalıkta dolaşması harika bir şey değildi elbette ama böyle bir tepkiyi de gerektirmiyordu.

Ona başımı rahatça sallayıp hafifçe gülümsedim. “Üstesinden gele-meyeceğimiz bir şey değil,” diye rahatlattım onu.

Ama Stella, sanki başka bir şey bekliyormuş gibi, aynı yüz ifade-siyle bana baktı. Eğer bir öfke nöbetiyle patlamamı bekliyorsa, fena hâlde yanıliyordu. Ama baktıkça... Gerçekten de patlamamı beklediğini düşündüm.

Devam etmekten başka ne yapacağımı bilmiyordum. Bu küçük hata konusunda onu biraz daha iyi hissettirmeye çalışmalıydım. “Şans eseri, o seyahatten kısa bir süre sonra birkaç günlüğüne Washington’daydım,” dedim çatal ve bıçağımı alırken. “Yani tanışmamızla ilgili zamanlama çok fazla değişmeyecek.”

Stella başını sallayıp elini ağzından çekerek boğazını temizlemeden önce biraz bekledi. “Yollarımızın düğünden önce kesişebilecek olmasını düşünmek ilginç,” dedi. Sesinde hafif bir titreme vardı ama dengeyi sağlamak için mücadele ediyordu. “Ne için oradaydın?”

Kendini toparlamasını beklemek ve omletimden bir dilim kesmek için bakışlarımı kaçırdım. “Zaid Yousef’in dünya çapında kız çocuklarını ve dışlanmış çocukları STEM ve motor sporlarına dâhil etmek için yürüttüğü bir girişimi destekliyorum. Orada bir etkinlik düzenliyordu ve ben de özel konuktum.” Lokmamı ağzıma atıp çiğnedikten sonra devam ettim. “Aslında eğer bana eşlik etmek istersen, yakında Londra’da yardım kuruluşu için para toplamak üzere bir gala düzenlenecek.”

Stella homurdandı. “Sanırım karın olmak bana otomatikman sana eşlik etme hakkı kazandırıyor, değil mi?”

“Asla böyle düşünmeni istemem. Ama... Benimle gelir misin?”

“Elbette gelirim. Ben galalar için *yaşıyorum*.” Çatalına bir çilek saplamak için durdu. “Ya da dürüst olmak gerekirse şık bir elbise giyebileceğim herhangi bir bahane için. Pastane sahibi olmasaydım, modayla ilgilenmek isterdim.”

Bunun üzerine heyecanla, “O zaman ikinci kız kardeşimle çok iyi anlaşırsın. Kendi markası var,” dedim.

“Hadi canım!” dedi Stella öne doğru eğilerek. “Bunu bana daha önce nasıl söylemezsin?”

“Ailelerimiz ve kariyerleri hakkında konuşmaya pek vaktimiz olmadı. Birbirimizin kariyerini anlamakla meşguldük.”

Düşünceli bir şekilde çileğini çiğnedi. “Doğru. Ama sanırım bu yakında önemli olacak. Ailenle ne zaman tanışmamı istiyorsun?”

Haftalardır onlarla konuşmayı ertelediğim düşünülürse, bu soru karşısında yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. “Önce yerleşmen için sana birkaç gün vereyim, sonra şeytanları üzerine salarım.”

Stella'nın yüzüne bir huzursuzluk çökünce, "Şaka yaptım, yemin ederim. O kadar da kötü değiller," dedim. Yani çoğu zaman.

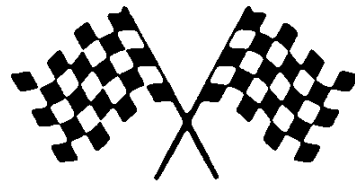
Koyu renkli gözleri temkinliydi. "Ya ailen beni sevmezse?"

Bu soru bilinçli bir soru değildi. Aslında bunun kaçınılmaz olduğuna kendini hazırlamaya çalışıyor gibiydi. Elbette kardeşlerimden veya ebeveynlerimden herhangi birinin mantıksız bir şekilde ondan hoşlanmaması ihtimali vardı ama bundan gerçekten şüpheliydim. Babam iş zekâsı olan herkesi severdi. Annem Stella'nın mutfaktaki yaratıcılığını takdir edecekti. Edith her zaman olduğu gibi soğuk ve mesafeli olacak ve Andrew, dikkatini sadece karısına ve Ron'a vereceği için bunu umursamayacaktı. Geneva ve Calais'e gelince... Sanırım ona fena hâlde bayılacakları konusunda Stella'yı uyarmalıydim ama o zaman hiç eğlencesi kalmazdı.

"Seni seveceklerdir," dedim, "eminim."

Stella'nın gözleri üzerimde gezindi, muhtemelen solgun beyaz tenimi ve gülünç derecede gösterişli duruşumu inceliyordu. Ben, Stella gibi görünen insanlara son derece kötü davranan bir tabakadan geliyordum ve endişelendiği için onu suçlayamazdım. "Bundan emin misin?"

"Kesinlikle eminim," diye onaylasam da daha fazla ayrıntıya girmeyecektim. "Hadi, ye. Bugün yarış günü."

Işıkların sönmesini bekliyordum.

Bu sezon gridde son kez duruyor, bu özel arabada son kez oturuyordum. Her şey düşünüldüğünde bana çok iyi hizmet etmişti, gerçi Pilotlar Şampiyonası'nda beni biraz daha yukarılara taşımasını dilemiştim. Eğer bugün bitiş çizgisini 4. sırada geçersen, şampiyona sıralamasında Lorenzo Castellucci'nin hemen önünde altıncı olacaktım. Nefret edenlere ne yazık ki daha fazla sebep vermiş olacaktım çünkü favorilerini geride bırakmış olacaktım ama bu gurur duyacağım bir

başarıydı. Ve kim bilir belki de McMorris gelecek yıl, geri döndüklerinde Zaid Yousef ve Axel Bergmüller'le benden önce bitiren diğer tüm sürücülere meydan okuyabileceğim bir araba üretirdi.

İnsan hayal kurabilirdi, değil mi?

Beş ışık birden söndüğü an çizgiden çıktım, tepki sürem o kadar iyiydi ki Spectre Energy aracının arka tekerleklerine çarpmamak için hemen içeriye geçmek zorunda kaldım. Ama o, beni ilk virajda önleyecek kadar akıllıydı ve bu da beni geriye düşüp Otto Kivinen ile mücadele etmeye zorladı.

Otto dış çizgide gidiyor, içeriye doğru hareket ederken neredeyse beni pist dışına itiyordu ama ben dişlerimi sıkarak arkasında sürmeye devam ettim. Neyse ki bu rahatsızlık kısa sürdü. Düzlükte yakaladığım hava akımı her şeye değmiş ve azalan sürtünme sayesinde hız kazanıp bir sonraki virajda onu geride bırakabilmişim.

Ve başarmıştım, dördüncüydüm.

Oradan sonra yarışta özellikle ilginç bir şey olmadı. Turlar ilerledikçe önümdeki ve arkamdaki sürücüler arasında o kadar büyük bir fark oluştu ki pek bir değişiklik yaşanmadı. Mükemmel zamanlanmış ve uygulanmış pit stoplarım bile bana yeni bir lastik setinden fazlasını kazandırmamıştı. Bazı yarışlar gibi insanı uyuşturacak kadar sıkıcı değildi ama Monako'daki pistin gerektirdiği kadar beyin gücü kullanmam veya özellikle zorlamam gerekmemişti.

Yine de olmak istediğim başka bir yer yoktu.

Belki de Stella'ya hayalimi yaşamadığımı söylemekle hata etmiştim. Hayır, kazanmıyordum. Ve hayır, görünürde bir şampiyonluk kazanmamıştım. Muhtemelen asla da kazanamayacaktım. Gerçek şuydu ki çoğu sürücü asla bir şampiyonluk kazanamazdı hele ki Grand Prix'i hiç. Şanslıydım çünkü en azından ikincisini birkaç kez başarmıştım.

Ama onlarca galibiyetim veya şampiyonluğum olmasa bile bu hayattan vazgeçmek istemiyordum. Her şeyi bırakıp gitmek istemiyordum. Burada, bu ışıkların altında, bu kalabalığın önünde ve bu pistlerde olabildiğince uzun süre kalmak istiyordum. İsteyerek ayrılmadığım için beni tekme tokat sürükleyerek götürmeleri gerekecekti.

Kırk beşinci turda mühendisim beni sürücü pozisyonları konusunda bilgilendirdi. Önde Reid ve Dev mücadele ediyordu ve arkada da birçok değişiklik olmuştu. Arlo'nun 10. sıradan 7. sıraya yükselmesi de bunlardan biriydi. Bu harika bir gelişmeydi ancak ne yazık ki yerine geçtiği pilotun beklentilerini karşılamak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan çaylak, ikinci D'Ambrosi pilotu ondan beş saniye öndeydi. Reid artık birinci, takım arkadaşı ise altıncı sırada olduğundan McMorris'in Markalar Şampiyonası'nda D'Ambrosi'yi yenme şansı yok denecek kadar azdı. Bu üzücüydü ama bazen sezonlar böyle geçirdi. Bu kadar yaklaşmış olmamız bile şaşırtıcıydı. Yine de gelecek sezon... En azından üçüncülük için geliyorduk.

Damalı bayrak dalgalandığında garajdakiler de dâhil olmak üzere tüm ekibe telsizden teşekkür ettim. Sonra ne kadar küstahça olsa da, “Stella eğer dinliyorsan, üzerime kumar oynadığın için teşekkür ederim. Bana umduğumdan daha fazla şans getirdin,” dedim.

Takım radyomuzu dinlemese bile yayıncılar bunu kesinlikle yayınlar ve şüphesiz halk da bunu yutardı. Bu, Vegas'taki nikâhımıza küçük bir gönderme ve eşime içten bir selamdı, kim buna karşı koyabilirdi ki? Herkesin beni sevmesine neden olmayabilirdi ama belki de genel nefretin bir kısmını hafifletirdi. Ve Stella'nın sahte evliliğimize bir şans verdiği için ne kadar minnettar olduğumu bilmesini gerçekten istiyordum.

Reid'i de ilk Pilotlar Şampiyonası'nı kazandığı için tebrik ettim. Bunu başarmış olması inanılmazdı ve bunun gerçekleşmesi için perde arkasında *bir şeyler* döndüğünden hâlâ emindim. Ama galibiyet galibiyetti ve yıllar sonra ilk kez Zaid veya Axel dışında birinin kupayı aldığını görmek heyecan vericiydi.

Kapalı parkta arabadan inip McMorris garajına dönmeden önce olağan yarış sonu prosedürlerini uyguladım. Sezonun bitmesiyle gelen rahatlamayla birlikte kucaklaşmalar, tokalaşmalar ve çakılan beşliklerle karşılandım. Hepimiz bir mola vermeye hazırдық... Bu dünyadan, birbirimizden ve elit bir takımı ayakta tutmanın stresinden. Elbette, herkesin uzun süreli izni olmayacaktı hatta tatili şimdi bile başlamayacaktı. Mühendislerin asla dinlenmeyeceğinden neredeyse emindim ve örneğin

Arlo, tüm zorunlu sezon sonrası testleri için birkaç gün daha kalmak zorundaydı.

Peki ya ben? Yarış brifingim ve tüm medya görevlerimi biter bitmez buradan gidiyordum. *Takımın kıdemli sürücüsü olmanın avantajları işte.*

Ama dürüst olmak gerekirse, iş asla bitmezdi. Neredeyse her gün spor salonunda olacaktım, evdeki yarış simülatörümde bolca zaman geçirecektim ve daha ne olduğunu bile anlamadan Silverstone'daki merkezimize dönecektim. Ara vermeye can atsam da birkaç hafta içinde işe dönme fikri beni pek de mutlu etmiyordu.

Stella'nın yine garajın arkasında beni beklediğini görünce çok sevindim, boynunda yeşil bir kulaklık vardı. Gülümsemesinden telsiz mesajımı duyduğunu anlamıştım.

Bir an sonra kolları belime dolandı ve göğüslerimiz birbirine değdi. Topukları bu gece biraz daha kısaydı ama her zamanki kadar tehlikeliydi ve onu başını biraz daha geriye yatırmaya zorluyordu. Uzun boynu, içimde dudaklarımı tenine bastırma isteği uyandırıyor. Bu dürtüye karşı koymadım.

Kıkırdaması dudaklarımda titreşirken birilerinin bizi izliyor olmasını umursamadım. Bu sadece benim içindi.

“Çok iyisin,” dedi coşkuyla ve geri çekilip elleriyle çenemi kavradı. “Bir kaybeden olduğun hakkında söylediğim her şeyi geri alıyorum.”

Ona sııttım. “Yani teknik olarak aslında bir kaybedenim. Şampiyonluğu kazanmaya yaklaşamadım bile.”

“Eğer böyle kaybediyorsan, o zaman seni her kaybedişinde izlerim. Çok iyi bir sürüştü.”

Bulaşıcı neşesi beni de sarmıştı. Önceden mutlu olduğumu sanırdım ama onun övgülerini duymak... Kanımda dolaşan duyguya bir isim veremiyordum. Bu her ne ise olması gerekenden daha çok hoşuma gidiyordu.

“Teşekkür ederim,” dedim yanağımı avucuna bastırarak. “Sezonu atlattığım için memnunum. *Hepimiz* atlattığımız için.”

Bazılarımız zihinsel veya fiziksel anlamda yaralanarak atlatmış da olsa hâlâ hayattaydık. Böyle bir sezonda tek isteyebileceğimiz şey buydu.

İçime çökmek üzere olan ağırlığı atmak için boğazımı temizledim. “Neyse,” dedim. “Halletmem gereken birkaç şey daha var ama sabah görüşürüz. Eve gitmeye hazır mısın?”

Ev kelimesi gözlerinde bir parıltıya neden olunca yanlış bir şey söylediğimden korktum. Yine de başka nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum. *Evime gelmeye hazır mısın?* Hayır, çok fazla ima doluydu. *Evlili ama tamamen platonik ev arkadaşları olmaya hazır mısın?* Tanrım, bu daha da kötüydü.

Ama sonra parıltı geçti, yüzünde bir gülümseme belirdi ve lanet olsun. *Lanet olsun.* Artık birlikte yaşamamanın iyi bir fikir olup olmadığından emin değildim.

Çünkü ellerimi karımdan uzak tutmam neredeyse imkânsız olacaktı.

BÖLÜM 17

Stella

Londra ıslaktı. Kasvetliydi. Korkunç derecede soğuktu. Tam anlamıyla iğrençti. Ama burada olmaktan heyecan duyuyordum.

Bu benim ilk ziyaretim olmasa da uçak alçalırken yüzüm pencereye yapışık, gri ve yeşilin hâkim olduğu manzaraya hayranlıkla bakıyordum. Thomas'ın beni aceleyle bindirdiği sedanın arka koltuğunda bile onun anlattıklarından çok ki pek de heyecanlı şeyler değildi, kalabalık M4 manzarasına odaklanmıştım.

Ama şu an yavaş yavaş Kensington'a doğru ilerlerken içinde bulunduğumuz durumun gerçekliği üzerime çökmeye başlıyordu.

"Eşyalarım geldi mi?" diye sordum Thomas'a.

Bana attığı bakış, bundan daha önce bahsettiğini gösterse de nazikçe tekrarladı. "Evet, asistanının gönderdiği her şey dün geldi. Personel henüz hiçbir şeyi açmamış ama eğer açmalarını istersen onlara mesajını iletebilirim."

Ne tür bir personeli olduğunu merak etmiştim. Hizmetçiler, aşçılar, hatta belki tam teşekküllü bir uşak mı? Thomas küçük bir zili çalarak Alfred adında bir adamı çağırarak tipte biriydi.

Sormaya fırsatım olmamıştı çünkü sedan bitişik evlerin bulunduğu bir sokakta durdu. Her birinin dış cephesi biraz farklıydı ama hepsinin

mimarisi göz alıcı ve pahalıydı. Bu sokaktaki her evin en az on milyon sterlin olduğuna bahse girebilirdim. Küçük ön bahçeler ve kışın çoraklaşan peyzaj bile burada yaşayan zenginliği gizleyemiyordu.

“Evim evim, güzel evim,” dedi Thomas. Şoför kapımı açarken yanaklarım soğuk bir hava akımıyla yandı.

Ev. Gerçekten bir evim *var* mıydı bilmiyordum ama en azından burada yaşayacaktım. Thomas eve gitmeye hazır olup olmadığını sorduğunda o kadar heyecanlanmışım ki bu büyük karmaşanın ardından incbileceğim güvenli bir yer düşüncesi içimi ısıtmıştı. Ama artık buradaydım ve burası bana sıradan bir ev, Étienne’le yaşadığım dairenin rahatlığını sağlayamayacak dört yeni duvar gibi geliyordu.

Geriye dönüp baktığımda, ilişkimizin çirkin yanlarından şikâyet edebilirdim ama güzel zamanlar da geçirmiştik, özellikle de o dairede. En sevdiği o berbat korku filmlerini izleyerek geç saatlere kadar ayakta kaldığımız, nefret ettiği ama ben sevdim diye almamız konusunda ısrar ettiği kanepede kıvrılıp yattığımız geceler. Yaptığım kekleri ertesi gün ofisine götürdüğünde çalışanlarından aldığım övgüler. Ya da musluğumuz bozulup da mutfağın her yeri su olduğunda o Edith Piaf albümü eşliğinde paspasla yavaşça dans ederken benim tezgâhın üzerinden onu gülerek izlemem.

Hepsi kötü değildi ve o daire en iyi anlarımızı görmüştü. En kötü anlarımda geri döneceğim yer de orasıydı.

Ama o yerin tesellisini ve orada yaratılan anıları ne kadar özlesem de asla geri alamayacaktım. Bu yüzden boş vermişim. En iyisi yeniden başlayıp bana sunulanın tadını çıkarmaktı.

Ve bana *çok* güzel bir şey sunulmuştu.

Thomas beni kaldırımla ön bahçeyi ayıran ferforje kapıdan geçirip dar patikadan yukarı, beyaz taş binaya götürdü. Ön kapının sağında cumbalı bir pencere vardı ve Thomas parıldayan siyah kapının kolunu çevirmeden önce bir anlığına içeriyi gördüm. Alçak kadife koltukları ve ağır bronz çerçeveli yağlı boya tablolarıyla, şık ve lüks bir otelin lobisine benziyordu. Beyaz Atlı Prens’ten beklediğim klasik hatta dürüst olmak gerekirse eski moda temadan çok daha çağdaştı.

Kapı açıldığında, beklediğimden daha geniş bir fuaye alanıyla karşılaştım ve başka bir yere ışınlanmadığımızdan emin olmak için aniden dışarı çıkmayı düşündüm.

“Düşündüğümünden çok daha büyükmüş,” dedim etrafa bakarken, halı ile kaplı merdiven ile ikinci kata doğru uzanan ve üzerlerinde siyah beyaz resimler olan duvarı inceledim. “Dışarıdan çok küçük görünüyordu.”

Thomas, yüzünde mahcup bir gülümsemeyle ensesini ovuşturdu. “Çünkü aslında üç bina bir araya getirildi. Tek tek evlerin cephelerini koruduk ama iç duvarları yıktık.”

Yanılmıştım. Bu on milyon değil, en az otuz milyon sterlinlik bir evdi.

Etrafa hayranlıkla bakıyordum. Yanından eğilip sola doğru uzanan odaya göz attım. “Yarışların bu kadar iyi para kazandırdığını fark etmemiştim.”

“Bazen kazandırıyor.”

Bu da ailesinin otelleri olduğunu ve ayrıntıya girmek istemediğini söylemesi gibi belirsiz bir cevaptı. Ona alaycı bir bakış attım. “Ama bunun parasını yarışlar karşılamadı, değil mi?”

“Tam olarak değil,” diye itiraf etti. Konuyu değiştirmek için kolunu uzatarak merdivenlerin ötesini işaret etti. “Sana evin tamamını gezdireyim mi?”

Çantamı büfeye bırakıp ayakkabılarımı çıkardım. “Önden buyur.”

Arka tarafta, mutfakın hemen dışındaki güzel bir kış bahçesinden başladık. “Aslında pek güneş almıyor,” dedi.

Mutfakı incelerken hiç acele etmedim, fena hâlde büyük paslanmaz çelik buzdolaba göz attım ve parmaklarımı sekiz gözlü ocağın üzerinde gezdirdim. Duvara monte çift fırın ve hayatında bir gün bile dokunulmadığına bahse girebileceğim üst düzey ekipmanlar vardı. Aslında bazıları o kadar yeniydi ki kabloları hâlâ plastikte sarılıydı.

Belki de dünyayı dolaşmakla meşgul olduğu için burada fazla zaman geçirmediğindendi ama şefleri şimdiye kadar bu plastikleri neden çıkarmamıştı? Tabii eğer... Bunlar şeflerinin ekipmanıysa.

Mikserin, evde küçük test partileri ve yemek pişirmek için kullandığım markayla aynı olduğunu görmek için yakından bakmama gerek yoktu. Mermer tezgâhlarda mükemmel bir şekilde sıralanmış el tipi cihazlar da benimkilerle aynıydı. Hatta tercih ettiğim renkler bile aynıydı. Sadece özel siparişe temin edilebilen au lait kahvesi rengindeki eşyalar. Ama burada duranlar benim değildi. Hayır, benimkiler kullanılmaktan eskimişti. Bunlarsa kutudan yeni çıkmış gibiydi.

Bunları sadece benim için almış olması mümkün değildi. Sadece satın almakla kalmayıp tam olarak sevdiğim özelliklerde olsun diye tüm bunları alması... Kesinlikle yapmış olamazdı.

Yoksa... Bu zahmete girmiş miydi?

Sormaya cesaret edemedim turumuza devam ettik. Bodrum katında etkileyici bir spor salonu vardı, duvarları aynalarla kaplıydı ve bir spor tutkununun isteyebileceği her türlü ağırlık ve kardiyo aleti mevcuttu. Köşede bir pilates reformer aleti bile vardı. Thomas'ı onun üzerinde düşünmek, öksürerek kahkahamı gizlememe neden oldu.

Yukarı çıktığımızda bir sonraki durağımız hiç beklemediğim bir yerdi ama kapıyı açtığında etkilenerik dilimi şaklattım.

“İşte *burası* da benim kupa odam,” diye duyurdu gösterişli bir hareketle.

Sıra sıra dizilmiş ışıltılı kupalara, plaketlere, madalyalara ve hatıta geçmiş yarışlar için özel olarak yapıldığını tahmin ettiğim kasklara baktım. Adam hayatı boyunca *çok şey* kazanmıştı.

“Kahretsin,” diye mırıldandım etkilenmiş bir şekilde. “Bu odadan bir tane de ben yaptırmalıyım.”

“Paylaşabiliriz,” dedi rahatça. “Sana yer açarım.”

Tekrar odadan çıkarken homurdandım ama benim başarılarımı kendi başarılarının yanında sergilemek istemesi fikri karnımda bir kıpırtıya neden olmuştu. Hayatında bana yer açması fikri.

Unutma, bu geçici. Gerçek bile değil.

Zihnimdeki ses haklıydı. Bu düşünce her ne kadar içimi ısıtsa da onun bu tatlı sözlerine kapılmamalıydım.

“Tamam, artık benim odama gitme vakti geldi,” diye ısrar ettim onu nazikçe fuayeye ve merdivenlere doğru iterek.

Bizi yukarı kata çıkarırken kışına bakmamak için elimden geleni yapsam da sonuçta ben de insandım ve kahretsin, çok güzel bir kış vardı. Dikkatim dağılsın diye duvarda asılı duran fotoğraflara baktım. Bunlar Thomas ile ailesinin yıllar içinde çekilmiş bir dizi fotoğrafıydı ve birkaç arkadaşı da vardı. Belli belirsiz tanıdığım bir yüzü görünce durdum, bu karede daha önce gördüğümünden birkaç yaş küçük olmasına rağmen onu yine de tanımıştım.

Thomas'ın sırtına vurdum ve durup bana baktığında fotoğrafta gülümseyen sarışını işaret ettim. "Bu Bayan *O Benim Tipim Değil* mi?" Gözleriyle parmağımı takip etti, dudakları hafifçe büzüldü. "Evet o."

"Güzelmış." Bunu tehdit altında hissettiğim veya kendimi ondan aşağıda gördüğüm için söylemiyordum, gerçek olduğu için söylüyordum ve inkâr edecek değildim. Büyük yeşil gözleri, geniş, dişlek gülümsemesi ve zahmetsiz görünse de yapılması çok zor dalgalı saçlarıyla göz kamaştırıcıydı. Dürüst olmak gerekirse o ve Thomas muhteşem bir çift olurdu ancak Thomas'ın tipi olmadığını ve Thomas'ın hiç ilgilenmediğini bilmek dinamikleri değiştiriyordu. "Gerçekten sana âşık mı? Çünkü onu incitmek istemiyorum."

Daha yüksek bir noktadan bana bakıp sorduğum soruyu düşündü. Bunu düşünmesini takdir etmiştim. Sadece ilgi duyduğu kadınları önemseyen ve onlara saygı duyan erkekler, uzak durmayı tercih ettiğim türden tiplerdi ve cevabı, annemin gönderdiği boşanma avukatları listesini açıp açmamam gerektiğini belirleyecekti.

"Bana âşık olduğunu sanıyor olabilir," dedi sonunda ve sesinde neredeyse kederli dürüst bir ton vardı. "Ama o sadece benle olma fikrini seviyor. Temsil ettiğim şeyi. Gerçek bir insan olarak beni değil."

Bu cevapla göğsümde yıkıcı bir şey yankılandı. Kendi acılarımın, ilişki kurabilme yeteneğimin ve Thomas'ın karşı tarafın gözünde bu şekilde görülmesinin yaşattığı acının bir birleşimi. Elini sıkıca tutmak istedim.

Ama bu benim kurallarıma aykırıydı, bu yüzden parmaklarımı kıpırdatmadım ve bu dürtüyü görmezden geldim.

Ben başka bir şey söylemeyince Thomas dönüp devam etti. İkinci kat, yumuşak nötr tonlar ve krem rengi pelüş halılarla kaplı, rahatlatıcı bir alandı. Birkaç yatak odası olduğundan bahsetmişti. Ben de evin

her kanadında birkaç tane olduğunu, sahanlığın hemen karşısındaki odanın ofis/kütüphane görevi gördüğünü varsaymışım.

“Eşyalarını doğu kanadındaki ana süite yerleştirdim. Umarım sorun olmaz.”

Önce koridorun aşağısına, sonra ona baktım. “Senin yatak odan nerede?”

“Batı kanadında. Bolca mahremiyet isteyeceğini düşündüm, cğer...” Boğazını temizlemekten önce sustu, yanakları hafifçe pembeleşmişti. “Ziyaretçilerin olursa diye.”

Doğru, bu benim *başka bir isimle aldatma* kuralımdı. Bu kurala uymayı planlamıyordum ama bu seçeneğe sahip olan tek kişi ben değildim ve *onun* potansiyel ziyaretçilerini de duymak istemiyordum. Yani böylesi ikimizin de yararına olmuştu.

“Sorun değil,” dedim onu başka biriyle birlikte görme fikrini kafamdan atarak. “Muhtemelen iş yerinden gelecek olan tüm o telefonları duymak istemezsin. Menüye yeni makaronlar ekleme konusunda biraz fazla tutkulu olduğum söylenir de.”

Thomas kahkaha attı. “Bence bunu duymak isterdim.”

Şu an böyle söylüyor olabilirdi ama Amerika’nın Doğu Yakası ile burası arasındaki saat farkı yüzünden, gece onda telefonda konuştuğumu duyunca pişman olacaktı. Tam bunu ona söyleyeceğim sırada omzunun üzerinden bir gölge fark ettim. Ofisten çıkanın Maeve olduğunu fark etmediğim için az kalsın merdivenlerden aşağı yuvarlanacaktım.

Thomas daha az şanslıydı çünkü asistanı yanında belirince küçük, dehşet dolu bir ses çıkardı.

“*Aman Tanrım,*” diye nefes verdi ondan birkaç adım uzaklaşarak. “Bizden önce buraya nasıl geldin? Sen sonraki uçakta değil miydin?”

“Cadılar ışınlanabilir,” diye cevapladı kadın ve o kadar ciddiydi ki neredeyse inanacaktım. “Ve benim önce gelmiş olmama sevin çünkü Edith’i kapının önünde yakaladım.”

Ablasından bahsedilmesi Thomas’ın yanaklarındaki tatlı kızarıklığın solmasına neden olmuştu. “Ne istiyormuş?”

“Sen ve Stella yarın öğleden sonra Cotswolds’taki eve bekleniyorsunuz. Birkaç gün aileyle kalacaksınız.”

“Yarın salı,” diye itiraz etti. “Herkesin yapması gereken bir işi yok mu?”

“Cuma gününe kadar ajandanda hiçbir şey yok ve tüm dünya senin programın etrafında dönüyor, o yüzden hayır.” Maeve’in dikkati bana kaydı. Tekrar konuştuğunda çok daha az alaycıydı. “Oradayken yapman gereken işlerin varsa ev çalışanlarına bir ofis hazırlatabilirim.”

Başımı iki yana salladım. “Gerek yok. Haftanın geri kalanında izinliyim.”

Ve iyi ki de izinliydim çünkü Thomas’ın ailesiyle bu kadar erken tanışmayı *beklemiyordum*. Sanki doğrudan engereklerin yuvasına girecekmişim gibi hissediyordum.

Maeve başını salladıktan sonra Thomas’a baktı. “Seni uyarayım, annenin yeni hobisi barmenlik. Görünüşe göre kendisini iyice kaptırmış. Bu aralar *pornstar* martinisine bayılıyor.”

Thomas bu sefer çok acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu, parlamento üyesi gülümsemesi bile tiksintisini ifade etmeye yetmiyordu. “Umarım bu kelimeleri söylediğini asla duymak zorunda kalmam.”

“Bunu aklımda tutarım.” Maeve ellerini çırpı. “Tamam, ben gidiyorum. Thomas sadece seni uyarmak ve Stella ihtiyacın olan her şey var mı diye kontrol etmek istedim. Bana sipariş ettirdiği tüm o şık aletleri gördün mü? En sevdiğin her şeyi öğrenmek için bana resmen çalışanlarını arat—”

“Tamam, Maeve teşekkürler,” diye sözünü kesti Thomas ve Maeve’i merdivenlere doğru kovaladı. “İhtiyacı olan bir şey varsa, ben alırım.”

Bakışlarım ona kaymadan önce gözlerimi kırıştırdım ama o özellikle bana bakmıyordu. Elmacık kemikleri bir kez daha kızarmıştı.

Ah. Demek ki haklıydım. Hepsi benim içindi.

Asistanı, merdivenlerden aşağı inerken bana parlak bir gülümsemeyle baktı. “Numaram sende var Stella. Bana ihtiyacın olursa parmağını şıklatman yeter.”

Cadı güçleri olsun ya da olmasın, bence bunu yapabilirdi. “Teşekkür ederim, Maeve. Minnettarım.”

Maeve aşağı inip ön kapıyı çarparak kapayana kadar Thomas nefes almadı. Sonra saçlarını eliyle düzelterek dikkatini tekrar bana çevirdi.

“Özür dilerim,” dedi pişmanlıkla. “Ailemle tanışmadan önce sana yerleşmen için biraz zaman tanımak isterdim.”

Ben de öyle isterdim ama olan olmuştu. Sanırım bu evlilik projesine daha fazla zaman ve emek harcamadan önce işe yarayıp yaramayacağını erkenden öğrenmemiz daha iyiydi.

“Bunu aradan çıkarmak akıllıca olabilir. Ama kesinlikle hikâyemizi doğru düzgün anlatmamız gerekiyor.” Yemek sipariş edip birkaç saat birbirimizi sorgulamayı teklif edecektim ama bunun yerine esnememi gizlemek zorunda kaldım. Beş gün boyunca üç farklı zaman diliminde bulunduğum için berbat hâldeydim. Bu adamın bunu her hafta nasıl yaptığını anlamıyordum.

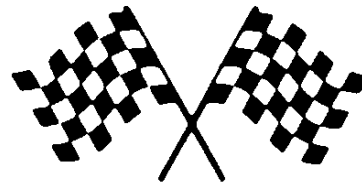
Kaşlarının arasında endişeli bir kırıksıklık belirdi. “Biraz dinlenmelisin. Yarın eve yaklaşık iki saatlik bir yolculuğumuz var. O zaman konuşuruz.”

Gerçekten zaman kaybetmemeliydik ama o kadar yorgundum ki bana söylediği hiçbir şeyi aklımda tutamazdım zaten. “Tamam, tamam.” Başparmağımla omzumun üzerinden doğu kanadına doğru işaret ettim. “Sanırım artık yollarımız ayrılıyor. Gece yarısı vücudum hangi saat diliminde olduğumuzu anlayamadığı için dolaştığımı duyarsan hiç oralı olma.”

Göğsünü şişirerek bir kahkaha attı sesi yorgunluğumu bir an için silip süpürmüştü. “Seni görmezden geleceğime söz veriyorum.”

“Zeki adamsın. İyi geceler, Thomas.”

Yüzünde hafif çarpık bir tebessüm ve gözlerinde yüreğime biraz fazla dokunan bir şefkatle bana baktı. “Tatlı rüyalar, Stella.”

“Tamam, sen kazandın. İngiliz kahvaltısı...” Dramatik bir iç çektim. “O kadar da kötü değilmiş.”

Thomas zafer kazanmış bir edayla çatalını bana doğrulturken ucundaki mantar az kalsın uçacaktı. “Sana söylemiştim! Fasulyenin kahvaltı tabağında yeri olmadığını nasıl söylersin? Bu küfür sayılır.”

Başımı sallayıp gülümsememi gizlemek için sosisimden bir ısırık daha aldım. “Bak, benim geldiğim yerde bu tür fasulyeler kahvaltılık değildir,” diye belirttim çiğnedikten sonra. “Neden şüphe ettiğimi anlamalısın.”

Gerçi bu kadar çabuk yanılmayı beklemiyordum. Ölü gibi uyuduktan sonra bu sabah kızarmış pastırma kokusuyla uyanmıştım ve koku beni doğruca mutfığa götürmüştü. Ocağın başındakinin aşçı değil de bizzat sahte kocam olduğunu görünce şaşırmıştım. Üzerinde Birleşik Krallık bayrağı olan iğrenç bir önlük takıyordu. Mutfakta bir tarif denemesi yapmadan önce o önlüğü değiştirmeye yemin etmiştim.

Doğrusunu söylemek gerekirse yetenekleri arasında yemek pişirmek olacağını düşünmemiştim ama bu manzara beni hiç rahatsız etmemişti. Çünkü ilk kez parmağımı bile kıpırdatmama gerek kalmamıştı. Étienne ile birlikteyken tüm yemekleri ben pişirirdim, o ise bilmediği için yapmadığını iddia eder ve öğrenmeyi reddederdi.

Thomas ellerini ipek sabahlığımla kaplı omuzlarıma koyup beni sandalyeye oturtttuktan sonra önüme bir kahve, bir portakal suyu ve bir bardak su koydu. Sonra da dumanı tüten yemek tabağını salladı. Tabağı görünce içindekilerin yarısını bile bitiremem sanmıştım. Yine de Thomas beni birkaç lokma almaya ikna etmiş ve fikrimi değiştireceğime dair yemin etmişti. Haklı olduğunu itiraf etmeliydim.

“Ah benim Amerikalı karım,” dedi sevgiyle ağzına mantarı atmadan önce. “Nefis kültürüm hakkında öğreneceğin çok şey var.”

Gözlerimi devirdim ama berbat şakaları ve bana kahvaltı hazırlaması (hem de güzel bir kahvaltı) kalbimi yerinden oynatmıştı. Ya da belki kupamı hiç boş bırakmadan bana doldurduğu üçüncü fincan kahvenin çarpıntısıydı.

Tabağımı neredeyse bitirmiştim ki tezgâhtaki telefonu çaldı. Ekрана baktıktan sonra, “Birazdan çıkmalıyız,” dedi. “Bavul hazırlarken yardıma ihtiyacın var mı?”

“Hayır, ben hallederim.” Duraksayıp tekrar düşündüm. “Uymam gereken herhangi bir kıyafet kuralı var mı?”

Bu çok saçma bir soruydu. Tanıştığım ilk önemli aile değildi ama bu üst sınıf İngiliz ailelerin nasıl olduğunu bilmiyordum. Aslında biraz *Downton Abbey* veya *Bridgerton*’dan bir sahneyle karşılaşmayı bekliyordum.

Thomas, dilini alt dudağında gezdirerek düşündü. “Kış olduğu için tenis kıyafetlerini yanına alman gerekmiyor,” dedi, “ama binicilik ekipmanlarını götürmek isteyebilirsin. Pantolonun var, değil mi? Ha, bir de annemin davetleri için giyecek bir iki gece elbisesi almanı öneririm. Çok gösterişli yemeklerdir.”

Midem bir anda kasıldı. “Sen ciddi—”

“Stella, şaka yapıyorum,” diye sözümü kesti ve elimi tutarken bir kahkaha attı. “Yemin ederim öyle bir şey yok. Normalde ne giyiyorsan onu giy. Zaten her zaman harika görünüyorsun.”

Kaşlarımı çattım ama iltifatı içimi ısıtmıştı. “Lütfen siktirip gidin, Majesteleri.”

“Saygılı olduğun sürece küfredebilirsin.” Elini geri çekip ayağa kalkmadan önce sırtıttı. “Hadi gidip hazırlan. Bir şeye ihtiyacın var mı?”

Kahvaltı ettiğimiz yarım saat içinde bana bu soruyu en az on kez sormuştu ve bir kez daha başımı iki yana salladım. “Ben iyiyim. İhtiyacım olabilecek her şeye ve hatta daha fazlasına sahibim.”

Ciddiydim. Dün gece yatmadan önce duş almaya gittiğimde lavabonun altında, isteyebileceğim her türde saç bakım aleti ve pahalı cilt bakım ürünlerinin olduğu âdeta tam teçhizatlı bir eczane bulmuştum. Çantamdan kendi ipek yastık kılıflarımı bile çıkarmama gerek kalmamıştı çünkü zaten yatağın üzerinde vardı. Benimkiler mi diye iki kez bakmış ve biri bavullarımı mı açtı diye görmek için kontrol etmiştim ama hayır. Ev sahibim büyük bir nezaketle bana kendi evimdekilerle aynı eşyaları sunmuştu.

“Sadece burada rahat et istiyorum,” dedi. “Burası senin de evin.”

O kadar içtendi ki bu konuda ciddi olduğundan hiç şüphem yoktu. Uzun zamandır bir erkekten görmediğim her şekilde bana göz kulak oluyordu.

Taburemden kalktım. “Yirmi dakikaya hazırım.”

“Acele etme. Gece kıyafeti seçmen gerektiğinin farkındayım.”

Esprisi berbat olabilirdi ama yine de mutfaktan çıkarken kıkırdadım. Bu zengin beyaz adam mizahına gönülsüzce minnettardım. Bugünü göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Yaklaşık yarım saat sonra şchirden çok kırsala yakışacak kutu gibi bir SUV'un yolcu koltuğundaydım. Kırsala gittiğimizi düşünürsek sanırım bu mükemmel bir seçimdi.

Sokaklar dar ve araba genişti ama ana caddeye kolayca inmiştik. Yanlarından geçerken dükkânları, restoranları ve insanları izliyor, mümkün olduğunca çoğunu hafızama kazımaya çalışıyordum. Thomas'ın bana sürekli söylediği gibi burası artık benim evimdi ve ben de yuvamı öğrenmek ve evimde gibi hissetmek için elimden geleni yapacaktım.

Otoyolda birkaç dakika boyunca bakacak pek bir şey olmadan bekle-dikten sonra sessizlik garip gelmeye başladı. Thomas da bunu hissediyor olmalıydı ki, "İstersen biraz müzik açabilirsin," dedi.

Bu yolculuğu konuşmak için kullanacağımızı söylemiştik ama önce buzları eritecek bir şeye ihtiyacımız vardı. Radyonun düğmesine bastım. Zaten çalmakta olan radyonun sesi hoparlörlerden yükseldi. Neyse ki en iyi pop şarkılarından birini çalan bir kanala ayarlanmıştı ve sunucu konuşmayı bitirdiği anda en sevdiğim şarkılardan biri çalmaya başladı. Bu bir alamet olmalıydı, iyi şeylerin habercisi. Ya da en azından ben öyle algılamıştım çünkü ailesiyle tanışma fikri beni çok germişti ve sinirlerimi yatıştıracak bir şeyler arıyordum.

Daha iki nota mırıldanmıştım ki Thomas homurdandı.

"Ed Sheeran'a *dayanamıyorum*," diye yakındı ve direksiyondaki elini çekip orta konsoldan telefonunu aldı. Telefonu yavaşça kucağıma attı. "Çalma listelerimden birini açsana. Şifrem yedi sıfır dört beş."

Ed Sheeran itirafı başka zaman ele almamız gereken bir konuydu çünkü şifresini bu kadar kolay vermesi beni çok şaşırtmıştı. Bu bir güven işaretiydi. Ya da adamın saklayacak bir şeyi yoktu.

Şifreyi girdim ve ekran kilidi açıldı. Müzik uygulamasına dokunurken, "Bu sayıların özel bir anlamı var mı?" diye sordum.

Thomas tereddüt etti, elleri sanki bana itiraf etmekle etmemek arasında gidip geliyormuş gibi direksiyonda gezindi. "Yarış numaram yetmiş," dedi sonunda. "Ve... Zaid Yousef'in ki kırk beş."

Başımı hızla kaldırdım, gözlerim heyecanla fal taşı gibi açılmıştı. "Aman Tanrım," dedim, boynundan yukarı doğru yayılan kızarıklığı görünce gülerek. "Sen onun *hayranısın*?"

“Beni suçlayabilir misin?” diye tersledi ama inkâr etmeyişiine saygı duymak zorundaydım. “Adam bir efsane. F1 benim için bir hayalken bile o şampiyonluklar kazanıyordu. Ayrıca bu, ergenliğimden beri kullandığım bir şifre ve başka bir şeyi ezberlemeye üşeniyorum.”

“Çok tatlısın,” diye mırıldandım ve telefonuna bakmadan önce yanaklarının kızarmasını izledim. Ama çalma listelerinde gezinirken neşem şaşkınlığa dönüşmüştü. “Bu kendi hesabın mı?”

Bana attığı bakışı görmekten çok hissedebiliyordum. “Evet, neden?”

“Çünkü müzik zevkin tamamen afrobeat ve hip hop.”

Kafamı tekrar kaldırdığımda omuz silkti. “Evet, severim.”

Benim saf İngiliz gülümüş kim kaçırmış ve onun yerine... Bu adamı koymuştu?

“Çocukken birçok Batı Afrikalı arkadaşım vardı,” diye açıklarken yapabildiğim tek şey ona şaşkın gözlerle bakmak oldu. “Onların müzik zevki bana da bulaştı.”

Bu bir şekilde, onun hakkında çok şey açıklasa da ben yine de çok şaşkındım. “Hâlâ onlarla arkadaş mısın?”

Başını aşağı yukarı doğru salladı. “İlkokuldan beri. Kesinlikle bir noktada Joshua ve Amara ile tanışacaksın. Ha, bir de haberin olsun Amara sana âşık.”

Sanırım beni arkadaşlarıyla tanıştırmak istemesi iyiye işaretti ancak hayatlarımız çok fazla iç içe geçerse kendimizi kurtarmamızın zor olacağından endişeleniyordum. Bu sahtekârlığa başlayalı henüz üç hafta bile olmamıştı, Tanrım, daha aralık ayında bile değildik. Bırakın bir yılı acaba üç ay sonra işler ne durumda olacaktı?

Öte yandan, Étienne ile beş yıl geçirmiştik ve gerçekten paylaştığımız tek şey, mal varlığımız ve ortak banka hesabımızdı. Neredeyse hiç ortak arkadaşımız yoktu. Onun arkadaşları onun, benimkiler de benimdi; onun tüm ailesi Fransa'daydı ve Amerika'ya gelip bizi ziyaret etmekle hiç ilgilenmiyorlardı. Ayrılığımıza gelince bizimki çok netti tabii benim duygusal karmaşalarım hariç.

Bu yüzden belki mesafeyi korumak için sormamalıydım ama yine de sordum. “Bana arkadaşlarından biraz daha bahsetsene? Özellikle Amara'dan. Tam benim tarzımda bir kadına benziyor.”

İki saat sonra, kocamı biraz daha iyi tanıdığımı için ailesiyle muhtemelen hiçbir şeyi mahvetmeyeceğimi bilmenin rahatlığını yaşıyordum. Ayrıca, tam anlamıyla ıssız bir yerin ortasındaydık.

Atlar ve arabalar için tasarlanmış gibi görünen ve kesinlikle modern SUV'lar için olmayan bir yoldaydık. Solumda koyunlar, sağında bir çeşit tahıl tarlaları vardı. Ve ben, şehirli bir kız olarak kendi alanımın çok dışındaydım, özellikle de dar bir sokağa sapıp gerçek bir malikâneye doğru ilerlerken.

Thomas, dekoratif bir çeşmenin etrafından dolaşan yola sapıp güzel bir taş evin önünde durdu. *Downton Abbey* kadar büyük değildi ama sahip olduğum herhangi bir evden kesinlikle daha büyüktü ve etrafı morsalkımlar ile koyu yeşil sarmaşıklarla kaplıydı. İki sıra hâlindeki personelin uzun ahşap kapılardan fırlayacağını sanmıştım ama içeriye kendi kendimize girecekmişiz gibi görünüyordu.

Dışarıdan bile binada antika bir ihtişam olduğu görülüyordu. Thomas'ı ön salona kadar takip ederken duvarlardaki goblenleri ve el oyması mobilyaları görünce ağzım açık bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Ben zengin bir kadındım, mütevazı olmaya gerek yoktu. Ama bu? Bu *varlıklı* olmaktı.

“İyi misin?” diye sordu Thomas ve ağzımı hemen kapattım. Gerçi şaşkınlıktan ağzımın bir karış açık kaldığını gördüğünden emindim.

“Evet,” dedim güçlkle. “Harika. Çok harika.”

Kıkırdadı ve valizimi aldı. Ben de dönüp yüksek tavanlara ve açıkta kalan ahşap kirişlere baktım. “Bu çok fazla, biliyorum. Ama inan bana, evin en az modern odası burası. Ve sen sormadan söyleyeyim *evet*, akan bir suyumuz var. Hatta arka bahçede bir havuz bile var. Buraya gelmişken yüzmek istersen ısıtılmalı havuz olduğunu da bilmeni isterim.”

Yanıma mayo almayı düşünmemiştim ama şimdi Thomas'ın binici pantolonu ve gece elbiseleri konusunda şaka yapmadığını düşünmeye başlıyordum.

Ben her şeye hayranlıkla bakarken o, kemerli kapılardan birine doğru yürüdü ve evde kimse var mı diye seslendi. Birkaç saniye beledikten sonra cevap gelmeyince iç çekip çantalarımızı yere bıraktı.

“Görünüşe bakılırsa henüz kimse gelmemiş.” Bileğindeki pahalı saate baktıktan sonra kaşlarını kaldırarak, “Bu arada bir tur atmak ister misin?” diye sordu.

Elbette isterdim çünkü başka ne zaman on altıncı yüzyıl bir İngiliz malikânesinde dolaşacaktım ki? “Kesinlikle. Ama önce, beni akan su olduğunu iddia ettiğin o tuvaletlerden birine götürebilir misin?”

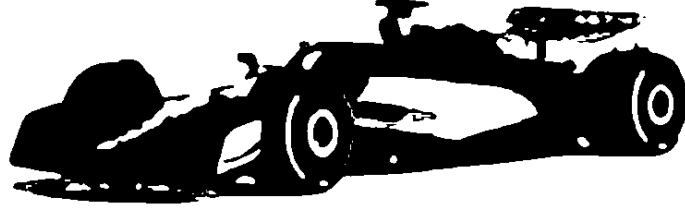
Thomas güldü ve tam ilerideki kemeri işaret etti. “Şu koridordan aşağı in ve sağa dön. Soldaki ilk kapı.”

Teşekkür edip kahvaltıda bana ikram ettiği tüm içecekler yüzünden dolan mesanemi boşaltmak için aceleyle yanından ayrıldım. Neyse ki verdiği talimatlar kolaydı ve birkaç dakika sonra rahatlamış bir şekilde, başka kimse gelmeden önce turumuza başlamak için sabırsızlanarak tuvaletten çıktım. Arabada sohbetimiz akıcıydı ancak çoğunlukla bana arkadaşlarından ve evin tarihinden bahsetmesiyle geçmişti ve devam etmek hoşuma giderdi.

“Umarım hayatının turunu yapmaya hazırsındır,” dedim ön salona çıkan köşeyi dönerken.

Ve sonra doğrudan Figgy’yle burun buruna geldim.

BÖLÜM 18

Thomas

Görünüşe göre ailem henüz burada değildi ama Felicity Anne Peregrine gelmişti.

Nereden çıkmıştı ki? Aniden karşıma çıkınca şaşırdığım için ona kekelcyerek merhaba derken Stella köşeyi dönüp geri geldi. Figgy'ye çarpmamak için durdu, sonra hızlıca yarım adım geri çekildi.

“Aman Tanrım, özür dilerim!” dedi. “Son zamanlarda herkesi ezip geçiyorum.”

Neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama soracak vakit de yoktu çünkü karım ile neredeyse hayatım boyunca evlenmem beklenen kadın şu anda karşı karşıyaydı ve birbirlerinden bu kadar farklı olamazlardı.

Koyu tenli ve uzun bacaklı Stella, belinde kuşağı olan kaşmir bir elbise ve tehlikeli stilettolar giymişti. İnce yapılı, sarı saçlı ve minyon olan Figgy ise kot pantolon, çizme ve Barbour ceket giyiyordu. Ama farklı olan sadece görünüşleri değildi. Karım ciddi ve keskin hatlıydı, ışıldayan gözlere ve muzip bir mizah anlayışına sahipti. Ve istenmeyen bir hayranıma dönüşen eski dostum... Bunların hiçbirine sahip değildi. Doğuştan her şeyi elde etmiş ve daha fazlası için asla çabalamamıştı, statüsünden memnun, iyi bir evlilik yapıp neslini devam ettirerek

kendisi için çizilen yolda ilerlediği sürece bunun asla sorgulanmayacağını bilen bir kadının yumuşaklığına sahipti.

Ama karşısına Stella gibi bir meydan okuma çıkmıştı ve bunun Figgy'nin içinden ne çıkaracağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Mideme bir şey oturmuştu sanki. İlk karşılaşmalarının bu şekilde olacağını hayal *etmemiştim*. Stella'yı hazırlamak ve belki de Figgy'ye bir kez daha asla birlikte olmayacağımızı açıklamak için daha fazla zamanımız olur diye ummuştum. İkisinin de hiçbir hazırlık yapmadan arenaya atılmasını istemiyordum. Ama işte buradaydık.

“Bir şeyim yok, endişelenme,” dedi Figgy hafif ve lirik bir kahkaha atarak. Stella'nın gürleyen kahkahasının tam tersiydi. “En azından hepimiz hâlâ ayaktaız.”

Ama ben uzun süre ayakta kalamayabilirdim.

Figgy yanıma geçti, bana o kadar yakın duruyordu ki Stella'ya uzanmak için elini kaldırırken kolu koluma değdi. “Seni burada görmek çok güzel,” dedi. Bu sıcak bir karşılamaydı, sanki malikânenin hanımı olarak bir konuğu karşılıyormuş gibi davranıyordu. “Thomas'ın karısını eve getirmesinin vakti gelmişti. Ben Figgy, eski bir aile dostu.”

Aramızda olanı ya da daha doğrusu olmayanı bu şekilde açıklaması hoşuma gitmişti. Kadın çok incelikliydi, bunu kabul etmeliydim. Stella deneyimli bir iş kadınıydı, bu yüzden Figgy'ye gülümsemesi ve onunla tokalaşma şekli son derece nazik, hatta düpedüz dostaneydi.

“Seninle tanıştığıma çok sevindim. Thomas bana hakkında çok şey anlattı.”

“Umarım hepsi iyi şeylerdir,” diye cıvıladı Figgy, Stella'nın elini bırakıp kolunu benimkine dolarken. Ona bakmaya cesaret ettiğimde bana gülümsüyordu. “Ne yazık ki tüm sırlarımı ve utanç verici hikâyelerimi bilir. Sanırım birlikte büyüyünce böyle oluyor.”

Figgy'nin sahiplenici tavrına şaşırmamalıydım ama bu kadar çabuk abartacağını düşünmemiştim. Neyse ki Stella, bana koala gibi yapışan ve ikimize de sevgiyle gülümseyen bu kadından rahatsız olmamıştı.

“Bu adam hakkında senin de çok güzel hikâyelerin olduğuna eminim,” dedi Stella sanki çoktan iyi dost olmuşlar gibi haylaz haylaz gülümsedi. “Belki bir mimoza eşliğinde oturup sohbet edebiliriz?”

Onun hakkındaki *tüm* kirli bilgilere ihtiyacım olacak ve sen en iyi kaynaksın.”

Dikkatim kadınlar arasında gidip gelirken Figgy’nin yüzünde bir anlığına beliren şaşkınlığın ardından neşeli bir ifade takınmasını kaçırmadım. Stella’nın teklifi belli ki onu çok şaşırmıştı. Böylesine nazik bir teklif beklemiyormuş gibiydi.

“Ah, çok isterim,” dedi Figgy ancak ben bir *amanın* geleceğini hissedebiliyordum. “Ama sadece eşyalarımı bırakmak için uğramıştım. Aslında şehirdeki *en iyi* esteticisyene yüz bakımı yaptırmaya gidiyorum. Eğer istersen kesinlikle sana da bir randevu alabilirim. Bu uzun mesafeli uçuş seni mahvetmiş.”

Bu sinsi hamlesi gözlerimin fal taşı gibi açılmasına neden olmuştu. Stella ona karşılık verebilirdi ama Figgy bunu öyle bir şekilde ifade etmişti ki emin olamadım. “Kişisel bakım günü işime yarar. Thomas son zamanlarda sürekli bana dünyayı gezdirdiği için kendime çok vakit ayıramadım.” Sonra bana göz kırptı. Ah, bu cevapla üstünlüğü el geçirdiği aşikârdı. “Ama şikâyet edemem.”

Figgy’nin ifadesi bu sefer öfkeyle titreşti ama sonra gülmeye başladı. Hakkını yemeyeyim, yapmacık bile gelmiyordu. “Eminim öyledir.” Bunun üzerine benden ayrılıp saçlarını omzunun üzerinden geriye attı ve küçük parmağını bay bay der gibi bize hafifçe salladı. “Görüşürüz!”

Stella karşılık verdi ama ben onun kapıya doğru yürüyüşünü izlemekten başka bir şey yapamadım.

“Ah, çok *eğlenceli* biri,” dedi Stella Figgy gidince neşeyle. “Benden nefret ettiğini söyleyecek kadar ileri gitmeyeceğim ama arkadaş olmayacağımız kesin.”

Kendime gelmem birkaç saniye daha aldı ve Stella’yı tamamen kendi başına bıraktığımı fark edince irkildim. “Çok üzgünüm. Burada olacağını bilmiyordum. Bana kimse söylemedi.”

Stella özrümü elini sallayarak geçiştirdi. “Sorun değil. Ailenden önce onunla tanışmayı beklemiyordum ama sonunda olacağını biliyordum. Dediğim gibi aradan çıkarmak en iyisi.”

“Benden daha güçlüsün.” Yüzünde herhangi bir sıkıntı veya rahatsızlık belirtisi aradım. Hiçbir şey bulamadım ama bu hissetmediği an-

lamına gelmiyordu. “Ama iyi olduğundan emin misin? Son yirmi dört saatte başına çok şey geldi ve daha fazlası da gelecek.”

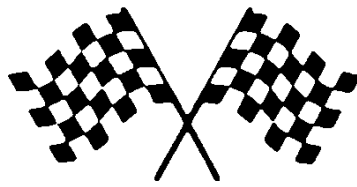
“Thomas.” Bakışlarımı yakalayınca gözlerine bakmaya devam etmek zorunda kaldım. “İyiyim. Bir mola vermem gerekirse söylerim, tamam mı?”

“Tamam.” Bu, ona ara sıra nasıl olduğunu sormamı engelleme-yecekti ama şimdilik razı olacaktım. “Peki, Figgy’yi kandırıp gerçek olduğumuzu düşünmesini sağlayabilecek miyiz sence?”

“Ah, tatlım, şimdiden savunmaya geçti bile.” Stella sırtı ve yanağımı okşadı. “Bu iyi bir başlangıç ama seni kolay kolay bırakacağını sanmıyorum.”

Bunun böyle olacağını biliyordum ama Stella’nın olaylara farklı bakmasını umuyordum. İçimden Figgy’yi beni bırakma zamanının geldiğine ikna etmenin yollarını düşündüm. Çünkü eğer ikna edemezsek bunların hepsi boşa gidecekti.

Stella sanki kafamın içinde kaybolduğumu anlamış gibi elimi tutup beni kemerli geçitlerden birine doğru çekti. “Artık yalnız olduğumuza göre... Bana söz verdiğin o tur ne olacak? Milyonda bir yüzdelerde olan insanların nasıl yaşadığını görmeyi çok isterim.”

Stella’yı nefes nefese bırakan ve fitness rutinine daha fazla kardiyo eklemeye yemin ettiren bir tura çıkardıktan sonra yerleşip dinlenmek için ayrı yatak odalarımıza çekildik.

Ona aynı odayı paylaşmak zorunda kalmayacağımızı söylediğimde rahatlamıştı ve iki nedenden dolayı kimse ayrı kalmamız konusunda yay-gara koparmayacaktı. Birincisi, nezaket kuralları gereği ailem evliliğimizi resmen onaylayana kadar kendi yatak odalarımız olmalıydı. İkincisi, bu ailedeki neredeyse her çift eşlerine tahammül edemediği için ayrı uyurdu.

Ne yazık ki Stella ve ben koridorun zıt tarafındaydık çünkü Figgy çoktan benimkinin yanında olan her zamanki odasını kapmıştı.

“Bir şeye ihtiyacın var mı?” diye sordum ayrılmadan önce iki kez. Aslında onunla daha fazla zaman geçirmek içindi.

“Ben *iyiyim*,” dedi. “Ve şimdiye kadar yaptığın her şey için teşekkür ederim. Evini en sevdiğim şeylerle doldurduğuna inanamıyorum.”

Ona bunun bir sorun olmadığını söyledim çünkü değildi. Tek gereken çalışanlarına birkaç telefon açmak ve sonra kendiminkilere gerekeni iletmekti. Ama aslında, *Neden yapmayayım ki?* demek istiyordum. Bu iyi bir ev sahibinin uyması gereken bir görgü kuralıydı. *Bu ders için teşekkür ederim anne.* Ayrıca bunu onun için yapmaktan hoşlanmam o kadar kötü müydü? Fark ettiği her ayrıntıda yüzünün aydınlanmasını izlemekten hoşlanmam yanlış mıydı? Sadece bu bile ona her şeyi vermek istememe neden oluyordu.

Ayrı kaldığımız birkaç saat içinde, benimle İngiltere’deyken onu mutlu etmek için yapabileceğim daha fazla şeyi düşünmekle meşguldüm. Şu âna kadarki liste, telefonumun notlar uygulamasına gelişigüzel yazılmış durumdaydı ve *Londra’da Stella Margaux Pastanesi açmak için uygun bir dükkân bulabilecek bir emlakçı tutmak ve evi badem unu ile doldurmak* gibi şeylerden oluşuyordu. Bu üzerinde çalışılmaya devam eden bir süreçti.

Tam başka bir fikir yazmak üzereyken Geneva’dan bir mesaj geldi. Bana kendisinin ve ailenin geri kalanının akşam yemeğine yetişeceğini bildiren kısa bir mesajdı ve ardından bir mesaj daha göndermişti.

Geneva: Ve bütün aileyi kastediyorum. Edith tüm çocuklarını getiriyor ve Andrew da hamile karısını. Eğer burada doğuracak olursa ben GİDERİM.

O hâlde Stella’yı uyarma vaktiydi. Zavalıcık bu gece herkesle yüzleşmek zorunda kalacaktı ve buna hazır olması için dua etmeliydim. İkimizin de hazır olması için.

Kapalı olan kapısını çaldığımda içeri girmem için seslendi ama içeri bir adım attıktan sonra durdum.

Yatağın üzerinde sadece kıçının cömert kıvrımını zar zor geçen bir havluya sarılı bir hâlde yüzüstü yatıyordu. Uzun bacakları parlıyor ve ışıltıyordu, dizlerini bükmüş ve bileklerini üst üste atmıştı, ayakları havadaydı. Dizüstü bilgisayarını önünde açık duruyordu, ekranda yarı yazılmış bir e-posta vardı ama yazdıklarıyla kesinlikle ilgilenmiyordum.

Lanet olsun, bu kadın günahtan bile daha seksiydi. Ve bir şekilde ellerimi ondan uzak tutmamı bekliyordu.

“Özür dilerim,” dedi mahcup bir şekilde. Bakışlarımı bacaklarından kaldırıp çarpık gülümsemesine çevirdim. “Hafta sonu izinli olacağımı söylediğimi biliyorum ama sanırım yanlışlıkla e-posta kutumun derinliklerine daldım. Yine de o harika küvette banyo yaptım. Dayanamadım.”

Ağzım o kadar kurumuştur ki neredeyse kelimeler boğazımda takılı kalmıştı ama bir şekilde, “Sadece ailemin yolda olduğunu söylemek istedim. Birlikte akşam yemeği yiyeceğiz,” dedim.

Bunun üzerine, gülümsemesi acı dolu bir hâl aldı ve doğrulurken dizüstü bilgisayarını unuttu. Bu hareketi, gözlerimi havlunun kenarından görünen kabarık göğüslerine çevirmeme neden olmuştu. Havlu kolayca açılıp aşağı kayabilir ve ben daha fazlasını görebilirdim...

“Aman Tanrım,” diye nefes verdi, beni düşünmemem gereken şeylerden çekip çıkararak. Fiziksel bir ilişki yaşamamız konusundaki tavrını fazlasıyla belli etmişti ve hatta fantezi kurmak bile sınırların ötesinde hissettiriyordu. “Sence testten başarıyla geçebilecek miyiz?”

Ben bu soruyu düşünürken o yataktan kalktı ve eşyalarını astığı gardıroba doğru yürüdü.

“Umarım.” Klasik siyah bir elbiseyi eliyle iterek geçmek üzereyken öne doğru bir adım attım ve elimi elinin üzerine koydum. “Bunu giy.”

Bana baktı, gözleri bir anlığına gözlerimle buluştu. Ne düşündüğümü anlamaması ya da üzerimden yayılan arzuyu hissetmemesi mümkün değildi. Gözlerinin üzerimde gezinme biçiminden aynısını hissettiğinden emindim.

İkimiz de hata yapamadan elini indirdi. “Kısa siyah elbise olsun o zaman.”

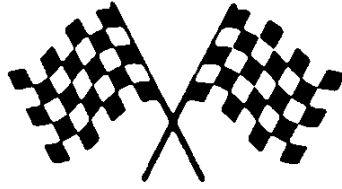
Nefes nefese söylediği bu sözler, dışarıdan soğukkanlı görünmeye çalıştığını ele veriyordu. O da benim kadar rol yapıyordu. Bu hem rahatlatıyor, hem de işkence gibi geliyordu. İkimizin de *bir şeylerin* olmasını istediğini bilmek ama buna izin vermememiz gerektiği gerçeğiyle bağdaştırmak zordu.

“Şimdi çık da giyineyim,” diye emretti beni kapıya doğru iterek.

“Hadi ama ben senin kocanım,” diye yalvardım sırtıtarak. “Fermuarı çekerken yardımımı istemiyor musun?”

“Eğer kalırsan fermuarın asla kapanmayacağından korkuyorum. Şimdi *dışarı çık.*”

Sözlerini idrak edemedi kapı yüzüme kapandı. İdrak ettiğimde haklı olabileceğini düşündüm.

“Muhteşem girişimizi duyuracak birini mi beklememiz gerekiyor yoksa içeri girebilir miyiz?”

Yemek odasına yaklaşırken Stella’nın fısıldadığı bu soru karşısında kahkahamı bastırdım. Burada işlerin nasıl yürüdüğüne dair bu fikirleri nereden edindiğini bilmiyordum. Belki de artık Jane Austen’ı bir kenara bırakması gerekiyordu.

“Duyuruya gerek yok.” Dirseğimi ona uzattım. “Hazır mısın?”

Stella derin bir nefes verdi ve koluma girmeden önce omuzlarını birkaç kez çevirerek esnetti. Hayatının en büyük yarışmasına hazırlanan bir atlet gibiydi. Bir bakıma bunların hepsi bir oyun olduğundan, hazırlanmasını çok görmüyordum.

“Tamam, hadi yapalım şunu.”

Yaklaşırken geniş meşe kapıların diğer tarafından sesler geliyordu. Bardak şıkırtıları ve birkaç kahkaha annemin çoktan barmenlik yapmaya başladığını söylüyordu. Tek umudum, *tüm aile dramımızı misafirlerin önünde ortaya dökerek kadar sarhoş* olması yerine herkesin *mutlu* bir şekilde sarhoş olmasıydı. Bu sayamayacağım kadar çok

yaşanmıştı ve Stella'nın evliliğimizin bu kadar erken bir döneminde bununla yüzleşmesine gerek yoktu.

İçeri girdiğimizde herkes geniş odada dolanıyordu. Edith'in çocukları uzun masanın ve büfenin yanından fırlayıp koşarak geçiyor, bu sırada annem kokteyl çalkalayıcısını endişe verici bir şevkle sallıyordu. Andrew onun yanında durmuş, masada oturan hamile karısına bakarken kasvetli bir şekilde *espresso* martini yudumluyordu. Karısı da gözlerinde özlemle annemin bir içki daha doldurmasını izliyordu.

Babam, Edith'in kocasıyla sohbet ediyordu. Adam onun söylediği her şeye biraz fazla coşkulu bir şekilde başını sallıyordu. Babam önümüzdeki beş yıl içinde emekli olma planlarını açıkladığından beri sanki yalakalıkla babamı, kendisini CEO olarak atamaya ikna edebilirmiş gibi bunu yapmak alışkanlığı olmuştu. Edith ise telefonda hararetli bir konuşma yapıyor, köşede volta atıyor ve ara sıra hoşnutsuz bir şekilde el kaldırıyordu. Şüphesiz iş konuşuyordu. Babam teknik olarak hâlâ Uluslararası AP Maxwell'i yönetiyor olsa bile her şeyi ayakta tutan Edith'ti.

Girişimizi ilk fark eden Calais oldu ve Geneva'nın kaburgalarına bir dirsek attı. İkiz değillerdi ve aralarında sadece iki yaş vardı ama hepimizden daha çok birbirlerine benziyorlar ve öyle davranıyorlardı. Calais bu gece kendi tasarımlarından birini giymişti, muhtemelen son defilesinde ön sırada oturmak zorunda kaldığım yeni koleksiyondan bir şeydi. Parlak, çiçek desenli ve kışın İngiltere'de giyilecek bir şeyden çok Florida'daki bir plaja yakışır tarzda bir parçaydı. Buna karşılık Geneva'nın limon yeşili, kabarık kollu elbisesi sadeydi. Bir model olarak çok daha kötülerini giymişti ama benim standartlarıma göre hâlâ göz zevkimi bozuyordu.

"Thomas!" diye haykırdı Calais, yaklaşırken kollarını iki yana açarak. Şeytani bir ifadeyle sırıttı. "Ve Stella Margaux! Hoş geldin, hoş geldin!"

Odada, annemin arkasında yarı gizlenmiş şekilde duran son kişiyi, başını bize doğru çevirdiğinde fark ettim. Figgy'nin gözleri, göz açıp kapayıncaya kadar önce kocaman açıldı, sonra kısıldı ve ardından ifadesi masum bir meleşinkine benzer bir hâl aldı. Ona baktığımı fark

edince yüzü aydınlanmıştı. Yanlış bir fikre kapılmaması için dua ederek homurtumu yuttum.

Calais yanımıza geldi. Yanağımı biraz fazla sertçe okşadı ve ardından Stella'ya havadan bir öpücük verip kıyafet seçimine hayran kaldığını söyledi. Tam o sırada annem elinde iki *espresso* martiniyle yanımıza geldi.

“En yeni gelinim!” diye selamladı Stella'yı ve gözlerinde yaşlar olduğuna yemin edebilirdim. Gülümsemesine bakılırsa bunlar mutluluk gözyaşlarıydı. “Ah canım, sonunda seninle tanışmak çok güzel. Thomas bizi uzak tuttu ama ben seni buraya getirmek için *can atıyordum*.”

Annem bir tane bana, bir tane de Stella'ya martini uzattı ve içmemizi işaret etti. Bir yudum aldığım an bir damla kahve likörüyle karıştırılmış sek votkanın yakıcı etkisiyle irkildim. Stella daha bir yudum alamadan annem, Calais ve Geneva onu alıp götürdü. Peşinden gitmeye çalıştım ama Figgy karşıma çıktı.

“Stella eğleniyor mu?” diye sordu. “İlk içeri girdiğinde biraz korkmuş gibiydi.”

Bu o kadar büyük bir yalandı ki neredeyse kahkaha atacaktım. Kendini daha iyi hissetmek için söylüyor olmalıydı çünkü Stella başını bundan daha dik tutamazdı.

“Hem de çok,” diye cevapladım, Stella'nın iyi olduğundan emin olmak için ona doğru bir bakış atarak. Gördüğüm kadarıyla ışıldayan gözlerle kocaman gülümseyen annemi şimdiden büyülüyordu. “Yarın onu bölgede bir tura çıkaracağım, ona Cotswolds'un sunduğu her şeyi göstereceğim.”

Figgy, hakkını vermek gerek, rahat tavrını hiç bozmuyordu. “Ama bizim gizli yerlerimize götürme,” diye takıldı. “Bay Duggan'ın koyunlarıyla takılmak isteyeceğini sanmam. Bunun için biraz fazla bakımlı duruyor.”

İmasını bu kez kaçırmamıştım. Figgy'nin ergenlik çağımızda yaptığımız gibi koyun boklarının arasında dolaşıp ağaçlara tırmanarak gün batımını izlemeyi sevmesi, Stella'dan daha iyi olduğu anlamına gelmezdi, sadece farklı insanlar oldukları anlamına gelirdi.

Figgy her zaman biraz ısrarcıydı ama bu sinsi yorumları yeniydi. Bu, onu seçip seçmeyeceğimi görmek için son çaresi miydi? Çünkü eğer öyleyse, sefil bir şekilde başarısız oluyordu.

Ne kadar alçalmış olursa olsun, kabalaşmak istemiyordum. “Sana söz onlar sadece bizim kalacak.”

Maskesi sonunda düştü ve altında yatan kaygısını ele verdi. “Gerçekten mi?” diye üsteledi. “Çünkü benden sürekli kaçtığın için hâlâ arkadaş olup olmadığımızı merak ediyordum.”

Biraz yumuşadım. “Elbette arkadaşız, Fig.” Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyorduk ve o romantik bir ilişki için can atıyor gibi görünse de kurduğumuz dostluğumuzu tamamen çöpe atmak istemiyordum. “Ama biz hep böyle kalacağız, tamam mı? Bunu anlamanı istiyorum.”

“Thomas,” diye yalvardı kolumu tutarak. “Hadi ama. Herkes bu evliliğin gerçek olmadığını biliyor. O sadece Las Vegas’ta sarhoşken evlendiğin bir kadın ve şimdi bunu örtbas etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorsun.” Kolumu daha da sıktı, tırnakları tenime batıyordu. “Bana yalan söylemek zorunda değilsin.”

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki odadaki herkesin duyduğuna yemin edebilirdim. Birçok kişinin böyle düşündüğünü biliyordum ama şimdiye kadar kimse beni bu kadar açıkça uyarmamıştı. Figgy’nin şüphe duyması mantıklıydı ama bunu asla yutmamıştı.

Yüzünden okunan umut midemi bulandırıyor. Gerçekten hâlâ bir şansı olduğunu düşünüyor. Tek yapması gerekenin Stella’yı aradan çıkarmak olduğunu ve sonra birlikte kaçıp gideceğimizi düşünüyor. Bunun asla olmayacağını kafasına nasıl sokacağımı bilmiyordum.

“Sana yalan söylesem bile,” diye homurdandım kolumu elinden kurtarıırken, “bu evli olduğum ve hakaret etmeye son derece kararlı görüldüğün kadına ettiğim yemine saygı duyduğum gerçeğini değiştirmez. O benim *karım* Figgy, sen istesen de istemesen de.”

Dudakları şaşkınlıkla aralandı, eli yana düştü ve korkunç bir an için ağlayacağını sandım. Ama sonra gözlerini kıstı ve “Ailene bunun sahte bir evlilik olduğunu söyleyeceğim. Bilseler ne düşünürlerdi acaba?” dedi.

Bu soruyla aslında benimle alay ediyordu. *Ne düşünüürlerdi?* Gözlerim birlikte gülen Stella ve anneme kaydı. Calais ve Geneva birbirlerine, *ah, onu sevdi* bakışı attı. Şeytan Edith bile Stella'yı göz ucuyla merakla izliyordu. Ailemin bu evliliğin nasıl gerçekleştiğiyle ilgili endişeleri olsa da ona çoktan kucak açmışlardı.

Ayrıca bizimki gibi bir dünyada, itibar gerçeklerden daha önemliydi. Stella ve ben, birlikte olduğumuzu dünyaya ilan ettiğimize göre artık geri adım atamazdık. Ve Maxwell-Brown soyadına fayda sağladığı sürece, ailemin karımı sevseler de sevmeseler de yalanın arkasında duracağını biliyordum.

“Ne istiyorsan onu yap,” diye çıkıştım, biraz fazla yüksek sesle. “Eşyalarını benim yanımdaki odadan çıkarır mısın?” Bu soru gözleri üzerimize çekmişti ama umursamadım. Bu küçük tehditleri yüzünden içten içe öfkeyle yanıyordum. “Stella’nın bana daha yakın olmasını tercih ederim.”

Cevap veremedi Andrew seslendi, “Bekle, sen ve karın aynı odada değil misiniz?” Ona baktığımda o da gözlerini kısarak bana baktı. “Neden?”

Zaten çok öfkeliydim ama sorgulanınca yüzüm daha da kızardı. “Bu lanet evde herkese ikişer tane düşecek kadar çok yatak odası var,” diye homurdandım. “Kendi alanımızın olması çok mu yanlış?”

Alaycı bir şekilde sırtıttı ve hatta küçük kız kardeşlerim bile kıs kıs güldü ama annem ya da babam Stella’dan hoşlanmadıklarına otomatikman karar vermiş olsalardı evin tamamen zıt taraflarında olurduk.

“Siz yeni evlisiniz Thomas,” diye bağırdı, *espresso* martinisinin tortusunu savururken. “Sevişmek için birbirinizin odasına her halükârda gizlice gireceksiniz.”

“Andrew!” diye azarladı annem koluna vurmak için dönerek. Sonra bana bezgin ama özür diler gibi bir bakış attı. Ardından Stella’ya döndü. “En büyük oğlumun davranışları için çok üzgünüm ama eşyalarını Thomas’ın odasına taşıyız. Ayı yatmanıza gerek yok.” Kapıda oyalanan görevliye parmaklarını şıklattı ve kadın başını sallayıp aceleyle gitti.

Annem barmenlik yapmaya geri döndüğünde odanın iki zıt ucunda duran Stella ile göz göze geldik, yüzünde benimkiyle aynı ifade vardı.

Eyvah.

Görünüşe göre bu gece karımla yatacaktım.

BÖLÜM 19

Stella

“Pekâlâ... Sanırım artık oda arkadaşınız.”

Thomas'ın yatak odasının köşesindeki çantalarımı baktım. Akşam yemeği bittiğinden beri ona bakmaya çok korkuyordum çünkü yüz ifadesinin ne olacağını bilmiyordum. Benimle aynı alanı paylaşmak zorunda kalmaktan rahatsızlık mı duyuyordu? Aynı yatakta yatma fikriyle arzu mu doluydu? Tiksinti olmamasını umdum ama ihtimalleri de göz ardı edemezdim.

“Sanırım öyle,” dediğinde nihayet gözlerimi ona çevirdim.

İfadesinde, düşündüğüm şeylerin hiçbirini bulamamıştım. Bunun yerine yüzünde, sanki en başından beri böyle olacağını tahmin etmeliymişiz ve o da buna hiç kızmamış gibi bilgiç bir gülümseme vardı.

Bence bu düşündüklerimin en kötüsü olabilirdi. Çünkü bununla... *Bununla* nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

“Sence akşam yemeği nasıl geçti?” diye sordu, kapıyı arkamızdan kapatıp şifonyere doğru yürürken.

Aileden biri duymasın diye yukarı, yani yatak odasına, *yatak odamıza* çıkarken konuşmamıştık ve sanırım bu yüzden geceyi değerlendirme vakti gelmişti. Ancak hayatım, işlerim ve evliliğim hakkında sa-

atlerce soru bombardımanına tutulmanın dışında bence akşam yemeği çok rahat geçmişti.

Yorucuydu ama şov yapmakta harikaydım. Süper gücüm herkesle konuşabilmek, onlara odada dikkatimi vermeye değer tek kişilermiş gibi hissettirebilmektir. En somurtkan insanlarla bile şakalaşabilir ve empati kurabilirdim ki bu durumda en somurtkan insan diyebileceğim kişi gri elbisesi ve sıkı atkuyruğuyla, *Hayatında hiç eğlendi mi acaba*, diye merak etmeme neden olan Edith'ti. Ama makaron imparatorluğumu nasıl kurduğumu anlatmam istendiğinde, sanki bunu başardığım için benimle gurur duyuyormuş gibi gülümsemişti.

Calais ve Geneva kolay fethedilen kişilerdi çünkü moda ortak noktamızdı. Thomas'ın annesi Iris ise neredeyse tüm akşam yemeği boyunca elimi tutmuş ve içkim azaldığında bana daha fazlasını hazırlamıştı. Sanırım Thomas'ın bu huyunu kimden aldığını artık biliyordum.

Andrew ile Thomas'ın babasını yanıma çekmek daha zor olmuştu. Babası geçen yıl şirketimin kâr marjından üstünkörü bahsettiğimde ikna olmuş gibi görünüyordu. Ama Andrew... Onu bilmiyordum. Zira kendisinde hoşuma gitmeyen bir şey vardı. Ayrıca Thomas'a her baktığında ortama öfke yaydığına yemin edebilirdim.

Ve bir de Figgy ve kocamın dikkatini çekmek için verdiği sürekli mücadele vardı. Eğer erkeğimi çalmaya çalıştığını bilmesem, sohbette yaptığı müdahaleleri ve uzun, hikâyeleşmiş dostlukları hakkındaki anılarını eğlenceli bulabilirdim.

Erkeğimi. Aman Tanrım. Bu— Hayır, böyle dememeliydim... Teknik olarak doğru olsa da Thomas'ı bu şekilde düşünmemeliydim.

“Gerçekten iyi gitti,” diye cevap verdim, bu düşüncüyü zihnimden uzaklaştırmaya çalışarak. “Annen bana âşık oldu. Edith bile sonunda bana ısındı.”

Gerçi bunun Iris'in yaptığı on bin *espresso* martiniyle bir ilgisi olabiliirdi. Bu kadar içki herkesi arkadaş canlısı yapardı. Ben de sonunda gevşeyecek ve biraz başım dönecek kadar içmiştim ama sarhoş olmamıştım. Thomas'la en son sarhoş olduğumuzda aramızda geçenleri düşünürsek bunu yapmamam muhtemelen iyi olmuştu.

“Edith’in gülümsediğini gördüm.” Thomas kol düğmelerini çıkarıp dikkatlice şifonyerin üzerine koydu. “Bunu yapabildiğini hiç görmediğim için şok oldum.”

Valizlerime doğru ilerlerken ona şakacı bir şekilde gözlerimi devirdim. “O kadar da kötü değil. Korkunç evet ama o kesinlikle kurnaz bir iş kadını.”

“Tam da bu yüzden aile şirketini devralma yolunda ilerliyor. Babam önümüzdeki birkaç yıl içinde emekli olmayı planlıyor, o yüzden Edith buna hazırlanıyor.”

Etkileyiciydi ama bu gece gördüklerimden sonra beklenmedik bir şey değildi. Andrew çoğunlukla arkasına yaslanıp somurturken Edith dört çocuğu idare etmiş, en az altı iş görüşmesi yapmış ve babası cevap vermekte tereddüt ettiğinde tüm boşlukları doldurmuştu.

“Aferin ona,” diye takdir ettim gece bakım ürünlerimi çantamdan almak için diz çökerken. “Bu iş için mükemmel kişi gibi görünüyor.”

Ayağa kalkmadan önce Thomas’a bir göz attım ve beni karşılayan manzarayı görünce az kalsın kucağımdaki losyonları yere düşürecektim. Beyaz gömleğinin düğmeleri karnına kadar açıktı, lacivert pantolonunun geri kalanını çıkarmak için durakladı ve işini bitirmeden önce belirgin karın kaslarını ve V şeklinde inen adonis kaslarını rahatça görmemi sağladı. Ve bu... Gerçekten muhteşem bir manzaraydı.

Birlikte aynı odada kalmanın nasıl olacağını, hatta aynı yatakta (çok şükür ki kocamandı) uyumayı bile konuşmuştuk ama Thomas belli ki birbirimizin önünde soyunmamızın yasak olmadığını düşünüyordu. Ayağa kalkarken gömleğini çıkarıp dikkatlice askıya asarken ben de bu kez kaslı sırtına baktım.

İtiraf etmeliyim ki kocam çok çekiciydi. Hele özelde birbirimize dokunmayacağımıza dair verdiğimiz sözü düşününce korkunç derecede çekiciydi. Ben tamamen ayıkken ve o tamamen giyinikken bu o kadar zor bir iş değildi ama şimdi ikisi de olmadığı için içim arzuyla dolup taşıyor ve bu gece bir kuralı çiğnemekten *çok* korkuyordum.

Kendimi toparlayıp Thomas’a, yatmaya hazırlanmak için banyoya gittiğimi mırıldandım.

“Ah, ben de gelip dişlerimi fırçalayayım,” dedi beyaz fayanslı alana kadar beni takip ederek.

Ya aptalın tekiydi ya da o güzel kaslarını sergileyerek beni kışkırtmaya çalışıyordu. Ama çift lavaboya doğru yaklaşırken onu durdurmadım. O sola, ben sağa yerleştik. Beni zaten akşamdan kalma ve yarı ölü hâlde görmüştü, bu yüzden karşısında makyajımı çıkarmakta bir sakınca görmüyordum ama sessizce yan yana dikilmek dayanabileceğimden fazlaydı.

“Hey, akşam yemeğinden önce Figgy ile ne konuşuyordunuz?” diye sordum tuvalet çantasında diş fırçasını ararken. “Yani sormamda bir sakınca yoksa. Konuşmanız biraz... Hararetli görünüyordu da.”

İç çekti ve bir an için durup aynadaki bakışlarımla buluştu. “Şey, evliliğimizin gerçek olduğuna inandığı konusunda tamamen yanılmışım.”

Kanım donmuştu. Thomas’ın evli kalmak istemesinin tek sebebi onu başından atmaktı, eğer bu işe yaramadıysa artık ne anlamı vardı ki? Figgy beni bir tehdit olarak görmezse zorlamaya devam edecekti. Yani Thomas’ın benimle olmak istemesinin tek sebebi tamamen yok olmuştu.

Ama *benim* ona hâlâ ihtiyacım vardı. Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de itibarım hâlâ tehlikedeydi ve bu kadar erken ayrılmak onu daha da kötü bir duruma sokardı. Birlikte olalı daha bir ay bile olmamıştı ve Thomas evliliği iptal etmek istediğini söyleyip dünyanın farklı köşelerine defolup gidersek geleceğim nasıl olacaktı?

“Bunu bitirmek mi istiyorsun?” diye sordum.

Thomas dehşet içinde bana bakarak gözlerini kırıştırdı. “Kesinlikle hayır,” dedi beni şaşırtan bir şiddetle.

“Hey, tamam, sadece sordum.”

“Özür dilerim, ben...” Susup dirseğime dokunmak için uzandı ve özrünü kolumu hafifçe sıkarak ilettili. “Figgy’nin bize şu an inanmaması, sonunda mesajı alıp devam etmeyeceği anlamına gelmez. Birlikte kalmayı istiyorum. Bunu yürütmek istiyorum.”

İlk dikkatimi çeken şey, bunların bir zamanlar Étienne’den duymak istediğim sözler olmasıydı. Hayatının en büyük hatasını yaptığını fark edip sürünerek bana geri döndüğünde söyleyeceğini düşündüğüm sözler.

Bu bağlamın tamamen farklı olduğunu anlıyordum ama yine de duymak çok cesaret vericiydi, Thomas beni istiyordu, en azından bu şekilde. Beni bir kenara itmiyordu. Beni terk etmiyordu.

“Tamam,” dedim çünkü boğazımda büyüyen yumruyu bastırabilmek için sadece bunu söyleyebilmişim.

Elini indirmesi uzun sürse de bakışlarını hemen kaçırmadı ve yüzümü inceledi. Kendimi gülümsemeye zorladığımda istediğini bulmuş olmalıydı. Ancak o zaman tekrar diş fırçasını aramaya başladı. Ben de cilt bakım rutininin ilk adımına başladım.

Daha on adımdan ikincisine bile ulaşmadan o işini bitirdi, banyodan çıkmadan önce tekrar koluma nazikçe dokundu ve bana biraz mahremiyet sağlamak için çıkarken kapıyı kapattı. Kalçamı lavaboya dayayıp kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım.

Figgy’nin doğru sebeplerle evli olduğumuza inanmaması harika değildi ama Thomas haklıydı, eğer buna devam edersek Figgy de umarım bıkip kendi yoluna devam edebilirdi. Thomas’ın annesinin de benden hoşlandığını düşünürsek babasıyla birlikte Figgy’yi artık Thomas’a doğru itmeye devam etmezlerdi. Her şey *yoluna girecekti*. Kimse kocamı çalmıyordu.

Rutinimin geri kalanını bitirip şampanya rengindeki ipek şortum ile bir atletten oluşan pijamalarımı giydim. Ama belki de bu bir hataydı çünkü yatak odasına adım atıp da ayaklarım parkeye değdiği anda titredim. İçeri ilk girdiğimde havanın bu kadar soğuk olmadığına yemin edebilirdim ama belki de bunun nedeni iki merdiven çıkmam ve içkinin beni ısıtmasıydı.

Thomas bana baktığında giyim tercihimin kesinlikle bir hata olduğunu anladım. Yatağın kenarında oturuyordu, üzerinde sadece siyah *boxer* vardı ve eğer üstsüzken bile ona karşı bir çekim hissetiysem, sadece iç çamaşırıyla... Evet, kesinlikle sorun çıkacaktı. Sorunun kendisi oydu. Neden ellerimi kendime saklamakta bu kadar zorlanmayacağım, biraz daha az çekici biriyle evlenmemiştim ki?

Gözleri yüzümden daha aşağılara kaydığında, neye baktığını tahmin etmek zor değildi. İnce kumaşın üzerinden meme uçlarımın ne kadar sertleştığını hissedebiliyordum, yüksek sesle ve gururla kendile-

rini ifşa ediyorlardı. Aslında üşüyor olmamdan kaynaklanıyordu ama aynı zamanda da—

Hayır. *Hayır*. Bunu kabul bile etmeyecektim. Bunu düşünmeyecektim. Ve bacaklarımın arasında büyüyen baskıyı kesinlikle yok sayacaktım.

Bunların *hiçbirini*, bana sanki koca bir yemekmişim gibi bakışını bile düşünmeyi reddederek yatağın diğer tarafına yürüdüm ve örtüleri açtım. Yastık kılıfları yine ipekti ama benim getirdiklerim değildi. Ya bu ailedeki herkes bunların üzerinde uyumanın faziletini biliyordu ya da bu Thomas'ın benim için yaptığı başka bir jestti. Eğer ikincisiyse, o zaman kesinlikle başım beladaydı çünkü bu tarz jestlere karşı zaafım vardı ve o bunları bana el bombası gibi fırlatmaya devam ediyordu.

Merak etsem de sormadım. Sadece yorganın altına girdim, saçlarımı ipek tokamla bağladım ve sabah güzel görünmesi için dua ettim çünkü bu adamın beni boneyle görmesine izin vermeyecektim. Evli olabilirdik ama henüz o seviyede değildik.

Yatak çok şükür ki kocamandı, iki kere dönseniz bile yataktaki diğer kişiyle temas etmediğiniz türden bir yataktı. Thomas'ın yan tarafa yattığını neredeyse hiç hissetmiyordum.

“İyi geceler,” dedim komodinin üzerindeki lambayı kapatmak için uzanırken. “Yarın Figgy ile tekrar deneriz. Belki kahvaltıda birbirimizin gözlerinin içine sevgiyle bakıp aklımıza gelebilecek en iğrenç la-kaplarla hitap edersek bize inanır.”

Thomas lambasını kapatırken güldü ve odayı karanlığa gömdü. “Fikir üretmeye başlayacağım. İyi geceler, şekerli kekim.”

“İyi geceler çöreğim.”

Kendimi gülümsemeyi bırakıp gözlerimi kapatmaya ve sırtımı ona dönmeye zorladım. Hâlâ *jet-lag*ın etkisindeydim, bu yüzden uykuya dalmak zor olmamalıydı. Ya da en azından, yavaş yavaş bir buz küpüne dönüştüğümü hissetmeseydim zor olmazdı. Cidden, biri odamızdaki kaloriferi mi kısmıştı?

Yirmi dakika titredikten sonra sonunda bıkkınlık içinde sırtüstü döndüm. Yorganı geriye itip bavulumda bir kazak almak için kalkmak üzereyken Thomas, “İyi misin?” diye sordu.

Karanlıkta gözlerimi kısıtım, onu uyandırmış olabileceğim için suçluluk duysam da yalan söyleyecek değildim. “Bu eski ev buz gibi,” dedim dişlerimi sıkarak. “Bir yerlerde daha fazla battaniye var mı?”

Yüz hatlarını tam olarak seçemiyordum ama başını iki yana salladığını görebiliyordum. “Muhtemelen burada yoktur. Sıcak basıyor, bu yüzden genellikle personelden sandıkta fazladan battaniye bulundurmalarını istemiyorum.” Sonra biraz daha alçak sesle, “Yaklaş. Seni ben ısıtırım,” dedi.

Çok kısa bir an için dediğini düşündüm hatta ona doğru biraz yaklaşmışım bile. Ama sonra durdum. “*Hayır*,” diye çıkıştım kendi iyiliğim için. “Sarılmak yok. Beş numaralı kural.”

“Sadece üç kuralımız olduğunu sanıyordum.”

“Dördüncü kural olarak flört etmemeyi eklemiştim.”

Bacaklarımdan yukarı doğru titreşen bir homurtuyla kıkırdadı. “Onu zaten milyonlarca kez çiğnedik. Sarılmamayı kural hâline getirip onu da çiğnesek mi?”

“Ah, ukalalık etme—”

Hakaretimi bitiremeden kızgın teni benimle buluştu. Ayak parmaklarım baldırına değdiğinde neredeyse kötü hissedecektim ama o geri çekilmedi ve dişlerinin arasından tıslayınca bile ısındığımı hissettim. Beni kendine daha çok çekip kollarıyla vücudumu sardı.

“Vay canına gerçekten donuyorsun,” diye mırıldandı saçlarıma doğru. Kolu belime dolanmış, eli göğüs kafesimin yani memelerimin kıvrımının sadece birkaç santim altındaydı.

“Lütfen bir daha benim yanımda asla vay canına deme,” dedim ama *lanet olsun*, o gerçekten çok sıcaktı ve bu muhteşemdi.

“Söz veremem.”

Pozisyona rağmen vücudunun sıcaklığı benimkine nüfuz edip kaslarımı gevşettikçe rahatlıyordum. Hain meme uçlarım hâlâ taş gibi sertti. Vücudunun benimkine yaptığı baskının nefis olduğunu düşünürsek bu şaşırtıcı değildi ve onun duyarlı bir ısıtma yastığı olduğunu söylemiyorum bile.

Thomas’a ve heykel gibi sert vücuduna bakmak başka, bir şeyi yakından ve bizzat hissetmek başka bir şeydi. Pürüzsüz bir teni ve sert avuç içleri, sert kasları ve yumuşak dokunuşları vardı. Hatta dizini

benimkilerin arasına kaydırıp sırtımm her santimi göğsüne bastırdı. Bu his beni doğrudan striptiz kulübündeki geceye, kucağında oturduğum ve parmaklarının uyluğumdan yukarı doğru kayarak ıslaklığıma gömüldüğü âna geri götürmüştü. Beni bu kadar az çabayla nasıl hazzın sınırına getirdiğine. Bunu kolayca tekrar yapabileceğine... Ve benim de buna izin vereceğime.

“Kıpırdamayı kes.”

Başımın tepesinde homurdanan sözler aniden durmama sebep olmuştu. “Hareket etmiyordum ki,” diye homurdandım kıpırdadığımı fark etmememe rağmen. Yüzümü ve suratıma yazılmış utancı göremediği için minnettardım çünkü evet, belki de şiddetlenen ağrıyı dindirmek için biraz hareket ediyordum.

“Ediyordun.” Eli hareket edip kaburgalarımın altından kayarak kalçamı kavradı. İçimde bir şimşek çaktı ve zaten merkezime doğru akan yakıtı daha da ateşledi. “Bana karşı koyuyordun. Devam edersen durduramayacağımız bir şey başlatacaksın.”

Derin bir nefes aldım. Uysal Thomas yine ortadan kaybolmuş ve sert mizaçlı Thomas geri dönmüştü. Sadece baş başayken duyabildiğim o sert mizaçlı Thomas.

Belki de vücuduma giren içkidendi ya da belki de uzun zamandır ilk kez bir erkek bana böyle yaslandığı için hormonlarım coşmuştu ama “Yani, belki de yapabiliriz,” diye mırıldandım.

Kelimeler ağzımdan çıktığında Thomas bir an gerildikten sonra yavaşça tekrar rahatlasa da ben hiç pişmanlık hissetmedim. “Kuralları sen koydun, Stella.”

Bu kesinlikle coşkulu bir *evet* ya da *deneyebiliriz* değildi, yine de kelimeleri kulağıma fısıldama şekli bana bir davet gibi gelmişti. Uyluklarını bana yaslaması, hareketlerimin onun üzerinde nasıl bir etki yarattığını hissetmemi sağlaması, bu yöne doğru attığı bir başka nazik dürtü gibiydi. Ama yine de seçimi benim yapmama izin veriyordu.

“Onları değiştirebiliriz,” diye önerdim. Elimi elinin üzerine kaydırırken kalbim hızla çarpıyordu. Vücuduna ulaşana kadar devam ettim, sonra iç çamaşırının beline doğru kaydım. “Striptiz kulübünde yaptığın şey için sana borçluyum...”

Parmaklarımı lastiğin altına kaydırırken beni durdurmadı. Aşağı, neredeyse aletine doğru hareket ettiğimde kasları gerilmişti.

“Bana hiçbir şey borçlu değilsin.” Bileğimi nazikçe kavrarken cümlesi acı vericiydi. “Ayrıca, bunu yaparsan sana âşık olabilirim ki bu yasak,” diye itiraf edene kadar bu reddedişi canımı acıtmıştı.

Şaka yapmaya çalıştığı bu zayıf girişime güldüm, yanağımı yastığa bastırdım ama faydası olmadı. “Özür dilerim. Ellerimi kendime saklayacağım.”

Kolunu belime geri koydu. “Evet, bence bu iyi bir fikir.” Sanki elinde değilmiş gibi kulağımın hemen altındaki noktaya bir öpücük kondurdu ve bu beni zevkten titretti. “Şimdi *uyu*.”

“Aletin kıcımlı dürtmeyi bırakırsa uyuyacağım,” diye karşılık verdim ki bu da kıcıma bir şaplak yememe neden oldu. Hafif bir çığlık atarak başımı kaldırıp ona şaşkınlıkla bakarken eğlendiğimi gizlemeye çalıştım. “Az önce bana *şaplak* mı attın?”

“O sadece bir sevgi dokunuşuydu. Kıcına gerçek bir şaplak attığımda anlarsın.”

Az evvel vücut ısısına ihtiyacım varken şu an çılgın bir cehennemden daha sıcaktım. “Beni güzel şeylerle tehdit etme.”

“*Uyu*.”

“Tamam, tamam.”

Libidomu bastırıp uykuya dalmaya çalıştım. Fakat beş dakika sonra bile uykum kaçmaya devam ediyordu. Thomas’ın nefesi de düzene girmemişti.

“Uyuyamıyorum,” diye fısıldadım karanlığa doğru.

“Bütün o lanet *espresso* martiniler yüzünden,” diye homurdandı, suratını boynuma gömüp ikimizi de sırtüstü çevirmeden önce. “Annem *pornstar* martini yaparken ciddiye herhâlde.”

“Kendi annen hakkında böyle bir şey söyleyeceğini hiç düşünmediğine eminim.” Ona doğru yuvarlandım, şansımı zorlayarak bacağımı onunkinin üzerine attım. Bunu ısı kaynağını kaybetmek istemediğim için yapmıştım tabii ki.

“Tanrım, gerçekten.” Kolunu omuzlarıma doladı, başparmağı dalgın bir şekilde tenimde ileri geri hareket ediyordu. “Yorulana ka-

dar konuşalım mı? Birbirimizi tanımaya devam etmiş oluruz hem, ne dersin?”

“Ah, şu anda bazı kısımlarını çok iyi tanıdığımı hissediyorum.”

İç çekti. “Sen bir tehditsin.”

“Öyle derler.”

Bir an susup düşündü. “Bana hakkında kimsenin bilmediği bir şey söyle.”

Bu, şu âna kadar değindiğimiz her şeyden daha derindi. Kamuoyunda sorgulanabileceğimiz şeylere odaklanmıştık ama birbirimizi gerçekten tanımamıza yardımcı olacak hiçbir şey konuşmamıştık. Sanırım duyduklarımızdan hoşlanmayız diye bundan kaçınıyorduk.

Buraya yaptığımız yolculuğu, çalma listesini ve zevklerine ilham veren arkadaşlarını düşündüm. Ama cevabımı etkileyen şey, benden kapatmamı istediği şeydi.

“İronik olmayan bir şekilde Ed Sheeran’ı severim,” dedim. Çoğu insana pek de utanılacak bir itiraf gibi gelmezdi, kesinlikle utanılacak bir şey değildi ama arkadaşlarım duysa çok üstüme gelirlerdi. Thomas’ın o adamı nasıl küçümsediği düşünülürse bu benim en derin ve en karanlık sırrımı ifşa etmem gibi bir şeydi. “Yedi yıldır en çok dinlediğim sanatçı o.”

Thomas inleyerek gözlerini sımsıkı kapattı. “*Aman Tanrım. Söylediklerini geri al.*”

“Ed Sheeran’ın nesi var ki?” dedim dirseğimin üzerinde doğrulup ona bakarken. “Akılda kalıcı müzik yapan hoş, kızıl saçlı bir adam!”

Thomas avucunu sırtıma bastırarak çok uzaklaşmamı engelledi. “Bak, adama karşı hiçbir şeyim yok. Belki de şarkıları o kadar kötü değildir ama ben ne bileyim işte... Dinleyemiyorum.”

Alaycı bir şekilde güldüm. “Neden? Şarkılarından biri çalarken başına travmatik bir şey mi geldi?”

Tekrar sessizleşti. Aman Tanrım, travmatik bir şey mi olmuştu?

“Bir keresinde, henüz F2’deyken uçak rötar yaptığı için Dublin havaalanında mahsur kalmıştım ve yemin ederim ki çaldıkları tek şey Ed Sheeran şarkılarıydı,” dedi uzun bir ânın ardından, sanki savaştan

sağ kurtulmuş bir adam edasıyla. “Cehennemde olduğumu sanmıştım. Sen olsan bayılırdın.”

Göğsüne vurdum. “Arka planda *Galway Girl* çalarken sanki korkunç bir cinayete tanık olmuşsun gibi konuştun.”

“Ah, bir de gıda zehirlenmesi geçirdiğimi söylemeyi unuttum,” diye devam etti. “Ölmek için can çekiyor, her yere kusmamak için kendimi zor tutuyordum, sonra tuvalete koşarken gördüğüm tek şey Kerrygold tereyağı reklamlarıydı. *Her yerdeydiler.*” Bunu hatırlayınca ürperdi. “Şimdi şarkılarından birini her duyduğumda aklıma tereyağı geliyor ve oracıkta kusmak istiyorum.”

Gerçekten gülmemeliydim. Bununla savaşmak için elimden geleni yaptım. Ama bir havaalanı tuvaletinde elleri ve dizleri üzerinde, arka planda pop yıldızının uğursuzca şarkı söylediği görüntüsü aklıma gelince az kalsın gülmekten gözlerimden yaş gelecekti. Başımı omzuna gömüp sessiz kahkahalar atarken vücudum titriyordu.

Tanrı onu korusun, Thomas sırtımı sıvazladı ve tekrar normal nefes alabilene kadar beni bekledi. “Yani bir gün senden şarkılarından birini kapatmanı istersem,” dedi, “nedenini biliyorsun.”

“Bunu aklımda tutacağım.” Gülümsemekten yanaklarım ağrırken gözlerimin altını ovuşturdum. “Vay be. Tamam. Sıra sende. Bana hakkında kimsenin bilmediği bir şey söyle.”

Bana bir bakış attı. “Az önce söyledim ya.”

“Bu sayılmaz, benimkinin devamında ekleme yaptın.”

Dudakları tekrar itiraz etmek için aralandı ama aklına başka bir şey gelmişe benziyordu. Gözlerini kaçırıp birkaç saniye boyunca tavana baktı ve ardından bakışları tekrar bana çevrildi.

“Bazı insanlar bunu zaten biliyordur ama bence sen de bilmelisin... Daha önce hiç ilişkim olmadı. Bu benim ilk ilişkim.”

Neredeyse homurdanıp yalan söylüyorsun diyecektim ama bir şey beni durdurdu. Bunun yerine başımı kaldırıp ona gözlerimi kısarak baktım, şaka yaptığına dair bir ipucu arıyordum. İyi bir oyuncuydu ve daha önce de beni birkaç kez kandırmıştı ama... Şu an tamamen ciddi görünüyordu.

“Benimle dalga geçiyorsun.”

Başını iki yana salladı. “Yemin ederim.”

“Gerçekten mi?” diye üsteledim, tamamen doğrulup elinin kalçama düşmesine izin vererek. “*Hiç mi?* Gençken bile mi?”

“Yani, insanlarla çıktım. Ama resmî bir ünvanı olan veya tek eşlilik gerektiren bir şey olmadı.”

Şaka yaptığını söylemesini bekleyerek ona bakmaya devam ettim ama tek yaptığı bana alaycı bir gülümsemeyle bakmak oldu. Yalan söylemiyordu.

“Bunu *beklemiyordum.*” Tekrar durakladım ve gerçeklik bir tokat gibi yüzüme çarptı. “Hemen evlenip bir eş sahibi olmaya karar verdiğine inanamıyorum.”

“Birkaç adımı atladığım kesin. Bu yüzden yanlış bir şey yaparsam, bunun deneyimsizliğimden kaynaklandığını bil.”

“Şimdiye kadar mükemmel iş çıkardın,” diye övdüm onu omzuna hafifçe vurarak. “Eski sevgilimden çok daha iyisin.”

Son kısmı şaka olarak söylemiştim ama dilimde acı bir tat bırakmıştı. Konuşmamızın üzerine böyle bir pot kırmak neşemizi boğmak gibi bir şeydi ve Thomas söylediklerimi sindirirken korkunç bir sessizlik oldu.

Kahretsin. Neden gidip eski sevgilimden bahsederek böyle güzel bir şeyi mahvetmiştim ki? Akli başında kim yatakta başka biriyleken bunu yapardı?

“Sana sormak istediğim tuhaf bir soru var,” diye geçiştirdi Thomas dikkatimi başka yöne çekerek. “Abu Dabi’deki yarıştan önce birlikte kahvaltı ederken nasıl tanıştığımızla ilgili yalan söylediğin için sana kızmamı bekliyormuşsun gibi davrandın. Neden?”

Gözlerimi kırıştırdım, utancım yerini şaşkınlığa bırakmıştı. O ânı hatırlamasını beklemiyordum. Dürüst olmak gerekirse ben bile zar zor hatırlıyordum ama şu an hatırlayınca midem bulanmaya başlamıştı. Yalan söylemeyi ya da inkâr etmeyi düşündüm ama Thomas şimdiye kadar bana çok dürüst davrandığı için benim de ona aynısını yapmam gerekirdi. “Çünkü eski nişanlım Étienne olsa çok öfkelenirdi,” dedim.

En azından ilk başta öyle olurdu. O olsa anında bir dram yaratır, *Ah putain* diye bağırır ve ardından iç çekip isteksizce her şeyin yoluna

gireceğini söylemeden önce birkaç aşırı coşkulu el hareketi yapardı. Thomas'tan da aynısını bekliyordum. O ani hayal kırıklığını, o suçluluk duygusunu, her şeyin yoluna gireceğini söylemeden önceki her şeyi. Ama tıpkı hiç kız arkadaşı olmadan hemen bir eşe sahip olması gibi Thomas doğrudan bana güvence vermişti.

“Sanırım o tür bir tepkiye hazırlanıyordum,” diye bitirdim.

Thomas kaşlarını çatı ve kalçamı biraz daha sıktı. Neredeyse sahiplenici bir tavırla. “Pek hoş bir adama benzemiyor.”

“Öyleydi,” diye düzelttim ama üzerinde düşündükçe bir uyarı eklemek zorunda kaldım. “Olmak istediği zaman.”

“Onun hakkında daha fazla bilgi verir misin?” Thomas duraksadı, sonra başını sallayarak geri düzeltti. “Hayır, demek istediğim... Onunla birlikteyken senin nasıl biri olduğun hakkında daha fazla şey anlat demek istedim.”

Étienne hakkında soru sormakta haksız değildi çünkü onu tanımak, birlikteyken nasıl bir insana dönüştüğümü anlaması konusunda önemli bir adımdı.

Derin bir nefes aldım. “Étienne ile ilişkimizde tüm güç ondaydı. Her zaman böyle değildi ama bazı erkekler sadece... Gücü senden o kadar yavaş alıyorlar ki farkına bile varamıyorsun.”

Ben daha yirmi üç yaşındayken kendi şirketimi yönetmenin ve dünyadaki yerimi bulmanın ağırlığı altında mücadele ederken tanışmıştık. Benden birkaç ay büyüktü ve yine de hayatını benim yapamadığım bir şekilde yoluna koymuştu. Ben de bunu sevmiştim. Onun haykıran öz güvenini, bana sunduğu rehberliği, zor anlarda elimi tutma şeklini sevmiştim.

“Gençken kurduğu ve ailesi tarafından desteklenen bir teknoloji şirketini yönetiyordu,” diye devam ettim, bundan ne kadar etkilendiğimi, hikâyelerimizin ne kadar benzer olduğunu ve buna rağmen aynı sürede onun benden çok daha fazla başarı elde ettiğini hatırlayarak. “Tanıştığımızda her şey yolundaydı ve ben... Ona hayran kalmıştım sanırım. Başarılarını gördüm ve nedense iş hayatında, hayatta, gencl olarak bir şeyleri benden daha iyi bildiğini sandım. Ve yaptığı yorumlarla bunu pekiştirmenin bir yolunu bulurdu ama her zaman incelik-

liydi. Aslında beni aşağılamaya çalışırken bana yardım ediyormuş gibi görünen ifadelerle konuşurdu.”

Şimdi anlıyordum ki bunlar kontrolü ele geçirmenin, onu giderek büyüyen bir güçle tahta oturtmamın ve yönlendirmesi için ona güvenmemi sağlamanın ince yollarıydı. Başlangıçta gürültülü, gururlu ve ne yaptığını bilmese bile her şeyi bildiğini sanan biri olduğumu itiraf etmeliydim, bu yüzden üzerimdeki etkisini olgun olmasına bağlamıştım. Birisinin ışığını söndürmesi veya beni istediği gibi şekillendirmesi olarak görmüyordum bunu. Özellikle de övgüler eklediğinde bana karşılamam gereken bir beklenti gibi geliyordu.

Ve işin en güzel yanı buydu. Onun o kocaman, gurur dolu gülümsemesini görmek, gözünde iyi bir iş çıkardığımı bilmek, onu mutlu ettiğimi ve *doğru* şeyler yaptığımı hissetmek.

Oysa bilmediğim şey, onun benimle gurur duymasının aslında hiçbir anlam taşımadığıydı. Küçük iğnelemeler giderek artarken övgüleri, kendi istediklerini yaptırmak için bir yemdi, geri kalan her şeyi göz ardı etmemi sağlıyordu. Bunun bana hiçbir faydası yoktu, çoğu zaman kazançlı çıkan hep o oluyordu. Benim başarımları onu daha iyi gösteriyor, yükselen konumum ona yarıyor, ona verdiğim ama nadiren geri aldığım destek ise ilişkimizdeki parlayan yıldızın yalnızca o olmasını sağlıyordu.

Aslında... Yok olmuştum. Onun yörüngesine girmiş, etrafında dönmüyordum ve yıllar sonra hiçbir açıklama yapmadan beni fırlatıp bir kenara atmıştı.

“O kendini daha büyük hissetsin diye ben kendimi küçülttüm,” dedim sonunda sessizlik içinde anılarda kaybolduğumu fark edince. “Spot ışığını çalmamdan hoşlanmadı. Ben de üzerimde parlaması için ona bir sebep vermeyi kestim.”

Thomas’ın eli kalçamda küçük daireler çiziyor, sözümü kesmeden beni rahatlatıyordu.

“Hâlâ bunun üzerinde çalışıyorum. Ve şimdiden çok daha iyiyim. Fakat tamamen düzelmem zaman alacak.”

İtirafımı özümseyerek yumuşak bir onaylama sesi çıkardı. “Étienne ile bu kadar uzun süre kalmanın bir sebebi var mı?” diye sormadan önce epeyce bekledi.

Soru karşısında afallayarak uzaklaştım. Bu henüz derinlemesine düşünmediğim bir şeydi ve şu an sorulduğunu duymak... Yargıdan yoksun ve sadece merakla karışık bir nedenle sorulmuş olsa da beni ürkütmüştü.

“Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz? Bunlar, birlikte dolu dolu bir ay geçirdikten sonra bana sorabileceğin sorular.” Yine şaka yapmıştım ama ağzımdan çıktığında yanlış gelmişti ve Thomas’ın kaşlarını çatmasına neden oldu.

“Seni tanımak istediğim için soruyorum,” diye açıkladı nazikçe. “Tam resmi görmek istediğim için.”

“Beni gerçekten tanıman gerekiyor mu? Bunların hiçbirisi gerçek değil ki,” diye çıkıştım, sonra kulağa ne kadar sert geldiğini duyunca yumuşadım. “Bu gece bu konuya girmek istemiyorum, tamam mı? Artık uyumayı deneyebilir miyiz?”

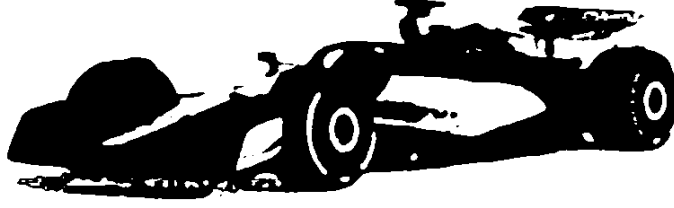
Beni açılmam ve zihnimin bir köşesinde dolaşan şeyleri paylaşmam için zorlamasını bekliyordum. Ve istese yapardım. Bazı şeyleri kendime bile itiraf etmeye hazır olmamama rağmen sanırım her şeyi ortaya döker ve bu yükü benimle paylaşmasına izin verirdim.

Ama Thomas beni zorlamadı. Bana başka bir soru sormadı veya ona tam açılmadığım için homurdanmadı. Sadece kucağımda duran elimi tutup ben tekrar kendisine yakın olana kadar beni nazikçe çekirtirdi. Fazla hassastı, olması gerekenden fazlasını yapıyordu ama yine de ona sokulmam için kolunu omzuma doladığında ona engel olmadım. Hafifçe sarıldım. Tam olarak yeterli olacak şekilde.

“Geceleri hava daha da soğur,” diye mırıldandı. “Ama seni sıcak tutacağıma söz veriyorum.”

Erkekler söz verdiğinde onlara inanmamam gerektiğini biliyordum. Ama bu gece gözlerimi kapatıp ona inanacaktım. Sadece bu seferlik.

BÖLÜM 20

Thomas

Uyandığımda yatağın diğer tarafı boştu. Akan düşün sesine bakılırsa Stella çok uzağa gitmemişti ama yine de midem hayal kırıklığıyla burkuldu. Bu çok saçmaydı. Kesinlikle gülünçtü. Ama yanımda biraz daha kalmasını dilediğimi fark ettim.

Dün gece kırmızı bayraklı bir yarış gibiydi. Sohbetimiz iyiydi, önemli bir yere doğru gidiyordu, sonra duvara çarpıp konuşmayı kesmiştik. Belki de eski sevgilisini sormakla hata etmiştim ama Stella'nın bugün olduğu kişi olmasında o adamın da rolü vardı. Bazen kısa ama güzel kıvılcımlar saçılan anlar oluyordu ve ben, o adamın gelip hayatını altüst etmeden önce Stella'nın tam olarak kim olduğunu o anlarda görüyordum. Vegas'ta tanıştığım kadını... 7/24 benim olacağını düşündüğüm Stella *oydu* işte. Ancak o inşa ettiği kapıları kapatmadan önce o kadını zar zor görebiliyor ve ardından dışarıda kalıyordum.

Artık dışarıda kalmak istemiyordum. Evlendiğim kadını tanımak istiyordum. Bunun iyi bir fikir olup olmadığına henüz karar vermemiştim ama duramayacak kadar meraklıydım.

Stella birkaç dakika sonra banyodan buhar bulutu içinde çıktığında üzerinde sadece dantelli siyah bir sütyen ile ona uyumlu bir külot vardı. Dün geceki pijamalarına fal taşı gibi gözlerle baktığım düşünülürse şu an gözlerimin yerinden fırlamamış olması bir mucizeydi.

“Lanet olsun, hâlâ uyuduğunu sanıyordum,” dedi beni yatakta otururken görünce. “Bornozumu burada unutmuşum.”

Kendini örtmeye çalışmadı ya da gözlerimi kapatmam için bana bağırmadı, dolaba doğru sessizce yürüdü ve ipek sabahlığını alıp giydi. Her hareketini izlediğimi biliyor ama umursamıyor gibiydi, vücuduna o kadar güveniyordu ki tamamen çıplak olsa bile aynı şekilde davranırdı. İç çamaşırlarının ve vücudunun her santiminin ne kadar mükemmel olduğunu düşünmemin de etkisiyle, aletimin sızladığını hissediyordum, rekor sürede neredeyse taş gibi sertleşmiştim. Tanrı’ya şükür ki henüz yorganı üzerimden atmamıştım yoksa bana bir bakış atmaktan fazlasını yapardı.

Dün gece bana dokunmasına izin vermediğim için kendime kızıyordum. Onun kurallarına saygı duyma konusundaki aşırı arzum her şeyin önüne geçmişti. Muhtemelen en iyisi buydu ama *yine de...* Eliyle beni okşadığı fantezisini kafamdan atamıyordum. Onu sırtüstü yatırıp yumuşak bacaklarının arasına girmeyi, zevk iniltilerini duymayı...

Stella’nın sabahlığını gösterişli bir şekilde giyerken benimle konuştuğunu ve kahvaltı planının ne olduğunu sorduğunu fark ettiğimde kendime gelmem büyük başarıydı.

Boğazımı temizleyip ona gerçekten demek istediğim şeyi söylemek istiyordum. *Boş ver kahvaltıyı, yatağa dön ve başlattığın işi bitirmeme izin ver.*

Ama onun yerine, “Kahvaltı sekizde,” dedim. Sesim boğuk ve kısık çıkmıştı. “Uyarmış olayım, yine tüm aile burada olacak.”

“Fasulye yemek zorunda olmadığım sürece, ne olursa olsun sorun değil.”

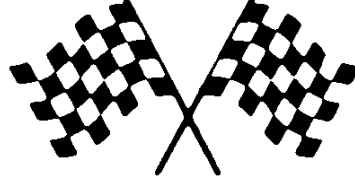
Kıkırdadım ve elimi saçlarımdan geçirdim. Gözlerinin nasıl pazılamda dolaştığını veya dişlerini dolgun alt dudağına nasıl sürttüğünü zar zor görebildim çünkü o kadar hızlıydı ki onu dikkatle izlemesem fark etmezdim. Bu çekim tek taraflı olsaydı çok daha kolay olurdu ama hayır, ikimiz de daha iyisi için bu platonik ilişkiyi sürdürmenin yarattığı ortak karmaşanın acısını çekiyorduk.

Ama ona, *Boş ver daha iyisini,* demek ve o dantel külotunu çekip çıkarmak üzereydim.

“Şef ne istersen onu yapacak,” dedim örtülerin altında kendimi gizlice düzeltmeye çalışırken. “Banyoda işin bitti mi? Senin işin bitince ben de hazırlanacağım da.”

Başını aşağı yukarı sallarken topuzu titredi. Saçlarını toplamıştı ve tenine sürdüğü o parıldayan şeyle, gördüğüm en güzel kadındı.

Daha önce fark edemediysem bile şimdi kesinlikle biliyordum: Karımda nefret edecek bir şey bulamazsam başım belada demekti.

Kahvaltıya en son inenler bizdik oysa tam vaktinde gelmiştik. Bu da herkesin erken geldiği anlamına geliyordu. Bu, ailede kesinlikle duyulmamış bir şeydi. Bir şeyler dönüyor olmalıydı.

Stella’ya içeri kadar eşlik edip sandalyesini çekerken masadaki yüzlere baktım. Geneva sanki sırrı biliyormuş gibi sırıtıyordu, Edith ve Calais ise telefonlarıyla meşgullerdi. Andrew ve karısı olan biteni umursamıyor gibiydi. Ancak Figgy... Şey, belki önündeki boş tabağa bakıyor olabilirdi ama omuzları gergindi ve dudakları çizgi hâlini almıştı. Hımmm.

Neyse ki kimse gelişimizi sorun etmedi. Annem masanın karşısından Stella’ya gülümsedi, neredeyse heyecandan titriyordu ki bu da bir başka uyarı işaretiydi. Babam masanın başında, annemin solunda oturuyordu. Çenesi dimdikti; bir anneme, bir bize bakıyordu ve gözleri anneme kaydığında boynumdan yukarı bir huzursuzluk yükseldi. Pusuya düşürülmek üzereydik.

Annem herkesin dikkatini çekmek için ellerini çırtığında haklı olduğum ortaya çıktı. “Hepimiz burada olduğumuza göre,” dedi etrafına bakınarak, “bir duyuru yapmak istiyorum.”

Masanın altında Stella’nın eli uyluğuma indi ve bacağıma sıktı. Elini koyduğu yere rağmen bu seksi bir dokunuş değildi. Daha çok *burada neler oluyor ve endişelenmem gerekiyor mu?* türünde bir şeydi. Göz göze geldiğimizde hafifçe omuz silktim. Ben de onun gibi hiçbir şey bilmi-

yordum. Ama annemin ağzından çıkacak olan şeyden hoşlanmayacağım hissine kapılıyordum.

“Thomas,” dedi annem ve o an Stella’nın elini tutup sıktım. “Baban ve ben nikâhına davet edilmediğimiz için çok üzüldük. Nikâhında tüm ailen yanında olmalıydı. Başkalarından duymak bizi inanılmaz derecede hüsrana uğrattı.”

Bunun olacağını bilmeliydim. Hem Edith’in hem de Andrew’un düğünlerini annem planlamış ve her seferinde tam olarak kendi istediğini yapmak için ilgili gelinleri bir kenara itmişti. En azından Stella ve ben kaçarak bu kaderden kurtulmuştuk.

Ya da ben öyle sanıyordum.

“Ve bu yüzden senin için burada bir düğün yapmaya karar verdik!”

Donakalmıştım. Aynı şekilde Stella da donakalmıştı. Odadaki tek ses, Edith’in çocuklarının köşede oyuncak arabalarıyla oynamaları ve Geneva’nın kıkırdamalarıydı. En küçük kız kardeşimin favorisi olduğu düşünüldüğünde annem, planlarından ilk ona bahsetmiş olmalıydı. Calais heyecanını bastırmaya çalışıyor gibi görünse de kendisine Stella’nın gelinliğini tasarlayıp tasarlamayacağını çoktan sorulduğundan emindim. Andrew, Edith ve eşleri de bu haberi duyunca şok olmuşa benzemiyordu. Figgy bile şaşırmış gibi görünmüyordu.

Aslında en son öğrenen bizdik.

Annem tepkilerimizi bekledi ama Stella’nın aralık dudakları ve kocaman, hiç kırpmadan bakan gözleri konuşamayacak kadar şaşkın olduğunu gösteriyordu. Eğer konuşabilse, *Dalga geçiyor olmalısınız hanımefendi*, gibi şeyler söyleyeceğini biliyordum.

Annemin duygularını incitmeyecek veya babamı kızdırmayacak bir şey söylemeye çalıştım. Sadece “Ne zaman?” diyebildim.

Annem bu sorudan çok memnun kalmıştı. “Şey, oldukça sıkışık bir zaman çizelgesindeyiz. Sezonunuz başlamadan önce yapmak istiyorsak ancak şubat ortası gibi olur. Belki Sevgililer Günü civarı?”

Stella’nın tırnakları pantolonumun kumaşını delerek tenime battı.

“Neden yaz tatiline kadar beklemiyoruz?” diye sordum, onu tamamen devre dışı bırakmamaya çalışarak. Ailelerimiz olmadan hevesle

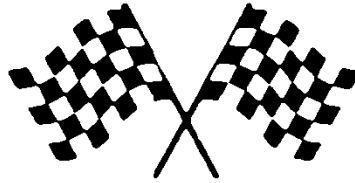
evlenmiş gerçek bir çift olsaydık onlarla bir kutlama yapmak isterdik, değil mi? “Havalar daha iyi olur.”

Ve bu, Stella ve bana yalanımızı inşa etmek ve onları milyonlarca sterlinlik büyük bir düğün *yapmamaya* ikna etmek için daha fazla zaman kazandırırdı. Gelecek yılın sonuna kadar boşanacaksak, ilişkimizin daha fazla izlenmesine ihtiyacımız yoktu.

“Saçmalama, beklemenin bir anlamı yok.” Annem elini sallayarak bu fikri reddetti ve ardından Stella’ya baktı. “Her şeyi ben hallederim canım. Tek ihtiyacım olan gelinliğinin ölçüleri, ve renk tercihlerinin bir listesi, tabii ki Calais tasarlayacak.”

Stella, olabildiğince hızlı bir şekilde algılayarak tekrar tekrar başını salladı. “Harika olur Iris,” diye cevapladı sonunda. Sesinde heyecandan çok panik olduğunu sezdiğim bir ton vardı. “Her şeyi senin yetenekli ellerine bırakıyorum.”

“O zaman tamamdır.” Annem tekrar ellerini çırparak pusuya son verdi. “Hadi şu düğünü yapalım!”

“Bunu yapmasına izin *veremeyiz*.”

Stella ile ben kahvaltıdan ve annemin o vuruşundan sonra koridorun bir köşesine sinmiş konuşuyorduk.

Stella’nın tıslayarak reddetmesinin sebebini anlıyordum ama her şey yolunda giderken özellikle de annem dümendeyken onu durdura-bileceğimizi sanmıyordum.

“Bak, annemin plan yapmasına izin verebiliriz ama biz plana uymak zorunda değiliz,” diye önerdim yemek odasından biri çıkarsa duyulmamak için sesimi alçaltarak. “Belki de düğün yeni boşanma tarihimiz olabilir.”

Stella’nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Bir yıl deneyelim demiştik. Bu ancak *üç ay* eder. İkimiz için de berbat görünür.”

Haklıydı, bunu inkâr edemezdim. “Bilmiyorum, belki boşanmayı ben başlatabilir ve suçu tamamen yarışa odaklanmak istememe atabi-

lirim?” Bu önceri karşısında yüzünde bir anlığına incindiğine dair bir ifade belirdiğine yemin edebilirdim. Ama geldiği kadar çabuk geçti ve dudakları sert bir çizgiye dönüştü. “Ama tabii ki yine terk ediliyormuşsun gibi görünmeni istemem.”

“Ne kadar nazıksın,” diye mırıldandı. “Ama bu sana Figgy’nin pes etmesini sağlamak için yeterli zaman verir mi? Bu işi uzun süre devam ettireceği hissine kapılıyorum.”

“O zamana kadar müthiş bir gösteri yapmamız gerekecek o hâlde.”

“Bilmiyorum...” Sustu ve tam ne olduğunu soracakken ayak sesleri duydum.

Sırtım koridordan gelen kişiye dönüktü ama yine de Stella’ya yaklaşıp onu köşeye sıkıştırdım. Omuzları hafif bir gürültüyle ahşap panellere çarptı, dudaklarının arasından keskin bir nefes verdi. Nefesi beni bir anlığına oyaladı, beline kolumu dolarken aklımdan hiç de saf olmayan düşünceler geçiyordu. Diğer elim ensesindeki saçlarına gömüldü.

İzleyen kişiye samimi bir görüntü vermiştik. Ve dürüst olmak gerekirse, Stella’ya yakın olmak bana kendimi tam da göründüğü gibi hissettiriyordu.

Hiç tereddüt etmeden ellerini göğsüme götürdü ve parmaklarını düğmeli gömleğimin içine geçirdi. Bu hareketi beni ona daha da yaklaştırdı ve bunun bir oyun mu yoksa dün gece kaçırdığımız şeyin telafisi mi olduğunu merak ettim. Her iki durumda da umursamadım çünkü vücudu bana huzur veriyordu.

Başımı eğip dudaklarımı kulağına yaklaştırdım ve “Kimin geldiğini görebiliyor musun?” diye sordum.

Stella kısa devre yapmış olmalıydı çünkü çıkardığı ilk ses yumuşak bir inilti oldu. Nefes nefese de olsa bana gerçek bir cevap vermesi biraz sürdü. “Hayır. Belki kardeşlerinden biridir?”

Olabilirdi. Ya da tüm bunların gerçek olduğuna ikna etmek istediğimiz kişi olan Figgy de olabilirdi. Annemin bu konuda yardıma ihtiyacı yoktu ama ya diğer herkesin? Bunu yapmamızın bir zararı olmazdı.

Dudaklarımın Stella’nın boynuna doğru kaymasına izin verdim, dün gece o titreten kulağının hemen altındaki noktaya kondurduğum

öpücük gibi bir öpücük kondurdum. Yine aynı tepkiyi vermişti, vücudu dizlerinin bağı çözölmüş gibi benimkine doğru sallandı ve gülümsemek zorunda kaldım. Yeni kurallar ve düzenlemeler uydurabilirdi ama bedeni bana kelimelerinin anlatamayacağı her şeyi anlatıyordu.

Tekrar yaptım, dişlerimi teninde gezdirdim ve bu sefer, penisime kan hücum ettiren o yumuşak iniltiyi duydum. Bu sabah onu o minicik külotuyla gördükten sonra duşta mastürbasyon yapmıştım. Hem de *iki kere*. Ve eğer karım beni bu şekilde etkilemeye devam ederse gelecekte bir duş seansı daha olacağından emindim.

Eğer bu ağrıyan gerginliği kesmek için yalnızca tek gece, bir kez birlikte olabilseydik, belki de—

Arkamdaki biri boğazını temizledi. Bir kadındı. Figgy. İsteksizce başımı kaldırıp ona baktım.

“Baban seni görmek istiyor,” dedi. İfadesi okunaksızdı ama kelimeleri buz gibiydi. “Edith ve Andrew ile ofisinde bekliyor.”

Kaşlarımı çattım, parmaklarım Stella’nın saçlarından omzuna kaydı. Eğer ablam ve abim de oradaysa, konu şirketle ilgili olmalıydı.

“Elimden geldiğince çabuk döneceğim,” diye mırıldandım Stella’ya.

Başını sallayıp gömleğimde oluşturduğu kırıksıklıkları düzelitti. “Gerekeni yap. Benim için endişelenme.”

Belini son bir kez sıkarak kendimi geri çekilmeye ve Figgy’yi koridorda takip etmeye zorladım. Refakatçiye gerek yoktu ama bana gözleri parlayarak baktığında, bunu beni sorgulamak için yaptığını anlamıştım.

“Bu oyunu gerçekten sürdüreceksin?” diye çıkıştı.

Yemini yutmadım. “Karıma karşı şefkatli olmaya devam edeceğim, evet.”

Figgy alaycı bir şekilde güldü. “Hadi ama Thomas. Gerçekten istediğin bu olamaz. Annenin planladığı büyük bir düğün mü? Bu çocukluğumuzdan beri kâbusundu.”

Beni bu kadar iyi tanıdığını hatırlamak canımı acıtmıştı. Çok göz önünde bir işimin ve dünyanın dört bir yanındaki reklam panolarında asılı olan yüzümün önemi yoktu, mahremiyetimi her zaman severdim.

Çevremi küçük tutmayı severdim. Yabancıların hayatıma burnunu sokmasına ihtiyacım yoktu ve gösterişli düğünün bana getirebileceği tek şey buydu.

Figgy bunu istemediğimi biliyordu. Annem de biliyordu elbette, o hâlde neden—

“Anneme bunların hepsinin sahte olduğunu düşündüğünü mü söyledin?” diye sordum parçalar birden yerine otururken. “Bunun için mi bu kadar büyük bir düğünü dayatıyor? İlişkimizin gerçek olduğunu kanıtlayalım diye mi?”

Figgy’nin gözleri başka tarafa kaydı ama çenesini meydan okurcasına kaldırdı. “Yapacağımı söylemiştim.”

“İnanılmazsın.” Kuru bir kahkaha attım. “Umarım düğünümü beğenirsin. Şansın yaver gitsin de annem seni planlamaya yardım etmen için zorlamasın.”

Solgunlaştığını gördüm ama sözlerimden dolayı hafif bir suçluluk duygusundan başka bir şey hissetmiyordum. “Thomas...” dedi yumuşak bir sesle. “Ben sadece—”

“Boş ver Figgy.” Babamın ofisine ulaşmıştık ama ben zaten konuşmayı bitirmiştim. “Böyle olmasına gerek yoktu.”

Figgy’nin başka bir şey söylemesine fırsat bırakmadan içeri girdim.

Babam çoktan masasına oturmuştu, Edith karşısındaki sandalyelerden birinde oturuyor, Andrew ise pencerenin yanında duruyordu. Figgy’ye olan öfkemi bir kenara iterek kapıyı arkamdan kapattım ve Edith’in yanına oturdum.

Kaçırdığım her neyse, bir bomba düşmüş olmalıydı çünkü kız kardeşime baktığımda ağzı açık kalmış, neredeyse nefes alamıyordu. Dikkatim, kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuş olan Andrew’a kaydı ama onun duruşunda bir zafer ifadesi vardı.

“Neler oluyor?” diye sorma cüretinde bulundum.

Babamız parmaklarını masaya kenetleyerek derin bir nefes aldı. “Bildiğin gibi Thomas, yakında emekli olacağım. Gelecek yılın sonunda emekliye ayrıldığımda AP Maxwell’in halefiyet planını konuşuyorduk. Hepimiz bir arada olduğumuz için, niyetimi herkese duyurmanın tam zamanı olduğunu düşündüm.”

Verdiği süre beni çok şaşırtmıştı ve geriye doğru yaslanmama neden oldu. En son duyduğumda, birkaç yıl daha CEO olarak kalmayı planlıyordu. Bu çok büyük bir değişimdi.

“Edith COO³ olarak kalacak,” diye devam etti. “Ve CEO’muz Andrew olacak.”

Bu, odadaki havayı açıklıyordu. Edith’in şovu devralacağına yemin edebilirdim. Andrew beceriksiz olduğu için değil ama Edith... Her şeyde daha iyiydi. Ona rapor vermek zorunda olması fikri kesinlikle gülünçtü.

Yine de kimse gülmüyordu.

“Tebrikler,” dedim Andrew’a ama bu boş bir övgüydü. Bunu hak etmediğini düşündüğümü biliyordu.

Babam sanki beni anlamış gibi yerinden kalkıp Andrew’un yanına gitti ve âdeta futbol maçı kazanmış bir çocuk gibi sırtını iki kez sıvazladı. Sanırım birileri onun için mutlu olmalıydı çünkü ben veya Edith kesinlikle değildik.

Andrew doğruldu, kollarını iki yana açtı. Hatta göğsünü bile şişirdi. “Göreve geldiğimde bazı değişiklikler yapacağım,” dedi ama bunu neden bana bakarak söylediğini anlamamıştım.

Yatıştırıcı bir edayla gülümseyerek başımı salladım. “Buna hakkın var.”

“Ve bu değişikliklerden biri de AP Maxwell International’ın artık McMorris Formula 1 Takımı’nın sponsoru olmaması.”

Doğru duyup duymadığımdan emin olmadığım için abime baktım. Bunu yapamazdı. Bunu elimden alması mümkün değildi.

O sponsorluk ve o *para* olmadan Formula 1 dünyasında pek bir değerim yoktu. Hatta bazıları bana maaşlı pilot bile diyebilirdi. Ve yaptığım işte çok iyi olsam da hâlâ en iyilerden biri değildim. Arkamda küçük sponsorlar ve sadece yetencğimle birlikte tek başıma griddeki yirmi gıpta edilen yerden birine hak kazanmam yeterli olmayabilirdi. Bunu biliyordum. Andrew da biliyordu çünkü aynı kaynaklarla kendisi de oraya ulaşmaya çalışmış fakat başaramamıştı. Ben de İlk F1

3 Şirketin günlük operasyon ve işleyişinden sorumlu üst düzey yönetici. -ed.n.

sezonuma kadar yeteneğim sayesinde ulaşmıştım ama beş yıl sonra da orada kalmam için bu yetecek miydi?

Kalbim yeniden atmaya başlamadan önce bir saniyeliğine durdu. “Pardon?”

Söylediklerini tekrarlamasını istedim. Çünkü kafamda şüphe bırakmamak için gözlerimin içine bakıp bunu tekrar söylemeliydi.

“Başka yerlerde kaynaklarımızı daha iyi kullanabiliriz,” diye açıklasa da bunların hiçbiri *mantıklı* değildi. “Takımını desteklerken umduğumuz yatırım getirisini alamıyoruz. Eminim anlıyorsunuz. Ayrıca Thomas, rakiplerinin ölümünü isteyen bir sürücüye sponsor olmak bizi iyi göstermiyor. Yani kendi bacağına kendin sıktın.”

Kulaklarımda sessizce başlayan ve giderek artan bir çınlama vardı. Tiz bir çığlık gibi Andrew’un söylediği her şeyi bastırıyordu. Bakışlarım Edith’e kaydı. Tüm bunları sindiremediği gözlerinden okunuyordu. Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyordu. Ne kaybettiğimi biliyordu ve ben de onun ne kaybettiğini görebiliyordum.

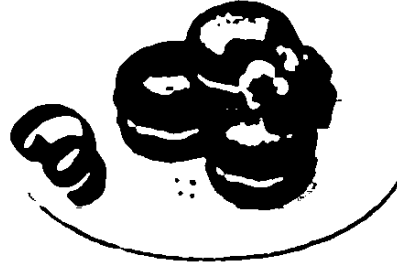
İkimizin de geleceği aynı anda mahvolmuştu.

Babam beni yatıştırmak için yanıma gelip elini omzuma koydu ama beni aşağı çeken başka bir ağırlık daha vardı. “Sen harika bir sürücüsün, Thomas. Desteğimiz olmasa bile seni takımda tutmak isteyebilirler.”

Bunu yapmayacaklarını zaten biliyordum. Koltuğumu kimin kapacağını da çoktan biliyordum.

Ve hayallerimin burada bittiğini de anlamıştım.

BÖLÜM 21

Stella

“Sana bir elbise dikiyorum, hepsi bu.”

Zaid Yousef’in yaklaşan galasında giymem için Calais’in bana bir elbise tasarlama teklifine teslim olmuşum gibi ellerimi kaldırdım. Tasarladığı gelinliğin üstüne ki eğer Thomas’la o zamana kadar resmî olarak ayrılırsak giyemeyecektim, bir de elbise dikiyor ama ekstra iş yapmaktan fazlasıyla memnun görünüyordu.

Figgy, Thomas’ı alıp götürdüğünden beri modadan ve işleri yürütmenin zorluklarından bahsediyorduk. Calais bir saniye sonra köşeyi döndü ve kolunu benimkine dolayıp beni Geneva ile birlikte sohbet etmek için oturma odalarından birine götürdü.

“Biz umursanmayan kardeşleriz,” dedi bal rengi saçlarını omzunun üzerinden savururken. “Otellerle ilgilenmediğimiz için babamızın hiç umursamadığı kardeşler.”

Henüz yirmi üç yaşında olmasına rağmen inanılmaz derecede akli başındaydı. Bu kadar genç yaşta kendi moda markasını yönetmesi takdire şayandı ve onda kendimden bir şeyler görüyordum. Stella Margaux yükselişe geçtiğinde ben de onun yaşındaydım ve bu bana ne kadar yol katettiğimi hatırlatıyordu. Yüz dükkân açmış, milyonlarca makaron satmışım ve gelecek hafta uzun zamandır beklediğimiz Londra şubemizin planları üzerinde çalışmaya başlayacaktım.

Sonuncusu için Thomas'a teşekkür etmeliydim. Buraya taşınmamı istemeseydi, sanırım Paris'teki iki dükkânımız dışında Avrupa pazarına açılmayı pek düşünmezdim. Kuzey Amerika beni yeterince meşgul etmişti ama artık daha büyük hayaller kurma vaktiydi.

Thomas demişken onun oturma odasının geniş kemerinin altından geçtiğini gördüm. Çenesi kasılmış ve elleri iki yanında yumruk olmuştu... Daha önce hiç görmediğim kadar gergindi.

Bir sorun olmalıydı.

"Thomas?" diye seslendim, beni duyup durmasını umarak ama yavaşlamadı bile. Calais'e özür dileyen bir gülümsemeyle bakıp kaneleden kalktı. "Özür dilerim, bir saniye izin verir misin?"

Koridora doğru hızla ilerledim ve tam köşede gözden kaybolacakken ona yetiştim. Topuklu ayakkabıyla koşma şampiyonu olduğum için şanslıydı çünkü birkaç saniye içinde ona yetiştim ve dirseğini tutup durdurdum.

Başını bana doğru çevirdi, onu kimin durdurduğunu görene kadar öfkeliydi. Gözlerimiz buluştuğunda çenesindeki ifade yumuşadı ama kaşlarının arasındaki endişeli kırılganlığı aynı kaldı.

"Neler oluyor?" diye sordum, elimi çekmeden. "İyi misin?"

"Ben—" Beklediğim gibi *iyiyim* diyemeden sustu ve bana aslında ne söylemek istediğini düşünürken dudakları sert bir çizgi hâlini aldı. "Ben sadece... Bir haber aldım."

Kaşlarımı çattım. "Sanırım iyi bir haber değil."

Dudaklarından çıkan nefes muhtemelen bir kahkahaydı ama daha çok acı dolu bir homurtuya benziyordu. "Öyle de denebilir."

Neler olduğunu anlatması için onu zorlamak istemiyordum. Dün gece o da beni zorlamamıştı ve şimdi iyiliğinin karşılığını vermek istiyordum. Ama Thomas yüzümde her ne gördüyse paylaşmak istemesine yol açmış olmalıydı.

"Babam gelecek yıl emekli olduğunda şirketin Andrew'a devredileceğini duyurdu."

Aile dinamikleri hakkında çok şey biliyormuş gibi yapmayacaktım ama son on iki saatte gözlemlediklerime dayanarak bu beklenmedik bir hamleye benziyordu. "Ben Edith olur sanmıştım," diye itiraf ettim.

“Ben de. Ya onun olacağını ya da babamın birkaç yıl daha şirkette kalacağını.”

“Neden?”

Thomas derin bir nefes alıp kendini söyleyeceklerine hazırladı. “Çünkü Andrew’un başında olmasıyla, AP Maxwell International, artık McMorris Formula 1 Takımı’nın sponsoru olmayacak.”

Bu konularda uzman değildim ama sadece iş açısından bakıldığında bu kulağa hoş gelmiyordu. “Bunun takıma darbe vuracağından eminim.”

“Stella.” Ellerini omuzlarıma koyup göz göze gelirim diye başını eğdi. Bakışları anlamam için yalvarır gibiydi. “McMorris’teki yerim o sponsorluk parasına bağlı. O para olmadan, takımda yer almama ihtimalim var.”

Donup kalmıştım. “Bir dakika, *ne?*”

Tepkim üzerine beni daha sıkı tuttu. “Formula 1... Aslında genel olarak yarışlar, konu para olduğunda her şey demektir. Takımlar sadece iyi performans gösteren değil, aynı zamanda mümkün olduğunca çok gelir kazandıran sürücüleri ister. Spora büyük bir finansal destek olmadan girmen için çok muhteşem olman gerekir ve orada *kalmak* istiyorsan büyük bir finansal destek özellikle önemlidir.”

“Başka sponsorların var, değil mi?” diye üsteledim.

Başını aşağı yukarı salladı. “Var. Ama hiçbirisi aileminki kadar büyük değil. Ve son zamanlardaki davranışlarım düşünüldüğünde, eğer ailem gemiyi terk ederse daha fazlasının da aynısını yapacağından emin olabilirsiniz. En büyük sorun da bu zaten... Eğer onlar da beni bırakırsa, oturacak bir koltuğum kalmaz.”

Kahretsin. Thomas’la hâlâ birbirimizi tanıma sürecinde olabilirdik ama onun bu sporda kalmak istediğini biliyordum çünkü yeterince şey *görmüştüm*. Kalmaya değer olduğunu görmüştüm. Ailesinin artık onu desteklemeyeceği için McMorris’teki yerini kaybedebileceğini düşünmek büyük bir darbeydi. Söylediği şeyin ne kadar önemli olduğunu nihayet anladığımda bu gerçek, suratıma bir yumruk gibi inmişti.

Ben ne söyleyeceğimi düşünürken Thomas beni bırakıp elini saçlarında gezdirdi. Hareketleri telaşlıydı. “*Yedek sürücümüz* bunu bir şe-

kilde benden önce biliyordu,” dedi birkaç adım uzaklaşırken, sonra dönüp aynısını tekrarladi. “Sanırım sözleşmemin bu yüzden yenilenmeyeceğini biliyordu. Bir süredir üzerinde çalışılıyormuş belli ki ama *kimse bana söylemedi.*”

Diyeceklerim boğazımda düğümlendi. Durumu daha iyi hâle getirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve bu beni mahvediyordu. Thomas bunu hak etmiyordu, kontrolü dışındaki bir karar yüzünden hayalinin elinden alınması... Belki abisiyle konuşup fikrini değiştirmesini sağlayabilirdi. Ama aralarında maalesef böyle bir ilişki olduğundan şüpheliydim.

“Bir sezon daha var ve sonra her şey bitecek,” diye devam etti. Öyle acı çekiyordu ki kendi yüreğimde bile hissetmişim. “Böyle bitmemeliydi.”

“Bitmek zorunda değil,” diye patladım. İleri doğru iki hızlı adım atıp ellerimi göğsüne koydum ve volta atmasını engelledim. “Belki Andrew’u takıma sponsor olmaya devam etmesi için ikna edebilirsin. Ya da lanet olsun, belki de takımı sırf yetenekli olduğun için seni tutmaya ikna edebilirsin. Arlo’ya kıyasla ne kadar iyi olduğuna bak.”

Bir kez daha homurdandı ama bunda karanlık ve alaycı bir hava vardı. “Keşke bu kadar kolay olsaydı.”

Ulaşamayacağım bir mesafeye gitmek için kıpırdanınca ellerimi indirdim. Reddedilmek canımı acıtsa da bastırdım. Bu benimle ilgili değildi. Sahip olacağımı sandığım geleceğin kaybolmasıyla benim dünyam çoktan sarsılmıştı. Şimdi bu korkunç gerçeğe yüzleşme sırası Thomas’taydı ve benim yapabileceğim tek şey, eğer bana ihtiyacı olduğuna karar verirse onun yanında olmaktı.

“Arabayla dolaşmaya çıkıyorum,” diye mırıldandı hole doğru bakarak. “Kafamı boşaltmam lazım.”

Başımı aşağı yukarı salladım. Böylesine büyük bir haberi sindirmek için ben de biraz yalnız kalmaya ihtiyaç duymuştum. Tam da bu yüzden kendimi iki hafta boyunca eve kapatıp inanılmaz miktarda şarap içmişim.

Ama sonra Thomas beni şaşırtarak, “Benimle bir gezintiye çıkmak ister misin?” diye sordu.

Bana uzattığı ele karşı koyamazdım. Koymadım da zaten. Elini tutup beni evin önüne götürmesine izin verdim.

SUV’una doğru yürürken topuklarım çakıllara saplanıyordu. Thomas’ın kafası dağınık olsa da tavırları hâlâ kusursuzdu. Kapımı açtı, emniyet kemerimi takmama yardım etti, hatta kapıyı tekrar kapatmadan önce elbisemin eteğinin aracın içine güvenli bir şekilde girmesini bile sağladı. Yanıma binip motoru çalıştırırken hiç konuşmadık, araç birkaç saniye homurdandıktan sonra Thomas vitesi ileri alıp bizi dar köy yoluna soktu.

Sessizlik ağırdı. Ne kadar bunaltıcı hissettirse de ve onu sorularla rahatsız etmek ne kadar cazip gelse de sessizliği bozmak haddime değildi. Bizi nereye götürdüğü bile umurumda değildi.

Şimdilik gözlerimi pencereden dışarıdaki manzaraya, ağaçlara, arazilere ve inişli çıkışlı tepelere diktim. Burası gerçekten çok güzeldi, hayatımı geçirdiğim şehirlerin uçsuz bucaksız betonlarından çok farklıydı. Sanırım burada sürekli yaşamak huzurlu olurdu. Neredeyse bir emlak sitesine girip etrafta neler var diye bakma isteği duyuyordum. Acaba Thomas boşansak bile ailesiyle komşu olmama izin verir miydi?

Sessizliği ilk bozan ben olmak istemesem, bunu sorabilirdim ama müzik hafifçe çalmaya başlayınca başımı ona doğru çevirdim.

Ed Sheeran’ın ilk albümünün açılış dizelerinde, “Eğer kusarsam,” dedi, “suçlusu sensin.”

Sırıtmamak için kendimi zor tutarken göğsüme bir sıcaklık doldu. “Ceplerimin Kerrygold ile dolu olduğunu söylemek için kötü bir zaman mı?”

Thomas, kendisini de şaşırtan yüksek bir kahkaha atınca bu, gerginliğinin biraz azalmasını sağladı. “Bunu asla unutturmayacaksın, değil mi?”

“Hey, bana en derin ve en karanlık sırrını anlatma hatasını yapan sendin.”

“Umarım kimseyle paylaşmazsın.”

“Sanırım evlilik yeminlerimiz utanç verici hikâyeleri de kapsıyor, bu yüzden güvendesin.”

Dudaklarının kenarları biraz daha yukarı kıvrıldı. Elimi tutmak için uzandığında, ona izin verdim ve hiç tereddüt etmeden parmakla-

rımızı birbirine kenetledim. Bu, doğru geliyordu. İkimizin de ihtiyacı olan teselliydi.

“Özür dilerim.” Gözlerinde daha yumuşak bir ifadeyle bana baktı ve sonra dikkatini tekrar yola verdi. “Sana yüklenmek istemedim. Benimle bunun için birlikte değilsin.”

“Tekrar ediyorum, seninle evlenmeyi kabul ederek eminim ki öyleyim,” diye belirttim. “Ve evli olduğumuz sürece tüm şikâyetlerini dinlemek için yanında olacağım.” Duraksadım. “Çünkü insanların işine karışmayı severim. Tek kusurum bu.”

Bu sefer yumuşak bir şekilde kıkırdadı ve sesi daha fazlasını duymak istememe yol açtı. Özellikle böyle bir anda onu güldürmek bana sanki amacım buymuş gibi hissettirmişti. Belki de birbirimizin hayatına tam da doğru anda girmiştik.

“Benim meraklı karım.” Bu şefkat dolu, belki de biraz aşağılayıcı bir sevgi ifadesiydi ama yine de kalbimin biraz hızlı atmasına neden oldu. “Özellikle bilmek istediğin bir şey var mı?”

Beni daha iyi görsün diye emniyet kemerimi biraz gevşettim. “Şey madem bana sınırsız yetki veriyorsun...” Başını aşağı yukarı sallamasını bekledim, sonra arkama yaslanıp devam ettim. “Bir keresinde Andrew’la senin o kadar yakın olmadığınızı söylemiştin. Neden?”

Parmakları bir saniyeliğine kasıldığında ona, *Boş ver, cevap vermek zorunda değilsin*, demeyi düşündüm. Ama tekrar gevşeyip başparmağı benimkine değince sessiz kaldım.

“Sanırım sana abimin yaptığı her şeyi benim de yapmak istediğimi de söylemiştim,” dedi birkaç uzun saniyeden sonra. “Ailemizde kartinge başlayan ilk kişi oydu, benim başlamak istememi sağlayan da oydu. Babam iki oğlunun da motor sporlarına katılmasından çok mutluydu ama Andrew benim katılmamı pek hoş karşılamadı. Babam bana daha fazla odaklanmaya başladığındaysa hiç mutlu olmadı.”

Hiç kardeşim olmayabilirdi ama başkalarından kardeş rekabetiyle ilgili korkunç hikâyeler dinlemiştim. Ve bu hikâyenin başlangıç şekline bakılırsa, nereye gittiğini tahmin edebiliyordum. “Abinin üniversiteye gitmek için yarışı bıraktığını söylemiştin. Gerçek sebep bu muydu?”

Thomas'ın parlamento üyesi tebessümü soruma cevap vermiş oldu. "Tamamen değil," diye itiraf etti. "Babamız tüm parasını ve dikkatini benim kariyerime yatırmaya karar verdiği için Andrew yarışı bıraktı. O zamanlar sadece on iki yaşındaydım ama sanırım babam ilerleme potansiyelim olduğunu biliyordu. Öte yandan Andrew o kadar iyi performans göstermiyordu. Babam Andrew'a iki seçenek sundu: Ailemizin desteği olmadan yarışmaya devam edebilir ya da üniversiteye gidip mezuniyetten sonra şirkette garantili bir yeri olabilirdi. Hepimiz neyi seçtiğini biliyoruz."

Ve şimdi, eğer vardığım sonuç doğruysa Andrew hayalini çaldığı için küçük kardeşinden intikam alıyordu.

"Peki, baban Andrew'un sponsorluğu çekmesine ses çıkarmadımı?" diye sordum hayretle. "Cidden mi?"

Thomas derin bir nefes verdi. "Castellucci olayıyla aslında bu işi başıma kendim açtım. Eğer o şeyleri söylemeseydim... Belki durum farklı olurdu. Ama şirketi temsil etmemi istemediğini söylerlerken sebebin neden kaynaklandığını anlıyorum."

Tamamen teslim olmuş gibiydi. Sanki tüm bunlara boyun eğiyormuş gibi, sanki gerçekten bittiğini düşünüyormuş gibi.

"Boş versene," dedim düşünmeden. "Bunu bahane olarak kullanmalarına izin veremeyiz."

"*Veremeyiz* derken?"

Elbette bunu soracaktı. "Evet, Majesteleri, biz. Bu artık bir grup projesi. Adını temize çıkaracağız ve sponsorluğunu korumanı sağlayacağız."

Thomas alaycı bir şekilde, "Biraz abarttın sanki Stella," dedi.

Muhtemelen abartıyordum ama ben bu mücadeleye hazırdım. "Reid'in seninle konuşmasını sağlayacağımı zaten söylemiştim ama seni doğrudan Lorenzo Castellucci'ye götüreceğiz. İtibarını tekrar düzeltmenin kilit noktası o."

Thomas sessiz kaldı ama önemli değildi. Kafamın içinde çarklar o kadar yüksek sesle dönüyordu ki konuşsa da zaten onu bastırırdı.

Bakışlarım tekrar pencereye kaydı. Birkaç dakika önce buradaki hayatın sakin temposunu severken şimdi şehrin göbeğinde olmaya hazırdım. İçinde büyüdüğüm karmaşaya geri dönmeye.

rımızı birbirine kenetledim. Bu, doğru geliyordu. İkimizin de ihtiyacı olan teselliydi.

“Özür dilerim.” Gözlerinde daha yumuşak bir ifadeyle bana baktı ve sonra dikkatini tekrar yola verdi. “Sana yüklenmek istemedim. Benimle bunun için birlikte değilsin.”

“Tekrar ediyorum, seninle evlenmeyi kabul ederek eminim ki öyleyim,” diye belirttim. “Ve evli olduğumuz sürece tüm şikâyetlerini dinlemek için yanında olacağım.” Duraksadım. “Çünkü insanların işine karışmayı severim. Tek kusurum bu.”

Bu sefer yumuşak bir şekilde kıkırdadı ve sesi daha fazlasını duymak istememe yol açtı. Özellikle böyle bir anda onu güldürmek bana sanki amacım buymuş gibi hissettirmişti. Belki de birbirimizin hayatına tam da doğru anda girmiştik.

“Benim meraklı karım.” Bu şefkat dolu, belki de biraz aşağılayıcı bir sevgi ifadesiydi ama yine de kalbimin biraz hızlı atmasına neden oldu. “Özellikle bilmek istediğin bir şey var mı?”

Beni daha iyi görsün diye emniyet kemerimi biraz gevşettim. “Şey madem bana sınırsız yetki veriyorsun...” Başını aşağı yukarı sallamasını bekledim, sonra arkama yaslanıp devam ettim. “Bir keresinde Andrew’la senin o kadar yakın olmadığınızı söylemiştin. Neden?”

Parmakları bir saniyeliğine kasıldığında ona, *Boş ver, cevap vermek zorunda değilsin*, demeyi düşündüm. Ama tekrar gevşeyip başparmağı benimkine değince sessiz kaldım.

“Sanırım sana abimin yaptığı her şeyi benim de yapmak istediğimi de söylemiştim,” dedi birkaç uzun saniyeden sonra. “Ailemizde kartinge başlayan ilk kişi oydu, benim başlamak istememi sağlayan da oydu. Babam iki oğlunun da motor sporlarına katılmasından çok mutluydu ama Andrew benim katılmamı pek hoş karşılamadı. Babam bana daha fazla odaklanmaya başladığındaysa hiç mutlu olmadı.”

Hiç kardeşim olmayabilirdi ama başkalarından kardeş rekabetiyle ilgili korkunç hikâyeler dinlemiştim. Ve bu hikâyenin başlangıç şekline bakılırsa, nereye gittiğini tahmin edebiliyordum. “Abinin üniversiteye gitmek için yarışı bıraktığını söylemiştin. Gerçek sebep bu muydu?”

Thomas'ın parlamento üyesi tebessümünü soruma cevap vermiş oldu. "Tamamen değil," diye itiraf etti. "Babamız tüm parasını ve dikkatini benim kariyerime yatırmaya karar verdiği için Andrew yarışı bıraktı. O zamanlar sadece on iki yaşındaydım ama sanırım babam ilerleme potansiyelim olduğunu biliyordu. Öte yandan Andrew o kadar iyi performans göstermiyordu. Babam Andrew'a iki seçenek sundu: Ailemizin desteği olmadan yarışmaya devam edebilir ya da üniversiteye gidip mezuniyetten sonra şirkette garantili bir yeri olabilirdi. Hepimiz neyi seçtiğini biliyoruz."

Ve şimdi, eğer vardığım sonuç doğruysa Andrew hayalini çaldığı için küçük kardeşinden intikam alıyordu.

"Peki, baban Andrew'un sponsorluğu çekmesine ses çıkarmadım mı?" diye sordum hayretle. "Cidden mi?"

Thomas derin bir nefes verdi. "Castellucci olayıyla aslında bu işi başıma kendim açtım. Eğer o şeyleri söylemeseydim... Belki durum farklı olurdu. Ama şirketi temsil etmemi istemediğini söylerlerken sebebin neden kaynaklandığını anlıyorum."

Tamamen teslim olmuş gibiydi. Sanki tüm bunlara boyun eğiyormuş gibi, sanki gerçekten bittiğini düşünüyormuş gibi.

"Boş versene," dedim düşünmeden. "Bunu bahane olarak kullanmalarına izin veremeyiz."

"*Veremeyiz* derken?"

Elbette bunu soracaktı. "Evet, Majesteleri, biz. Bu artık bir grup projesi. Adını temize çıkaracağız ve sponsorluğunu korumanı sağlayacağız."

Thomas alaycı bir şekilde, "Biraz abarttın sanki Stella," dedi.

Muhtemelen abartıyordum ama ben bu mücadeleye hazırdım. "Reid'in seninle konuşmasını sağlayacağımı zaten söylemiştim ama seni doğrudan Lorenzo Castellucci'ye götüreceğiz. İtibarını tekrar düzeltmenin kilit noktası o."

Thomas sessiz kaldı ama önemli değildi. Kafamın içinde çarklar o kadar yüksek sesle dönüyordu ki konuşsa da zaten onu bastırırdı.

Bakışlarım tekrar pencereye kaydı. Birkaç dakika önce buradaki hayatın sakın temposunu severken şimdi şehrin göbeğinde olmaya hazırdım. İçinde büyüdüğüm karmaşaya geri dönmeye.

“Eve gidebilir miyiz?” diye sordum ona dönerek. “Burada daha fazla kalmak zorunda mıyız?”

Ev kelimesi yanlışlıkla ağızımdan kaçmıştı. Londra’ya veya bize karşı komplo kuran insanlarla dolu o malikânededen başka bir yere dönme-yi kastetmiştim.

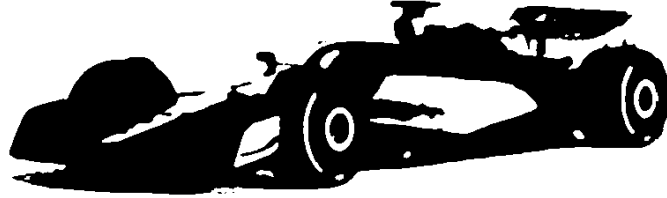
Ama Thomas bu ifadeyi umursamamış gibiydi. Elimi son bir kez sıktı, sonra iki elini de direksiyona koydu. Bir saniye sonra U dönüşü yapıp eve doğru hızla ilerledi.

“Ne kadar hızlı toparlanabilirsin?” diye sordu.

“En fazla on dakika.”

“Mükemmel.” Bana attığı yumuşak gülümseme kalbimin tehlikeli bir hızla çarpmasına neden oldu. “Hadi, eve gidelim, aşkım.”

BÖLÜM 22

Thomas

McMorris firmasına son ayak bastığım yıl olabileceğini düşünmek çılgıncaydı ve bu konuda kimseyle konuşamayacak olmam daha da çılgınca.

Menajerim bana sessiz kalmamı ve işini yapmasına izin vermemi söylemişti. O yeni sponsorluk anlaşmaları ve gelecek sezondan sonra herhangi bir takımın boş koltuğu olup olmadığını gizlice araştırırken ben de merkezde sezon sonrası görevlerimi tamamlayıp her şey yolundaymış gibi davranmak zorundaydım.

Cotswolds gezisinin ardından toparlanmak için Londra'da Stella ile geçirdiğim bir günün ardından Silverstone'a dönmüştüm. Takımla sezon değerlendirmemi yapmış, bize sosyal medya için kış sonuna kadar yetecek görüntüler çekmiş ve bu sezonun aracını emekliye ayırmadan önce simülatördeki son seansımı yapmıştım. Bir dahaki sefere buraya, gelecek sezon için kurulumumuzu test etmek için gelecek ama ondan önce bir aylık mola verecektim.

Binanın lobisine inip de geçmiş yıllardan kalma klasik McMorris F1 arabalarının yanından geçerken hava kararmıştı. Burası uzun zamandır yuvam gibiydi... Şimdiye dek onlarla geçirdiğim yılları hatırlatan ve önceki sezonlardan kalma dört arabam cam duvarların önünde duruyordu. Beşincisi de yakında onlara katılacaktı.

Geri dönmeyebileceğimi düşünmek... Bu düşünceyle hemen yüzleşmem veya en azından üzerinde durmayı bırakmam gerekiyordu. Aslında benden kurtulmak isteyeceklerinden emin değildim. Belki de AP Maxwell International sponsorluğu olmadan bile burada kalabilecek kadar değerli olduğumu kanıtlamıştım.

Ama gençleşmiyordum ve Arlo Wood ile Finley Clarke'ın bana hatırlatmaya bayıldıkları gibi kapıyı her gün yeni yetenekler çalıyordu.

“Tommy!”

Derin bir nefes verip arkamdan gelen sesi duyunca döndüm ve Arlo'nun yaklaştığını gördüm. Şapkasını ters takmıştı ve aralık soğukunda onu hiç de ısıtmayacak bir ceket giyiyordu ama çok yakışıklı görünüyordu.

“Benden bıkmadın mı?” diye sordum montumu iliklerken. “Bir sezondur birlikteyiz ve hâlâ benimle konuşmak mı istiyorsun?”

“Kışa girmeden önce son dozumu alıyorum.” Sırıtıp topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. “Zaid'in galasına gidiyor musun?”

Etkinlik bir hafta, FLA'nın yıllık ödül töreninden bir gün sonraydı. Arlo ve ben, Pilotlar Şampiyonası'nda ilk üçte yer almadığımız ve McMorris de Markalar Şampiyonası'nı kazanmaya bile yaklaşamadığı için galaya katılmak zorunda değildik. Zaid ikinci, Axel Bergmüller ise üçüncü olmuştu ancak Singapur'daki kaza ve sakatlıklarından sonra ikisinin de Bakü'deki ödül törenine katılıp katılmayacağı hâlâ belirsizdi. Lorenzo gibi Axel de kazadan beri kamuoyu önüne çıkmamıştı ama en azından önümüzdeki sezon tekrar yarışacağını söyleyen birkaç basın açıklaması yapmıştı.

“Orada olacağım,” diye cevap verdim. “Sen gidiyor musun?”

Arlo başını evet der gibi salladı ama Stella'nın mesajıyla titreyen telefonumla meşgul olduğum için ne söylediğini duyamadım.

Stella: Bu gece eve kaçta gelirsin?

Cevap yazarken, “Özür dilerim, bir saniye,” diye mırıldandım Arlo’ya.

Thomas: En geç 10. İyî misin?

Stella: Gayet iyiyim. Sadece geldiğinde mutfaktaki her şeyin patlamış gibi görünmesine şaşırma.

Thomas: Endişelenmem gerekir mi?

Stella: Tabii ki hayır. Ben bir profesyonelim bebeğim.

“Karın mı?”

Arlo’nun sorusu üzerine başımı kaldırdım, sonra yüzümde beliren tebessümü sildim. “Nereden bildin?”

Sırıttı. “Çünkü gözlerinden lanet olası kalpler çıkıyor, dostum. Umarım bana da bir gün bir kadın aynını yapar.”

Kahkaha attım. “İkimiz de birkaç kadın olacağını biliyoruz, Arlo.”

“Dua edelim de olmasın o zaman.” Bana göz kırptıktan sonra omuzlarını savurarak yanımdan geçti ve otoparkın otomatik kapısına yöneldi. “Haftaya galada görüşürüz, ihtiyar.”

Cebimdeki telefonu sıkıca tutup arkasından bakarken sözleri kafamda dönüp duruyordu. *Gözlerimden çıkan kalpler mi? Cidden mi?* Arlo bu kadar abartamazdı.

Stella’yı çok çekici bulduğumu ve onu gördüğüm ilk andan itibaren çekici bulduğumu itiraf ediyordum. Belki Arlo’nun gördüğü de buydu. Ama bundan fazlası değildi, sadece fiziksel bir çekimdi. Dışarıda haklarında aynı şeyi söyleyebileceğim binlerce kadın vardı.

Ancak... Stella’nın diğerlerinden bir adım önde olduğunu inkâr edemezdim. Ve seyahatimiz işleri biraz değiştirmiş olabilirdi. Figgy ve

ailemle başa çıkma şekli, ayrıca bir çözüm çok uzak görüldüğünde bile bir kez daha öne çıkıp bana yardım etmeye bu kadar istekli olması... Ona tamamen farklı bir gözle bakmamı sağlamıştı.

Belki de evli kalmaya karar verdiğimizden beri bu durum güçleniyordu. Birini tanımaya zorlanmışsanız özellikle de o kişi büyüleyici, komik, zeki, nazik ve buna yakışan son derece keskin bir gülümsemeye sahipse duygusal bağdan kaçmak biraz zordu.

İsteyebileceğiniz her şeye sahip olan birini sevmemek zordu.

Bunu fark etmek mideme bir yumruk gibi oturdu.

Ah, kahretsin.

Sanırım karıma âşık oluyordum.

Saat on gibi ön kapıdan içeri girdiğimde vanilya ve şeker kokusu suratıma tatlı bir tokat gibi çarptı.

“Stella?” diye seslendim ve eşyalarımı bırakıp bir şeyler pişirdiğini tahmin ettiğim mutfağa gittim. Eğer sadece kokulu bir mumsa hayal kırıklığına uğradım.

Neyse ki köşeyi döndüğümde yiyecekleri gördüm. Stella Margaux’dan beklenebileceği gibi neredeyse her yerde makaron vardı ama bunlara kekler, birkaç çeşit kurabiye ve üç farklı türde krema olduğunu tahmin ettiğim şeyler de eşlik ediyordu. Tıpkı bir şeker cenneti gibiydi ve sezon dışı olduğu için çok mutluydum, böylece tüm bunları tadabilir ve yarın diyetisyenime açıklama yapmak zorunda kalmazdım.

“Vay be,” dedim Stella mikseri kapatırken. “Burası sanki *Bake Off* yarışmasının bana özel bir bölümü gibi.”

Omzunun üzerinden bana sevimli bir gülümsemeyle baktı, un bulamış yanaklarıyla çok tatlı görünüyordu. “Ve bunları yaparken hiç sinir krizi geçirmedi.”

Üzerinden yayılan ışıltıyı gördüğüm için buna inanıyordum. Burası onun mutlu yeri. Etrafı en tatlı ikramlarla çevriliydi, fikirleri

kendi ellerinde hayat buluyordu. Nedense onu başka bir şey yaparken hayal edemiyordum.

“Dağınıklık için özür dilerim,” dedi. Hiç de özür diler gibi konuşmuyor olmasını takdir etmiştim. “Ticari bir mutfağım olunca seni rahat bırakacağım. Bu arada, bana emlakçının numarasını gönderdiğin için sağ ol. Birkaç yer gösterecek.”

Adadaki taburelerden birini çekip oturdum ve bir tabak sade makaronu kenara çektim. “Burada olmandan hoşlanıyorum,” diye itiraf ettim. “Eve döndüğümde beni karşılayacak birinin olması güzel.”

Daha sadece bir gün mü olmuştu? Evet. Ama dün yukarıda bir konferans görüşmesi yaptığını duymak ve bu gülünç derecede büyük evde artık yalnız olmadığımı hatırlamak keyifli miydi? Kesinlikle evet.

Stella kıkırdadı ve hemen mikser standından aldığı hamur kabına geri döndü. “Bence uzun zaman önce bir köpek almalıymışsın.”

Gülümseyerek başımı iki yana salladım ve birçok tabaktan birinden bir makaron aldım. Haklarında pek bir şey bildiğimi söyleyemezdim ama bunlar mükemmel görünüyordu. Stella da öyle. Bu sabah, üzerimde gördüğünde saklayacağına yemin ettiği Union Jack önlüğümü takmıştı. Bu görüntü beynimde bir arızaya yol açmıştı ve kurallara uyan kısmım kısa devre yapmıştı.

Yerimden kalkıp arkasına yaklaştım. Kolumu omuzlarına gevşekçe dolayıp köprücük kemiklerine dokunurken sırtı göğsüme dayandı ve bir anda irkildi. Diğer elimde makaronu tutuyordum. Kulağına, “Bu ne aromalı?” diye mırıldandım.

“Thomas.” Uyarısı, bunu istememesine rağmen davet edercesine başını geriye yatırmasıyla aynı zamana denk gelmişti. “Şu anda birkaç kuralı çiğniyorsun.”

“Karıma sarılamayacak mıyım?”

“Sahte karına,” diye hatırlatmaya çalışsa da kalp atışlarının hızlandığını hissediyordum.

“Peki. Soruma cevap verirsen seni bırakırım.”

Stella makarona bakıp hemen cevap verdi. “Kan portakalı ve vanilya kreması. Gelecek yılki yaz menümüz üzerinde çalışıyorum.”

Başımı aşağı yukarı salladım ve kolumu çektim ama parmak uçlarım teninden uzaklaşırken omzunun parmaklarımı takip ettiğine yemin edebilirdim.

“Çok uzağa gitme,” diye patladı bir adım geri çekildiğimde. “Benim için biraz krema çırpman gerek.”

“Bu bir şey için bir örtbas falan mı?”

“Sen öyle san.” Sonra içinde krema olan bir kâse ile yanındaki çırpıcıyı işaret etti. “Bunu miksera koyardım aslında ama şu anda temiz bir aparatım yok.” İkimiz de lavabonun içinde ve yanında duran bulaşıklara baktık. “Şunu benim için yumuşak tepeler hâline getir.”

“Tamam, bu *kesinlikle* bir örtbas.”

Stella güldü kahkaha sesi müzik gibiydi. Hayatımın geri kalanında tekrar tekrar dinleyeceğim bir melodi gibi.

Makaronu ağzıma tıktırdıktan sonra çırpıcıyı alıp işe koyuldum. Yumuşak tepelerden kastının ne olduğunu bilmiyordum ama eminim ki yaptığımda bana söylerdi.

“Bu tat hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu yanıma gelip kalçasını yanımdaki tezgâha yaslayarak. “Sana yazı hatırlatıyor mu?”

Hayır, bana yazı hatırlatmıyordu. Kulağına yakın duran dudaklarımla, tatlı narenciye kokusunu içime çektiğim bir dakika öncesini hatırlatıyordu. Karanlık Vegas kulüplerini, yarıştan sonraki terli kucaklaşmaları, yatakta birlikteyken yüzümü boynuna gömdüğüm anları hatırlatıyordu çünkü teni tenime değmeden bir saniye daha duramayacaktım.

Yutkundum. “Yeni favorim bu.”

Stella gülümsediği anda onu yüreğimin derinliklerinde hissettiğime yemin edebilirdim. “O zaman anlaştık. Menüye ekleniyor.”

Arkasını dönüp daha önce üzerinde çalıştığı şeye geri döndü. Ama ben çırpmaya devam ederken bile gözlerimi ondan alamıyordum. Onu kendi ortamında görmek heyecan vericiydi. Acaba beni pistte izlerken o da böyle mi hissetmişti? Eğer öyleyse, artık yarış sonrası tepkilerini anlıyordum.

“Hey, Stella?” Tekrar bana baktı, kaşları kalkık, ifadesi çok parlaktı. “Yeni bir yer bulsan bile,” dedim, “yine de ürünlerinin bir kısmını burada yapmanı istiyorum.”

Gülümsemesi alaycı bir hâl aldı. “Sırf tadımcım olma fırsatını kaçırmak istemediğin için.”

Bununla uzaktan yakından alakası yoktu ama yine de başımı evet der gibi salladım. “Yakalandım.”

Tekrar güldüğünde, kahkahasının içime işlemesine izin verdim ve damarlarımda âdeta bir şampanya gibi köpürmesinin tadını çıkardım.

Evet. Artık bu bir soru bile değildi. Karıma âşık olmuştum.

BÖLÜM 23

Stella

“Londra’ya sadece birkaç bavulla taşındığın için çok şanslısın. Bir kutu daha açmak zorunda kalırsam çığlık atacağım.”

Gözlerimin altına sabitleyici pudra sürerken Janelle’in bu şikâyetine kıkırdadım. Ondan gelen telefonla güne hazırlanıyor ve nihayet artık aynı saat diliminde olduğumuz için rahatlamış hissediyordum. Zira beş saatlik bir zaman farkına uyum sağlamaya çalışmak zordu. Zavallı Mika muhtemelen sabahın dördünde benden kazara telefon almaya devam edecekti.

“Yerleştikten sonra akşam yemeğine gelmelisin,” diye ısrar ettim. “En sevdiğin yemekleri yaparım.”

“Tanrım, evet, lütfen. Ron’a bisküvi ve sos hasreti çektiğimi söylediğimde adam bana sanki bir seri katille evlendiğini yeni keşfetmiş gibi baktı.”

“Thomas da bana en sevdiği tatlının *benekli pipi* gibi bir ismi olduğunu söylediğinde ben de ona aynı tepkiyi vermiştim.”

Janelle kahkaha atmayı bırakıp kendine geldiğinde makyajımı bitirmiş ve banyodan çıkmıştım. “Birlikte yaşam nasıl gidiyor?” diye sordu. “Henüz kapımı çalmadın, bu yüzden her şeyin yolunda olduğunu varsayıyorum?”

“Dürüst olayım mı?” Yüzüğümün küçük bir seramik kâsede beni beklediği şifonyere doğru yürürken sorusunu düşünerek durakladım. “Gerçekten iyi gidiyor. Onun yanında olmak çok kolay.”

Taşınmamın üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti ve ailesinin evine yaptığımız gezi dışında her şey yolundaydı. Her şey güzeldi. *Gerçekten* güzel. Gerçi bu endişe vericiydi zira ihtiyacım olan son şey kocama âşık olmaktı. Ki ben... Sanırım bunu çoktan yapmış olabilirdim.

Aman Tanrım. Oralara girme. Bunu itiraf etmeye hazır değiliz.

Ne kadar meşgul olsak da her akşam birlikte yemek yemeye vakit ayırıyorduk. Mahallede yürüyüş turlarına çıkıyor ve birlikte Kensington Bahçeleri’nde dolaşıyorduk. Hatta Thomas yolun aşağısındaki pilates stüdyosuna bile bakmış, ona sevdiğimi söylediğim türden dersler olup olmadığını kontrol etmişti ve bana bir üyelik almıştı. Bu, o kadar düşünceli bir hareketti ki stüdyonun broşürünü bana uzattığında neredeyse ağlayacaktım. Ne utanç verici.

Tüm bunları benimle veya benim için yapmış olması inanılmazdı. Son zamanlarda çok yıpranmıştı, menajeriyle toplantılara gidiyor, kalan sponsorları için reklam filmleri çekiyor ve sezon sonrası diğer işlerini tamamlıyordu. Yarın akşam Zaid’in galasından sonra F1 yükümlülüklerinden kurtulacaktı ve boş zamanının bizim açımızdan nasıl geçeceğini merak ediyordum. Benim hiç boş zamanım olmayacaktı çünkü programım Noel’e kadar çok karmaşıktı ki Noel’e de iki haftadan az kalmıştı. Tatil sezonu en yoğun dönemimizdi ve söndürmem gereken birçok yangın olacaktı.

“İkinci düğünü yapıp yapmamaya karar verdin mi?”

Yüzüğümü alırken derin bir nefes vererek ışıkların altında parıltmasını izledim. “Henüz değil,” diye dürüstçe cevapladım. “Thomas’la bu konuda biraz daha konuşmamız gerek.”

Görünüşe bakılırsa gerçekleşecekmiş izlenimiyle hareket ediyorduk. Ölçülerimi Calais’e göndermiş ve Iris’e sıcak, nötr renkleri çok sevdiğimi söylemiştim. Yani artık her ne olarsa, hiçbiri benim elimde değildi.

Janelle kıkırdadı. Saçıyla oynadığını neredeyse hayal edebiliyordum. “Beni arayıp o adamın seni altı farklı şekilde becermesine izin verdiğini söylemeni sabırsızlıkla bekliyo—”

“Şimdi gidiyorum,” diye yüksek sesle sözünü kestim çünkü bu düşünceyi aklımdan geçirmek niyetinde değildim. Çoğunlukla odamda yalnızken neredeyse her gece bunu düşünmüyordum tabii ki. “Yakında tekrar ararım.”

“Umarım o harika İngiliz kahvesini içtikten sonra—”

“Hoşça kal, Janelle.”

O korkunç kelime oyununu bitirmeden önce aramayı sonlandırmak için düğmeye bastım, sonra yüzüğümü gereğinden fazla bir kuvvetle parmağıma geçirdim. İhtiyacım olan son şey Thomas ile aramdaki cinsel gerginliğin ve ikimizin karşılıklı duyduğumuz bu çekimin hatırlatılmasıydı.

“Janelle ikinci düğünümüzü destekliyor galiba.”

Kapımın açık olduğunu fark etmediğim ve telefonum hoparlörde olduğundan, geldiğini duymadığım için Thomas’ın sesini yatak odamın kapısından duyduğum an hızla arkamı döndüm.

“Ne kadarını duydun?” diye tereddüt ettim, yüzüm alev alevdi. Tenimin koyu kahve olmasına hiç bu kadar sevinmemiştim.

“Yeteri kadarını,” dedi sırtarak ama kocaman sırıtiyordu. “Sanırım yaptığım o harika İngiliz kahvesiyle ilgili bir imada bulunacaktı—”

“Hayır,” diye sözünü kestim ve onu odamdan dışarı itmek için öne doğru yürüdüm. “O konuşmanın her kelimesini unut.”

Thomas güldü ve ellerimi göğsüne bastırdığımda geri geri gitti. Göğsü sağlam, güçlü, kesinlikle mükemmeld—

Of, kahretsin. Beni ısıtması için sarılarak geçirdiğimiz geceden beri azgın bir karmaşaydım ve etkisi hiç azalmıyordu. Ama o geceden beri bana gösterdiği nezaket ve ilgi, beni *gülümseyen* bir karmaşaya dönüştürmüştü. Fiziksel bir bağımız olduğunu zaten biliyordum ama aslında bu adamdan insan olarak da hoşlandığımı keşfetmiştim.

İster iki ay, ister gelecek yılın sonunda olsun eğer temiz bir ayrılık yaşayacaksak, bu benim için sorun olurdu. Elbette arkadaş olabilirdik ama bunun *kocama âşık oldum* teorisine doğru kaymasını istemiyordum.

Thomas durunca ben de durdum ama ellerimi çekmeden önce bir an bekleyip onu yokladım. Gözlerindeki parıltıdan bunu sorun etmediğini anlamıştım.

“Bugünkü programını görmeye geldim,” dedi. “Yoğun musun?”

Başımı aşağı yukarı sallayıp saatime baktım. “İlk yer gösterimi için on dakika içinde çıkmam gerek.” Başımı kaldırdım ve sormasam daha mı iyi olur acaba diye bile düşünemedim aklıma gelen o soru dudaklarımdan dökülüyordu. “Benimle gelmek ister misin? Mahalleler hakkında yerel birinin fikrini alabilirim.” Beynim sonunda yetiştiğinde hemen, “Muhtemelen yapacak çok işin vardır biliyorum, bu yüzden gelemesen de sorun değil,” diye ekledim.

Düşünmek için harcadığı birkaç an hayatımın en uzun ânı gibi gelmişti ve sorduğuma pişman olmuşum. Elbette benimle mülk aramaya gelemeyecek kadar meşguldü, ne düşünüyordum ki?

“Birkaç şeyi yeniden ayarlayıp seninle geleceğim.”

Yüzüm nedense eskisinden daha çok yanmaya başlamıştı. “Thomas gelmek zorunda değilsin.”

“Zorunda olmadığımı biliyorum,” dedi. “Gelmek istiyorum.”

Tepeden tırnağa yanıyordum sanki. Bunu, sanki benimle gelebilmek için tüm gününü yeniden planlaması onun için hiçbir şey değilmiş gibi son derece rahat bir şekilde söylemişti. Çok basit bir şeydi ve buna rağmen beynimin kimyasını değiştiriyor, o sinir bozucu bağlanma hormonlarını harekete geçiriyordu. “Tamam,” dedim boğuk bir sesle.

Gülümsemesi içime işlemişti ve elini uzattığında daha da kötü oldum. “Aşağı gel, sana bir şey göstereceğim.”

Elimi eline koymak duygusal istikrarım için bir hata olsa da fiziksel olarak dengemi kaybetmemek adına harikaydı. Merdivenin sonuna ulaştığımızda bile parmakları parmaklarıma dolanmış hâldeydi ve mutfığa girene kadar beni arkasından yönlendirdi. Geniş sırtı görüş alanımı kapattığı için o çekilene kadar adanın üzerinde ne olduğunu göremedim.

Beni içinde bir düzine çikolatalı çöreğin olduğu ağzı açık bir kutu karşıladı, ortadakine tek bir mum saplanmıştı. Kıpırdamadan durdum ve Thomas’ın gümüş bir çakmakla mumu yakıp geri çekilmesini izledim. Sonra bana döndü, gülümserken gözlerinin kenarları kırışıyordu.

“Birinci ayımız kutlu olsun.”

Bir anda ağızımdan kaçacak olan neşeli kahkahaya karşı koymak için dudaklarımı birbirine bastırdım çünkü bu adam *acayıptı*.

“Eğer bunlardan birini tekrar yüzük olarak takmamı planlıyorsan,” dedim, heyecanlı bir okul kızı gibi ciyaklamak yerine sesimi sakın tutabileceğime ikna olduğumda. “Seni terk ederim.”

“Aslında bunları yemeyi tercih ederim, eğer sakıncası yoksa.”

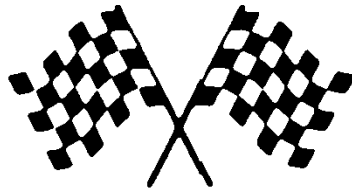
“Bu durumda *sanırım* birlikte kalabiliriz.”

Dizlerim titreyerek ona ve kutuya yaklaştım ve mumu üflemek için eğildim. Çikolatası parmaklarıma yapışan çöreklerden birini alıp ona uzattım. Ama Thomas onu elimden almak yerine gözlerini benden ayırmadan eğilip ısırdı. O kadar seksiydi ki yukarı çıkıp artık fena hâlde ıslak olan külotumu değiştirmem gerekebilirdi.

Dudaklarını yalayıp tekrar doğrulunca ben de kalan çöreği neredeyse ağızıma tıktım çünkü ona, *Günün geri kalanını akılalmaz bir şekilde seks yapıp bunları yiyerek geçirelim mi?* diye sormak istemiyordum.

Neyse ki Thomas emlakçıyla ilk randevuya geç kalmak istemiyorsak artık çıkmamız gerektiğini söyleyip büyüyü bozdu. Parmaklarımdaki şekeri yıkamaya giderken musluktan akan soğuk suyun beni serinletmesini bekledim. Çünkü endüstriyel fırınlara bakarken Thomas’ın çöreği ağızına aldığı dudaklarının tenime temas ettiğini düşünmek istemiyordum.

Benimle gelmesi için onu davet etmemeliydim. Çünkü ne kocamı ne de eğer bizzat koyduğum kurallar olmasaydı şimdiye kadar yapabileceğimiz tüm o şeyleri düşünmeyi bırakamayacaktım.

Thomas’la geçirdiğim dolu dolu geçen cuma gününün ardından, cumartesi günü Zaid Yousef’in galası vardı. Calais’e hakkını vermeliydim, kadın gerçekten harika bir elbise yapmıştı.

Tasarladığı elbiseyi giyerken, Thomas’la yollarımız ayrıldığında bile, gelecekteki tüm gece kıyafetlerimi ona diktirmeyi zihnime not

aldım. Ve bu muhteşem dökümlü yakası ve diz üstü yırtmacı olan bu ipek elbise, düğünümde bekleyebileceğim şeyin bir ön gösterimiye, sırf onu giyme şansı için tüm gösteriyi yaşamak isteyebilirdim. İsmi farklı da olsa bir kilise koridorunun podyumdan ne farkı vardı ki?

Bu gece için can atıyordum. Kısmen de şık giyinmek ve iyi bir amaca katkıda bulunurken şampanya içmeye bahane olduğu için. Can atmamın bir diğer sebebi de Willow Williams'ı görebilecek olmamdı. Kadının Reid'i Thomas'la konuşturma sözünü tutmasını umuyordum.

Son zamanlarda onunla mesajlaşıyorduk, genelde ona pişirdiğim şeylerin fotoğraflarını gönderiyordum ama menümüzün tamamına aşina olduğunu keşfettikten sonra ona lezzet fikirleri vermeye başladım. Büyük hayranım olmasının yanı sıra, inanılmaz derecede havalı bir insandı ve hatta bana, bir F1 pilotuyla ilişki yaşamak konusunda tavsiyeler bile vermişti. Bu minik, eşler kulübüne ait olmak garipti ama giderek bundan hoşlanmaya başlıyordum. Willow'un şimdiye kadar pişirdiğim her şeyden daha tatlı olması da buna yardımcı oluyordu tabii.

"Stella?" diye seslendi Thomas koridordan. "Hazır mısınız?"

"Neredeyse!"

Boy aynasının önünde durmuş, hangi ayakkabıları giyeceğime karar vermeye çalışırken kapı tıklatıldı. Ona beş dakikaya daha ihtiyacım olduğunu söylemeye hazırdım ama o, içeri girerken kelimeler dudaklarımda kurudu.

Beklendiği gibi smokin giymişti ve geçmiş deneyimlerimden bu şekilde giyindiğinde çok etkilendiğimi biliyordum. Ama bu gece, nendense Vegas'takinden bile daha iyi görünüyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Aynı lanet olası adamdı işte. İçlerinde boğulmak isteyeceğiniz türden o aynı okyanus mavisi gözler. Alnına tek bir tutam bile düşmesin diye ustaca geriye doğru taranmış aynı kestane rengi saçlar. Aynı geniş göğüs, dar kalçalar ve kesinlikle harika şeyler yapabilen büyük eller.

Belki de artık onu sadece dış görünüşü için değil, daha fazlası için sevdiğindendir?

Kafamın içindeki ses böyle söylüyordu.

Ben de ona çenesini kapatmasını söyledim.

Ayaklarımı yere vurup sızlanmak istiyordum çünkü böyle çekici giyinmiş olması hiç adil değildi. Dürüst olmak gerekirse yeni bir James Bond'a ihtiyaçları varsa Thomas olabilirdi. Yine de sık sık *boş ver ve vay canına* diyen bir adamın öldürme yetkisine sahip olabileceğinden emin değildim.

Ben ona hayran hayran bakarken o da bana aynısını yapıyor, gözleriyle her yerimi santim santim süzüyordu. Saçlarımı şık bir şekilde toplamış, yüzümü çerçevelemek için birkaç tutam bırakmışım ve makyajımla tam bir ihtişam yakalamışım. Gösterinin gerçek yıldızı elbisemdi, ipek kumaşı vücudumu doğru yerlerden dekolteler vererek hayal gücüne ihtiyaç duyulacak kadarını bırakıyordu ama kumaş her dalgalandığında uyluğumu tepeye kadar ortaya çıkarıyor ve inkâr edilemez bir şekilde kışkırtıcı bir manzara sunuyordu. İyi görünüyordum ama kendimi görüldüğümünden daha da iyi hissediyordum.

“Vay be,” diye nefes verdi Thomas hiç utanmadan bana bakmaya devam ederek. “Sen...”

Cümlesini bitirmesi için kaşımı kaldırdım. İltifatlarına ihtiyacım yoktu ama istiyordum. Övgüsünü, hayranlığını ve vermeye istekli olduğu her şeyini istiyordum çünkü ben de aynısını ona geri vermek istiyordum. Sözcükler dilimin ucunda kalıyor, beni dalgalar hâlinde ağzımdan çıkmakla tehdit ediyorlardı. *Koluna girdiğim için dünyanın en şanslı kadını olabilirim ve bazen gülümsemeni ne kadar sevdiğimi düşünmek beni korkutuyor.*

“Sen...” Tekrar sustu ve neredeyse titrek bir nefes almak için durdu. “Ne kadar muhteşem olduğunu anlatacak bir kelime yok, Stella. Seni görmek bile büyük bir ayrıcalık.”

O kadar içten söylüyordu ki nefesim kesilmişti. Aramızda bir şeyler değişiyor ve giderek tehlikeli bir hâl alıyordu. Dünyam altüst olduktan hemen sonra böyle bir şey hissetmeyi beklemiyordum. Kırılan kalbimin tekrar atmasının yıllar alacağını sanırdım. Ama topallayarak hayata dönüyordum, kalbim sürekli *güm güm* atarak bana ölmediğini hatırlatıyordu. Doğru dokunuşla, doğru elektrik şokuyla tekrar yaşayabileceğini.

İyileşmesi için kalbimi sunmaya yetecek cesarete sahip olup olmadığımı bilmiyordum. *Ya tekrar paramparça olursa?*

“Ben bile bu kadar güzel iltifatlar alıyorsam, seninle gerçekten evlenecek kadın çok şanslı olacak,” dedim ikimize de bundan daha fazlasının olamayacağını hatırlatmak için. Ama kelimeler ağzımda kül gibi bir tat bırakmıştı. Kendime şöyle bir baktım, aptalca bir şey yapıp onu kendime doğru çekerek dudaklarımı dudaklarına bastırmadan önce aramızdaki bağı koparmam gerekiyordu. Bunun yerine ellerimi kalçalarımın üzerinde gezdirdim. “Sence bu renk olmuş mu? Son zamanlarda beyazı biraz abartmışım gibi hissediyorum.”

Ne tür hayallere daldıysa, o dalgınlıktan sıyrılarak başını iki yana salladı. “Mükemmel. Ayrıca, hâlâ yeni evliyiz. Bundan olabildiğince uzun süre faydalan.”

“Ve yakında başka bir düğünümüz daha var.” Ona tekrar bakmaya cüret ettim. “Bizi bundan kurtarmanın bir yolunu buldun mu?”

“Hiç aramadım ki,” diye itiraf etti. “Ama olmasına izin vermemiz gerektiğini düşünmeye başlıyorum. İnsanlarla ilişkimizi gerçekten sağlamlaştırmalıyız. Hem de partilemek için bir bahanemiz olur, ne dersin?”

Haklı olabilirdi. Bu, herkese ne kadar ciddi olduğumuzu kanıtlamak için şık bir başlangıç olabilirdi. Figgy, yeminlerimizi okurken bizi izler ve onu taciz etmeye devam edemezdi herhâlde. Üstelik herhangi bir şey planlamak, organize etmek veya ödemek zorunda da değildim, sırf bu sebeplerden dolayı bile bu düğüne katılmalıydım. İtiraz edecek pek bir şeyim kalmıyordu.

Evliliğimizin bu aralar pek de sahte gelmiyor olması dışında.

Konuyu değiştirebilmek için aynanın önünde duran üç çift ayakkabıyı işaret ederek bu düşünceyi kafamdan attım. “Seçmeme yardım et. Bu elbiseye en çok hangisi yakışır?”

Hangilerini giyeceğimi zaten biliyordum. İnci işlemeli bantlı topuklu sandaletleri giyecektim ve Thomas’ın doğru seçimi yapacak kadar moda bilgisine sahip olmasını da beklemiyordum. Şaşırtıcı bir şekilde benim seçtiğimi aldı ve yatağa oturmamı işaret etti.

Talimatına uyduğum, ayakkabıları giymem için bana vermesini bekledim ama o önümde diz çöktü. Eli bileğimi kavrayıp ayağımı kaldırarak ayakkabıyı ayağıma geçirdiğinde sırtım heyecanla ürperdi. Bilek kayışının tokasını takmak zordu ama Thomas bunu kolayca başarıp diğerini de aynı şekilde tekrarladı.

Görevini tamamlamanın verdiği memnuniyet dolu bir gülümsemeyle başını kaldırdığında nefes alamıyordum. Onu önümde diz çökmüş hâlde görmek yeterince ateşliydi ama bu küçük hareket bile içimde bir yangının alevlenmesine neden olmuştu.

“Daha çok insanı delicesine âşık olduğumuza ikna etmeye hazır mısın?” diye sordu.

“Kesinlikle.” Cevabım titrek bir nefes gibi çıkmıştı. Çünkü şu anda bu hiç de zor bir görevmiş gibi gelmiyordu.

Thomas'ın elleri, kırmızı halıda yürümek için arabadan indiğimizden beri vücudumdan ayrılmamıştı.

Şu anda biri kalçamda duruyor ve beni sıkıca yanına çekmiş balo salonunda dolaşıp geçmişteki ve günümüzdeki sürücülerden politikacılara ve bakmamaya çalıştığım ünlülere kadar tanıdığı herkesle, gururla karısı olarak tanıştıırıyordu. Balo salonuna girmeden önce beni mermer basamaklardan çıkarırken parmaklarımızı birbirine kenetlemiş, topuklarımın elbisemin eteğine takılmamasına dikkat etmişti. Ellerinin bir sonraki durağının neresi olacağını keşfetmek için sabırsızlanıyordum.

Bize yaklaşan insanlardan kısa bir süreliğine kurtulduğum için sevinip bu düşünceyi aklımdan atmak için bir yudum şampanya aldım. Salonda tanıdığım biri var mı diye baktım. İçinde bulunduğum çevrelerden birkaç tanıdık yüz görmeme rağmen asıl aradığım kişiyi hâlâ göremiyordum.

Willow'u henüz göremediğim için çok fazla hüsrana uğramamaya çalıştım ama Reid Coleman salonun diğer tarafında dolaşıyordu ve

ben onun Thomas'la konuşmasını çok istiyordum. Willow bu gece bunu kolaylaştıracağına söz vermişti. O yüzden Thomas'ı adamın yanına sürükleyip en iyisini umacak değildim. Hayır, durumun sorunsuz ilerlemesi için tatlı dilli ortak arkadaşımıza ihtiyacım vardı.

“Dans etmek ister misin?”

Thomas'ın sorusu dikkatimi dağıtarak başımı kaldırmama neden oldu. “Dans etmeyi biliyor musun?”

Gülerek cevap verdi. “Tatlım, ben böyle galalarda büyüdüm. Yürümeyi öğrendikten beş dakika sonra vals yapmayı da öğrendim.”

“O hâlde bunu kanıtlaman gerekecek.”

Thomas'ın beni kalabalığın arasından dans pistine sürüklemesine izin vermeden önce şampanyamın kalanını içtim. Sözüne sadık olarak dans etmeyi bildiğini gösterdi ve ellerini her zaman doğru yerlerde tutacak kadar da centilmendi. Ama avucu belime değdiğinde arada bir kayıyordu.

“İnsanlar bizi izliyor,” diye mırıldandı pistte dönerken.

Omzunun üzerinden kalabalığa baktım. Haklıydı, üzerimizde bir sürü göz ve birkaç kamera vardı. “Şaşırtıcı değil,” dedim neşeyle. “Çok ateşliyiz. Bakmasalar gücenirdim.”

Kıkırdarken göğsü göğsüme sürtündü. “Sana bakan bütün bu erkekleri kıskanmamaya çalışıyorum.”

Kıskançlığın şu anki ilişkimizde yeri yoktu ama yine de başımın döndüğünü hissettim. “Ne diyebilirim ki? Kıçım bu elbiseyle harika görünüyor, bu yüzden gözlerini benden alamamalarına şaşmamalı.”

Cevap olarak Thomas'ın eli sırtıma kaydı. “Başka bir adamın karısına dik dik bakmayacak kadar nazik olurlar sanmıştım.”

“Belki de beni öpmelisin,” diye takıldım zira tanıştığımız geceki kadar cesur hissediyordum. “Onlara bu gece beni eve götürecek olanın sen olduğunu göster.”

“Olabilir.”

Bu belirsiz bir cevaptı, sanki bunu düşünmüyormuş gibi söylemişti. Tanrım bunu söylememeliydim, böylesine cilveli bir şekilde ima etmemeliydim ama bu tip şeyleri kamuoyunun gözü önünde yapaca-

ğımız konusunda anlaşmıştık. Nasıl söylediğim kimin umurundaydı? Hepsi hâlâ sahteydi. Gösteriş içindi.

“Ama?” diye üsteledim zira onu neyin durdurduğunu bilmem gerekiyordu. “Sadece küçük bir Halkla İlişkiler gösterisi.”

Thomas bana baktı, yüzlerimiz o kadar yakındı ki dudaklarımızı birleştirmek çok kolay olurdu. “Hepsi bu.”

Bir nefes aldık, kısa bir sessizlik oldu. Salonda sadece ikimizin olduğuna yemin edeceğim kadar kısa.

“Seni tekrar öptüğümde Stella,” diye mırıldandı, “ bu gösteriş için olmayacak.”

Kalbim durdu. Artık dans edip etmediğimizden bile emin değilim. Gözlerindeki derinlik ve içlerindeki gerçek dışında hiçbir şey bilmiyordum. Söylediklerinin her kelimesinde ciddiydi.

Ve kendime karşı dürüst olmam gerekirse, ben de aynısını istiyordum. Kendimi güvenceye almak için kaçınmam gerektiğini söylediğim belanın gerçek ve hakiki ânını yaşamak istiyordum.

Dudaklarım aralandı ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum - bunu istediğimi mi? Bunun kötü bir fikir olduğunu mu? Geri alamayacağım bir şey yapmadan önce *düşünmek* için daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

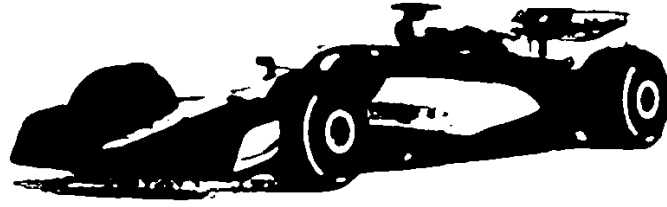
Bu yüzden, yanımızda birinin boğazını temizlemesi ve beni seçim yapmaktan kurtarması iyi oldu.

Başımı sağa doğru savurdum ve Willow’u mahcup bir gülümsemeyle yanımda dururken buldum. Elleri karnının önünde kenetlenmişti. Sanki araya girmiş olmaktan gergindi ama gözlerinde yok sayamayacağım bir kararlılık vardı.

“Willow!” diye şaşkınlıkla bağırdım ve elimi Thomas’ın elinden çekerken dengem bozulduğu için bir adım geriledim. “Burada olduğunu bilmiyordum.”

“Böldüğüm için gerçekten özür dilerim,” dedi. “Ama Thomas... Reid seninle konuşmak istiyor.”

BÖLÜM 24

Thomas

Reid Coleman beni gördüğüne pek sevinmişe benzemiyordu. Onu suçlayamazdım.

Mekânın, özel olarak konuşabileceğimiz arka odalarından birindeydik ancak adam her an kaçacak gibi görünüyordu. Yine de bana hafif bir gülümsemeyle baktığı için bunu iyiye işaret olarak algıladım.

“Şampiyonluk için tekrar tebrikler,” diyerek sohbete başladım. Çünkü pat diye, *Aramızdaki gerginliği düzeltmem için lütfen beni takım arkadaşınla buluşturur musun?* dememin kabalık olacağını düşünmüştüm.

Altın saçlarını eliyle düzeltti, gülümsemesi gözlerine ulaşmasa da daha samimi bir hâl aldı. “Teşekkürler. Hâlâ inanamıyorum.”

Nasıl kazandığını düşünürsek ben de inanamıyordum. Ama adamı seviyordum, bu yüzden perde arkasında neler olup bittiğini sorgulamayacaktım. Zaten kendi dertlerimle yeterince meşguldüm.

“Dün gece elindeki kupayla biraz daha gerçek hissettiğinden eminim,” diye şaka yaptım, ödül törenine katılmak zorunda olduğunu bildiğimden. Bir şampiyonun hayatı böyleydi işte, gerçi ben nereden bilecektim ki?

Biraz zorlama da olsa kıkırdadığımda rahatladım. Bu garip bir durumdu, ikimiz de biliyorduk ama durumu daha da kötüleştiren şey, eskiden böyle olmamasıydı.

Eskiden F1'e aynı anda gelmenin yaşattığı sevinçler ve travmalar hakkında hep şakalaşırdık.

Sadece motor sporlarının en üst kademesine gelmiş olmakla kalmamış, uzun miraslara ve daha da uzun şampiyonluk listelerine sahip takımlarda da yerimizi bulmaya çalışıyorduk. Dev ve Axel de bizim gibi çaylaktı ama durumları bizimkiyle aynı değildi. Dev, hiç Markalar Şampiyonası kazanamamış Argonaut Racing takımına girmiş, Axel de kendine yeni yeni yer edinmeye çalışan Specter Energy takımına gitmişti. Üzerlerinde bizimki gibi tarihî takımların ve taraftar kitlelerinin baskısı yoktu.

Elbette Reid ve Dev her zaman daha yakınlardı, sadece Amerikalı olmaları ve aynı karting pistlerinde büyümeleri nedeniyle. Ama Reid ve ben? Bizim kendi olayımız vardı. Ve takım arkadaşı beni ölümle burun buruna getirdiğinde her şey boka sarmıştı.

Şahsen Reid'in, Lorenzo Castellucci hakkında söylediklerim için beni suçlayacağını sanmıyordum. Onu pistten iten, frene basan ve Reid'in yararına olan takım emirlerini onlarca kez görmezden gelen kendi takım arkadaşıyken beni nasıl suçlayabilirdi? Ben Reid olsaydım, herkes o adamdan ne kadar nefret ettiğimi bilirdi.

Ama sanırım bu yüzden Reid hâlâ D'Ambrosi'deki koltuğunda rahatça otururken ben tüm hayranları tarafından nefret edilen pilottum ve muhtemelen işsiz kalacaktım. O çenesini kapalı tutmuştu. Ben tutamamıştım.

"Lorenzo nasıl?" diye sormaya zorladım kendimi.

Reid hafifçe iç çekti. "O... Olanlarla yüzleşiyor."

Duymak istediğim cesaret verici cevap bu değildi ama ne bekliyordum ki zaten? "Onu gördün mü?"

"Abu Dabi'den ayrıldıktan sonra onu kaldığı rehabilitasyon merkezinde ziyaret ettim." Reid'in bakışları yere kayıp tekrar bana döndü. "Şu anda dikkat çekmemeye çalışıyor."

"Onu benimle görüşmeye ikna edebilir misin?" dedim çekinerek. "Ya da belki bir telefon görüşmesine? Onunla gerçekten konuşmam gerek."

Reid o kadar uzun süre sessiz kaldı ki teklifimi geri çevireceğini biliyordum. Ama bunun olmasını sağlamak *zorundaydım*. Yapacağımız konuşma Lorenzo'nun benden nefret etmediğini veya beni suçlamadığını açıkça ilan etmesince yol açmasa bile aramızı düzeltmem gerekiyordu. Bencillik ediyordum belki ama bana kırgın olmadığını bilmem gerekiyordu. Ve şu anda olmasa bile bir gün iyi olacağını da bilmem gerekiyordu, bu onun için ne anlama gelirse gelsin.

“Zaten sordum,” diye itiraf etti Reid sonunda.

Kaşlarım havaya kalktı. “Pardon?”

“Henüz bir cevap yok,” diye ekledi hemen, “bu yüzden sana hiçbir şey söylemek istemedim, yani fazla umutlanma. Ama ziyarete gittiğimde seninle konuşmaya açık olup olmadığını sordum.”

“Benim bunu isteyeceğimi nereden bildin—”

“Karin Willow’u yakamı bırakmamaya ikna etmiş.” Bu sefer yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. “İkisi de çok ısrarcı kadınlar. Ve Dev bana bir şey öğrettiyse o da sosyal medya yöneticini asla kızdırmaman gerektiğidir.”

Bunların hiçbirinde haksız değildi. Ancak beni daha çok etkileyen şey, Stella'nın tam olarak söylediği şeyi başarmış olmasıydı. Beni burada Reid ile konuşturmuş ve hatta benim adıma Lorenzo'ya ulaşmasını sağlamıştı. Ben bunların hiçbirini yapamamıştım. Tüm bağlantılarına rağmen menajerim bile beni kimseyle temasa geçirememişti. Ama Stella başarmıştı.

Ben konuşmayınca Reid devam etti. “Senin için böyle savaşıp birine sahip olduğun için şanslısın. Vegas'ta evlendiğini duyduğumda aklını kaçırdığını sanmıştım ama iyi bir evlilik yapmışsın.”

Buna hiç şüphe yoktu. Her şey bir hata, bizi yönlendiren sarhoşluk ve şehvet olsa da mükemmel kişiyi seçmiştim.

“Gerçekten de öyle,” dedim gülümsememi gizlemeden. “Stella... Muhteşemdir. Tüm bunları ayarladığı için ona teşekkür etmeliyim.” Reid'le daha fazla sohbet edip her şeyin yolunda olduğundan emin olmam gerekmezse, şu an Stella'ya koşardım.

Ama Reid gitmek için can attığımı görüyor olmalıydı ki kapıyı gösterdi. “Hadi, kadınının yanına git. Tatil bitmeden tekrar konuşuruz.”

“O hâlde D’Ambrosi’nin beni dışlama protokolüne uymayı bıraktın diyebilir miyiz?” Altın çocuk lakabını pekiştiren bir gülümseme takındı. “Sanırım kuralları çiğneyebilirim.”

Bu söylediğine beklediğim telefon geldiğinde inanacaktım ama vedalaşmak için omzuna vurup odadan çıktığımda aramız, kendimi kötü hissetmeyeceğim kadar sağlamdı.

Balo salonuna döndüğümde Stella’yı bulmam zor olmadı çünkü etrafında bir kalabalık vardı. Bir grup insanı içine çekmiş, şampanya kadehini işaret ederek onlara bir hikâye anlatıyor ve insanlar da gözlerini ondan alamıyordu. Aralarından kayıp ona doğru ilerlerken ben de gözlerimi Stella’dan alamıyordum. Elimi dirseğine koyunca gözlerini izleyicilerinden uzaklaştırdı. Ben olduğumu görünce yüzü o kadar aydınlandı ki ona şaşkın şaşkın bakmamak için gözlerimi kırptırmam gerekti.

“Benimle gel.”

Hiç vakit kaybetmeden, hayranlarına kocaman gülümseyerek izin istedi.

“Ne oldu?” dedi kalabalığın arasından onu yönlendirirken koluma yapışarak. “Nasıl geçti?”

“Reid, Lorenzo’dan benimle konuşmasını istemiş,” dedim aceleyle. “Konuşacağının garantisi yok ama bu bir başlangıç.”

Stella heyecan dolu bir ses çıkarıp beni kendine çekti. “Seninle konuşacak, biliyorum. Adını temize çıkaracağız.”

Yine *biz* demişti. Dudaklarından çıkan sesi seviyordum ama burada *biz* diye bir şey yoktu, her şey onun sayesinde olmuştu. Israrı ve bana yardım etme konusundaki “hayır” cevabımı kabul etmemesi sayesinde. Kendi ailem beni terk etmekten memnundu ama Stella? İlk günden beri bana yardım etmeye hazırды.

Onu az önce Reid’le birlikte olduğumuz odaya götürdüm ama Reid çoktan gitmişti. Güzel. Onunla baş başa kalmaya ihtiyacım vardı.

“Yardım etmek için yapabileceğim başka bir şey var mı?” diye sordu, kolunu elimden kurtarıp bana beklentiyle bakarak.

“Şimdilik yok. Sadece teşekkür etmek istedim.”

“Ne için?” diye takıldı. “Ben Willow’u bunalttığım, o da gidip Reid’i bunalttığı için mi?”

“Bunu gerçekleştirdiğin için. Bana bir şans yarattığın için.”

Stella’nın sevinçten kocaman açılmış gözlerinde şefkatli bir ifade belirdi. “Ah, Thomas. Kocamın acı çekmesine izin vereceğimi mi sandın? Gülümsediğinde seni daha çok sevdiğimi biliyorsun.”

Kaşımı kaldırdım, beni tamamen ciddiye almadığı için memnundum. Çünkü eğer almışsa, ikimizin de itiraf etmeye hazır olmadığı bir şeyi, birbirimizi sadece yüzeysel bir çekim veya basit bir arkadaşlık seviyesinden daha fazla sevdiğimizi itiraf etmekten korkuyordum. “Ah, yüzümle yaptığım *o İngiliz şeyini* mi kastediyorsun?”

“Ne diyebilirim ki? Giderek daha çok seviyorum.”

“Şey, ben de senin o sinir bozucu Amerikan aksanını giderek daha çok seviyorum.”

Şaşkın bir çığlık atıp göğsüme vurdu. Güya alınmış gibi yapsa da kahkahasından aslında bunu komik bulduğu anlaşılıyordu. “Aksanımın sinir bozucu olduğunu hiç söylememiştin!”

Değildi çünkü. Hiçbir zaman da olmamıştı. Saatlerce her şey hakkında konuşmasını dinleyebilirdim. Bana sözlüğün her sayfasını okusa bile onu içime çekerek dinlemekten memnun olurdum, yeter ki okuyan o olsun.

Geri çekilmesine fırsat vermeden parmaklarımı bileğine doladım. “Adil olmak gerekirse, bu çok seksi bir sinir bozuculuk.”

“Benimle flört mü ediyorsun?” diye şakayla karışık çıkışırken gözlerini kırpıştırarak bana bakıyordu. “Korkunç aksanım seni tahrik mi ediyor yoksa?”

Buna sözlü olarak cevap verebilirdim. Cevap vermeliydim çünkü *kesinlikle* ediyordu. Ama bunun yerine kolumu Stella’nın beline atıp onu kendime doğru çektim. Sonra dudaklarım dudaklarına değene kadar başımı eğdim. İşte cevabım *buydu*.

Bu hamlem onu şaşırtmışsa da ben hissetmedim. Tereddüt etmeden eğildi, dilimi alt dudağında gezdirirken ağzını açıp beni içeri davet etti. Acaba o da bunu benim kadar düşünüyor muydu? Çünkü ben bunun hasretini çekiyordum. Tekrar tadına bakma şansını iple çekiyordum. Hatırladığım kadar tatlıydı.

Evlilik yeminlerimiz ve kriz kontrolü için her şey askıya alınmadan önce Las Vegas’taki striptiz kulübünde kaldığımız yerden devam etti-

ğimiz hissine kapıldım. Ve bu sefer, sonuna kadar gitmek istiyordum. Nereye varabileceğini görmek istiyordum. Birlikte geçireceğimiz bir gecenin nasıl olabileceğini.

Ona karşı hissettiğim şefkatin araya girmesine izin vermemek için çok dikkatli olmam gerekiyordu.

Geri çekildiğimde somurttu ve gözlerinin açılması bir saniye sürdü. Hâlâ o kadar yakındık ki nefes nefeseydik ama uzaklaşmaya hiç niyetim yoktu.

“Kuralları çiğnedin,” diye dalga geçti ama bu tehdidin hiçbir anlamı olmadığını farkındaydı. “Gerçi bunu yapacağını söylemiştin.”

Ellerimi belinden aşağı indirip kalçalarını kavrarken güldüm. “Ne gibi sonuçlarla karşılaşacağım?”

“Hiçbir sonuçla karşılaşmayacaksın. Bu...” Derin bir nefes aldı, sonra hemen verdi. “Doğrusu, inanılmazdı.”

Bunu söylüyor olabilirdi ama beden dilinden farklı bir mesaj alıyordum. Dokunuşumla vücudu gerilmiş, omuzları kasılmıştı ve henüz geri çekilmese de birazdan olacakları hissedebiliyordum.

“Sanırım bir *ama* geliyor,” diye geçiştirdim ve Stella geri adım atarken midem santim santim kasıldı.

“Bunu bir daha yapamayız, Thomas.” Bu, çok fazla düşündüğünü gösteren bir tür teslimiyetle söylenmiş sessiz bir cümleydi. En azından artık cevabımı almıştım.

İç çekip enseme ovuşturmak için elimi kaldırdım. Reddedişini sindirmeye çalışırken tenim yanıyordu. “Biliyorum.”

Gerçekten de biliyordum. Kurallarını ve onları neden koyduğunu biliyordum. Onu hepsini çiğneyip çöpe atmaya teşvik etmemem gerektiğini biliyordum. Bu çok kötü ve bencilceydi ama bunu benden nasıl beklerdi? Tanıştığımız ilk gecedan beri sahip olmaya çalıştığım kadının tadına bir daha bakmamamı nasıl isterdi?

“Bazı konularda gevşek davrandık,” diye devam etti. “İhtiyacımız olmayan komplikasyonlar yaratıyoruz. Ben de suçluyum, bu yüzden tüm suçu kendine yükleme.”

Yine de bunu hak ediyordum. Elbette, o da flört ederek hatalı davranmıştı ama ben de onu teşvik etmiştim. Çünkü istemiştim. Hâlâ da istiyordum.

Ama bu konuşma, o dinamiğe ölümcül bir darbe indiriyordu. Ve bu tamamen benim hatamdı.

“Anladım,” dedim kendimi zorlayarak. Hatta yüzüme, sıradan görünmesini umduğum bir gülümseme bile takındım. “Daha dikkatli ilerlemeliyiz.”

Sonra, bıçağı kendi karnıma daha da saplayıp tokalaşmak için elimi uzattım. “Arkadaş mıyız?”

Stella’nın yüzünde çözemediğim bir ifade belirdi ama sonra yerini, gerçek hâlini defalarca görmemiş olsam neredeyse doğal sanacağım rahat bir gülümseme aldı.

Elimi avucuna alıp sıktı. “Arkadaşız.”

Bu, söylediğini duymayı hiç istemediğim tek kelimeydi.

BÖLÜM 25

Stella

Her şeyi tuhaflaştırmıştım ve bunun için kendime tokat atabilirdim. Dün gece Thomas'la aramıza mesafe koymanın doğru karar olduğunu biliyordum ama bu aramıza çok yüksek bir duvar örmüştü. Galadan sonra eve vardığımızda birbirimizden uzaklaştık, iyi geceler demeden önce sanki aniden tekrar yabancılaşmışız gibi ayrı kanatlarımıza çekildik. Arkadaşlığımızı ilan etmenin ve bunu böyle sürdürme niyetimizin, gerginliği azaltacağını ve bu sahte evliliği yönetmeyi kolaylaştıracağını düşünmüştüm ama hayır. Tek yaptığım, bir karmaşayı daha önlemeye çalışırken yenisini yaratmak olmuştu.

Dudakları dudaklarıma değdiği andan itibaren kuralları pekiştirmesem başımın büyük belaya gireceğini biliyordum, bizi bir gün ondan boşanmayı duygusal karmaşa hâline getirecek türden bir belaya sokacaktım. En kötüsü de ayrılmak isteyip istemediğimi sorgulamama neden olmasıydı. O kadar ani ve beklenmedik bir düşünceydi ki neredeyse odadan kaçacaktım ama yine de kaçmadım. Kalbim beni boğmakla tehdit edip ağızımdan mantıklı kelimeler çıkmasını engellemeye çalışırken bile *açıklama* yaptım.

Ama bunu yapmak zorundaydım, kendi iyiliğim için. Çünkü değer verdiğim bir adama daha bağlanıp beni tek başıma bırakması

riskini göze alamazdım. Ya da daha kötüsü, artık tanımadığım bir versiyonuma dönüştürmesi riskini. İlk seferde zar zor kurtulmuştum, ve ardından bir saniye bile hayatta kalabileceğimi sanmıyordum.

Mutfağa girdiğimde Thomas iki kupaya kahve dolduruyordu. Dün gece benim kadar şampanya içtiğini bilmeme rağmen gözleri ıslık ıslık ve yüzü ferahtı. Ama ben pencerelerden içeri sızan hafif güneş ışığına karşı gözlerimi kısıyordum ve henüz yatarken taktığım bonemi çıkarmaya bile zahmet etmemiştim. Kısa bir süre önce beni bonemle görmesini istemediğime inanmak zordu ama artık resmen *arkadaştık*. Dolayısıyla arkadaştan daha fazlası olmayacak bir adamdan hiçbir yanıma saklamamın bir anlamı yoktu.

İstediğin şey tam da bu, Stella. Huysuzlanmayı bırak ve akıllı davranmaya başla.

“Disney prensi gibi uyanman hiç adil değil,” diye mırıldandım, bana iki kupadan en sevdiğimi uzatırken.

Gülüşü, kalan tuhaflığı biraz olsun dağıtmıştı. Thomas kahveme koyduğu krema ve şekeri karıştırırken biraz rahatlardım.

“Bu, bana söylediğin en güzel şey olabilir.” Kaşığı elimden alıp kendi kupasına koydu. “Bugün nasıl hissediyorsun? Daha fazla keşfe var mısın?”

Öpüşmeden önceki hâlimize dönmemiz için çabalaması içimi rahatlatmıştı. Seçimlerimi bana karşı kullanmıyordu... Ki bu da onu daha çok sevmemi sağlıyordu.

Kahvemden bir yudum aldım, dilim yanmıştı ama en azından içimdeki özlemi de yakmıştı. “Janelle ile brunch için buluşacağım,” diye cevap verdim. Sonra onu kendimden uzaklaştırdığımı düşünmesini istemediğim için, “Belki sonra?” dedim.

Başını aşağı yukarı salladı ve tezgâha yaslandı. “Evet, kesinlikle. Yeni yıldan sonra tekrar antrenmana başlayana kadar programım boş.”

“Güzel bir his olmalı.” İç çektim, yapmam gereken tüm işler aklımın bir kenarında duruyordu. “Benim için Noel’e kadar cehennem gibi olacak ama ondan sonra ocak ayının ilk haftasına kadar bir mola vereceğim.”

“Noel’den bahsetmişken,” dedi, “bir planın var mı? Eve gitmek ister miydin?”

Annemle yaptığım son sohbeti hatırlayarak yüzümü buruşturdum. Şükran Günü'nden beri birkaç mesaj dışında konuşmamıştık ve mesajlarının çoğu iyi olup olmadığını kontrol etmek içindi. "Pek sayılmaz desem ayıp olur mu?"

Thomas başını iki yana salladı. "Ben de bu yıl Noel'i ailemle geçirmek istemiyorum. Andrew ve babamın yaptıklarından sonra olmaz."

Onu suçlayamazdım. "Eminim annen düğün konusunda bizi sıkıştıracaktır. Muhtemelen onlardan uzak durup kendi işimize baksak daha iyi olur."

Beş yıldır Étienne'siz geçirdiğim ilk tatil sezonu olacaktı bu yüzden her şey şimdiden garip geliyordu. Eve dönmeyip Noel'i sahte kocamla geçirerek biraz daha değişiklik yapabilirdim. Ayrıca Étienne'in beni ailesini ziyarete götürdüğü geçen Noel'den daha iyi olması için çok fazla şeye gerek yoktu.

Gittiğimizde tüm tatil, aralarındaki sohbetlerinden dışlanmıştım ve Fransızca konuşmaya çalıştığım her seferinde doğrudan alay edilmişim. Étienne bana her şeyin çok eğlenceli olduğunu, pek bir şey kaçırmadığımı ve onlarla bir daha yıllarca görüşmeyeceğimizi söyleyerek beni sakinleştirmişti. Birkaç gün idare edebilirdim, değil mi?

"Noel için ne istiyorsun?" diye sordu Thomas beni düşüncelerimden çekip çıkararak.

Omuz silkip kahvemden bir yudum daha aldım. "Aklıma hiçbir şey gelmiyor. İstediğim her şeyi alabilirim, o yüzden hediyeye ihtiyacım yok."

"Yanlış cevap," diye tersledi. "Noel için ne istiyorsun, Stella?"

"Kahvemi rahatça içmeme izin vermeni."

"Hiç şansın yok. Tekrar dene."

Vazgeçmeyeceğini bilerek homurdandım. "Bilmiyorum... Belki bir tatil? Güneşli ve sıcak, telefonumu kapatıp bir süre işimle uğraşmak zorunda kalmayacağım gerçek bir yer."

Başını sallayarak düşündü. "Joshua ve Amara tatil için Maldivler'e gidiyorlar, biliyorsun. Biz de onlara katılabiliriz."

Daha cevabımı yumuşatmayı bile akıl edemedim teklifine hızlı ve net bir şekilde, "Kesinlikle hayır," cevabı ile karşılık verdim.

Thomas'ın kaşları kalkınca açıklamam gerektiğini anladım.

Yüzümü buruşturdum. “Balayımda oraya gidecektim.”

Yüzünden beni anladığı anlaşıyordu. “Anlıyorum.” Bir anlık sessizliğin ardından, “Étienne hakkında pek konuşmuyorsun,” dedi.

Hiç konuşmuyordum ve her seferinde konuyu değiştiriyordum. Hazır olmadığım ya da hâlâ travmayı atlatmaya çalıştığım için olduğunu söylemek istiyordum ama ikisi de değildi. Sadece yargılanmak istemiyordum.

“Çünkü gerek yok,” diye geçiştirdim.

Ama Thomas yarayı kaşımaya kararlıydı. “Neden?”

Bunu çok nazik bir şekilde yapıyordu ama yine de canım yanıyor-
du. Yalan söylemeyi düşündüm ama bir anlamı yoktu. Beni tanımak istediğini söylemişti, o zaman... Tamam. Cotswolds'taki gece kaçındığım soruyu sonunda cevaplayacaktım. Belki de bu, onu o kadar korkuturdu ki ikimiz de boşanma planlarımızı karmaşıklatacak bir şey hakkında endişelenmek zorunda kalmazdık.

“Onunla bu kadar uzun süre birlikte kaldığım için kendimi aptal gibi hissediyorum da ondan,” dedim ve kelimeler ağzımdan çıkarken boğazımı acıtsa da onları yüksek sesle söylerken kendimi özgür hissettim. “İlişkimizde yanlış olan her şeyi görmezden geldiğim için.”

Thomas yine sessizdi, sadece bana bakıyordu ama gözlerinde korktuğum yargıdan eser yoktu. Yine, “Neden böyle hissediyorsun?” diye sorduğunda çok şefkatliydi.

Tamamen dürüst olmaya, en kötü yanlarımı göstermeye kararlı bir şekilde nefes verdim. “Çünkü içten içe, düğün günümüzden çok önce bile benimle olmak istemediğini biliyordum. Ama yine de kaldım.”

Artık itiraf ettiğim için zihnimin bir yerinde bir barajın patladığına, tüm suçluluk duygumun, kederimin ve kendime olan *nefretimin* kabarıp taşıdığına yemin edebilirdim. Beni canlı canlı yemeden önce bunu dışarı atmalıydım yoksa bir şişe daha şarap içip sarhoşken söylediklerimi tüm dünyanın görmesi için kaydetmek gibi akılsızca bir şey yapardım. Thomas, istese de istemese de tsunaminin ortasında kalırdı.

“Gitmekten daha kolay olduğu için kaldım.” Sözcükler ağzımdan aceleyle verilen bir nefes ve bir tür hüznü kahkahayla çıkmıştı. “Her

şeyin *yeteri kadar iyi* olmasının, *iyi* olduğu anlamına geldiğini sanıyordum. Ne de olsa bildiğin şeytan bilmediğinden iyidir, değil mi? Ve o düğün günümüzde gittiğinde sandım ki—”

Kısa kestim, nefesim tükeniyor ve aldığım nefes tüm vücudumu titretiyordu. Ama Thomas beni durdurmaya veya sözümü kesmeye çalışmadı, üzerime sıcak kahve dökmeyeyim diye titreyen elimi sabitlemek için uzanmak dışında hiçbir şey yapmadı.

“Geri döneceğini sandım,” diye itiraf ettim sonunda. Bunu birine, Thomas’a hatta kendime bile ilk kez itiraf etmiştim. “Geri dönmesini bekledim. Bana resmen *Stella artık seninle olmak istemiyorum*, demesine rağmen bekledim. Fikrini değiştirip hata yaptığını anlamasını umarak saatlerce kilisenin arka ofisinde oturdum.”

Bu sefer güldüm çünkü bunun olacağını düşünmem çok komikti.

“Ama o geri dönmedi. Ailem beni evime götürdü, Étienne ile birlikte satın aldığımız ve onun kendi eşyalarını *hâlâ* taşımadığı eve dönerek beklemeye devam ettim. Birkaç gün orada kaldım, sonra birlikte yaşadığımız daireye gittim ama orada da yoktu. Aslında tüm eşyaları gitmişti.”

Thomas’ın elimi sıkışığının farkında olduğunu sanmıyordum ama gözlerindeki öfke parıltısı olmasa da yarattığı baskı yatıştırıcıydı. Tekrar konuşabilmek için bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım.

“Başımı bir sürü derde sokan o öfke patlaması var ya?” diye hatırlattım. “Eve dönüp içmeye başladığımda oldu. Sanki asla gerçekleşmeyecek bir şeyi beklediğim için ne kadar zavallı olduğumu unutturacakmış gibi.” Anlatırken kendimden tiksindiğimi hissederek başımı iki yana salladım. “Biliyor musun, bazen *hâlâ* geri dönmesini beklediğimi düşünüyorum. Bana hata yaptığını söylemesini. Beni geri almasını.”

Thomas elimi biraz daha sıkı.

“Artık tüm hikâyeyi biliyorsun,” diye isteksizce omuz silkip belirsiz bir gülümseme girişimiyle sözlerimi bitirdim. “Bahse girerim duymayı beklediğin şey bu değildi.”

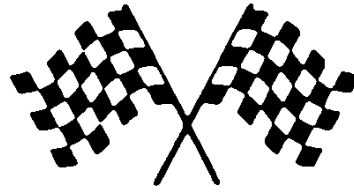
Ben susunca sessizlik yoğunlaştı ve Thomas’ın bakışlarını üzerimde hissettim. Yine de, “Ah, Stella,” diye mırıldanana kadar başımı kaldırmaya cesaret edemedim.

Kahveyi dökmeden elimi elinden çektim ama sesindeki sempatiye ya da gözlerinin acı verici bir şekilde yumuşamasına dayanamıyordum. Yüzünden okunan acıma değildi ve buna minnettardım ama bu her ne ise nedense çok daha kötüydü. Çünkü bu anlayışlı bakış neredeyse benim adıma duyduğu öfke gibi bir şeydi.

“Giyinmem gerek,” dedim boğuk bir sesle ve kupamı tezgâha koyup utancımı yakından ve şahsen görmesin diye başımı tekrar eğdim. “Geç kalmak istemiyorum. Akşam yemeğinde görüşürüz?”

“Stella bekle,” diye seslendi bana doğru uzanarak.

Ama ben, bu konuşmanın hiç yaşanmadığını düşünmeye ve hepsini unutmaya kararlı bir şekilde çoktan mutfaktan çıkmıştım bile.

“Berbat durumdayım.”

Janelle bardağının kenarından bana baktı, mimoza kokreyli henüz dudaklarına değmemişti bile. “Kendinden nefret etmeye başlamadan önce izin ver de bir yudum içeyim.”

İç çekip dirseklerimi masaya koydum. “Özür dilerim. Hadi yarısını iç de başlayayım.”

Dediğimi yaptıktan sonra peçetesiyle dudaklarını nazikçe sildi. “Devam et.”

Boşa vakit harcamadan en son konuşmamızdan bu yana olan her şeyi, örneğin galadaki öpücüğü ve ardından gelen arkadaşlık sohbetini ve bu sabah o küçük sinir krizime neden olan her şeyi Thomas’a anlattığımı söyledim. Garsonun sipariş almaya gelmesiyle lafım bir kez bölündü ve yemeklerimiz önümüze konulana kadar hikâyemi bitirememiştim.

“Ben... Vay be,” diye kekeledi Janelle. Beni rahatlatmak ya da son yirmi dört saattir tam bir pislik olduğumu söylemek için doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyormuş gibi çatalıyla bıçağını yavaş yavaş eline aldı. “Hoşuna gitmeyeceğini düşündüğüm bir şey söyleyebilir miyim?”

İkinci seçeneğin bu olacağını tahmin etmeliydim. “Söyle hadi,” diye homurdandım, çatalımı alıp yumurtalarımaya saplarken.

“Bir—”

“Aman Tanrım, koca bir liste mi sıralayacaksın?”

“Bir,” diye tekrarladi. “Bu kurallari neden koyduğunu anlıyorum ama hayatını mahvediyorlar.”

“Nasıl yani?”

“Mutlu olmanı engelliyorlar.”

Benedict usulü yumurtalarını mükemmel bir hassasiyetle dilimledi. “Sana dilediğin kadar orgazm yaşatmaya *çok* istekli görünen hoş bir adamı boşaltıyor olabilirdin.”

Yüzüm kızarmıştı ama yan masadaki kır saçlı hanımların bizi duymasından korktuğum için değildi, Janelle haklı olduğu içindi. Thomas ilk günden beri bu göreve hazırды.

“Boşandığımızda işler daha da karmaşılaşır,” diye vurguladım. “Tekrar... İstemiyorum...”

“Bağlanmak mı?” diye boşlukları doldurdu Janelle, sanki tam olarak neyden korktuğumu biliyormuş gibi. “Bağlanman çok mu kötü olur?”

“Şey, *evet*.”

“Neden Stella?” diye meydan okudu.

Çünkü kalbimin tekrar kırılmasına izin veremem.

“Çünkü bu iyi bir fikir değil, tamam mı?” dedim. “Lanet olası listenin sonunda ne var?”

Janelle tereddüt bile etmedi. “İki: Ondan hoşlandığın çok açık.”

Başımı iki yana salladım ama ikimize de yalan söylüyordum. “Ondan... O şekilde hoşlanmıyorum.”

“Ah, bebeğim.” Yüzüne yavaş yavaş bir tebessüm yayıldı. “O adam için tamamen hazırsın.”

Ağzıma tıktığım yumurtalar yüzünden neredeyse boğuluyordum. Konuşabilecek kadar kendime gelmem birkaç saniye sürdü. “*Değilim*.”

“Öylesin. Eminim küçük melez bebeklerinizin nasıl görüneceğini bile düşünmüşsündür.”

“Janelle!”

Omuz silkti ve yemeğinden bir ısırık aldı, düşünceli bir şekilde çiğnedi ve sonra yuttu. “Üç.”

“İşte yine başladık.”

“Kimse sana boşanman *gerektiğini* söylemedi.”

Ona gözlerimi kısarak baktım. “Elbette boşanacağız. Bu en başından beri anlaşmamızın bir parçasıydı.”

“Umursamaz küçük bir kız gibi davranma,” diye azarladı beni. “Bu evliliğin devam etmemesi için hiçbir sebep yok. Bir hata olarak başlamış olsa bile gerçek bir şeye dönüşebilir.”

Koltuğumda kamburlaştım. Tamamen haksız değildi ama ilk planımdan sapıp yol boyunca işlerin değişmesine izin verme fikri tüylerimi diken diken ediyordu. Ama ben zaten kendime *plan yapmayı kes* dememiş miydim?

“Bunu yapabileceğimi hiç sanmıyorum,” diye itiraf ettim. “Uzun vadede devam edebilir miyiz bilmiyorum. Ve kim bilir? Belki de bu, seviştiğimde geçecek olan aptalca bir aşktır.”

Janelle bir an düşündükten sonra meraklı gözlerle bana dik dik baktı. “Bunun gerçek olup olmadığını görmek için artılar ve eksiler listesi yapalım mı?”

İkimiz de A tipi kişiliklerimizle⁴ artılar ve eksiler listesini severdik. Bu yüzden bu durumda işe yaramayacağını düşünsem bile yapacaktım. “Artı: Thomas o kadar yakışıklı ki onun bu kadar yakışıklı olması suç sayılmalı.”

Ciddi bir coşkuyla başını salladı. “Ron’u tüm kalbimle seviyorum ama... Evet, haklısın.”

“Eksi,” diye ekledim hemen. “Benden küçük.”

Alaycı bir şekilde güldü. “İki yaş falan. Mısır ekmeğini boğulmadan yiyebilecek kadar büyük.”

“Tamam.” Yenilgiyle çatalımı kaldırdım. “Artı: Şaşırtıcı derecede nazik. Gerçekten çok nazik. Fikirlerimi ve nasıl hissettiğimi gerçekten önemsiyor.”

4 Psikolojide kullanılan bir kavramdır, genelde rekabetçi, hırslı, sabırsız, kontrolcü ve başarı odaklı insanları tanımlamak için kullanılır. -ed.n.

“Dürüst olmak gerekirse bu üç puanlık bir özellik. Sana saygıyı hak eden gerçek bir insan gibi davranan bir adam bulmak bu kadar zor olmamalı ama öyle.”

“Eksi: Geçen gün bacaklarına vurdu ve ayağa kalkmadan önce “Tamamdır,” dedi.”

Yüzünü buruşturdu. “Tamam, bu eksi beş puan eder.”

“Artı: Bana bir manikür salonu ve her hafta saçımı yaptırabileceğim bir kuaför buldu.”

“Olumlu yönler geri döndük bebeğim.”

“Ve şu da var, her seferinde ikisinin de parasını ödemekte ısrar ediyor.”

Janelle, elini göğsüne bastırarak geriye yaslandı. “Zaten evli olmasan, onunla evlen derdim.”

Yoğun duygularımın yarattığı yük biraz daha hafiflediğinden, güldüm. “Bahsetmeyi unuttum, Noel için arkadaşlarıyla birlikte Maldivler’e gitmemizi istiyor.”

“Gitmelisin! Étienne’in güzel bir yere gitme şansını gölgelemesine izin verme.”

Başımı iki yana salladım. “Bu yeni dükkânı kurup imparatorluğun geri kalanını ayakta tutmak için yapmam gereken çok iş var. Tatile ayıracak vaktim yok.”

“Bu tam da tatile ihtiyacı olan birinin söyleyeceği bir şey,” dedi. “Seni küçük bir yolculuğa çıkarmasına izin ver. Biraz güneşlen, okyanusta yüz ve kendini sıfırla.” Bileğimi tutmak için masanın üzerinden uzandı. “Bunu hak ediyorsun, tamam mı? Hatta buna ihtiyacın olduğunu bile söyleyebilirim.”

Hayatın ve işin stresine biraz ara vermek kulağa muhteşem geliyordu. Ve şimdiye dek çoktan öğrendiğim gibi kendime bir-iki hafta izin versem şirketimin batacağını da sanmıyordum. Bu kez kendime gerçek bir mola vermemin ne zararı vardı?

“Ayrıca,” diye devam etti Janelle, “açıkçası biraz D vitaminine ihtiyacın var. Öncelikle güneşten ama bir de Thomas’ın—”

“Sakın söylemeye kalkma,” diye sözünü kestim. Bu arada boştaki elimle telefonumu çantamdan çıkarmıştım bile.

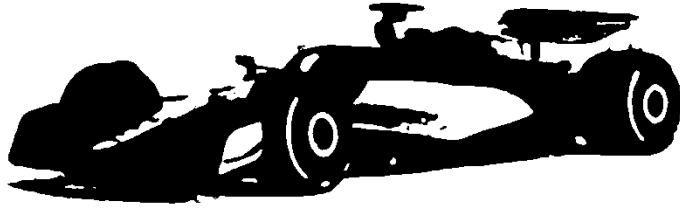
Ekranın kilidini açıp Thomas'ın ismine dokunarak mesajlarımı açtım. Janelle, ne kadar tatlı ve kaba olursa olsun haklıydı. Yakışıklı bir adamın beni sıcak bir yere götürmesini hak ediyordum.

Hiç düşünmeden mesaj yazdım.

Stella: Fikrimi değiştirdim.

Stella: Hadi şu cennete kaçalım, Majesteleri.

BÖLÜM 26

Thomas

Kısa beyaz bir elbise içinde kokteyli yudumlayan Stella baştan çıkarıcıydı. İncecik bir elbise içinde bir grup insanı eğlendiren Stella gözlerime bayram ettiriyordu. Peki, ya dünyadaki en küçük bikini içinde omzunun üzerinden kurnazca gülümseyen Stella? Sadece arkadaş olmanın sorun olmadığını söylediğim için yüzüme tükürebilirdiniz çünkü şu anda ona karşı *en ufak* bir arkadaşlık beslemiyordum.

“İyi ki beni buraya gelmeye ikna ettin,” dedi hayal dünyasındaymış gibi iç çekerek, bakışları kristal mavisi denize kaydı. “Burası çok güzel.”

Hiçbir şey onun, suyun üstündeki bungalovumuzun balkonundaki hâli kadar güzel değildi ama bunu söylemek yasak olduğundan sadece, “Evet,” diye mırıldanıp ellerimi şortumun ceplerine soktum.

Cevap olarak Stella şakacı bir şekilde gözlerini devirdi ve beline kadar uzanan örgülerini omzunun üzerinden attı. *Bunlar tatil örgüsü*, diye açıklamıştı kuaförden yeni görünümüyle eve döndüğünde. *Böylece seyahatte saçlarımla ilgilenmeme gerek kalmayacak*. Amara sayesinde bunu zaten bildiğimi söylememiştim çünkü anlamayacağımı sandığı şeyler hakkında yaptığı küçük açıklamaları seviyordum.

Galadan bu yana iki hafta uçup gitmiş ve Stella çok meşgul olduğu için onu pek görememiştim. Dürüst olmak gerekirse buraya yaptığımız uçuş son zamanlarda birlikte geçirdiğimiz en uzun ve kesintisiz süreçti. Ancak günde on beş saat çalıştığı için Stella uçuşunun çoğunu baygın ve çok bitkin hâlde geçirmişti. İndikten sonra bizi otele (AP Maxwell International'a ait olmayan bir işletme bulmuştum) götürecek deniz uçağına bindiğimizde birbirimizin hâlini hatırlamak için birkaç kelime edebilmiştik ama hepsi bu kadardı.

Bu tatilde birlikte güzel vakit geçirebilmeyi umuyordum çünkü onunla konuşmayı özlemiştim. Yaptığım şakalara gülmesi ve hepsini güzelce kabullenmesini özlemiştim. Suç ortağıym varmış gibi hissetmeyi özlemiştim.

“Yüzmeye gidiyorum,” dedi. “Sonra belki bir şeyler yeriz?”

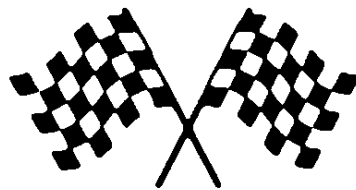
Başımı sallayarak onayladım. “Kulağa hoş geliyor. Joshua ve Amara birkaç saat içinde burada olur, onlarla buluşuruz.”

“Sabırsızlanıyorum.”

Sonra suya öyle yumuşak bir şekilde daldı ki ömründe hiç profesyonel bir şekilde yüzüp yüzmediğini sormak zorunda kalmıştım. Onun hakkında hâlâ keşfetmek istediğim bir sürü şey vardı. Burada geçireceğimiz on gün boyunca bir şansım olmasını umuyordum.

İki yatak odalı villayı ayırttığımıza neredeyse pişman olmuşum. Belki tekrar aynı yatağı paylaşmak zorunda kalırsak biraz yastık muhabbeti yapabilir veya gece geç saatlere kadar sohbet edebilirdik. Yani bana açılmasını sağlayacak her şeyi yapabilirdim. Daha önce de yapmıştık ve sonra ben her şeyi mahvetmişim ama bu seyahatte durumu değiştirecektim.

Onun hakkında her şeyi öğrenmeye kararlıydım çünkü arkadaşlar bunu yapardı, değil mi?

Birkaç saat sonra yere kadar uzanan pamuklu bir etek ve belinin kıvrımlarını ortaya çıkaran minik bir üst giyen Stella koluma girmişti. Kollarımız yan yana neredeyse komik görünüyordu. Stella'nın parılayan kahverengi teni, saatlerce güneşin altında kaldıktan sonra daha da koyulaşmıştı. Benimki ise daha önce hiç ışık görmemiş gibi duruyordu. Birkaç gün sonra biraz bronzlaşacaktım ama şimdilik Stella'nın parıltısına hayran kalmakla yetinecektim.

Aman Tanrım dostum, bu kadar saf olma.

“Arkadaşlarınla tanışacağım için heyecanlıyım.” Bana daha sıkı sarılıp sıırttı. “Aslında bana senin hakkında utanç verici hikâyeler anlatabilecekleri için.”

Neşeyle ona baktım. “Bu yüzden mi sen ve Janelle ile takılmama izin vermiyorsun? Sırlarını ifşa eder diye mi?”

“Olabilir,” dedi Stella neşeyle. “Sen ve dünya en kötü ânımı zaten biliyor, bu yüzden sana anlatacağı herhangi bir şey o kadar da kötü olmaz.”

Bu konuda ortak bir noktamız vardı. Joshua ve Amara'nın anlatacağı hiçbir şey benim Lorenzo'ya sarf ettiğim sözlerden daha kötü olamazdı. Ona benim hakkımda her şeyi anlatabilirlerdi ve sanırım Stella'nın bunları bilmesinden memnun olurdum. Beni tanımasından.

“Onlar mı?” diye mırıldandı Stella oteldeki birçok restorandan birine girerken.

Durup bakışlarını dış mekândaki oturma alanının yanında duran çifte çevirdi. Onları fark etmek zor değildi çünkü Stella dışında buradaki tek siyahiler onlardı. “Onlar.”

“Of, kahretsin. Artık buradaki en güzel çift değiliz ve bu beni çok sinirlendirdi.”

Aslında onlara iltifat ediyordu ama Stella bunu nasıl ifade ederse etsin haklıydı. Joshua ve Amara çarpıcı bir çiftti.

“Ah benim kibirli karım,” diye takıldım içten bir şekilde.

Bana yine o ısıltılı tebessümüyle baktı. “Keşke benimle evlenirken nelere bulaştığını bilseydin.”

“Ah, en başından beri biliyordum.”

“Doğru,” dedi. “Küstah kadınlardan hoşlandığını söylemiştin.”

“Hâlâ hoşlanıyorum. Hem de çok.”

Gözlerimiz kilitlendi ve aramızda yüklü bir elektriklenme oldu. Bir anlığına nefesim kesildi, dudaklarımı onunkilere yaklaştırmak ve onu öpmek istiyordum. Stella da etkilenmiş gibiydi. Boğazının dibinde çırpınan nabzından, güçlkle yutkunmasından, sanki koyduğumuz kurallara uymak için bir sebep arıyormuş gibi bakışlarının yüzümü incelemesinden bunu görebiliyordum.

O da fark etmiş olmalıydı çünkü boğazını temizleyip bakışlarını kaçırdı ve ikimizi de o elektrik yüklü andan koparıp aldı.

“Hakkımızdaki gerçeği biliyorlar, değil mi?” diye sordu Joshua ve Amara’ya doğru başını sallayarak.

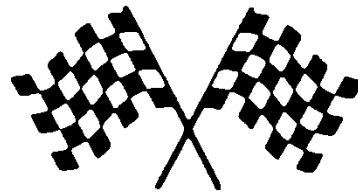
Sesinin hafifçe titrediğini kaçırmadım ama onu eleştirecek değildim. *Kendimize söyleyip durduğumuz yalanlara rağmen keşke ikimiz de aramızdaki güçlü çekimin bir türlü azalmadığını görmezden gelmeyi bıraksak...* Bunu henüz aşamamıştık ve bu konuda bir şey yapmazsak aşabileceğimizden şüpheliydim.

Şimdilik oyuna katılacaktım. “Biliyorlar.”

“İçim rahatladı,” dedi tekrar yürümeye başlayarak. “Gösteri yapabilirim biliyorsun ama sürekli yalan söylemekten nefret ediyorum.”

O zaman birbirimize de yalan söylemeyi bırakmalıyız, demek istesem de sustum. “Onlara istediğin kadar dürüst olabilirsin.”

Ne yazık ki birbirimize karşı olamıyorduk.

Tahmin ettiğim gibi, arkadaşlarım Stella’yı benden daha çok sevmişti. Trajik olsa da anlaşılabilir bir durumdu.

Son birkaç gündür onu tanıdıkça pabucumu dama atmalarını memnuniyetle kabul etmiştim. Stella ve Amara neredeyse okyanusta yaşamaya başlamışlardı ve gün doğumundan gün batımına kadar deniz kızları gibi sudan hiç çıkmıyorlardı. Ne zaman yaklaşısam susuyorlar, kıkırdıyorlar, kıs kıs gülüyorlar ve benden bahsettiklerini açıkça

belli ediyorlardı. Sadece ben ve Amara jet ski veya sürat teknesi maceralarına çıktığımızda eşlerimiz de plajda kalıp içkilerin tadını çıkarırken ayrılıyorlardı.

Karaya her döndüğümüzde Stella ve Joshua derin bir sohbete dalmış oluyorlardı ama Stella bana baktığında yüzü o kadar parlak bir şekilde aydınlanıyordu ki bu durum, Joshua'nın beni tam olarak anlamadığımı bir şekilde süzmesine neden oluyordu.

Akşam yemeğine gitmeden önce birbirimize verdiğimiz hediyelerin dışında Noel pek fark edilmeden, pek de tantana yapılmadan geldi. Hediyelerimizin fiyatını yirmi pound ile sınırlandırmıştık ve bazıları, tıpkı Amara'nın bana D'Ambrosi'den aldığı anahtarlık gibi işe yaramaz, gülünç derecede rahatsız edici şeylerdi. Bazılarıysa, Stella'nın Joshua'ya aldığı ve onun hoşuna gideceğini söylediğim, piyasaya bir ay sonra sürülecek bir Afrobeats plağı gibi gerçekten düşünceli ve nazik hediyelerdi. Bunu nasıl becerdiğini sormamıştım. *Teknik olarak* fiyat etiketi sınırını aşmasa da yirmi poundun karşılayabileceğinden daha fazla çabalamasını gerektirdiği kesindi.

Bana ne aldı dersiniz? Stella Margaux marka, gün batımı turuncusu bir önlük.

“Göğsünde adımın yazdığı bu önlük sana çok yakıştı,” diye takıldı belimdeki iplere düzgün bir fiyonk atışımı izlerken.

Benim de ona üzerinde adımın ve numaramın yazılı olduğu bir McMorris tişörtü almam çok iyi olmuştu. “O zaman benim ismim de senin sırtında yazsa iyi olur.”

Kıkırdadı ve elbisesinin üzerine geçirdiği tişörtünü Amara'ya gösterdi. Amara telefonunu çıkarıp ardı ardına fotoğraflar çekti. Kadınlar fotoğraf çekimi için verandaya çıkarken Joshua bana yaklaşıp, “Şimdi anladım,” diye mırıldandı.

Ona bir bakış attım ama o poz veren eşlerimize bakıyordu. “Neyi?”

“Onunla neden evlendiğini.”

Alyansımı başparmağımla ovuşturarak homurdandım. Sezon sonundan beri hiç çıkarmamıştım. “Bence hiç kimse bunu neden yaptığımı bilmiyor.”

“Öyleyse neden evli kalmak istediğini anladım.”

“İstediğimi hiç söylemedim.”

Bana alaycı bir bakış attı, içimi görme sırası ondaydı. Stella’ya olan ilgim konusunda şeffaf davrandığımı biliyordum ve eylemlerimin söyleyebileceğim her şeyden daha yüksek sesle konuştuğunu da. Daha önce bir kadına bu kadar bağlandığımı hiç görmemişti.

Bu kazanabileceğim bir tartışma değildi bu yüzden, “Sence neden onunla evli kalmak istiyorum?” diye sordum.

Joshua cevabını düşünmek için duraksadı. “Seni güldürdüğü için.”

“Bu *yeterli* bir sebep mi?” dedim alaycı bir tavırla. “Hadi ama ciddi ol.”

“Tek başına değil,” diye açıkladı, “ama sebeplerden biri. O... Birbirinize çok yaklaşıyorsunuz. Espri anlayışınız, azminiz, nezaketiniz. O da senin gibi düşünceli. Karşılığında hiçbir şey beklemeden insanları destekliyor. Bunu yanındaki diğer kadınlarda hiç görmemiştim. Ve kesinlikle Figgy’de de.”

“Stella’nın gerçekten benim için mükemmel eşleşme olduğunu mu söylüyorsun?” diye bastırdım hayretle.

Ama Joshua sadece omuz silkti. Sessizlik uzayınca ben de yeniden düşüncelere daldım. Dürüst olmak gerekirse bazı günler Stella ve ben sanki taban tabana zıtmışız gibi geliyordu. Çok farklı dünyalardan, yetiştirilme tarzlarından ve yaşam deneyimlerinden gelen iki insanmışız gibi. Yine de birbirimize uyum sağladığımızı söylerken ne demek istediğini tam olarak anlayabiliyordum. Sadece... Uyuşuyorduk.

“Durum farklı olsaydı, o ciddi anlamda çıkmak isteyeceğim türden bir kadın aslında,” diye itiraf ettim hiç düşünmeden.

Joshua kıkırdadı. “Yani artık bir karın olduğuna göre nihayet bir kız arkadaşına hazırsın?”

“İroniyi fark etmedim sanma.”

“Öyleyse neden denemiyorsun?” diye önerdi.

“Gerçek bir ilişki istemiyor.”

“Emin misin?”

“Kurallarının bunu oldukça açık bir şekilde ortaya koyduğunu düşünürsek evet, eminim.”

Joshua’nın eli omzuma yapışınca ona bakmak zorunda kaldım ve dehşetle ağzını açtığını gördüm. “Sen ne zamandan beri kurallara sıkı

sıkıya bağlısın? Her zaman bir açık ararsın, Thomas. Sürücü olmasaydın, muhteşem bir avukat olurdun.”

“Zeki olduğumu düşünmene sevindim.”

Trapez kaslarımın en hassas noktasını sıkarak beni ciddiyete davet etti. “Şu anda, kafasını kışından çıkarıp duygularını açıkça ifade edemeyen bir adam gibi görüldüğünü düşünüyorum.”

Hem fiziksel işkence yönteminden hem de bu sert sözlerinden dolayı irkildim. “Tanrım, her geçen gün karına daha çok benziyorsun.”

“Aşk insana bunu yapar.” Sonunda pes ederek sırtıma sertçe vurdu ve dikkatini dışarıdaki gülen kadınlara çevirdi. “Ben ciddiyim dostum. Denemezsen neler olabileceğini asla bilemezsin.”

Yılbaşı arifesinde cehennemde gibiydim.

Stella ile yaşamak, beni bu bir haftalık tatile hazırlar sanmıştım. Ne kadar farklı olabilirdi ki?

Ama çok farklıydı.

Stella evdeyken çıplak gezmese de her sabah giydiği yeni hikinisiyle bana bilerek mi işkence ediyor diye düşünmeme neden oluyordu. Tatildeki Stella'nın omuzları gevşek ve gülümsemesi rahattı. Yüksek sesliydi, komikti ve beni o gün için planlanan herhangi bir aktiviteye sürüklemek için hemen elimi tutuyordu. İster bungalovumuzdaki kanepede, ister sahilde bir şemsiyenin altında olsun bir kedi gibi kıvrılıp yüzünü kolunun kıvrımına gömerek boş bulduğu her yerde huzur içinde uyuyordu. Bazen yüzündeki huzuru daha iyi görebilmek için örgülerini kulağının arkasına sıkıştırıyordum.

Evet... Hiç iyi durumda değildim.

Neyse ki eve dönmemize iki gün kalmıştı. Geri döndüğümüzde dinamiğimizin nasıl olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Stella, İngiliz kışını görünce gözlerimi ve ellerimi ondan uzak tutmam o kadar da zor olmayacaktı. Kaşmir eşofmanlarını özlüyordum ama beyaz bikinili hâlinin tehlikeli derecede çekici olduğunu da inkâr edemezdik.

Bu gece, göğüslerini hafifçe yukarı kaldıran, dar, korseli siyah bir elbise giymişti. Beni o kadar cezbetmişti ki yüzümü yumuşak göğüslerine bastırmak istiyordum. Makyajını tüm hafta gördüğümünden daha ağır yapmış, gözlerine gölge vererek koyulaştırmış ve attığı her bakışı baştan çıkarıcı kılan bir çizgi çekmişti. İlk tanıştığımız geceki gibi şarap kırmızısına boyanmış dudakları, gerçekten muhteşimdi. Birisi hayallerimin kadınına yaratabileceğini söyleseydi bu, şu anki Stella olurdu. Ya da daha doğrusu, herhangi bir andaki Stella.

Ona bunu söylersem, korkup bir daha asla görülmemek üzere okyanusa kaçacağından korktuğum için sadece elini tutup onu çevirdim ve “Muhteşem görünüyorsun,” dedim.

“Sen de hiç fena değilsin,” dedi, siyah takım elbisemi ve birkaç düğmesi açık beyaz gömleğimi incelerken. “Uyumluyuz.”

Mantıksal olarak sadece renk uyumumuzdan bahsettiğini biliyordum ama aklıma Joshua’nın sözleri gelmişti. *Birbirinize çok yaklaşıyorsunuz.* Düşündükçe ne demek istediğini daha iyi anlıyordum. Uyumluyduk. Birçok yönden benziyorduk ve benzemediğimiz yönlerimiz bile uyumluydu.

“Uyumluyuz,” diye katıldım ona. Şansımı zorlayıp parmaklarımızı kenetledim. “Gerçek bir çift gibi görünüyoruz. Sahte olduğumuz kimin aklına gelir?”

Stella bana göğsünün derinliklerinden gelen o baştan çıkarıcı kahkahalarından birini daha arttı ve bunu yaparak beni çaresizlik çukuruna daha da çok itti. Bu kadının daha fazlasına ihtiyacım vardı, ne kadarını vermeye gönüllüyse o kadarını almak istiyordum. Karşılığında beni kullanmasına izin verirdim, dişlerini bana geçirmesine izin verirdim ve istediği her şeyimi almasına izin verirdim. Beni yakıp kül edebilirdi ve ben de bu alevi körüklerdim.

Yine Joshua’nın sözleri aklıma geldi. *Denemezsen neler olabileceğini asla bilemezsin.* Bunun ne anlama gelebileceğine dair seçenekler vardı ve bazıları diğerlerinden daha iyiydi. Ama *bir şeylerin* değişmesi gerekiyordu. Aramızda gün geçtikçe kısalan bir bağ yokmuş gibi birbirimizin etrafında dans etmeye devam edemezdik. Eğer bu konuda bir şey yapmazsam delirecektim.

“Hey, biraz konuşabilir miyiz?” dedim. Nabzım hızlanıyor, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu çünkü ne *halt* ediyordum ben böyle?

Stella duvardaki saate baktı. “Akşam yemeğine geç kaldık zaten,” dedi. Başına gelecekleri bilmediği belliydi. “Döndüğümüzde konuşsak?”

Döndüğümüzde gece yarısını çoktan geçmiş olacaktı ve o zamana kadar kim bilir kaç içki içmiş olacaktık. Bu bana yardımcı olabilirdi ama aynı zamanda yanlış şeyler söylememe de yol açabilirdi.

Yine de güçlkle yutkunup, “Evet. Elbette,” diye mırıldandım.

Ama bunu daha ne kadar içimde tutabileceğimi bilmiyordum.

Karımla birlikte olmak istiyordum. Gerçekten. Geçici de olsa. Sadece bir geceliğine de olsa. Alabileceğim tek şey bu olsa bile.

BÖLÜM 27

Stella

Thomas'ta bir sıkıntı vardı.

Bunu fark etmiş olmaktan nefret ediyordum. Ve bu konuda bir şeyler yapmak için can attığım için de kendimden nefret ediyordum. Onu gülümserken görmenin daha çok hoşuma gittiği konusunda yalan söylememiştim... Gerçi onu asla üzgün görmek istememem kendi bencilliğimdendi... Çünkü onu seviyordum.

Ne yazık ki geçen hafta fark ettiğim gibi bu adama tamamen hazırdım, sinir bozucu bir sinek gibi savuşturulamayan bir sevgiyle yüklüydüm. Bu yıkıcı bir gerçektir ama neredeyse her uyanık dakikamda Thomas'la olmak, bana onun hakkındaki her şeyi yakından ve bizzat göstermişti.

Kurallarımın ona karşı herhangi bir duygu beslememi engellemesi gerekiyordu ama belki de listeye *bana bakma*, *benimle konuşma* ve *kesinlikle bana gülümsememe* gibi kurallar da eklemeliydim. Çünkü seks ya da yakınlaşma olmamasına ve benim genelde işe odaklanma çabalarıma rağmen o yine de içime kök salmanın bir yolunu bulmuştu.

Bu kökleri zamanı geldiğinde kendime zarar vermeden söküp atabilmeyi umuyordum.

Akşam yemeğinde her zamankinden daha sessizdi, sadece konuşulduğunda konuşuyor ve buzlu viskisini yudumluyordu. Ona biraz sokulup ne olduğunu sormak istiyordum. Muhtemelen daha önce benimle konuşmak istediği şeyle bir ilgisi vardı. Onu dinlemek yerine yemeğe gitmemiz konusunda ısrar ettiğim için şu an kendimi suçluyordum.

Yine de ne söyleyeceği hakkında bir fikrim olduğunu sanıyordum çünkü aynı şey benim de aklımdan geçiyordu.

Aramızdaki her neyse artık görmezden gelinemeyecek düzeydeydi ama bunu bir kenara bırakmalıydım. Londra'ya ve hayatlarımıza yani gerçekliğe döndüğümüzde her şey daha kolay olacaktı ve bu evliliği kesinlikle platonik seviyede tutmamız gereken tüm nedenlere sarılabıldik. O nedenler şu an aklımdan çıkıyor olabilirdi, Thomas her güldüğünde nedenlerin yerini kelebekler ve kıvılcımlar alıyor olabilirdi ama geri geleceklerdi. O zamana kadar hata yapamazdım.

Tabaklarımız kaldırılır kaldırılmaz Amara dans vaktinin geldiğini söyledi. Çok geçmeden elimi tutmuş beni restorandan çıkarıp kumların üzerinde bir DJ kabini ile geniş bir dans pistinin kurulu olduğu sahil barına sürüklüyordu. Etrafta birkaç düzine insan vardı, çoğu içiyor, bazıları dans ediyor ve hepsi sıcak gecenin ve etrafımızı saran hafif esintinin tadını çıkarıyordu. Geçen yıla veda edip yeni bir yıla başlamak için mükemmel bir yoldu.

Erkekler de bize yetişmişti ve Thomas yanıma gelmeye çalıştı ama gözlerinde geri adım atmama neden olan bir şey vardı. Ne olduğunu anlayamıyordum ama... Ağır bir şeydi. Bu gece için çok ağır bir şey.

Başparmağımı omzumun üzerinden bara doğru uzattım. "İçki almaya gidiyorum!" Müzik yükseldi ama yine de bunu gereksiz bir şekilde bağırarak söylemiştim. "Siz de dans pisti dolmadan bize bir yer ayarlayın."

Amara sırtarak Thomas ve Joshua'ya kollarını doladı ve ben de arkamı dönüp fena hâlde ihtiyacım olan oksijeni içime çektim. Thomas'ın beni köşeye sıkıştırmak istediği o konuşmayı yapamazdık, ne şimdi ne de daha sonra bungalovumuzda yalnızken. Bundan kaçabilmemiz için aramızdaki bu dayanılmaz çekime iki gün daha katlanmamız gerekiyordu. Bunu başarabilirdik, değil mi?

Bir tabureye oturup barmene işaret etmek için elimi kaldırdım, o da mevcut müşterisiyle işini bitirirken bana doğru başını salladı. Beklerken derin nefesler almaya devam ettim, kaygımı bastırmaya çalışsam da bu ümitsiz bir çaba gibi geliyordu. *Gergindim*. Tüm bunlar, Thomas da benimle aynı şekilde hissettiğini itiraf ederse doğru seçimi yapacağıma güvenemediğim içindi.

“İyi misin?”

Soruyu duyunca sağıma baktım ve yanımdaki bar bölümüne yaslanmış bir adam gördüm. O kadar uzundu ki ona bakmak için kafamı kaldırmam gerekti. Yakışıklıydı da ama Thomas’ın eline su dökemezd—

Hayır. Yapma.

“Gayet iyiyim, teşekkürler,” diye cevapladım kibar ama umursamaz bir tavırla bakışlarımı kaçırarak.

Konuşmak için hiçbir şey yapmamama rağmen yine de bana yaklaştı ve sıkıdığı parfüm burnumu gıdıkladı. Kokusunu sevmemiştim. “Gergin görünüyorsun,” diye yorum yaptı gözleri üzerimde aşağı yukarı gezinirken. Neyse ki bakışları göğüslerimde kalmadı ve kaşlarını çatması, sanki bardaki bu yabancı kadının rahatsız olmasını önemsiyormuş gibi samimiydi. “Burası insanı rahatlatan, güzel bir yer.”

Kesinlikle katılıyordum ve Thomas için bu kadar endişelenmeseydim ben de rahat olurdum.

Adama bir kez daha baktım ve onu hâlâ ciddi bir ifadeyle bana bakarken buldum.

Ah, beklerken kısa bir sohbet etmenin ne zararı olabilirdi ki? Belki de zihnimin dağılması için ihtiyacım olan şey buydu.

Sonra adam, “Hadi bebeğim, bize biraz gülümse,” dedi.

Gözlerimin bir anlığına kapanmasına izin verdim çünkü *elbette*. Elbette garip bir adam bana gülümsememi söylüyordu çünkü başka ne yapabilirdi ki? Bir kadını neyin üzdüğünü mü sorgulayacaktı? Dikkatlice dinleyip anladığını belli etmek için başını mı sallayacaktı? Gerçekten önemseyecek miydi?

Tanıştığınızda Thomas’ın yaptığı tüm o şeyleri mi kastediyorsun?

Bu adama gerçekten söylemek istediklerimi yuttum, duysa Mika'nın alkışlayacağı ama beni tatil köyünden attırabilecek şeylerdi. Barmen neyse ki tam zamanında gelmişti ve iki duble burbon sipariş ettim. Bunlardan biri, eğer adamın yüzüne fırlatmazsam, Thomas içindi.

“Özür dilerim,” dedi, sanki lafının kötü olduğunu biliyormuş ama umursamıyormuş gibi gülerek. “Muhteşem bir kadının üzgün olduğunu görmeye dayanamıyorum.”

“Üzgün olduğumu söylemedim,” dedim ifadesiz bir şekilde tekrar önüme bakarak.

O an adam elini omzuma koyma cüreti gösterip avucunu kolumda gezdirdi. “Anladım. Seni neşelendirmemi ister misin?”

Barmen içkileri önüme koydu. Thomas için üzgündüm ama o bu viskiyi içemeyecek ve ben Maldivler hapisanesine kısa bir yolculuk yapacaktım.

Parmaklarımı bardağın etrafına dolayıp kaldırmaya hazırlandım.

“Elini karımın üzerinden çekmeni tavsiye ederim.”

Başımı kaldırıp Thomas'ın yanımda durduğunu gördüm. Bardağı şaşkınlıkla bırakmama neden olan korkunç derecede sakin bir enerji yayıyordu. Bana asılan adam bile elini hızla geri çekti ve Thomas'ı görünce çok şaşırmış gibi gözlerini kırıştırdı. Ben de çok şaşırmıştım.

“Özür dilerim dostum,” dedi pislik herif bir adım geri çekilerek. “Onunla konuşmamam gerektiğini bilmiyordum.”

Ona orta parmağımı uzatmak ve ışıkların altında parıldayan yüzüğümü göstermek için sol elimi kaldırdım. Ama daha ben bir şey söyleyemedi Thomas adamlar arama girdi ve düşündüğüm yumruğu atmamı engelledi. Yine de elmasımın bir hasara yol açması fikri içimde bir heyecan yaratmıştı.

Thomas adama tam olarak anlayamadığım bir şey söyledi ve Bay Bize Gülümse'nin hızla başını sallayıp sendelemesine neden oldu.

Thomas'ın sırtına doğru kaşlarımı çatarak baktım. “Kendim hallediyordum.”

“Biliyorum.” Arkasını dönüp giden adamdan kalan yere geçti. Bu çok daha iyi bir manzaraydı. “Ben sadece adamı karşısına çıkacak

hastane masraflarından kurtardım.” Kadehe doğru başını salladı. “Bu benim için mi?”

Barış teklifinde bulunur gibi burbonu ona uzattım. Yudumlarken göz ucuyla onu izledim. Merak ettiğim bir şey vardı.

“Neden geldin?” diye sordum. “Yoksa beni başka bir adamla görünce kıskandın mı?” diye takıldım.

“Elbette kıskandım,” dedi hiç çekinmeden. “Sen benim karımsın.”

İçkimi aldım, cümlesinin ilk yarısına verdiğim tepki, ikinci yarısıyla yumuşamıştı. “Aslında bunun bir anlamı yok,” diye mırıldandım bardağıma doğru. “Çünkü sahte.”

Viskimden bir yudum alırken Thomas hiçbir şey söylemedi. Viski boğazımı yakarak aşağıya kayınca yüzümü buruşturmamaya çalıştım. Ona döndüğümde dans pistine bakıyordu.

“Biliyor musun, şunu hiç anlayamadım,” dedi.

İçeceğini geri koyarken gözlerimi kısarak ona baktım. “Neyi?”

“Kadınlara bok gibi davranan, sonra da şehvetten dizlerinin üzerine çökmesini bekleyen erkekleri. Siktiğimin saçmalığı.”

Thomas’ın küfür ettiğini duymak her zaman heyecanlıydı, sanki İngiliz beyefendisi olmaya biraz ara vermiş gibiydi. Konunun neden buraya geldiğini anlamasam da omuz silktim. “Bazı kadınlar kötü çocuklardan hoşlanır.”

“Kötü çocuk olmakla boş kafalı bir aptal olmak arasında fark var.”

Kullanacağım kelime bu olmasa da sanırım haklıydı.

“Mesela şu?”

Eli uyluğuma değdiğinde az kalsın irkilecektim ama eteğimin altına kaydığında donup kaldım.

“İşte kötü çocuk olmak *budur*.”

Kendime hâkim olamadım ve keskin bir nefes aldım. Yanaklarımda başlayan sıcaklık kan dolaşıma da hızla yayıldı ve bacaklarımda arasına soktuğu parmak uçlarının her kıpırdanışında biraz daha yükseldi.

“Halka açık bir yerdeyiz,” diye hatırlattım ama sözcükler ağızımdan nefes nefese çıkmıştı, onu durdurmaya çalışmadım.

“Bu kurallarının bir parçası değil mi?” diye mırıldandı. Kalabalık bacaklarımı görmesin diye önüme geçti ve bize az da olsa bir mahre-

miyet sağladı. “Tüm sevgimizi herkesin içinde göstereceğimizi söylememiş miydik?”

Parmakları külotumun dantelinde kaybolunca inledim. “Haklısın.”

“Gerçi öyle olmak zorunda değil.”

Evet, kesinlikle öyle olmak zorundaydı aksi takdirde işler daha da ileri giderdi. Bu zaten fazlasıyla yeterliydi ama yine de gerçekten istediğim şeyin yakınından bile geçmiyordu.

Boştaki eliyle yüzümü kavradı. Başparmağı elmacık kemiğimi takip etti. “Kızarıyorsun.”

Daha da çok kızardım. “Kızarmıyorum.”

“Görebiliyorum.”

“Hayır, görmüyorsun.”

“Evet, görüyorum.” Parmaklarıyla hafifçe yüzümü okşadı. “Burnunun köprüsünü. Kulaklarının uçlarını. Elmacık kemiklerinin üzerindeki küçük noktaları.”

Nefes almaya devam etmek zordu ama bir şekilde idare ettim. “Bana gerçekten çok dikkatli bakıyorsun.”

“Elbette bakıyorum, Stella. Her zerreni öğrenmek istiyorum.”

Yemin ederim ani bir yumruk yemiş gibi oldum, sağduyumun her zerresini yerle bir etti. “Böyle şeyler söyleyemezsin, Thomas.”

“Neden?” diye meydan okudu. “Birbirimizden sır saklamayacağımıza karar vermemiş miydik?”

Beni alt etmişti ama bu alaycı tavrı çok gıcıktı. Cevap vermek yerine elini yüzümden çeksin diye başımı çevirdim ama elbisemin altında olan elini itmedim.

Uzaklaş Stella. Bundan zevk alma.

Thomas, titreyen elimle içkimi kaldırışımı izledi. Parmakları uyluğumun iç kısmında küçük daireler çiziyor, son cevabımı bekliyordu. Ama ben cevap vermek yerine burbonun kalanını içtim. Elini geri çekmeye başladı, parmak uçları yavaşça aşağı doğru kayıyordu ama hemen bileğini yakaladım. Henüz yüksek sesle söyleyemediğim cevabım buydu.

Yapmamam gerekse de bunu istiyordum. *Onu* istiyordum. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordum ama onu hissetmek, göz-

lerimi kapatıp bana fısıldadığını duymak için can attığım her şeyi dinlemek istiyordum. Aramızda cinsel bir akım yokmuş gibi davranmayı bırakmak istiyordum.

Ama arzularımın altında yatan tüm duyguları kabul etmeye veya onaylamaya hazır değildim. Ona ne kadar değer verdiğimi veya yeni en büyük korkumun ona veda edemeyecek kadar bağlanmak olduğunu itiraf edemiyordum. Kalbim derinlere gömülmesine izin vermiş olsa da beynim bunu yapmamam için bağıırıyordu.

Kurallarımınla kendimi mahrum bıraktığım tüm o şeyleri keşfetmeden bir gece daha geçiremezdim. Sonuçları ne olursa olsun doğru geleni yapmalıydım.

Hâlâ hiçbir şey söylemediğimde, “Kuralları çiğnediğimi biliyorum,” diye mırıldandı Thomas, kuralları neden biraz daha çiğneme-miz gerektiğine dair bir argüman sunmaya hazırmış gibiydi.

Ama bir kelime daha etmesine fırsat tanımadan bir anda taburem-den kalktım. Thomas şaşkınlıkla geri adım atacakken çenesini kavrayıp onu tuttum ve “Boş ver kuralları,” dedim.

Kelimelere dökemediğim her şeyi tatmasına izin vererek, sert ve ezici bir şekilde dudaklarımız buluşana kadar yüzünü kendime doğru çektim. Anlamış olmalıydı çünkü kolları sanki bunu bekliyormuş gibi hiç tereddüt etmeden belime dolandı. Sanki onu engelleyen her şey sonunda kopmuş gibi.

Beni kendine doğru çektiğinde belimi kavrayışı ve birbirimize sokulma şeklimizin tadını çıkardım, aynı anda hem kaçtığım hem de bu kadar kolay sahip olabileceğim tüm anlardan kaçtığım için kendimden nefret ediyordum. Ve dudakları benimkilere değip de dili alt dudağım-da gezinirken onu neden sürekli ittiğimi hatırlayamadım. Buna sahip olma şansını neden kaçıracaktım ki? Neden kaçınılması mümkün olmadığı hâlde öyleymiş gibi yapacaktım ki?

Bu nokradan sonra kurallarına geri dönemezdim. Onlarla olan bağım ne olursa olsun artık hepsi kopmuştu ve geri alabileceğimi de sanmıyordum.

Ama kurallar hiç var olmamış gibi davranmak istesem bile Thomas onları unutmama izin vermedi. İsteksizce öpüşmeyi kesti, dudakları ağzımın köşesinde oyalanıyordu.

“Ciddi değilsin.” Elleri belimden kalçalarımaya kayd ve beni sıkıca kavradı. “Bana ciddi olmadığını söyle, Stella.”

Başımı aşağı yukarı salladım çünkü kararımı vermişim. “Ciddiyim. Artık kural yok.”

Ama kuralların çiğnenmesinin ne anlama geldiğini veya bundan sonra nereye gideceğimizi bilmiyordum. Bu ilk adım bile yeterince korkutucuydu.

“Tanrım, bunu söylemeni bekliyordum.” Thomas titrek bir nefes verdi ve gözlerime baktı. “Yine de onları koymakta haksız değildin. Bunu kendini korumak için yaptığını biliyorum. Ve ben... Senden onları sonsuza dek bozmanı istemeyeceğim.”

Kaşlarımı çattım, çarpan kalbim tekledi. Beni *ret mi ediyordu?* Arzularımı nihayet ona gösterdiğimde aldığım karşılık bu mu olacaktı?

Ben şüphe sarmalına balıklama dalmadan önce Thomas kalçalarımı sıktı. “Demek istediğim... Sanırım Vegas’ta başladığımız işi bitirmeyi kendimize borçluyuz. Ama sadece bu gecelik.”

“Ben...” Hâlâ ne demek istediğini tam olarak anlayamıyordum. “Anlamıyorum.”

“Seninle tek bir gece istiyorum,” dedi. “Acele edip evlenmeye karar vermeden önce geçirmemiz gereken geceyi. Ondan sonra kurallara uymaya devam ederiz. Ama sanırım buna ihtiyacımız var. Bir de şu...”

“Gerginlik,” diye tamamladım onun yerine. “Çok boğucu.”

“Öyle.” Burnunu burnuma sürttü ve gözlerini bir anlığına kapattı. Göğsünde ağır bir sızı olduğunu hayal edebiliyordum çünkü benimkinde de aynı şey vardı. “Bunu istiyor musun, Stella?”

Tereddüt etmişim. Çünkü kalbim bundan *daha fazlasını* istediğine karar vermişti. Ama gösteriyi kalbim yönetemezdi ve Thomas beni delirten bu soruna bir çözüm sunmuştu.

İkimiz de bağlanmanın sonuçlarına katlanmadan istediğimizi elde edebilirdik. Bu hapisten çıkma kartı, hiçbir koşula bağlı olmayan bir anlaşmaydı. Yarın bunu kafamızdan atacak ve o gece yapsaydık neler olacağını öğrenme ihtiyacımız nihayet son bulacaktı. Tuhaflık ortadan kalkacak ve bundan kurtulabilecektik. Mükemmel bir plandı.

Her ne kadar yalan gibi gelse de. En azından kendime böyle söylüyordum.

Kararımı çoktan vermiş bir şekilde, “Tek gece mi?” diye tekrarladım.

Thomas başını salladı. “Tek gece.”

Bir nefes alıp elini tuttum. “O zaman hakkını verelim.”

.

BÖLÜM 28

Stella

“Eğer bu Vegas’ın canlandırması olacaksa,” dedi Thomas, “o zaman bir şişe viskiye ihtiyacımız var.”

Gülerek elini daha sıkı tuttum, bungalovumuza giden güvertede onun uzun, telaşlı adımlarına yetişmek için neredeyse koşuyordum. “Evlenmemize viski yol açtı,” diye hatırlattım. “Belki de ondan kaçınmalıyız.”

Ayrıca anlaşmamıza kadeh kaldırmak ve son bir kez cesaretimizi toplamak için barda içtiğimiz son içkilerden dolayı içim ısınmıştı. Rahatlamış ve baskıyı üzerimizden atmıştık. Önümüzdeki gece için gergin değildim, başım dönüyordu. Yılı böyle bitirmeyi beklemesem de bu uygun gibi geliyordu. Kendimizi şımartabilir ve sonra hepsini geçmişte bırakabilirdik.

Thomas yavaşlarken istemese de beni onaylıyormuş gibi bir ses çıkarttı, ona yetişmem için beni kendine çekti. Büyük bir istekle ona yaklaştım ve göğüslerimiz alev alev yanarken ellerini belime koydu.

“Muhtemelen haklısın,” diye mırıldandı. Patikanın ışığında gözleri daha da koyulaşıyordu. “Onsuz da yeterince eğleniriz.”

“Öyle mi?” diye dalga geçtim. “Bunu garanti ediyor musun?”

“Benden şüphe ettiğine inanamıyorum Stella,” diye tısladı. Başını eğdi, dudakları çenemi yakaladı ve ceza olarak ısırıldı. “Sana iyi geleceğimi çok iyi biliyorsun.”

Kesinlikle biliyordum ve striptiz kulübünde bana dokunduğu ânı hatırlayınca içim titredi. “Bunu bana tekrar kanıtlamanı isteyeceğim.”

“Memnuniyetle tatlım.”

Beni omzuna alınca şaşkın bir çığlık attım, düşmemi engellemek için eliyle kışımı kavradı. “Ne yapıyorsun?”

“Topuklu ayakkabılarla çok yavaşsın,” dedi. “Ve artık vakit kaybetmekten bıktım. Karımı becermek istiyorum.”

O bir yalancıydı, topuklu ayakkabılarla yürümek konusunda bir şampiyondum ama bana dokunması için bu bahaneyi kullanmasına izin verecektim. Ayrıca, zaman daralıyordu. Gece yarısına sadece birkaç saat kalmıştı, gün doğumuna da öyle. Şafak söktüğünde her şey bitecekti. O zamana kadar doymak istiyordum.

Bu yüzden cevap olarak kışına şaplak attım. Kahkahası sahile hafifçe çarpan dalgaların sesine karışırken sııttım.

Kısa süre içinde bungalovdaydık. Thomas beni tutup kilidi açtı ve içeri girdiğimizde kapıyı tekmeleyerek kapattı. Hangi yatak odasına gitmek istediğimi sormadan doğruca kendi odasına geçti.

“Buraya geldiğimiz günden beri seni bu yatakta hayal ediyorum,” dedi beni dikkatlice yatağa indirirken. “Her gece bunu düşündüm. Ve her sabah yanımda olmanı dileyerek elim penisimde uyandım.”

Geri çekilip yatağın ayak ucundan sanki gerçek olmuş bir fanteziymişim gibi bana bakarken nefesim kesildi.

“Beklentilerini karşılıyor muyum?” diye sordum kendime gelince.

“Aklıma gelebilecek her şeyden daha iyisin.”

Ona baktım, ay ışığının arkadan vurduğu vücudu bir sanat eseri gibiydi. “Sen de hiç fena sayılmazsın.”

Dudakları neşeyle kıvrıldı ama gözlerindeki yoğunluk azalmamıştı.

“Elbiseni çıkar,” diye emretti. Küçük sohbetimiz bitmişti.

İçimden fışkıran sıcaklık midemde birikmişti. İçgüdülerim onu la şakalaşmak, elbisemi onun çıkarmasını söylemek istese de ses tor. ona itaat etmeme ve arkamdaki fermuara uzanmama neden oldu.

Parmaklarım belimin alt kısmında dururken kumaşın belime kadar düşmesine izin verdim, sonra kalçalarımın üzerinden geçirebilmek için dizlerimin üzerine eğildim. Kumaş uyluklarıma geldiğinde, tekrar eğildim ve elbiseyi çıkardım. Thomas onu yataktan alıp şifonyerin üzerine koyma nezaketini gösterdi.

“Çok düşüncelisin,” dedim dirseklerimin üzerinde uzanmış bir şekilde vücut hatlarımı ve dantel iç çamaşırlarımı gözler önüne sererken.

“Sırada sütyen var,” dedi, esprimi duymazdan gelerek.

Kalktım, kalın sesi ve klimanın esintisi meme uçlarımı sertleştiriyordu. Sütyeni elimden almak için uzanmasına fırsat vermeden yere fırlattım. Bu benim küçük meydan okumamdı. O bana emredemeden başparmaklarımı külotumun yanlarından geçirip yavaşça bacaklarımdan aşağı doğru sürükledim. Sonra onu da tekmeleyerek attım. Ve önünde cırılçıplak kaldım.

“Çok yaramazsın.” Gözleri vücudumu tarıyor, her santimimi zihnine kazıyordu. “Ve çok güzelsin.”

Göğsüm dik bir şekilde onu neyin beklediğini tam olarak görebilmesi için dizlerim açık vaziyette hayran hayran bakan gözlerinin tadını çıkardım. Sırılsıklamdım ve sızlıyordum, buna hazırdım. Bu özlemi tatmin etmesine ihtiyacım vardı. Böylece artık aklımda Thomas olmadan net şekilde düşünebilecektim.

“Yakından daha iyiyim,” dedim bacaklarımı biraz daha açarak.

Onu davet etmiştim ve bana gelmesini bekliyordum. Ama o bunun yerine gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. O da bana meydan okuyordu. Her hareketi telaşsız ve kasıtlıydı. Hızlanmasını çok istesem de gösterinin tadını çıkardım. Onu bütün hafta boyunca sadece mayoyla görmüş olmam önemli değildi, bu farklıydı. Bu sadece benim içindi.

Göğüs ve karın kasları mükemmel şekilde belirgindi. Spor salonunda saatlerce çalışarak şekillenmiş, uzun ve ince bir atletin vücuduna sahipti. En çok saygı duyduğum şey özverisiydi. Kendini mesleğine adanmış, en iyisi olmak için elinden geleni yapmaya kararlı bir adamdı.

Eh, ben de bunun faydasını görüyordum, bu yüzden asıl kazananın ben olduğumu söyleyebilirdim.

Gömleğini çıkarıp yerde duran külotumun yanına fırlattığında beni dizlerimin arkasından kavradı ve yatağın kenarına doğru çekti. Nefes nefese kalmıştım, ellerim tutunacak bir yer bulmak için çabalar-ken o açık bacaklarımın önünde diz çöktü. Resmen beyaz atlı prensim gitmiş, o serseri geri dönmüştü.

“Thomas,” dedim oturmak için hareket ederek ama elini göğüs-lerimin arasına koyup beni yatırdı. Bacaklarımı omuzlarına attığında ağzım kapandı ve itirazlarımı yuttum.

“Haklısın,” diye mırıldandı sakalı tenime değerken. “Yakından çok daha iyisin.”

Kalçalarımı sabitleyip en çok istediğim yere doğru ilerlerken teni-mi ısırdı, yaladı ve emdi. Her ânın tadını çıkarıyor ve beni bu işken-ceye katlanmaya zorluyordu. Tam ağzının beni artan baskıdan kurtaracağını düşündüğüm anda diğer tarafa geçip ben bir kez daha zirveye ulaşana kadar yavaş yolculuğuna devam etti.

İkinci kez uyluğumun kıvrımına doğru yol aldığında yalvarıyor ve küfrediyordum. Sızlıyordum, sırılsıklam olmuşum, o kadar gergin-dim ki orama dokunduğu anda patlayabilirdim.

“Biliyor musun, iyi ki bunu yapmayı ertelemişiz,” dedi kaygan tenimde hayalet gibi gezinen nefesiyle. “Artık seni çok daha iyi tanı-yorum. Nelerden hoşlandığını, nelerin seni baştan çıkardığını biliyo-rum. Böylesi birbirimiz hakkında hiçbir fikri olmayan yabancılar gibi olmaktan çok daha iyi.”

“Bahse girerim o zaman da gayet iyi idare ederdin,” dedim nefes nefese ve titreyen elimi kaldırıp parmaklarımı yumuşak saçlarının ara-sından geçirdim. İçimdeki çaresiz yanımla yüzünü bacaklarımın ara-sına bastırmayı düşünsem de bana hayranlık dolu gözlerle bakması, yanağını okşamama neden oldu. *Lanet olsun* bu adama. Ve bana his-settirdiği her şeye.

“İstediğin hâlâ bu mu Stella?” diye sordu, sanki ona karşı yumuşa-dığımı hissediyormuş gibi. “Tek gecelik olması?”

Şu an daha fazlasını teklif etse, kabul ederdim. Ama bu, bana anlaşt-mamı hatırlattı. Bu sefer kuralları o koymuştu ve ben de onlara saygı göstermeye kararlıydım, tıpkı geçen haftalarda onun bana yaptığı gibi.

“Evet,” diye nefes verdim başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdirirken. “İstediğim hâlâ bu.”

Bileğime bir öpücük kondurmak için başını çevirdi ve sonra ağzı en başından beri istediğim yere indi.

Dilinin ilk dokunuşuyla neredeyse yataktan havalanmıştım, ellerimle tekrar saçlarını kavradım. “Ah, *kahretsin*.”

Klitorisime çarpan iniltisinin titreşimini hissetmeseydim kendi iniltimden utanırdım. Topuklarım kaslı sırtına saplandı, o tekrar tekrar tadıma bakarken, *Keşke beni sabit tutmasa da kalçalarımı kaldırıp yüzüne sürtünebilsem*, diye düşünüyordum. Yine de bir parmağını içime kaydırduğunda kıvrandım. Sonra bir tanesini daha... Kasılmama neden olan noktaya bastırmak için eğildi. O kadar iyiydi ki *evet ve bir daha yap* demekten başka bir şey yapamadım. Thomas beni zevk uçurumunun kenarına sürüklerken durmadan aynı şeyleri tekrarladım.

Aşırı ısınmıştım ve dağılıyordum. Tamamen çözülmem uzun sürmeyecekti ve çözüldüğümde dudaklarımda adı ve gözlerimde ışık patlamaları olacaktı. Ruhumun bedenimi terk ettiğine ve ben aşağıya doğru kayarken tepemde sallandığına yemin edebilirdim.

“Bazen gerçek olduğuna inanamıyorum,” diye mırıldandığını duyan kadar dakikalar veya saatler geçmiş olabilirdi. Bacaklarıma tüy kadar hafif öpücükler kondurmasının verdiği his beni sonunda bedenime geri döndürdü. “Biri nasıl bu kadar mükemmel olabilir?”

Bu orgazm, onu sevdiğimi itiraf etmemek için verdiğim savaşı daha da zorlaştırıyordu ve ihtiyacım olan son şey daha fazla övgüydü. Kendimden veya ondan geri alamayacağım bir şeyi itiraf etmemek için yanağımı ısırdım.

“Ben gerçek değilim,” dedim oturmak için onu yavaşça geriye iterek. Başım hâlâ dönüyor, beni dudaklarımdan tehlikeli şeyler çıkarmakla tehdit ediyordu. “Ben senin hayal gücünün bir ürünüyüm.”

Islak parmaklarını dudaklarına götürdüğünde nefes almayı bıraktım. “Öyleyse sen şimdiye kadar gördüğüm en lezzetli halüsinasyonsun.”

“Bu büyük bir övgü,” derken sözcükler ağzımdan neredeyse bir inilti gibi çıkmıştı. Ona daha fazla ihtiyacım vardı ve buna hemen ihtiyacım vardı. “Buraya gel. Sana dokunmama izin ver.”

Ellerimi omuzlarına koyduktan sonra ayağa kalkarken parmakları-
mın göğsünden aşağı doğru kaymasına izin verdim. Sert karın kaslarına
dokunduğumda vücudu gerildi, pantolonunun beline ulaştığımda ne-
fesi kesik kesikti. En üstteki düğmeyi açıp fermuarı hızlıca indirdikten
sonra parmaklarımı *boxer*ının lastiğinden geçirdim, sertliğini hissetmek
için heyecanlıydım, ödülümün ne olduğunu bilmek istiyordum.

Avucum kalın aletin etrafına dolandığında tereddüt ettim, öz gü-
venim çöl güneşindeki bir su birikintisi gibi kurumuştı. Striptiz ku-
lübündeki geceden beri etkileyici bir aleti olduğunu biliyordum ama
lanet olsun, birlikte olduğum herkesten çok daha iriydi.

“*Bu,*” dedim, elimi yukarı aşağı gezdirmeye, her santimini hisset-
meye devam ederken, “insan hakları ihlali.”

Ürperdi ama yine de şaka yapmayı başardı. “Hadi canım.
Alabileceğini biliyorum.”

Ben bilmiyordum ama pes eden biri değildim, bu yüzden kesinlik-
le deneyecektim.

Ama başka bir şey yapamadan elimden kurtuldu ve tekrar şifonyere
doğru yönelerek üst çekmeceyi açtı. “Belki küstahça davrandım,” dedi
kutudan bir paket çıkarırken. “Ama bu sefer prezervatif getirdim.”

“*Çok* küstahça,” diye cevap verdim yatağa geri kayarken. Ağır ba-
kışları her hareketimi izliyordu. “Peki, sana spiralim olduğunu söyle-
mek için kötü bir zaman mı?”

Thomas bir an donakaldıktan sonra kendine geldi ve prezervatifi
komodinin üzerine fırlatıp üstüme çıktı. Dizleri ve kolları şilteye bastı-
rıyor, uyluklarıyla bacaklarımı itip sonuna kadar açıyor, fermuarı açık
olan pantolonunun kumaşı en hassas yerime sürtünüyordu. “Bana
Vegas’tayken yapabileceğimizi mi söylüyorsun? Prezervatif alışveriş-i-
mizi bir nikâha çevirmeden önce yani?”

Ellerimi göğsüne bastırarak alaycı bir şekilde güldüm. “Şey, ha-
yır. O zamanlar bir yabancıydın ve yabancılarla asla prezervatifsiz
sevişmem.”

“Ya şimdi?”

“Artık benim kocamsın.” Bu cümleye *sahte* kelimesini eklememek
için kendimi zor tutarak burnumu burnuna sürttüm. “Sezon sonu

muayenenin sağlık kayıtlarını gördüğüm ve aylardır başka kimseyle birlikte olmadığını bildiğim kişisin.”

“Dışarıda başka insanlarla sevişmişimdir belki,” diye mırıldandı gözleri dudaklarına kayarken. “Bilemezsin.”

“Sanırım biliyorum.” Çenemi eğip onu nazikçe ve uzun süre öptüm. “Başka birini istemek yerine beni düşünmekle çok meşguldün çünkü.”

Bunu dalga geçmek için söylemiştim ama ona karşı olan hislerim gün yüzüne çıkmıştı. O tam karşımda dururken ben başka bir adama nasıl bakabilirdim ki? Neden uğraşacaktım ki? Başka kim onunla boy ölçüşebilirdi ki?

“Suçluyum,” dedi herhangi bir utanç veya pişmanlık belirtisi göstermeden. “Seni gördüğüm andan beri başka kimseyi düşünmedim.”

Kalbim hızlı atıyordu. Bu tehlikeli bir oyuna dönüşmeye başlamıştı. Sınırları zorlamaya devam ediyorduk, gerçek duyguların kısacık bir an için bile olsa ortaya çıkmasına izin veriyor, sonra da onları yakıcı dokunuşlar ve keskin bir mizahla örtüyorduk. Rol yapmayı bırakıp her şeyi ortaya dökmeliydim. Ama yapamadım. Bunun konuştuğumuzdan daha fazlası olmasına izin veremezdim.

“Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim,” diye mırıldandım nefes nefese ve ciddiyetsiz bir tavırla çünkü bizi bu derin sulardan kurtarmak istiyordum. “Ama Ed Sheeran’ı düşünmeyi bir türlü bırakamıyorum.”

Ayağa kalkarken bir kahkaha patlattı. “Lütfen, düşmanım olmasın.”

Ben de sııttım. “Kalp ne isterse o.”

Ve şu anda kalbim, sadece karşımdaki adamı istiyordu.

Bu korkunç bir gerçektir, başka zaman yüzleşmem gereken bir şeydi çünkü Thomas şu anda pantolonunu ve *boxer*ını çıkarıyordu ve ben ağzımın hayranlıktan açık kalmasını engellemek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalmıştım.

“Bakmak kabalıktır,” dedi kendini uzun uzun okşayarak.

Güçlkle yutkundum. “Gösteri zamanı.”

“Sadece senin için.”

Göz açıp kapayıncaya kadar yatağa geri döndü, ellerini omuzlarımla iki yanına koydu ve beni sırtım yatağa değene kadar geriye itti. Boyun

eğdiğim için beni övmek istercesine boğazımın çukurunu öptü. Şok edici derecede hassastı ama ardından tenimi ısıtırken hiç de öyle değildi. Vücuduma öpücükler kondururken hafifçe güldüm. Diliyle önce bir meme ucumun, sonra diğerinin etrafında daireler çizdi, her ikisinden de birer yudum almış gibiydi. Ardından yine dudaklarıma geldi.

“Hazır mısın?” diye sordu dudaklarıma doğru. Sesi çok kısık, çok ciddiye.

Başımı sallayıp yüzüstü döndüm çünkü gözlerinin içine bakabileceğimden emin değildim ama kalçamdaki eli beni durdurdu ve başını iki yana salladı.

“Hayır. Yüzünü görmek istiyorum.” Dudakları derin ve uzun bir öpücük için dudaklarıma kapandı. Geri çekildiğinde nefes nefeseydim. “Boşalmanı izlemek istiyorum.”

Bacaklarımı iyice açıp onu davet ettim, kalçaları bacaklarımı iyice aralarken bu hissin tadını çıkardım. Bunu biriyle yapmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki o üzerime çıkarken bir an donakaldım. Ama gözleriyle buluştuğum ve onun da bana baktığını, bir kez daha bunun benim için sorun olup olmadığını kontrol ettiğini gördüğüm anda çarşaflara gömülüp ona doğru uzandım.

Elimi yukarı aşağı hareket ettirirken çıkardığı iniltiyle tatmin olmuş bir şekilde sııttım ama dudakları tekrar dudaklarıma değdiğinde gülümsemem hemen kayboldu. Dillerimiz birbirine değdikçe ellerim gevşiyor, penisi kıvrımlarımın arasında dolanıyor, klitorisime sürtünüyor, hazzın peşinden koşarken kalçalarım sarsılıyordu.

Öpüşmemiz, dudaklarını yanağımdan kulağıma doğru sürüklediğinde sona erdi. “İstediğin hâlâ bu mu Stella?”

“Evet,” dedim nefes nefese. Bunu istiyordum, buna *ihtiyacım* vardı. “*Lütfen.*”

Gülümsemesini göremesem bile hissedebiliyordum. Biraz rahatlamak için bu kadar çaresiz olmasaydım yalvardığım için kendime kızardım.

Elimi çekti, ıslak yerimi kavrayıp içine girdi ve o da sırılsıklam oldu. “Ne kadar zarif bir kız,” diye mırıldandı. “Sana istediğini vereceğim.”

Aletinin başı girişime dokunduğu an omuzlarını kavradım ve onu daha da derine, tamamen içeri çektim. Sabırsızdım, nefes nefeseydim ama sonunda içime girdiğinde tekrar yatağa gömüldüm. Bu hem sarhoş edici hem de dayanılmazdı ve ağzımdan çıkan inilti çok şehvetliydi. Zevk seslerimiz duvarlardan sekip yanımıza, yatağa yerleşti.

“Kahretsin, çok darsın,” diye inledi boynuma doğru. “Gevşemelisin tatlım.”

“O şey senin içinde değil,” diye inledim. Thomas hafifçe geri çekildi ve ben kalçalarımı biraz daha gevşetirken tekrar girdi. “Aman *Tanrım*.”

Bir an hiç kıpırdamadı ve aletinin büyüklüğüne alışmam için bana fırsat tanıdı. “Sana az önce ne demiştim?” diye sordu ama bu daha çok bir talep gibiydi.

“Bunu içime alabileceğimi,” diye inledim.

“Doğru. Şimdi gevşe ve seni hak ettiğin gibi becermeme izin ver.”

Tartışmaya yer bırakmadığı için acının verdiği hafiflik geçene kadar her bir kasımı zorladım ve sonunda acım keskin bir zevke dönüştü. Daha fazlasına hazır olduğumda tırnaklarımı omuzlarına geçirip kalçalarımı kaldırdım ve onu daha da içime çektim. Thomas daha derine inerken iniltilerimiz havada uçuşuyordu ve Thomas biz tamamen birleşene kadar her seferinde biraz daha derine iniyordu. Öğrenmemiz birkaç saniye daha olsa da sonunda birlikte hareket edip tam istediğimiz ritmi yakalamayı başarmıştık.

“İşte bu.” Sesi şehvetten kalınlaşmış, derin bir hırıltı gibi çıkıyordu. “Aferin kızıma.”

Onun bu hâline, kulağıma onu içime ne kadar iyi aldığımı fısıldayan hâline bayılıyordum. Her seferinde G noktama değecek kadar derine inen hâline. Boynumu ısırp emen, üzerimde iz bıraktığından emin olan hâline.

“Daha sert,” diye yalvardım.

“Yarın yürümek istemeyeceksin,” dedi ama sertçe vuran kalçaları yeterli bir cevaptı. “Benim sayemde.”

Dizlerimden birini göğsüme doğru ittiğinde yarattığı bu yeni açığa haykırmak tepki verdim, sırtım yataktan yay gibi kalktı. “*Evet*, işte

böyle.” Kalçalarım ona doğru yükseliyor, bedenim kıvranıyordu ve o kadar dolu hissediyordum ki tekrar dışarı çıktığında kendimi bomboş hissedeceğimi biliyordum. “*Kahretsin Thomas.*”

Adının bir dua gibi telaffuz edildiğini duymak, dudaklarımı tatmak için eğilmesine neden oldu. Onları o kadar sert ısıırıyordu ki istemsizce ürpererek kasıldım. Bu kez bilerek, “Bir kez daha yap,” diye inledim. Ama uzun sürmedi çünkü eli vücutlarımızın arasına kaydı ve başparmağı klitorisime sürtünmeye başladı.

“Bunu yapacaksan,” dedi kulağıma alaycı bir tonla, “sen de boşalmalısın.”

Zaten titriyordum, baskı yükseliyor, sıcaklık artıyor, beni her an taşmakla tehdit ediyordu. Ama kendimi tuttum, ona bu tatmini yaşatmak istemiyordum ancak orgazmın üzerime daha fazla çökmesini engelleyemedim. Özellikle de “Penisimin her yerine boşal Stella. Kendini bıraktığını hissedeyim,” diye fısıldadığında.

Coşkuyla patladım, etrafında nabız gibi atıyordum, bacaklarım titrerken başım arkaya düştü. Vücudum bir şekilde hafiflemişti ve aynı anda hem bir akıntı tarafından sürükleniyor, hem de dalgaların üzerinde süzülüyor gibiydim. Bağırarak istiyordum ama ciğerlerimde hava kalmamıştı ve sonunda nefes nefese kendime geldim, dünya yavaş yavaş netleşiyordu.

Thomas hâlâ hareket ediyordu, yavaş ve istikrarlıydı, yüzümde beliren her ifadeyi izliyordu. Üzerinde daha önce hiç görmediğim sessiz bir vahşilik vardı. O kadar perişandım ki titreyen ellerimle çenesini avuçlamaktan başka bir şey yapamadım, nazik ve hassas olsam da devam etmesini istediğimi görmesini umdum. Onun da aynı şekilde rahatlamasını, aynı zevk uçurumundan düşmesini istiyordum.

Tekrar hızlandı ve bu kez darbeleri eskisinden daha az kontrollüydü. Eli bileklerimi kavradı, ikisini de başımın üzerine sabitlerken yüzünü boynuma gömdü. Ben de ayak bileklerimi onun beline doladım. Tenimizin birbirine değmediği tek bir santim bile yoktu. Sürtünme o kadar şiddetliydi ki ikimizin de nasıl bu kadar ateşli olduğunu anlayamamıştım.

Bu Thomas’la ilgili olabilirdi ama içinde bir kez daha büyüyen bir ağırlık vardı ve her hamlesiyle giderek artıyordu. Vücudum sıcaklıkla

doluyor ve çiçek açıyor, sonra tekrar kasılıyordu. Bu sefer sesim o kadar yüksek çıkmıştı ki komşularımızın duymaması imkânsızdı.

Çıkardığım sesler, Thomas'ı zevk uçurumundan aşağı itmeye yetmişti. Kalçaları birkaç kez titredikten sonra içime iyice yerleşti ve boşalırken vücudu kasıldı. Bileklerimi kavrayışı gevşediğinde ellerimi saçlarının arasından, omuzlarının üzerinden ve sırtından aşağı doğru gezdirdim. Teni terden kayganlaşmıştı. Bu âna dair hiçbir şeyi unutmamak için her zerresine dokunmak, her şeyi hafızama kazımak istiyordum.

Nefes almaya çalışırken göğsüm inip kalkıyordu. Thomas avucunu hızla atan kalbimin üzerine bastırduğunda, ona içimdeki her şeyi anlatmak istedim.

“Çok mu fazlaydı?” diye fısıldadı nefes nefese bir hâlde.

Boğazım düğümlenmişti. Hissetmemin yasak olduğu tüm o duygularla boğulacak gibiydim. “Kesinlikle dozunda,” diye cevapladım.

Beni tekrar öptükten sonra yana doğru yuvarlanıp yataktan çıktı ve banyoya doğru yöneldi. Elimi göğsüme, az önce onun koyduğu yere bastırdım, kalbimin yavaşlamasını beklerken Thomas'ı kafamdan atmaya çalıştım.

Thomas elinde nemli bir bezle odaya geri dönüp yatağın kenarına oturdu. Sonra dizlerimi ayırdı ve sıcak bezi yavaşça uyluklarımda gezdirdi. Bu o kadar düşünceli ve o kadar *ona* özgü bir davranıştı ki ağlayabilirdim.

“Bu arada daha seninle işim bitmedi,” diye mırıldandı. “Tekrar başlamadan önce sana kendine gelmen için son bir şans veriyorum.” Saate bir göz attım ve gece yarısına hâlâ yarım saat olduğunu görünce rahatladım. Vaktimiz vardı. *Vaktimiz vardı.*

“Çok naziksin,” diye seslendim bezi banyoya geri götürürken arkasından ve bu sırada hayranlıkla kalçasına baktım. “Ama toparlanmam uzun sürmez.”

Kıkırdayan sesi yatak odasına ondan önce geldi. Thomas bana sıkıca sarıldı. Beni kendine doğru çekince ona direnmedim ve ben de bacaklarımı kalçalarına dolayıp başımı göğsüne yasladım. Çok samimiydi ve neredeyse beni ağlatacaktı.

“Biliyorsun,” dedi. “Artık evliliği resmen tamamladığımıza göre, iptal ettiremeyiz.”

Kıkırdadım ve yüzümü omzuna gömdüm. “İşlerin böyle yürümediğini biliyorsun, değil mi?”

“Şşşt,” dedi sıcak bir şekilde. “Bırak da senden hiç ayrılmayacakmışım gibi davranayım.”

Kendime hâkim olamadım ve gülümsedim. İtiraf etmemem gereken sözler ağzımdan dökülüyordu. “Ben zaten seninim, Thomas. Rol yapmaya gerek yok.”

Yüzüm anında kızarmıştı, utanç boynumdan yukarı doğru tırmanıyordu. En kötüsü de buna ekleyecek bir espri bulamamam olmuştu, onu şaka yaptığımı düşünmeye sevk edecek bir şeyim yoktu. Bunun yerine ifademi görmesin diye başımı eğdim ve omzunun boynuyla birleştiği yere bir öpücük kondurdum. Beni ciddiye almamış olması için dua ediyordum. Bunu önemsememesi ve sadece tek seferlik bir şey olduğunu hatırlaması için.

Neyse ki o da hafifçe güldü. “Doğru. Bunu kanıtlayacak kâğıtları bile aldım.”

O kadar rahatlamıştım ki neredeyse yere yığılacaktım, sessizce teşekkür etmek için boynuna bir öpücük daha kondurdum. “Hımm. Aynen öyle.”

Derken parmakları sırtımda gezinirken rahat bir sessizliğe büründük. Her okşamayla kaygım azar azar kayboluyordu. Telefonu hâlâ pantolonunun cebindeydi ve yerde durmadan vızıldamaya başlayana kadar neredeyse uykuya dalmak üzere olduğumu fark etmemiştim.

“Açma,” diye mırıldandım omzuna doğru ama o çoktan yataktan çıkmıştı.

Vücuduma yaslanan vücudu olmayınca ürperdim ve kendimi fazla kaptırdığımı hatırladım. Bu gecenin istediğim gibi olmayacağını çoktan keşfetmiştim. Çünkü Thomas’ı kafamdan atmak diye bir şey yoktu. Hislerim birdenbire yok olmayacak veya idare edilmesi kolaylaşmıyaktı. Aksine daha da derine batmıştım. Boğulmaya başlıyordum.

Kalbimi şu an kilitlemem gerekiyordu yoksa onu bir daha asla geri alamazdım. Eğer yapmazsam ve eğer Thomas da kalbimi kırar-

sa... Bunun sonum olacağını biliyordum. Başka bir adamda kaybolma riskini göze alamazdım. Onun da Étienne gibi olma riskini göze alamazdım.

Ekrandaki ismi görünce homurdandı, sonra bana özür dilercesine baktı. “Maeve arıyor. Bunu açmam gerek.”

Ona bunu görmezden gelmesini, konuşmamız gerektiğini söylemek isterdim ama konuşmanın ne faydası vardı ki? Zaten bir anlaşma yapmıştık. İkimizin de buna uyması gerekiyordu ve belki de... Tanrım, *belki de* her şey yoluna girerdi.

Telefona cevap vermesini işaret ettim.

Sırtı bana dönük bir şekilde yatağın kenarına oturup kısık sesle aramayı yanıtlamadan önce bana göz kırptı. Gözlerim kapanıyor ve onu belli belirsiz dinliyordum ama birkaç saniye sonra yüksek sesle sorduğu, “Ciddi misin?” sorusu dikkatimi çekmişti.

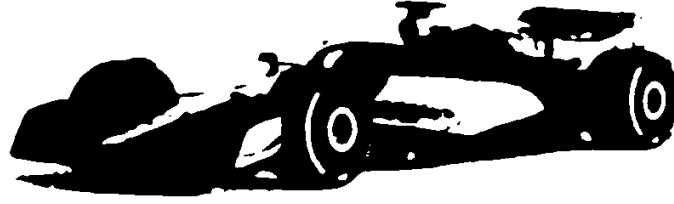
Thomas birkaç şey daha mırıldandıktan sonra telefonu kapatıp yavaşça tekrar bana döndü.

“Ne oldu?” diye sordum ama o daha cevap vermeden birlikte geçirdiğimiz bu gecenin bittiğini biliyordum.

Bizim bittiğimizi biliyordum.

“Lorenzo,” dedi şaşkınlık içinde. “Buluşmaya hazırmış.”

BÖLÜM 29

Thomas

Lorenzo Castellucci daha çocuktü.

Yirmi bir yaşındayken biri benim için bunu söylemiş olsaydı hiç hoşuma gitmezdi. FIA Süper Lisansım, Formula 1’de bir yerim ve ne yapacağımı bilemediğim kadar çok para kazanacak kadar büyümüş-tüm. Kim bana çocuk diyebilirdi ki?

Ama şimdi şimdi anlıyordum çünkü benimle aynı ayrıcalıklara sahip olan ve evrenin kendisine neler getirebileceğinden habersiz birine bakıyordum. Gerçi artık biliyordu. Hem de çok iyi.

Rehabilitasyon merkezi İsviçre sınırının İtalya tarafında, dağın eteklerindeki sessiz bir yerleşim yerindeydi. Lorenzo’nun odasına ulaşmak için en az üç güvenlik noktasından geçmiştim ve kapının önünde, işim bittiğinde beni lobiye geri götürmek için bekleyen siyah takım elbiseli bir adam gördüm. Bir özel odanın aylık neredeyse yüz bin euroya mal olduğu bir yerde elinizi, kolunuzu sallayarak dolaşamazdınız.

Ama Lorenzo’nun karşımda dikildiğini düşünürsek ki evet, *ayakta duruyordu*, bu bakım mucizevi bir şey olmalıydı.

Elleri yürütecü öyle sıkı kavramıştı ki solgun parmakları neredeyse bembeyazdı. Şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü söylediği ilk şey, “Hakkımda duyduğun her şeye inanma,” oldu.

Kazadan sonra belden aşağısının felç olduğunu söyleyen son raporları düşününce artık inanmayacaktım. Belki de bu, cerrahlar omuriliğindeki baskıyı dikkatlice alıp çevresindeki hasarı onarana kadar geçici bir teşhisti. Karşımdaki manzara bir gösterge ise başarı elde etmiş olmalılardı.

Stella'yı bu şekilde bırakmak zorunda kaldığım için yürek parçalayan bir suçlulukla buraya gelmek için on altı saatlik yolculuk yapmıştım ve yol boyunca Lorenzo'yu ne hâlde bulacağımı merak etmiştim. Ama Lorenzo fikrini değiştirmeden önce Stella'nın beni yataktan iterek buraya gelmem için yaptığı hamleler ve entrikalar olmasaydı, şu an İtalya'da olmazdım.

“İçeri gel.” Lorenzo, karlı manzaraya bakan geniş pencerenin yanındaki iki yüksek arkalıklı koltuğa doğru başını salladı. “Otur.”

Önce onun dönüp oturma alanına doğru adım atmasını bekledim.

Hareketleri yürütecine desteğiyle yavaş ve dikkatliydi ama iyi idare ediyordu.

Kendi başına yürüyordu.

Acı çekip çekmediğini veya yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormak istesem de ağzımı açmadım çünkü kazara yanlış bir şey söylemek istemiyordum. Nihayet oturduğumda ona bakmamaya çalıştım ve onun da aynısını yapmasını bekledim. Tişörtünün altındaki bandaj yığının yakın zamanda geçirdiği bir ameliyatı işaret ediyordu ve yüzünde gördüğüm irkilme, iyileşmesinin kolay olmadığını söylüyordu. Kazadan dört ay sonra buraya gelmiş olsa bile tam olarak iyileşmesi için henüz önünde uzun bir yol vardı.

“Beni kabul ettiğin için teşekkür ederim,” dedim koltuğa yerleştikten sonra.

Lorenzo minderlere yaslanıp rahatladı ve sessizce beni süzdü. “Tatilini yarıda kesip buraya geldiğin için ben sana teşekkür ederim.” Şaşkınlığım yine belli oluyor olmalıydı çünkü Lorenzo zayıf bir sesle homurdandı. “Eşinle sahilde çekilmiş fotoğrafların yok mu sandın? Paparazziler dinlenmez. Bilirsin.”

Biliyordum. Bu da buradaki yüksek güvenlik önlemlerini ve Lorenzo'nun aylardır neden hiç kimse tarafından görülmediğini açık-

lıyordu. Bu durumu korumak için buraya kapanmıştı. Hiçbir şey sızdırılmadığına göre çevresi küçük ve sadık olmalıydı.

Ama ben bir şekilde içeri alınmıştım.

“Karın nasıl peki?” diye sordu başını yana eğerek. Bu hareket onu daha da genç gösteriyor, annesinin saçını kesmesine izin vermeyen bir çocuğunki gibi alnına düşen koyu renk bukleleri uçuşuyordu. “Bir karın olması hâlâ garip geliyor.”

İtalyan aksanı ve doğuştan gelen çekiciliği, hakareti neredeyse bir iltifat gibi gösteriyordu. “Birçok kişiye garip geldiğini biliyorum,” diye itiraf ettim. “Ama karım iyi. Her şey... Çok yolunda.”

Ben uçağa binmeden önce konuşma şansımız olsaydı her şey daha iyi olabilirdi. Gitmem için beni ısrarla zorladığı için vakit kaybetmemiştim ve bunu neden yaptığını çok fazla sorgulamamaya çalışıyordum. Beni kendisinden uzak tutmak istediği için mi zorlamıştı? Yoksa bu buluşmayı ne kadar istediğimi, ne kadar *ihtiyacım olduğunu* bildiği için mi?

Bilmiyordum. Ama Londra’ya ayak bastığım anda, ilişkimizin nereye gittiği hakkında konuşacağımızı biliyordum.

Tek gecelik birlikteliğin aramızdaki gerginliği kırmaya yeteceğini düşünmüştüm. Peşinde dolanmaktan vazgeçmemi sağlayacağını. Göğsümde sürekli yanan ateşi söndüreceğini.

Ama Stella ile tek gecenin asla yeterli olamayacağını yavaş yavaş anlıyordum. Yeterli olabileceğini düşünmek aptallıktı. Hatta bunu önermek daha aptalcaydı.

Lorenzo bir an için donuk bir ifadeyle bana baktı. “Buraya sohbet etmeye gelmediğini biliyorum,” dedi sonunda.

“Hayır, onun için gelmedim.” Derin bir nefes aldım. “Daha çok nasıl olduğunu görmek istedim.”

“Ah, hepsi bu mu?” diye mırıldandı, bu sefer alay ettiği açıkça belliydi.

“En önemlisi bu.” Ona karşı açık sözlü olmak dışında başka bir şey yapmamın hiçbir anlamı yoktu. “Ama senden bir iyilik de isteyecektim.”

Sessizdi ama devam etmemi beklemedi. Bakışları pencereye kaydı, çenesi oynuyor, muhtemelen içinden beni buraya davet ederek bir hata yapıp yapmadığını tartışıyordu.

“Ne istediğini zaten biliyorum.” Gözleri geriye doğru kayınca derinlerde bir teslimiyet ifadesi gördüm. Bir de öfke vardı ama bunun benimle ilgili olduğunu hissetmiyordum. “Yakında olayları netleştirmek ve gerginliği ortadan kaldırmak için önemli bir röportaj vereceğim. Özür dileyecek ve bunu herkesin önünde yapacağım. İnsanlar benim hatam olan bir şey için seni suçlamayı bırakmalı.”

Kaşlarımı çattım ama o başını iki yana sallayarak sorularımı geçiştirdi.

“O sözleri söylememeliydin,” diye başladı konuşmaya, “ama ben de sana bunu söylemen için bir sebep vermemeliydim.”

Gözlerimi kırıştırdım ve sözlerini sindirmeye çalıştım. Bu büyük bir itiraftı, büyük bir gelişim. Altı ay önce beni ölümle burun buruna getirdikten sonra gülüyordu. Sonra da sızdırılan videodaki konuşma için dilediğim özrü umursamayarak medyaya, daha iyi bir sürücü olsaydım henüz yarışın başlarında kendimi bariyerlerde bulmayacağımı söylemişti.

Şimdi ise sorumluluğu üstlendiğini duymak benim için beklenmedik bir durumdu ama hoş karşılanmayacak bir şey değildi. Ve bunun çektiği acının sonucu olmasından nefret ediyordum.

“Yaptığımı telafi etmeliyim.” Duraksadı, dudaklarını ıslattı. Bir an için o kadar genç ve kaybolmuş görünüyordu ki elimi omzuna koymak istedim. Ama sonra çenesini kaldırdı ve o kibirli bir kral hâline geri döndü. “Ama çok fazla şey bekleme. Bazı insanlar, onlara yapmalarını söylesem bile senden sonsuza dek nefret edecekler.”

Bir nefes verip başımı sallayarak bunu kabullendim. Göz önünde olmak hayatın bir gerçeği idi. Ama herkese senden nefret etmeleri için geçerli bir sebep vermemek daha iyiydi.

“Takım arkadaşın seni gerçekten mahvetti,” diye bitirdi Lorenzo, bana acıyan gözlerle bakarak. “Böyle olmak zorunda değildi.”

Tekrar başımı sallamak üzereydim ki kelimeler zihnimde canlanınca donakaldım. “Pardon, ne?”

Lorenzo’nun yüzündeki acıma duygusu hızla şaşkınlığa dönüştü. “Bilmiyor muydun?” Başımı iki yana sallamamı bekledikten sonra konuşmaya devam etti. “Videoyu Arlo Wood sızdırdı.” Bunu herkes biliyormuş gibi söylemişti. “O çekmiş.”

“Hayır, bu mümkün değ—” diye duraksadım gergin bir kahkaha atarak. “Bu doğru olamaz.”

Sadece doğru olmamakla kalmıyordu, *mantıklı* da değildi. Arlo neden kariyerimi böyle tehlikeye atacaktı ki? Son iki yıldır takım arkadaşları olarak iyi geçiniyorduk... En iyi arkadaşlar değildik ve kesinlikle hâlâ sıkı rakiplerdik ama her zaman birlikte yeterince iyi çalışırdık. İyi anlaşırdık. Öyleyse neden bunu bana yapmakla kalmayıp kendisini de riske atmıştı? Ne kazanacaktı?

“Yedek sürücümüz olmadığından emin misin?” dedim çünkü o amacı olan biriydi. “Finley Clarke?”

Lorenzo başını iki yana salladı. “Arlo’ydu.”

Her şeyi bir araya getirmeye çalışırken oda etrafımda dönüyordu. Ama parçalar yerine oturmuyordu.

“Gerçekten de bilmiyormuşsun,” diye mırıldandı Lorenzo. “Şimdiye kadar sana ulaşır sanmıştım.”

“Ulaşır mı?” diye tekrarladım şaşkınlık içinde. “*Sen* nasıl öğrendin?”

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bir dünya şampiyonunun oğlu olmaktan hoşlanmıyor olabilirim ama insanlar bundan dolayı bana bir sürü şey anlatır. Beni etkileyip arkadaşım olmaya çalışırlar. Arlo yaptıklarıyla neredeyse övündü.”

Buna inanmak istemesem de... İnanıyordum. Arlo gösteriş yapmayı, herkesi etkilemeyi severdi, özellikle de kendisinden daha etkileyici gördüğü herkesi. Ve Lorenzo ile F2’den çok yakın zamanda birlikte geldikleri için belki de aralarında bir tür yoldaşlık olduğunu sanmıştı ki Lorenzo bana asla böyle bir şey söylememişti.

Ama yoldaşlıktan bahsetmişken belki de Finley’nin bu işte doğru-
dan parmağı yoktu fakat Arlo’nun bunu onun adına yapmasını sağlayabilirdi. Sonuçta ikisi daha önce takım arkadaşıydı ve Finley’nin F1’e girmek için can attığı düşünüldüğünde, bunun beni takımdan atmak için ortak bir çaba olma ihtimali de vardı. Yine de suç Arlo’nundu.

Bunu yapmasının sebebi her ne olursa olsun bana zarar vermişti. Eğer beni McMorris’ten çıkarmak için yaptıysa, Lorenzo’nun yardım etme çabalarına rağmen yine de başarılı olabilirdi.

“*Kahretsin,*” dedim.

Lorenzo bana hafif sempatik bir bakış attı. “Eminim gelecek sezon sizinle çok daha ilginç olacak.”

Gülümsedim. Bu yetersiz bir ifadeydi. Bundan sonra Arlo’nun gözlerinin içine nasıl bakacağımı bilmiyordum, sezon öncesi çalışmaları için merkeze döndüğümüzde onu boğma dürtüme nasıl direneceğimi hiç bilmiyordum.

“Buna tanık olamayacağım için neredeyse hayal kırıklığına uğradım diyebilirim.”

Lorenzo kendisi için gelecek sezon diye bir şey olmadığını hatırlatınca dünya tekrar dönmeyi bıraktı. Ayağa kalkıp yürüyor olabilirdi ama bu hiçbir şey olmamış gibi tekrar arabaya atlayabileceği anlamına gelmiyordu. Sakatlığı veya iyileşme süreci ya da tekrar yarışabileceği hakkında bilgim yoktu. Ama sormak istediğim soru bu değildi.

“Eğer yapabilseydin,” dedim, “tekrar yarışmak ister miydin?”

Lorenzo sadece bir saniye düşündü. “Hayır.”

“Hayır mı? Gerçekten mi?”

“Bu çok klişe olacak,” dedi, “ama yarışmak asla hayalim değildi. Babamın hayaliydi. Mirasını devam ettirmemi istiyordu. Bunu... Bekliyordu.”

Lorenzo’nun davranışları şimdi hiç beklemediğim bir şekilde daha mantıklı gelmeye başlıyordu. Üç kez dünya şampiyonu olmuş birinin mirasına layık olmanın, Castellucci isminin ağırlığını taşıma beklentisinin benim üzerimde yaratacağı baskıyı hayal bile edemiyordum.

“Bu yük iyi ki omuzlarımdan kalktı,” diye bitirdi Lorenzo ve bundan en ufak bir şüphem olmasa da bakışlarını kaçırması, bunun tamamen doğru olup olmadığını merak etmeme neden olmuştu. “Neyse. Reid röportaj yayınlanınca sana haber verecek.”

Kovulduğum belliydi. Koltuktan kalkmadan önce bir anlık tereddüde kapıldım. Lorenzo oturuyordu, yürütecisi aramızdaydı ama gözleri beni takip ediyordu.

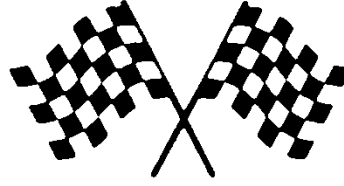
“Benimle buluştuğun için teşekkürler.” Tokalaşmak için ona elimi uzatmayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. Aramızda o tür bir ilişki, o tür bir anlayış yoktu ve olacağından da şüpheliydim. “Senin için

yapabileceğim bir şey olursa söyle. Sözlerim için hâlâ üzgünüm. Bunu hak etmedin.”

Belli belirsiz gülümsedi. Bu neşeli olduğunu değil, söylediklerimi kabul ettiğini gösteriyordu. “Ama yanılmadın, değil mi?”

“Her konuda değil,” diye itiraf ettim bakışlarını yakalayıp süzerek. “Ama yeteri kadarında.” İfadesinde bir dalgalanma, o çocuksu kırıl-ganlığın bir yansıması vardı. Bunu görmek çok yıkıcıydı ve silindikten sonra bile midem düğümleniyordu.

Bundan sonra başına gelecek olan her şeyin, yaşadıklarından daha iyi olmasını dileyebilirdim sadece.

Eve girdiğimde Stella mutfaktaydı.

Şu anda zaman kavramım sıfırdı ama puslu güneş bana sabah olduğunu söylüyor ve telefonum çarşamba günü sabah sekizi biraz geçtiğini gösteriyordu. *Jet-lag* yüzünden bu kadar sersemlemiş olduğumu görünce daha önce hiç seyahat etmediğimi, hatta haftada bir kez dünyanın öbür ucuna uçmadığımı sanırdınız. Mutfığa adım attığımda sanki bir rüyaya giriyormuşum gibi hissediyordum. Stella bana Noel hediyesi olarak aldığı önlüğü giymiş, fırının önünde eğilmişti. Doğrulduğunda eldivenli ellerinden birinde bir kek tepsisi ve yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Biri bana karımın yanına eve dönmenin böyle olacağını söyleseydi, yanlışlıkla daha erken evlenebilirdim.

“Umarım yaban mersinli kek seviyorsundur,” dedi. Bu gerçekten bir rüya olsaydı söylemesini isteyeceğim ilk cümle bu olmazdı ama bunu da kabul edecektim. “Eve dönüşün için özel bir şey isteyebileceğini düşündüm.” Tepsiyi tezgâha koydu ve fırın eldivenini çıkardı, yüzüğü ışıkların altında parlıyordu. “Benekli pipi yapmadığım için üzgünüm ama bu kadar korkunç isimli bir şeyi yapacak ahlaki yapıya sahip değilim.”

Ağzımdan çıkan kahkaha nefes almak kadar doğaldı çünkü bunu bana yaptıran Stella’ydı.

“Affedildin,” dedim. “İsteyebileceğim her şey bu.”

Tek ihtiyacım olan onun varlığıydı. Onu burada görmek fazlasıyla yeterliydi.

“Nasıl geçti?” diye sordu, dumanı tüten kekleri tek tek tepside çıkarırken. Soru yüzeyseldi ama merak ettiğini hissedebiliyordum.

Adanın yanındaki tabureyi çekip oturdum. “Olabileceği kadar iyi gitti. Özür dilemem gerekti ve Lorenzo da aynısını yaptı. Yakında bir röportaj verip bana karşı kin beslemediğini açıkça belirteceğini söyledi. İtibarıma çok katkısı olur mu bilmiyorum ama oturup konuşabildiğimize sevindim.”

Yüz ifadesindeki endişenin bir kısmı kayboldu. “Bu gerçekten iyi. Peki, iyileşme süreci nasıl gidiyormuş?”

“Beklediğimden daha iyi. Ayağa kalkıyor ve yürüyordu. Yakın zamanda kesinlikle bir F1 arabası kullanamaz ama zaten pek de geri dönüş yapmak istiyormuş gibi görünmüyordu. Yarışlarla işi bitmiş.”

“Vay be.” Stella ellerini sildiği önlüğü yavaşça çözdü. Sanki ne demek istediğini anlamaya çalışıyormuş gibiydi. “Sakatlık olsun ya da olmasın, büyük bir karar.”

Öyleydi ve eve dönüş uçuşunda ben de gridde kalma arzularımı düşünerek bolca zaman geçirmiştım. Özellikle de Lorenzo’nun ortaya attığı diğer bombayla birlikte.

“Başka ilginç bir şey daha öğrendim,” dediğimde Stella merakla kaşlarını kaldırdı.

“Videomu sızdıran Arlo’ymuş.”

Elleri ağır ağır iki yanına düştü, gözleri kocaman açıldı. “Takım arkadaşın mı?”

“Aynen.”

Önlüğü başının üzerinden çekerek çıkardı. “O şımarık küçük pisliği öldüreceğim.”

Kocaman gülümsememeye çalışarak adanın benim tarafıma doğru yürürken onu durdurmak için elimi kaldırdım. “Onurumu koruma isteğini takdir ediyorum. Ama bu gerekli değil.”

Kaşlarını kaldırdı. “Neden? Onun için bir planın mı var? Takıma söyledin mi?”

“Hayır, söylemeyeceğim de.” Şaşırdığını görünce açıkladım. “Eninde sonunda hak ettiğini bulacak. Ve kim bilir, belki Lorenzo bir şey söyler. Yapabileceğim en iyi şey bu işe burnumu sokmamak.”

Stella memnun görünmüyordu ama yine de başını salladı. “Sanırım ihtiyacın olan son şey karının onu dövmesi,” diye homurdandı.

Karım olduğunu söylemesi beni heyecanlandırmıştı. Bunu söylemesinin yanı sıra henüz sarılmaya, öpmeye veya dokunmaya çalışmamış olsa bile beni bu kadar sıcak bir şekilde karşılaması çok şey ifade ediyordu. Belki de bir şeyleri başlatan kişinin ben olmamı, yeniden bir araya geldiğimiz için mutlu olan tek kişinin kendisi olmadığını görmek istiyordu.

Uzanıp belinden yakaladım ve dizlerimin arasına gelene kadar onu kendime doğru çektim. Ben oturduğum, onun da ayakları çıplak olduğu için şu an göz gözeydik ve ayrı olduğumuz süre boyunca özlemle beklediğim yüzünün her santimini görebiliyordum.

“Seni özledim,” dedim ona.

Stella sırtıttı ve ellerini göğsüme koydu ama gözlerinde mesafeli bir ifade vardı. “Sadece üç gündü.”

“Üç gün bile fazla geldi. Zaten hiç gitmek istememiştim.”

Onu o yatakta, çıplak ve doymuş hâlde, tam bir rüya gibi görünürken bırakmak istememiştim. Birlikte geçirdiğimiz tek geceden vazgeçmek istememiştim. Ama beni kapıdan çıkaran şey, tekrar başlayabileceğimiz umuduydu. Bunu daha uzun sürecek bir şeye dönüştürebileceğimiz umudu.

“Çok tatlısın,” dedi ama karşılık vermedi. Kısa bir an için bakışlarını kaçırdığında, bunun istediğim gibi gitmeyeceği hissine kapılmıştım.

“Konuşabilir miyiz?” diye sordum o kaçmaya çalışmadan önce. “Bizim hakkımızda?”

Gözlerini kırpmadan gözlerime bakarken sessizdi. Gözlerinde zar zor görebildiğim bir savaş yaşanıyordu. Ve sonra, “Konuşacak bir şey olduğunu sanmıyorum,” dedi.

Onu bırakmasam da ellerimi gevşettim. Halletmemiz gereken milyonlarca şey varken nasıl konuşacak bir şeyimiz olmadığını söyleyebilirdi?

“Hadi ama,” diye dalga geçtim, benimle uğraştığına dair herhangi bir işaret aramak için yüzüne bakarak. Ama hiçbir şey göremedim. “Her şeyi olduğu gibi bırakamayız. Biz...” *Bir sonuca varamadık. Bu noktadan nereye gideceğimizi konuşmadık. Kendimize sırada ne olması gerektiğini keşfetme şansı vermedik.* “Oturup konuşmadık bile.”

“Gerek yoktu,” dedi nazikçe ama daha çok beni yere seriyormuş gibi hissetmiştim. “Olacakları çoktan belirlemiştik. Konuşmak işleri zorlaştırırdı.”

Konuşmamak da *kolaylaştıracak mıydı?* Bunun hiçbir mantığı olmadığını göremiyor muydu?

“Tek gecemizi yaşadık, Thomas.” Göğsüme vurduğu hafif şaplaklar beni rahatlatmak içindi. Bana kırgın olmadığını göstermek için. Ama aksine bana kalbimde oluşan çatlağa bir keski saplayıp tam ortasından ikiye ayırmak gibi hissettiriyordu. “Bırakalım öyle kalsın.”

“İyi.” Aslında bunu kastetmiyordum. Bunu kastetmek istemiyordum. Beni dinlemesini talep etmek istiyordum. “Anladım.”

Cevaben gergin bir gülümseme aldım ve aramızdaki mesafe açılmıştı. O kadar mesafeliydi ki yanağımı öpmek için eğildiğinde bile onu hissedememiştim.

“Gitmem gerek,” dedi doğrulurken. Geri adım attığında ellerim belinden kaydı ve *Baş başayken ona son kez mi dokunuyorum,* diye merak etmiştim. “Bugün yeni Stella Margaux Pastanesi için yer belirliyoruz. Bu dükkânın açılmasını *sabırsızlıkla* bekliyorum.”

Sanki dünyama getirdiği renk, ses ve ışığı yok etmemiş de her şey son derece normalmiş gibi davranıyordu. Onun için mutlu olmak, hak ettiği destekleyici eşi olmak istiyordum ama ona bakıp başımı sallamaktan fazlasını yapamadım.

“Sonra görüşürüz, tamam mı?” dedi kapıya doğru yönelirken omzunun üzerinden.

Ben cevap veremedim de gitti. Ama gerçeği söylemek gerekirse sanırım hiç gelmemişti. Tanıdığım Stella, az önce konuştuğum Stella değildi. O kadın tanıdık değildi, aylar önce Vegas’ta yanında uyandığım yabancıydı. O kadın, benim olduğunu söyleyen kadın değildi.

Ve asla olmayacağını da açıkça belirtmişti.

BÖLÜM 30

Stella

İnsanın kendi kalbini kırması müthiş bir uyuşturucu gibiydi. Göğsümde yeniden açılan boşluğu düşünmemek için son bir aydır kendimi zorluyor, zorluyor, zorluyordum. Yara bu sefer daha kötüydü. Sızlıyor, acıyor ve beni zehirlemekle tehdit ediyordu. Ama devam ettiğim ve adrenalin hiç geçmediği sürece hayatta kalacaktım.

Kendimi işe vermek yapılacak en kolay şeydi. Yeni dükkânın bahara kadar açılmasıyla, bitmek bilmeyen yapılacaklar listesi beni meşgul eder ve Thomas'tan kaçınmak için bir sebep verirdi. Maldivler'de bana veda öpücüğü verip eve vardığımızda konuşacağımızı söylediği anda bunu yapmam gerektiğini biliyordum. Eğer yapmazsam, benim için oyun biterdi, ona âşık olurdum.

Kendimi tekrar kaybederdim.

Bu kaderden kıl payı kurtulmuştum. Ama yine de midemde bir boşluk vardı. Étienne gittiğinde de böyle hissetmiştim ama hissettiklerim bu kadar şiddetli değildi. İlk seferden sonra asla tam olarak iyileşmemiş olmamı ve üstüne üstlük bu ikinci darbenin her şeyi daha da kötüleştirdiğini düşünüyordum. Her zerremle bunun doğru olmadığını hissetmeme şaşmamalıydı.

Thomas'ın etrafında dans etmek işkenceydi ama bu, bundan kurtulmanın da tek yoluydu. Aramızdaki bağ ve yeni filizlenen dostluğumuz gitmişti. Yerlerini yapmacık sohbetler ve aşırı nezaket almıştı. Artık birbirimize, tanıştığımız gecekinden bile daha yabancıydık.

Belki Lorenzo'yu görmeye gitmeseydi, onun bizi bekleyebileceğini söyleseydim her şey farklı olurdu. Ama gitmesi gerektiğini biliyordum. O konuşma, birbirimize söyleyebileceğimiz her şeyden daha önemliydi. Ve tekrar kurallara uyacağımıza dair yaptığımız anlaşmadan dönmeyeceğimizi biliyordum, yoksa onunla birlikte olmaktan asla geri duramazdım.

Bu yüzden onun uzaklaşmasını izleyerek her şeyin yerle bir olmasına izin vermiştim.

Şimdi, yapmak isteyip istemediğimden emin olmadığım bir düğüne iki hafta kalmıştı ve kocamın gözlerinin içine bakamıyordum bile. Thomas'ın annesinin davet ettiği yüzlerce kişinin, hatta tüm ailemin karşısında durmak hiç iyi bir fikir değildi. Haftalardır birbirimize *selam* ve *sonra görüşürüz* dışında hiçbir şey söylememişken deli gibi âşık olduğumuza kim inanırdı?

Bu tam bir felaket olacaktı. Düğün ve düğünle ilgili hislerim hakkında konuşmak istemediğim için Janelle ve Mika'nın aramalarından da kaçmaya başlamıştım... *Thomas'a olan hislerimden bahsetmiyorum bile.* Bu durumu kurcalamak ve aramıza mesafe koyarak her şeyi tamamen mahvettiğim ihtimaliyle yüzleşmek istemiyordum. Ama başka ne yapabilirdim ki? Öylece durup olabilecek en karmaşık duruma mı düşseydim? Beni aklım yerine kalbimin mi yönlendirmesine izin verseydim?

Kesinlikle hayır. Bunu bir kez yapmıştım ve o beni nikâh masasında tek başıma bırakmıştı. Tekrar riske giremezdim.

En iyi arkadaşlarımdan kaçıyor olabilirdim ama Amara yeni Stella Margaux dükkânı arayışında son tura çıkmak üzereyken bana mesaj atıp bugün ne yaptığımı sorduğunda, ona adresi göndererek orada buluşmak için onunla sözleştim.

Onunla da Thomas'la konuştuğumuz kadar konuşmuştum, yani pek fazla konuşmamıştık. Joshua, ben ve o Maldivler'den İngiltere'ye birlikte uçmuştuk sonrasında sadece birkaç kez mesajlaşmış, genelde

birbirimize sadece tatil fotoğrafları ve diğerlerinin komik bulacağını düşündüğümüz videolar göndermiştik. Amara'nın beni aramasını görmezden gelemedim.

“Burası muhteşem,” dedi Amara coşkuyla, tavandaki neredeyse bitmiş duvar resmini incelemek için boynunu uzatıp dönerken. “Tüm dükkânlarını bir rüya gibi göstermeyi nasıl başarıyorsun?”

“Benim yapabileceklerimi serçe parmaklarıyla yapabilecek kadar yetenekli insanları işe alarak,” dedim. “Ben onlara fikirlerimi anlatıyorum, onlar da hayata geçiriyor.”

Stella Margaux'nun tüm şubeleri; pastel tonlarında dekorlara, Rönesans portrelerini anımsatan özel yapım sanat eserlerine ve tatlıların küçük bulutların üzerinde süzülüyormuş gibi görüldüğü pasta vitrinleriyle benzer bir havaya sahipti. İçeri giren herkesin büyümlü ve rüya gibi hatta belki biraz da uhrevi bir yere girdiğini hissetmesini istiyordum.

“Akıllı kadınsın,” diye takdir etti bana bakarak. “Thomas bana yaz menüsü üzerinde çalıştığını söyledi. Evde çalışmak yerine burada çalıştığın için sana tadım uzmanlığı yapmayı özlüyormuş.”

Adını ve ima ettiği sözleri duyunca irkilmemeye çalıştım. Sonunda bu konuya gireceğini biliyordum ama biraz daha uzun sürmesini umuyordum.

“Aslında menüyü yeni tamamladım,” dedim Thomas'tan bahsettiğini duymazdan gelerek. “Seni eve birkaç numuneyle göndereceğim. Bayılacağından emin olduğum bir limonlu turtamız var.”

“Thomas kendi favorisinin kan portakallı ve vanilya kremalı olduğunu söyledi.”

Bu sefer, adını söylerken bana imalı bir bakış attı. Beni arkadaşım olduğu için aradığını sandığıma inanamıyordum çünkü konu bu değildi. Bu bir bilgi toplama göreviydi. Ne kadar nefret etsem de saygı duyuyordum. Arkadaşlarım için ben de aynısını yapardım.

İç çekip duvara dayalı, pudra mavisi yumuşak bir kanepeye çöktüm. “Onun hakkında konuşmamız gerekecek, değil mi?”

Amara yanıma geldi ve ona yer açmam için parmaklarıyla şakacı bir şekilde dizime vurdu. “Onunla kendin konuşsaydın bizim konuş-

mamıza gerek kalmazdı. Ama ondan uzak durmaya kararlısın gibi görünüyor.”

“Değilim,” diye itiraz ettim, ikimiz de bunun apaçık bir yalan olduğunu bilsek de. “Gördüğün gibi meşgulüm. Bu işler tüm vaktimi alıyor.”

“*Kocana* birkaç kelimedenden fazlasını söyleyemeyecek kadar mı meşgulsün?”

Burnumu kırıştırdım, tüm bunları bilmesinden nefret ediyordum ama o, Thomas’ın en iyi arkadaşlarından biriydi. Elbette ona anlatacaktı. Kendi arkadaşlarımla yargılarından kaçmıyor olsaydım ben de onlara anlatırdım.

“Aslında konuşacak pek bir şeyimiz yok,” dedim zayıf bir sesle. “Biz aynı evde yaşayan ve ayrı hayatlar yaşayan, tamamen platonik evli bir çiftiz.”

“Berbat bir yalancısın bebeğim. Tekrar dene.”

İnleyerek başımı duvara yasladım. “Tamam, peki. Thomas sana Maldivler’deki son gecemizden bahsetti, değil mi?” Başını sallayana kadar bekledim ve seks hayatım hakkında bir şeyler biliyor olması yüzümün kızarmasına yol açsa da Thomas’ın herhangi bir detaya girmediğinden emindim. “Önceden bunun tek seferlik bir ilişki olacağı konusunda anlaşmıştık, sonra kurallarımıza geri dönecektik. Tam olarak da öyle yaptık.”

Amara koyu gözlerini kısarak beni süzdü. “İstediğin bu muydu?”

“Anlaştığımız şey buydu.”

“Ben bunu sormadım.”

Tüylerim diken diken olmuştu, ona kendi işine bakmasını söylemek istiyordum. “Fark eder mi?”

Çattığı kaşları yumuşadı. “Elbette eder. Ona karşı ne hissediyorsun?”

Bırakın gerçeği söylemeyi, hiç kimse beni sorularına cevap vermeye zorlamıyordu. Ama çok uzun zamandır hislerimi bastırıyordum ve patlamak üzereydim. “Ondan hoşlanıyorum Amara,” diye fısıldadım. “Hem de çok.”

Cevabımdan memnun olmuş gibi uzanıp kolumu sıktı ancak sözlerimi bitirdiğimde yüzündeki o çiçek açan gülümsemenin silineceğini biliyordum.

“Ama her şeyin ters gitme riskini göze alamam.” Boğazımda büyüyen yumruyu yutkunarak geçirdim. “Bu evlilik sahte olmaktan öteye geçemez.”

Sanki yanmış gibi elini geri çekti. “Dalga geçiyorsun.”

“Çok ciddiym,” dedim. “Son birlikte olduğum adam yüzünden tüm hayatım altüst oldu. Eğer bu tekrar olursa, özellikle de bu kadar kısa bir süre sonra, sanırım ben...” diye duraksadım, tutmak için mücadele ettiğim gözyaşlarına boğularak. “Bir daha asla iyi olup olmayacağımı bilmiyorum. Ve... Korkuyorum. Aslında çok korkuyorum.”

Amara derin bir iç çekip kollarını, göğsüne çektiği dizlerine doladı. Sessizdi, itirafımı iyice sindirmeme izin verdi ve tekrar duvardaki resme baktı. Ben de ona eşlik ettim. Sanatçının ortaya koyduğu işin miktarına hayranlıkla bakarken dikkatimi dağıttığı için ona minnettardım. Henüz bitmemişti ama şu âna kadar çıkardığı iş muhteşemdi... Devam eden güzel bir çalışmaydı.

“Hâlâ birbirimizi yeni yeni tanımaya başladığımızı biliyorum,” diye mırıldandı Amara sonunda, “ama mükemmel olmak için çok uğraşıyormuşsun gibi bir hisse kapılıyorum. Ve bunu anlıyorum çünkü ben de eskiden aynı şeyi hissediyordum. Zamanlarına, ilgilerine veya hayranlıklarına layık olduğumu insanlara kanıtlamak için mükemmel olmam gerektiğine. Birinin beni istemesini sağlamak için mükemmel olmam gerektiğine.”

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılırken sessiz kaldım, ne kadar nefret etsem de sözleri içimde yankılanmıştı.

“Ama Stella,” dedi, “bunların hiçbirisi önemli değil. Hayatında olmanı isteyenler seni olduğun gibi kabul ederler. Seni hak ettiğin gibi korurlar. Hayatında olmaması ya da kalmaması gereken biri varsa o da senin hayatında olmak ya da kalmak için yaratılmamıştır zaten.”

Ona bakarken birkaç kez gözlerimi kırptırdım ve gözyaşlarımı sildim. “Ve sence Thomas beni hayatında mı istiyor?”

Gerginliği biraz olsun dağıtarak homurdandı. “Elbette. Adam sana takıntılı.”

Sanırım Thomas’la yakın oldukları için durum hakkındaki fikrine güvenebilirdim. Yine de bu görüşmeyle ilgili şüphelerim vardı. “Seni gelip benimle konuşman için o mu çağırdı?”

Amara başını geriye atıp o kadar uzun süre kahkaha attı ki neredeyse endişelenmeye başlayacaktım. Sonunda gözlerinin altını sildi ve bana, *Kızım şaka yapıyor olmalısın*, der gibi baktı. “Burada olduğumu bilse beni öldürürdü. Öldürmek derken çok sert bir dille bir mektup yazar ve ertesi gün beni affederdi ama ona göre bu saldırganca bir davranış olurdu.”

Biraz irkildim çünkü evet, âşık olduğum adam tam da böyle biriydi. Ama sanırım başka türlü olmasını istemezdim.

“Bana bu kadar takıntılıysa, neden bu konuda benimle tartışmaya çalışmadı?” diye üsteledim. “Kurallara uymamız konusunda ısrar etmemden hoşlanmadıysa ki bu arada *kendisi* de önermişti, bunu belli edebilirdi.”

Amara sanki hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi bana baktı. “Çünkü sana *saygı duyuyor*, Stella. O böyle bir adam. Hayır dediğinde, bunu kesin bir cevap olarak algılıyor çünkü bunun net bir cevap olduğunu anlıyor. Ama ona savaşıması için tek bir sebep verirsen, savaşır.”

“Peki, sence vermedim mi?”

Cevabını düşündü. “Sanırım o kadar kararlı duruyordun ki fikrini değiştiremeyeceğine inandı. Sana neler hissettiğini anlatsaydı bile bunun kararını etkilemeyeceğini düşündü.”

Omuzlarımı kulaklarıma kadar kaldırdım. “*Offf* tamam. *O kadar da* kötü biri değilim.”

Ama... Belki de öyleydim. Ona duyulmadığını ve takdir edilmediğini hissettirmiş olabilirdim. Yani kuralları tamamen ben koymuştum ve o çok az bir kısmına dâhil olmuştu. Belki de bana her zaman gösterdiği nezaket ve şefkate karşılık vermekte kötüydüm. Hepsi göz önüne alınınca burada kötü adam benmişim gibi görünüyordu ama hepsini kalbim bir daha kırılmasın diye yapmıştım.

Şu an ne kadar kötü hissettiğini düşünürsek, ne iyi yapmışsın!

“Kötü biri olduğunu hiç söylemedim,” dedi Amara neşeyle. “Ama ona nasıl hissettiğini söyle ki en azından seni anlayabilsin.”

Birkaç saniye düşündükten sonra homurdanıp alnımı ovuşturdum. “Haklısın.”

“Elbette haklıyım.” Çenesini kaldırdı ve kibirle gülümsedi. “Onu, kısa pantolonlu, sinir bozucu, küçük bir pislik olduğu yıllardan beri tanıyorum. Ve ona karşı dürüst olursan, hayatının çok daha kolaylaşacağını garanti edebilirim.”

Eminim bu konuda da haklıydı. “Tamam,” dedim ve derin bir nefes alıp kendimi yapılması gerekenlere hazırladım. “Yakında onunla konuşurum.”

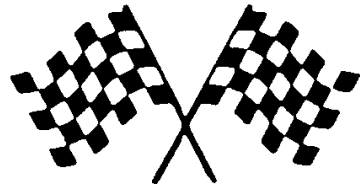
İmalı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. “Belki bu gece?”

Ayağa kalkmadan önce elimin tersiyle bacağına vurdum. “Beni acele ettirme. Ayrıca Thomas şu an sezon öncesi işleriyle meşgul ve dikkatini dağıtmak istemiyorum. Doğru âni bulmalı ve özel bir konuşma yapmalıyım.” Daha da önemlisi ona *kendini* özel hissettirmeliydim.

“Tanrım, sen ondan bile daha romantiksin,” dedi. “Sarhoş bir cennette yaratılmış bir çiftsiniz.”

İmasına rağmen gülümsedim ve güldüğümü görmesin diye başımı çevirdim.

Bir numaralı kurala uymamın vakti gelmişti. Sır saklamayı bırakmalıydım.

Korkak hâlimin Thomas’la konuşmaya biraz olsun hazır hissetmesi bir hafta daha almıştı.

Korkaklığım ve Thomas’ın aniden yoğunlaşan programı arasında, doğal bir an yakalamak imkânsızdı. Thomas ay sonunda başlayacak sezona hazırlanmak için evinden daha çok McMorris Genel Merkezi’nde zaman geçiriyordu. Benim iş programım da pek iyi değildi. Iris’in gelinlik provaları ve binlerce başka düğün detayı da eklenince uyuyacak vaktimin kalması bile inanılmazdı.

Yine de bu gece Thomas sonunda evde olacaktı. Ve konuşacaktık.

Kendimi mutfakta, neredeyse her dakika saate bakıp zamanın geçmesini beklerken buldum. Akşam yemeği fırındaydı ve Thomas’ın en

sevdiği tadlı ocakta pişiyordu çünkü evet, sonunda benekli pipi yapmayı deneme cesaretini göstermişim. Hatta tüm doğru malzemeleri bulmak için Waitrose'da bir saat geçirmişim. Dürüst olmak gerekirse bu devirde kim sığır yağı ve kuş üzümüyle yemek yapardı ki?

Vanilyalı muhallebiye başlamak üzereyken önlüğümün cebindeki telefonum titredi. Daha doğrusu, Thomas'ın önlüğünün. Onu, üzerinde Birleşik Krallık bayrağı olan bu şeyi çöpe atmakla birkaç kez tehdit etsem de artık hoşuma gitmeye başlamıştı. Tıpkı onun gibi.

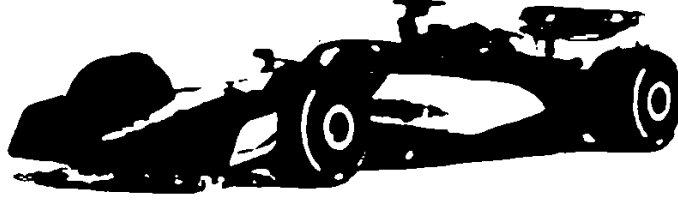
Bana mesaj atanın o olabileceği düşüncesiyle kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bu sabah bir cesaret daha gösterip ona bu akşam yemek yapacağımı ve müsait olursa akşam yemeğinde sohbet etmek istediğimi söylemek için mesaj atmıştım. Otuz saniyeden kısa bir süre sonra sekizde evde olacağını belirten bir cevap almıştım.

Saat yediydi, yani belki de yolda olduğunu söyleyen bir mesaj atmıştı. Eğer öyleyse, tüm bunları mükemmel bir şekilde zamanlayabilmem için gösterdiği ilgiye minnettardım. Her şeyin tam olmasını istiyordum.

Ama telefonumu çıkardığımda ekranımda Thomas'ın adı yoktu.

Étienne: Konuşabilir miyiz?

BÖLÜM 31

Thomas

Stella ile akşam yemeğine geç kalacaktım ve bunun tek suçlusu Arlo Wood'du.

Normalde, sezonluk aracın teknik özellikleri hakkında bilgi sahibi olmak için gösterdiği özveriye saygı duyardım ama bu gece elimle ağzına vurup artık soru sormayı kes demek istiyordum. Bahreyn'deki sezon öncesi testleri zaten iki buçuk hafta sonraydı. O zamana kadar mühendislerle konuşmak için bolca vaktimiz olacaktı ve bunların hiçbiri bu gece tartışılacak şeyler değildi.

Bu gece Stella'yı bekletmiyor olsaydım da Arlo'yu susturmak isterdim, özellikle de sesi şu anda dünyadaki en sinir bozucu ses olduğu için. Ona karşı takındığım tiksinti belli oluyordu, farkındaydım ama o, durmadan havlayan bir köpek gibiydi.

Takım müdürümüz, "Burada bitirebiliriz," deyince bir anda konferans masasındaki yerimden fırladım.

Yarım yamalak el sallarken bu şekilde çıktığım için kaba olduğumu düşünmelerini umursamamıştım çünkü gitmem gereken bir yer ve uzun zamandır beklediğim bir konuşma vardı. Stella'nın sabahki mesajı neredeyse kalbimin durmasına neden olacaktı. Son zamanlarda benden kaçınmakta bu kadar kararlı olduğu düşünülürse

buna beklenmedik demek herhâlde yüzyılın en büyük küçümsemesi olurdu.

İçimden bir ses, ıpkı onun beni görmezden geldiği gibi benim de onu görmezden gelmemi söylüyordu. Gerçi bu saçma ve çocukça bir tepki olurdu, hiç tarzım değildi ama onun beni reddetmesi, benim de onu rahatsız etmek istememe yol açıyordu.

Ama bu adil değildi, bu yüzden onu rahatsız etme arzum geçtikten sonra geri mesaj atıp sekizde evde olacağımı söylemiştim. Son birkaç gündür takım lojmanında kalıyordum ve tek yapmam gereken on dakika araba kullanmak olduğunda bu akşam toplantıları sorun oluyordu ama sekizden önce Londra'ya dönmek istiyorsam buradan otuz dakika önce çıkmış olmam gerekirdi. Saat yedi olmuştu, yani herhangi bir trafik ve birkaç (tamam, *bir sürü*) ihlal edilen hız sınırı olmazsa, oraya sadece birkaç dakika gecikmeyle varabilirdim.

“Thomas! Bir saniye bekle.”

Arlo'nun bağırmasıyla gözlerimi devirdim ama yavaşlamadım. “Gitmem gereken bir yer var, Wood.”

Hızlı adımlarımı takip etti ve kısa süre sonra bana yetişti. “Vay canına. Yaşlı adamın planları mı varmış?”

“Onun gibi bir şey,” diye cevap verdim, lobiye açılan kapıdan içeri girerken başımı ona çevirmeden.

“Şok oldum.” Göz ucuyla sırtıttığını gördüm ama ben karşılık vermeyince tebessümü kayboldu. “İyi misin? Gerçi iyi gününde bile tuhafsin ama bütün hafta moralin çok bozuktu.”

Neden böyle düşündüğünü merak ediyorum, seni hain herif. “Gayet iyiyim.”

Bana temkinli bir şekilde baktı, inanmıyordu ama şu anda ne düşündüğü umurumda değildi. Amacım sezonu birlikte atlatmaktı. Videoyu sızdırdığı ortaya çıkarsa neden uzak durduğuma dair cevabını alacaktı zaten.

“Evde her şey yolunda mı?” diye sordu, sanki hoşnutsuzluğumun sebebini anlamış gibi. “Cennette sorun mu var? Siz ikiniz daha yeni evlenmediniz mi?”

Cevap vermedim. Kısmen haklı olduğu için ama çoğunlukla da bunun onu ilgilendirmedeği ve ona hiçbir şey borçlu olmadığım için.

“Bekle, yaklaşan başka bir düğünün yok mu?” diye zorladı. “Davetiyeyi asistanım almış. Onu bana bizzat teslim etmediğine inanmıyorum. Kırıldım Tommy. Oysa daha yakın olduğumuzu sanıyordum.”

Yumruklarım suratındaki bu kibirli gülümsemeyi silmek için kaşınıyordu. Onunla ilgili herhangi bir şeyi nasıl sevimli bulmuştum ki? Bir yarış pilotu maskesinin ardında saklı saf bir alaycılığa sahipti.

Ama yüreğimin burkulmasına neden olan şey düğünden bahsetmesiydi. Tarih giderek yaklaşıyordu. Beş gün sonra Stella ve ben birbirimize olan bağlılığımızı alenen ilan edecektik. Ya da en azından öyle olmasını umuyordum çünkü işlerin gidişatına bakınca onun bunu yapmak isteyip istemeyeceğini bilmiyordum. Hatta benimle aynı *oda-da* olmak isteyip istemediğini bile bilmiyordum.

Yine de eğer bana tahammül edemiyorsa akşam yemeğine eve gelmemi istemezdi, değil mi? Tam olarak ne hakkında konuşmak istediğini bilmiyordum ama yemek yapmasını iyiye işaret olarak algılamıştım. Benden nefret eden bir kadın kesinlikle bunu yapmazdı... Tabii eğer beni nazikçe hayal kırıklığına uğratıp ardından benimle mihrapta buluşmaya niyeti olmadığını söylemeye çalışmayacaksa...

Siktir, eve gitmem gerekiyordu.

“İyi geceler Arlo,” dedim soğuk şubat gecesine adım atarken.

Neyse ki ipucunu alıp geri çekildi ve otoparkta yürürken beni rahat bıraktı. Kötü işlerini keşfettiğimden şüpheleniyorsa şaşırmazdım ama ben doğrudan bir şey söylemeyecektim. Oturup kendisi düşünebilirdi.

Ve Londra’ya geri dönerken benim de tek yapabildiğim oturup düşünmek oldu ama her geçen kilometrede Stella’yı görme ihtimaliyle kalbimin biraz daha hızlı attığına yemin edebilirdim. Onu özlemiştim. Sohbetlerimizi, rahat sabahlarımızı ve birlikte yediğimiz akşam yemeklerini özlemiştim. Bunun tamamen benden kaçmasından kaynaklanmadığını biliyordum, kariyerlerimiz gerçekten kontrolü ele geçirmişti ama onun bulaşıcı mizahı ve bana olan sarsılmaz inancı ol-

madan perişandım. Onu geri istiyordum. Geri almaya *ihtiyacım vardı*. Ona ihtiyacım vardı.

Arabayı park edip ön kapıdan içeri girdiğimde, itiraf etmek istediğim her şeyle patlamak üzereydim. Düğünü yapacak ve bunun bizim için yeni bir başlangıç olmasına izin verecektik. Bunun iki kişinin rol yapması gibi değil de gerçek bir çift olarak birlikte olmamızın başlangıcı olmasını istiyordum. Evet, bizi evlilikle bağlayan yasal bir sözleşmemiz vardı ama bunu görmezden gelip sadece... Sevgili olabilirdik. Hiçbir sahtelik olmadan veya rol yapmadan, doğal bir şekilde birbirimizi tanıyabilirdik. Sadece biz olurduk. Sır, yalan ve sahte hiçbir şey olmadan.

Çantalarımı bırakırken, “Stella?” diye seslendim ama cevap alamadım.

Mutfığa doğru yürüdüm, yemek yaptığını düşünerek orada olabileceğini sandım. Ama tezgâhtaki akşam yemeği tabağı ile tatlı dışında burası boştu. Her şey hazırdu ama Stella’dan eser yoktu.

Endişe omuzlarıma sindi, kaslarım gerildi ama kendimi silkelenmeye zorladım. Muhtemelen üst katta üstünü değiştiriyordu. Belki de kazara üzerine bir şey dökmüştü ve yeni bir şeyler giymesi gerekiyordu.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp ona tekrar seslendim, beni duymadığını düşündüm. Bu sefer cevap alamayınca endişem yavaş yavaş korkuya dönüştü.

Yatak odasının kapısını açıp onu gördüğümde endişem bir anlığına geçti ama yanında duran bavulu görünce yine başladı.

Kapı kolu duvara çarptığında başını hızla kaldırdı ve sesi duyunca gözlerinde beliren panikten nefret ettim.

“Özür dilerim,” dedim ama ona bakarken olduğum yerde donakaldım. “Ne yapıyor– Ne yapıyorsun?”

Bakışları valize kaydı, eşyaları içine yerleştirmeye devam ediyordu. “D.C.’ye geri dönmeliyim.”

Kelimeler sessiz, neredeyse bir fısıltı gibiydi ve bunu her zamanki o öz güvenli tavrıyla söylememişti. Çok... Zayıftı. *Stella* zayıf görünüyordu, sanki bir şey onu yerle bir etmiş ve ardında sadece bir kabuk bırakmış gibi. Bu, daha önce hiç görmediğim bir Stella’ydı.

“Sen... Ne?” Başımı iki yana salladım, anlamamıştım. Benimle konuşmak istediği şey bu muydu? Geç kaldığımı biliyordum ama bekle-

mekten vazgeçip bana açıklamadan aklındaki planı uygulamaya koyacağını düşünecek kadar değildi. “Neler oluyor?”

Başını kaldırmadı, istikrarlı bir şekilde toplanmaya devam etti, bir bluzu katlayıp bavula yerleştirdi. “Evde halletmem gereken birkaç şey var.”

Ev. Bu kelimeyi daha önce burası için söylerdi, bu ev için. Evimiz için. Ama beni asıl yaralayan zamanlamasıydı.

“Düğünümüz beş gün sonra,” dedim.

“Biliyorum.”

Daha fazlasını söylemesini bekleyerek ağzım açık öylece bakakaldım. “Tamam...” Espri yapmamaya çalıştım ama ağzımdan alaycı bir ses çıktı. “O zamana kadar döner misin?” Yoksa bu bana her şeyin bittiğini söyleme şekli miydi? Tamamen bittiğini?

Stella nihayet başını kaldırdı. Bakışlarındaki sefaleti görünce nefesim kesildi.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı.

“*Bilmiyor musun?*” diye tekrarladım hayretle. Ellerimi iki yana savurarak beni içeri alması ve neler olduğunu anlatması için sessizce yalvardım. “Stella, ne—”

“Halletmem gereken bir işim var,” diye sözümü kesti bu kez daha yüksek sesle ama bu hâlâ kendi sesi değildi.

Dizlerinin üzerine çökmüş bu kadını tanıımıyordum. Ve onu bu hâlâ neyin getirmiş olabileceğini bilmiyordum...

Hayır. Biliyordum. Eğer Washington’a dönüyorsa ve bu onu bu kadar perişan ediyorsa, sebebi eski sevgilisiydi. Bu sabah bana yaptığı davetle şu an bavullarını toplaması arasında bir şeyler olmuştu ve bunun o adamla ilgili olduğundan emindim. Onu bu şekilde kendi içine çekilmiş hâlde gördüğüm tek an, ona eski sevgilisini hatırlatacak bir şey yaptığım ya da geçmişini paylaşması için çok fazla ısrar ettiğim anlardı.

Mücadele etme isteğiyle kendimi yerde, önünde, bavulunun diğeri tarafında diz çökmüş hâlde buldum. Bana bakmasını sağlamaya çalıştım. “Bebeğim, konuş benimle. Lütfen.” Elimi, giysi yığınının üzerindeki elinin üzerine koyup tuttum. “Her şey yolunda mı?”

Yine sessiz kaldı, doğru cevabı bulmaya çalışıyordu. Uzun bir an sonra yavaşça, “Olacak,” dedi.

Ama bu yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Aşkımızın gerçek olduğunu herkese kanıtlamamıza birkaç gün kala Étienne'in, onun Amerika'ya geri dönmesini sağlayacak ne söylediğine veya ne yaptığına dair gerçek bir açıklamaya ihtiyacım vardı

"Stella," dedim çoktan eli ellerimden kayıp gitmiş olmasına rağmen parmaklarını tutmaya çalışarak. "Bunu yapmak zorunda değils—"

"Gitmem gerek Thomas, tamam mı?" diye araya girdi. Sözcükleri aceleyle söylemişti ve gözleriyle yalvarıyordu. "Bunu yapmama izin verir misin? Lütfen?"

Ona hayır demek istiyordum; izin vermeyeceğimi, evimizden ayrılıp başka bir adamla görüşmesini istemediğimi söylemek istiyordum. Ama bu haddime değildi. Stella'nın hiçbir şey için benim iznime ihtiyacı yoktu. Hiçbir zaman olmamıştı ve olmayacaktı da. Eminim o da bunu biliyordu, bu yüzden elini çekip öfkeyle gitmek yerine bana sorması bile kalbime yumruk gibi inmişti.

Bunu gerçek kelimeleri söylemesine gerek kalmadan söylemişti, o da benim için benim ona karşı hissettiğim kadar derin duygular besliyordu. Bunların hepsi karşılıklıydı, saygı ve hayranlıktı, giderek daha fazlasına doğru ilerleyen bir şeyin başlangıcıydı.

Ama şimdi onun benden uzaklaşmasını izlemek zorundaydım.

Yavaş yavaş geri çekildim. Yavaş yavaş ayağa kalktım. Yavaş yavaş kenara çekilip bavulu kapatmasını izledim. Başını öne eğmiş, gözleri yere çevrilmiş, dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı. Yanağından tek bir gözyaşının süzüldüğünü görsem dağılırdım ama o böyle bir duygu gösterisine izin verecek miydi, bilmiyordum.

Gitmesine izin vermeli ve geri dönmesi için dua etmeliydim. Söyleyeceklerini söylemişti ve neye ihtiyacı olduğunu düşündüğü konusunda onunla tartışmayacaktım çünkü ihtiyacı olan şeyin bir kapanış olduğunu hissediyordum. Yine de kapıya doğru hareket ettiğinde bavulunun sapından tutup durdurmadan edemedim.

"Seninle gelmemi ister misin?" diye sordum sessizce.

Onunla kalmak için son bir çabayla. Burada olmasa bile birlikte kalabilirdik.

Tereddüdü yüreğimi ısıtmıştı ama başını iki yana sallayıp yere baktığında sert bir dalganın altında boğuluyormuşum gibi hissettim. “Bunu kendi başıma yapmalıyım.” Bu net bir ifadeydi. “Ve senin odaklanman gereken işler var. Senden asla beni işlerinin önüne koymanı isteyemem.” Evet, işlerim vardı ama bana ihtiyacı olduğunu söyleseydi hepsini bir kenara atardım. “Gelebilirim—”

“Thomas.” Başını iki yana sallaması cümlemi tamamlamamı istemediğini gösteriyordu. “Gitmem gerek.”

Lütfen veda etme. Lütfen bana bittiğini söyleme.

Tek kelime etmeden gittiğinde dileğim gerçekleşmiş oldu.

BÖLÜM 32

Stella

“**O**nunla konuşacak olmana inanamıyorum.”
Mika’ya, zaten konuştuğumuz hâlde bu konuyu tekrar açmasından hoşlanmadığımı gösteren bir bakış attım. Londra uçağından daha yeni inmiştim ve en yakın arkadaşım beni evimin mutfağında azarlarken geride bıraktığım son şişe şarabı içiyordum. Olmak istediğim yer burası değildi ama seçimlerimi sorgulamasına rağmen buraya geldiğimde Mika’yı kapımın önünde beklerken bulduğuma sevinmiştim.

“Söyledim ya,” dedim olabildiğince sabırla. “Étienne ve benim halletmemiz gereken bir sürü şey var, bu evi ne yapacağımız da dâhil.” Kurtulmak için sabırsızlandığım ve şu an içinde bulunduğumuz bu ıssız ve boş ucube evi işaret ettim.

Mika hâlâ üsteliyordu. “Avukatlar halledebilirdi üstelik de seni sevdiği çok belli olan, özellikle de başından beri seni terk etmek istemeyen o seksi kocanı bırakmak zorunda kalmadan.” Gözlerini kısarak yüzümü incelerken keşke tüm hikâyeyi ona itiraf etmeseydim diye düşünüyordum. “Bunu kendine neden yapıyorsun?”

Harika bir soruydu çünkü bunu kendime neden yapıyordum? Étienne’in konuşup konuşamayacağımızı soran mesajının ardından açıklama yapması için ona bir şans vereyim diye yalvardığı sonraki

beş mesajını da görmezden gelebilirdim. Gerçi yalvarmadığını biliyordum. Tüm o kelimeler *lütfen açıklamama izin ver ve bunu yüz yüze yapmak istiyorum, sadece eve gelmeni istiyorum ki bunu halledebilelim*, lafları bir yalvarış kılıfına sarılmış taleplerdi.

Ama dün gece bunu anlayamamıştım. Aylarca süren sessizlikten sonra telefonumda isminin belirmesiyle gelen hastalıklı adrenalin patlaması nefesimi, öz güvenimi ve sağduyumu köreltmmişti. Birdenbire yine o kilisede tek başıma yas tuttuğum anlara dönmüştüm. Onun geri gelmesini saatlerce, günlerce ve haftalarca bekleyen kadın *sonunda* istediğini elde etmişti. O geri dönmüştü.

Hep istediğim şey buydu... Ama hissedeceğimi sandığım rahatlamayı veya sevinci hissedememiştim. Hissettiğim sadece onunla bu kadar uzun süre birlikte olmanın verdiği o ruh parçalayıcı suçluluk ve kendimden nefret etme duygusuydu. Daha da kötüsü hâlâ ona bağlıymışım, ona karşı lanet olası bir *yükümlülüğüm* varmış gibi hissediyordum. Geri dönmemi istemesine hayır diyemezdim çünkü bağımız henüz tam olarak kopmamıştı.

Thomas'ın yatak odasında gördüğü kişi, benim en kötü hâlimdi. Ona görmeye gideceğimi söyleyemediğim adam tarafından içi oyulmuş hâlim. Yine de Thomas, sanki tepkim yeterli bir cevapmış gibi Étienne'in adını söylememe bile gerek kalmadan bunu anlamıştı.

Beni böyle, bu kadar kırgın ve yıkılmış hâlde görmesini istemezdim. Ama Étienne'in gidişinin ardından hissettiğim her korkunç şey tüm gücüyle geri dönmüştü ve bu hâlim Thomas'ı incittiği için keşke geri alabilseydim diye düşünmeme neden olmuştu. Ama yapamazdım, bu yüzden şimdi yapabileceğim tek şey bunun boşa gitmeyeceğinden emin olmaktı.

Étienne beni düğün günümüzde terk etmekle hata yapmıştı. Ama beni hayatına geri davet ederek daha da büyük bir hata yaptığını keşfetmek üzereydi.

“Cidden,” diye ısrar etti Mika. “Onunla tekrar konuşmak için ne sebebin var ki?”

“Çünkü bir sonuca ihtiyacım var, Mika,” diye çıktım şarap kadehimi biraz fazla sertçe masaya koyarken. “Çünkü gözlerinin içine

bakmak ve sonunda ona neden beni o şekilde bıraktığını sormak istiyorum. Bunu sonsuza dek bitirmek istiyorum.”

Bir an sessiz kaldı, başı yana eğikti. “Ya cevabı beğenmezsen?”

“Zaten bana vereceği hiçbir cevabı beğenme ihtimalim yok.” Hem kendime hem de ona karşı duyduğum öfkeyi dindirmek için derin bir nefes aldım. “Ama bunu onun ağzından duymaya ihtiyacım var. Böylece hayatımın o bölümünü kapatıp yoluma devam edebilirim.”

“Thomas’la mı?”

İçimdeki her hücre, *Evet, eğer beni kabul ederse Thomas’la*, diye haykırsa da sessiz kaldım. O şekilde gittikten sonra beni kabul edip etmeyeceğini bilmiyordum. Hatta artık benden nefret ediyor bile olabilirdi.

Ona savaşması için tek bir sebep verirsən, savaşır.

Amara’nın sözleri kafamın içinde yankılanıyordu. Şimdiye kadar yaptığım tek şey Thomas’ı kendimden uzaklaştırmak olmuştu. Ona savaşması için bir sebep vermemiştim ama benden vazgeçmesin diye dua ediyordum. Buradaki işim bitene kadar cevabı alamayacaktım.

“Göreceğiz,” dedim taburemden inip kalkması için ona elimi uzatarak. Étienne’in birazdan gelmesi gerekiyordu ve en son ihtiyacım olan şey Mika’nın da burada olup onunla kavga etmesiydi, bu yüzden Mika’nın artık evine gitmesi gerekiyordu.

“Düğün hazırlıkları hâlâ devam ediyor mu?” diye sordu elimi tutarken. Alçısı çıkmış ve bacağıının iyileşmesi için gereken son destekle ayakta duruyor ama hâlâ zorlanıyordu. “Eğer etmiyorsa insanlara haber vermelisin. Tüm aile perşembe günü Londra’ya uçacak.”

Boğazım düğümlenmişti, keşke ona kesin bir cevap verebilseydim ama veremezdim. Henüz değil. Étienne ile konuşana kadar değil. Son yaşadığım travmayla yüzleşene kadar, sahte bile olsa tekrar sunağa yürüyemezdim.

“Haber veririm,” diye mırıldandım. “Eve giderken dikkat et.”

Mika’nın iç çekişi beni pek rahatlatmasa da sıkıca sarılması işe yaramıştı. “O adama gününü göstersen iyi olur. Ve eğer bir şey yapmaya kalkarsa, ben—”

“Onu öldürüp kaza süsü verirsin,” diye cümlesini tamamladım, gülümsememi bastırarak.

“Aynen.” Yanağımı son bir kez okşadı. “O herife cehennemi yaşat bebeğim.”

Ön kapı tam olarak çeyrek geçe çaldı.

Étienne’in standartlarına göre erkendi. Ama onunla birlikteyken benim olması gereken standartlarıma göre çok geçti. Eğer bunun üretken bir konuşma olacağına dair en ufak bir umudu varsa gerçekleşmesi için daha çok çalışması gerekecekti. Bu hanesine eksi bir puan daha ekliyordu.

Kapıyı açıp onu eşğin diğer tarafında görünce ellerimin titrememesine ve avuçlarımla ıslanmamasına şaşırmıştım. Ona bakarken bile beklediğim şeylerin hiçbirini hissetmiyordum. Hiçbir şey... Hissetmiyordum.

Şey, hayır, bu bir yalandı. Kendine özgü sırtışı dolgun dudaklarının köşesi yukarı kalktığında, yumruğumu ağzına geçirmek için karşı konulmaz bir istek duymuştum. Nesnel olarak güzel bir adamdı ama yumruklanmaya en müsait yüze sahipti. Bunu nasıl hiç fark etmemiştim?

“Stella,” dedi, sanki üç ay önce kaçıp gittiği kadına değil de eski bir arkadaşına selam veriyormuş gibi. “Seni görmek çok güzel. Muhteşem görünüyorsun.”

Onu nakavt etmemek için gösterdiğim çaba bana bir altın madalya kazandırmalıydı çünkü bu adamın küstahlığı inanılmazdı. “İçeri gel,” dedim kapıyı daha da açarak. “Oturma odasında konuşabiliriz.”

İçeri adım attığında bana biraz fazla yaklaşıncı misk kokulu parfümünden boğulacak gibi oldum. Yıllardır sıkığı, yüzümü boynuna gömüp içime çekmek istediğim aynı koku olduğunu bilmeme rağmen yüzümü buruşturdum. Şu an çok ağır ve bunaltıcı geliyordu ve kusmak istiyordum. Thomas’ın sıkığına hiç benzemiyordu.

Şimdi onu düşünmenin vakti değil. Önce bunu hallet.

Oturma odasında pek fazla mobilya yoktu ama bir kanep ve bir koltuk vardı ve o yanıma oturmasın diye ben koltuğa geçtim. Aramızda

en az iki metre mesafe olması en iyisiydi çünkü bu mesafeden ona düzgün bir yumruk atamazdım.

Midemdeki öfke alışılmadık ama hoş bir şeydi. Bir tür öfke olacağını biliyordum ancak eskiye özlem ve ona olan eski aşkım yüzünden bastırılır sanmıştım. Sonuçta kalp tahmin edilemez bir şeydi ama neyse ki şu an beynim kontrolü ele geçirmiş gibi görünüyordu.

“Nasılsın?” diye sordu Étienne koltuklarımıza yerleştiğimizde. Duruşu sinir bozucu derecede rahattı, bacak bacak üstüne atmıştı. Pahalı mokasenlerinin altına çorap giymemişti ve pantolonunun paçasından teni fazlasıyla görünüyordu. İğrenç.

Alaycı bir şekilde sııttım ama gözlerimi kaçırmadım. “Bana bunu soracak kadar cesursun demek?”

Tartışmayacağını göstermek için ellerini kaldırdı. Bu yeni bir şeydi. Oysa en sevdiği şey tartışmaktı. Yani ne kadar alırsam o kadarını verirdim ve sanırım o da bir süre buna saygı duymuştu. Ama sürekli tartışmak yorucuydu. Sonunda, herhangi bir tartışmaya başlamadan önce ona *barış için geldiğimi* söylemek zorunda kaldığım bir noktaya varmıştık.

Yani ona kendini açıklama şansı verebilirdim, yoksa ikiyüzlülük etmiş olurdum.

“Biliyorum,” dedi ellerini yavaşça indirerek. “Ve bu benim hatam.”

O... Gerçekten de yaptıklarının sorumluluğunu alıyor muydu? Şok olmuştum. Buna karşılık dudaklarım sorusuna gerçek bir cevap vermek için aralandı ama sonra o her şeyi mahvetti.

“Ama yeniden evlenmiş olduğun düşünülüğünde çok da kötü durumda olamazsın.”

Bunu hafif bir şekilde, sanki hepsi bir şakaymış gibi söylemişti ama içimde oluşabilecek tüm iyi niyeti yerle bir etmiş oldu.

“Yeniden evlenmedim. Sadece evlendim,” diye sertçe düzelttim onu. “Biliyorsun, sen düğünümüze gelmedin.”

Bu onun nefesini vermesine ve gözlerini yere indirmesine neden oldu. Neredeyse... Suçlu hissediyormuş gibi görünüyordu. Sanki ne kadar berbat bir durumda olduğunu biliyormuş gibi. Ama henüz bir özür duymamıştım, bu yüzden pek önemsemedim.

“Sanırım olanları açıklamalıyım,” diye mırıldandı tekrar yukarı bakarken. İfadesi açık ve ciddiye ama bir an bile inanmamıştım. “Neden gittiğimi.”

“Artık seninle olmak istemiyorum Stella.”

Söylediği son sözleri hatırlayınca midem bulanmaya başlamıştı. “Nedenini zaten söylemiştin,” dedim. “Bilmek istediğim şey neden o zaman? Neden o an? Neden kilise dolusu insanın önünde değil de daha önce bir şey söylemedin?”

Neden sırf kalbimi kırmakla kalmayıp bir de bunu böyle herkesin içinde yaptın?

“Korkak olduğum için.” Bu, gözünü bile kırpmadan söylediği açık sözlü bir cevaptı ve bu açık sözlülüğe istemeyerek de olsa saygı duydum. “İkimiz de ilişkimizde bir şeylerin ters gittiğini biliyorduk ama ikimiz de bunu söylemek istemiyorduk. Söyleyebileceğim son an oydu.”

İlişkimizin sallantıda olduğu ve ikimizin de bu konuda tek kelime etmediği konusunda haklıydı. Ama söyleyebileceği son an o muydu? Hadi oradan. Bunu yapabileceği başka yollar da vardı ve bunu o da biliyordu.

“Ama ne kadar çok düşündüysem, o kadar çok pişman oldum,” diye devam etti. “Sadece seni o şekilde terk ettiğim için değil, bunu yapmış olduğum için de.”

Şey, *bunu* beklemiyordum. Şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü o anda bacaklarını düzelterek öne doğru eğildi. Daha yakın olsak, beni bir pembe dizi kahramanı gibi kollarına almaya çalışacağı hissine kapıldım.

“Seni özlüyorum Stella,” diye fısıldadı. “Seni terk etmek hayatımın en büyük hatasıydı.”

Sözlerinin etkisi beni koltuğuma geri itti ama aslında hiçbirine inanmıyordum. Ayrılmamızdan iki hafta sonra başka bir kadınla çıkmıştı, eğer hayatına bu kadar çabuk devam edebiliyorsa beni özlemiş ya da seçimlerinden *bu kadar* pişman olmuş olamazdı.

Ama ben de aynısını yapmamış mıydım? Elbette, benimki tamamen onun dalaverelerine bir cevaptı. Ama yine de hayatıma devam etmiş, yanlışlıkla Thomas’la evlenmiştim.

Étienne sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibiydi. “Bu sözlerin için minnettarım,” dedim zorla ama açıkçası söyleyecek başka bir şey bulamamıştım. Bana yalan söylüyor olma ihtimali çok yüksekti ama doğruyu da söylüyor olabilirdi. Gerçekten bilmiyordum. Yine de... Hangisi olduğu önemli değildi çünkü şimdiye kadar kendime itiraf edmemiş olsam da bu adamla çok uzun zaman önce işim bitmişti.

Fakat cevabımdan tatmin olmadı. Bir an sonra önümde diz çökmüş ellerimi tutuyordu. Dudaklarımdan şaşkın bir, “Ah, tamam, işte yine başladık,” cümlesi çıksa da bu onu caydırmadı.

“Bunu yapmamalıydım,” dedi, sanki onun güneşi, ayı ve yıldızlarıymışım gibi bana bakarak. “Sana öyle söylememeli ve gitmemeliydim.”

Konuşuyordu ama hâlâ *özürlü dilerim* lafını duymamıştım. Bunun yerine hayatımın en dramatik performansını izliyordum.

“Baştan başlamalıyız.” Bu bir soru değil, bir ifadeydi. Sanki onun girdabına kapılmamı bekliyormuş gibi. “Bunların hepsini geride bırakabiliriz. Birlikte geçirdiğimiz tüm geçmişini boşa harcamak yazık olur, değil mi?”

Belki de bunu yaptığını yapmadan önce düşünmeliydin dostum, demek istedim ama onun adına utanmakla meşgul olduğumdan söyleyemedim. Yani, dürüst olmak gerekirse... Bu adam ne yapıyordu? Gerçekten bunun beni sırf ‘geçmişimiz’ var diye, ona geri döndüreceğini mi sanıyordu?

Parmağımdaki yüzüğü görsün diye sol elimi elinden çekip yukarı kaldırdım. “Ben evliyim, Étienne. İkimiz için *yeniden başlamak* diye bir şey yok.”

Alaycı bir şekilde sırtı ama rol yapıyordu. “Evliliğinizin gerçek olmadığını duydum,” dedi ve kesinlikle hoşlanmadığım bir tehdit imasında bulundu. “Aynı gece tanışıp sarhoşken evlenmişsiniz.”

Ding, ding, bir galibimiz var! Ama varsayımında haklı olması, o zamandan beri Thomas’la aramızda neler yaşandığı hakkında bir şey bildiği anlamına gelmezdi.

“Belki de söylentileri dinlemeyi bırakmalısın,” diye karşılık verdim, ayağa kalkması için kaburgalarına tekme atma isteğiyle. “Çünkü evliliğim son derece gerçek.”

Aslında bunu kanıtlayacak evlilik cüzdanım mutfak tezgâhının üzerinde duruyordu çünkü sarhoş Stella nikâh defterini doldururken bu adresi yazmıştı. Birkaç saat önce açıp adımla Thomas'ın adının yanında görünce onu özlediğim için ağlamıştım. Daha ayrıralı yirmi dört saat bile olmamıştı ama ben avazım çıktığı kadar ağlamıştım.

Eğer evlilik cüzdanı nikâhımın gerçek olduğunu kanıtlamaya yetmiyorsa, Thomas'a karşı hissettiklerim kesinlikle kanıtlıyordu.

“Stella, adamı neredeyse hiç tanıımıyorsun.” Étienne sesini ikna edici bir şekilde alçalttı. “Benim tanıdığım o zeki kadın ol ve eve gel.”

Göğsümün derinliklerinde bir şey titreşti. Eve gitmek istiyordum. Çaresizce. Ama artık burası benim evim değildi. Burası sadece ait olduğum yeri bulana kadar yaşadığım bir yerdi, hepsi bu.

Benim evim Londra'da, altın takıları tercih ettiğimi bilen adamın yanıydı. Parmaklarım donarken bile elimi tutan. Mutfagını en sevdiğim renkte, en sevdiğim aletlerle donatan ve ortalığı berbat etmemi isteyen. Beni rahatsız eden şeylerle ilgilenmem için gitmeme izin veren ve asla engellemeyen bir adamın yanı.

D.C.'de kurduğum hayat güzeldi, ta ki her şey yerle bir olana kadar. Ve küllerin üzerine yeni bir hayat kurmak istemiyordum. Étienne'in bahsettiği o taze başlangıcı istiyordum ama... Onunla değil, bunu Thomas'la istiyordum. Sanki hiçbir şey sahte değilmiş gibi yeniden başlayalım istiyordum. Hiçbir kural, kılavuz veya uyulması gereken bir emir olmadan. Sadece biz olarak. Birlikte. Böylesi her neye benzeyecekse.

“Onu tanımaya başlıyorum,” dedim ve diğer elimi de çekip telefonumu aldım. Ayırtmam gereken bir uçak biletim vardı. “Ve tanımaya devam edeceğim.”

Étienne alaycı bir kahkaha atıp topuklarının üzerine oturdu. “Ciddi olamazsın.”

“Ben çok ciddi bir kadını, Étienne,” dedim olabildiğince ciddi bir şekilde ama yüzüne bakıp sırtımama ramak kalmıştı. “Biliyor musun, aslında bana gerçekten çok büyük bir iyilik yaptın.”

Yüzü şaşkınlıkla buruştu. “Pardon?”

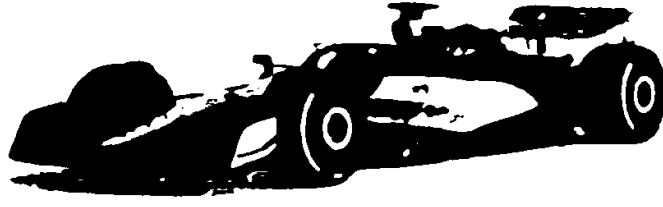
Başımı sallayıp ayağa kalktım. Sanki omuzlarımdan binlerce tonluk bir yük kalkmış gibiydi. “Ben gidemezken sen gittin,” diye açık-

ladım. “Teşekkür etmemi bekleme ama benim için yaptığın en iyi şey buydu.”

Sanki yaptığı şeye minnettar olduğuma inanamıyormuş da gücemiş gibi bir ses çıkardı. Bundan hoşlanmasam ve yaralarımı hayatımın geri kalanında taşıyacak olsam da gerçekten en iyisi buydu. O asla birlikte olmam gereken adam değildi. Umarım istediğim kişi beni biraz daha beklerdi.

Çünkü eve dönüyordum.

BÖLÜM 33

Thomas

Anlaşılan o ki gelin olmadan düğün provası yapmak zordu. Nerede olduğunu veya ne zaman döneceğini bilmemek daha da kötüydü. Tabii dönmeyi düşünüyorsa...

Cotswolds'taki evin tavan arasına saklanıp herkesten uzak durdum. Annem ve düğün planlayıcılarının Stella'nın nerede olduğuna dair sorularını yanıtlamak tam bir kâbustu çünkü insanlar gelmeyeceğini düşünmeye başlamadan önce *gelecek* diyebileceğim çok fazla yol ve vakit vardı. Bir de gelmeme ihtimali. Her şey, benim haberim bile olmadan bitmiş olabilirdi.

Yine de bu, öğrenmeye çalışmadığım anlamına gelmiyordu. Telefonu ya kapalı ya da çalışmıyor olmalıydı çünkü her aradığımda doğrudan sesli mesaja yönlendiriyordu. Ayrıca numaramı engellemiş olması gibi daha kötü bir seçenek de vardı ama pozitif kalmak için elimden geleni yapıyordum. Bunun için bir sebebim var mıydı? Hayır, hem de hiç. Stella'nın bunu yapacağını düşünmemem dışında.

Sadece bir cevaba ihtiyacım vardı, kesin bir evet ya da hayıra. *Evet, hâlâ bu düğünü yapıyoruz* ya da *hayır işte boşanma belgeleri, hoşça kal!* Bu belirsizliğe dayanamıyordum ama bundan nasıl kurtulacağımı da bilmiyordum.

Elimdeki telefonum Maeve'den gelen bir mesajla titredi.

Maeve: En azından Stella'nın ülkede olduğunu öğrendim.

Maeve: Asistanına son derece nazik bir şekilde nerede olduğunu sordum ve karşılığında uçuş güzergâhının bir kopyasını aldım. Birkaç saat önce Heathrow'a inmiş.

Maeve'in kitabında "çok nazik" ifadesi, en az üç fiziksel tehdit, bir şantaj girişimi ve istediği bilgi geldiğinde yarım yamalak bir özür anlamına gelirdi. Normalde bu davranışından dolayı onu azarlardım ama kadın her şeyi hallediyordu. Ve bu durumda, tam da ihtiyacım olan şeyi yapmıştı.

Teşekkür ederek karşılık verdim ve derin bir nefes aldım, kalbimin içinde kaynayan umutsuzluk az da olsa dinmişti. Stella'nın buraya geri dönmüş olmasına sevinmiştim ama eğer geri döndüyse, o zaman neredeydi? Bunun bugün, tam şu anda yaşandığını biliyordu ve yine de hâlâ gelmemişti.

Kapıya vurulunca hızla kafamı kaldırdım, Stella olabileceği düşüncesiyle göğsümde bir umut kabardı. Ama Figgy başını içeri soktuğunda, umudum üzgün bir palyaçonun balonu gibi söndü. Harika. Elbette gelmişti. Zira bu ikinci düğün tamamen o ortalığı karıştırdığı için olmuştu, yani bunu tahmin etmeliydim.

"Burada saklanıyor olacağını tahmin etmiştim," dedi ve kapıyı içeri girebileceği kadar açtı.

Arkasından kapıyı kapatıp yerimi gizlemesini takdir etsem de konuşacak hâlim yoktu, özellikle de onunla. Yine de homurdanıp, "Beni yakaladın," dedim.

Etrafa, üzerinde oturduğum eski kanepenin ve çeşitli antika kıyafetlerle ve hatıraların saklandığı ahşap dolapların ötesine baktı. Yalnız olduğumu anlayınca kaşlarını çatı. "Stella nerede?"

Herkese yaptığım gibi ona da yalan söyleyebilirdim ve koşullar göz önüne alındığında muhtemelen söylemeliydim de ama *birazdan gelir* demek beni hasta ediyordu.

“Bilmiyorum,” dedim dürüstçe.

Ama Figgy anlamamış gibiydi. “Sakın bana ondan da saklandığını söyleme,” diye takıldı. “Damat için hiç iyi görünmez, söylemedi deme.”

“Hayır, ondan değil—” Lafımı yarıda kesip elimi saçlarımın arasından geçirerek köklerini çekiştirdim. “O burada değil, Figgy. Stella evde değil.”

Figgy kaşlarını çattı. “Peki, yolda mı?”

Tekrar sadece, “Bilmiyorum,” dedim.

Sözcükler ağzımdan boğuk bir şekilde çıkmıştı. Figgy bana birkaç saniye baktı, verdiğim ipuçlarıyla parçaları birleştirmeye çalışıyordu. Kaşlarını çattı ama yüzündeki samimi endişe, midemin bulanmasına ve bakışlarımı kaçırmama neden olmuştu.

“Thomas,” dedi yumuşak bir sesle ve yaklaşıp önümde çömeldi. “Neler oluyor?”

Bu, her zaman tanıdığım Figgy’ydi, son birkaç yıldır beni romantik partner olarak elde etme baskısı giderek artınca ortaya çıkan Figgy değildi. Onu tekrar görmek güzeldi ve Stella ile kurduğum bu plan onu başımdan savmak için olsa da ona tüm gerçeği anlatmak istiyordum. Belki de onun empati ve riskleri anlama yeteneğini hafife almıştım. İçten içe, aslında benimle olmak istediğini sanmıyordum. Benim temsil ettiğim şey ve ona verebileceklerim Figgy’ye cazip gelmişti.

İkimiz de sevgisiz bir evlilikte yarım hayatlar yaşamaya razı olmalıydık ve Stella ile işler bozulsaydı bile Figgy’nin kendisi için doğru kişiyi bulmasını istiyordum.

Cevap vermem çok uzun sürmüş olmalı ki uzanıp dizimi sıktı. “Bana anlatmak zorunda değilsin,” diye mırıldandı. “Ve senin için bir kıymeti var mı bilmiyorum ama... Özür dilerim.”

Gözlerim yerden kalktı ve gözleriyle buluştu, özrünü duyunca biraz afalladım. “Ne?”

Derin bir nefes aldı ama hakkını vermem gerekir ki bakışlarını kaçırmadı. “Stella ile aranızdaki durumu anladığımı iddia etmeyeceğim ama ona gerçekten değer verdiğin açık. Hatta onu seviyorsun.”

Kendime sürekli o kelimeyi *kullanma* diyordum çünkü daha çok erkendi. Sadece Stella'yı değil, beni de korkutabilirdi. Ama gerçektir, değil mi? Ona karşı hissettiğim bu yüreğimi burkan, iliklerime kadar işleyen çekim sevgiden başka bir şey olamazdı.

“O kısmı anlıyorum,” diye devam etti Figgy kıkırdarak. “Onu buraya getirdiğin andan itibaren seninle birlikte olma şansımızın kalmadığını biliyordum. Ve canım yandı, bu yüzden şüphelerimi annene anlattım. İlişkinizi sınamak için bu düğünü planlamış olabilir ama herkes Stella'ya nasıl baktığının farkında. Yani kanıtlaman gereken hiçbir şey yok.”

Geri çekilip ayağa kalkmadan önce dizimi son bir kez sıktı. Duruşu kaskatıydı, sanki bunu kabul etmek onun için zormuş gibi. Son zamanlarda yaşadığımız görüş farklılıklarına rağmen onunla gurur duyuyordum.

“Bu duruma yol açtığım için özür dilerim,” dedi. “Ama arkadaşımı *gerçekten* geri istiyorum. Çünkü başka hiç kimse benimle sadece gün batımını izlemek için koyun boklarının arasında dolaşmaz.”

Bunu duyunca hafif bir kahkaha attım. “Bunu seninle yine memnuniyetle yaparım.” Kendimi topladım ve uzun zamandır ilk kez ona doğru dürüst baktım. O kötü bir insan değildi ve hiçbir zaman da olmamıştı. Elinden gelenin en iyisini yaparak bir role itilmiş, şimdi de her adımını yönlendiren bir harita olmadan nasıl yaşayacağını bulması gereken bir kadına dönüşmüştü. “Hayatının aşkını bulacaksın, Figgy.”

Gülümsemesi bana pek inanmadığını gösteriyordu ama itiraz da etmedi. “Anneni oyalamak için elimden geleni yapacağım. Ve Stella'yı görürsem, onu yukarı getireceğim.”

Başka bir şey söylemeden arkasını dönüp gitmeden önce teşekkür edercesine başımı salladım. Nihayetinde gelinin beni görmezden gelmesi nedeniyle düğünün iptal edildiğini açıklamak için dışarı çıkmak zorunda kalacaktım ama şimdilik oturup somurtmaya devam edebildim.

Başımı kanepeye yasladım, gözlerimi kapadım, yaşadığım şeyin beni içten içe yakmamasını diliyordum. Bunların hiçbiri planlarımda yoktu. Bir yabancıyla evlenmek ya da ona âşık olmak. Stella'dan birkaç

gün ayrı kalmanın beni bu hâle getireceğini hiç tahmin etmezdim ama o hayatımın her alanına sızmıştı.

Fakat gerçeklerle yüzleşmeliydim, Stella geri dönmeyecekti.

Ancak kendimi aşağı inmeye ikna etmeden önce dışarıdan yükselen sesler dikkatimi çekti. Burada evin ön cephesine bakan, dışarıyı göremeyeceğim kadar yüksekte duran küçük bir pencere vardı ama ince camı sayesinde sesler içeri giriyordu. Kelimeleri anlayamasam da sesler hem tiz hem de sertti. Muhtemelen annem, saçmalıklarına katlanmak istemeyen organizatörlerden biriyle kavga etmeye başlamıştı. Kalkıp müdahale etmem gerekirdi. Ama kimse Iris'in öfke kontrolü sorunlarıyla uğraşmak zorunda değildi.

Ayakta durmanın ne kadar zor olduğunu düşününce omuzlarıma demirler bağlanmış olmalıydı ve ayağa kalktığımda bile onları yerinden kıpırdatamadım. Dışarıdaki ses kesilmiş gibi görünüyordu, neyse ki acele etmeme gerek kalmamıştı.

Tam çıkmak üzereyken merdivenlerden güm güm diye gelen ayak seslerini duydum. Hayır, güm güm değil, tıklar tıklar. Yüksek topuklu ayakkabıların belirgin sesi. Figgy bot giymişti ve organizatörlerden herhangi birinin arazide dolaşırken topuklu ayakkabı giyeceğini sanmıyordum. Yani Calais veya Geneva ya da süper model arkadaşlarından biri değilse—

Stilettolu ihtişamıyla Stella nefes nefese odaya daldı.

“*Lanet olsun,*” diye soludu.

Ellerini dizlerine koymak için eğildiğinde öylece durup onu baştan ayağa süzdüm. Ben... Halüsinasyon mu görüyordum? Benimle hiçbir ilgisi olmadan zor nefes alarak eğildiğini hayal edecek kadar çaresiz bir özlem düzeyine ulaştığımı sanmıyordum.

İyice anlamak için birkaç kez daha gözlerimi kırptırdım ama Stella kaybolmadı. “Buradasın.”

Hâlâ zor nefes alıyordu, doğrulurken elleri kalçalarına gitti ama gülümsüyordu. “Parti yapma şansını kaçıramazdım.”

Gülmek ve son birkaç günün stresini atmak istiyordum ama o kadar şaşkındım ki ses bile çıkaramadım.

“Arayabilirdim,” diye gevezelik etmeye devam etti, “ama seni şaşırtmak istedim. Harika bir jest, biliyor musun? Ayrıca, havaalanından buraya kendi başıma arabayla gelmek zorunda kaldım, uzun hikâye, sorma ve... Bir daha asla buna izin verilmemeli diyelim. Ama sonra berbat trafiğe takıldım ve Amerikan telefonum çalışmak istemediğine karar verdiği için kimseye geç kalacağımı söyleyemedim ve...” Susup bir nefes daha aldı. “Her neyse, önemli değil. Bunu kaçıramazdım.”

Buraya nasıl ve neden geri döndüğüne dair birçok sorum vardı. Dudaklarım aralandı, sözcüklerin çıkmasını bekledim ama ağzımdan çıkan tek şey şaşkın bir nefes oldu.

Stella’nın neşesi ve çılgın enerjisinin bir kısmı bu sesle birlikte kayboldu, koyu gözleri yalvarırcasına bana döndü. “Thomas çok üzgünüm.”

Ona *buraya* geldiği için özür dilemesine hiç gerek olmadığını söylemek istiyordum. Görünüşe bakılırsa onu benden uzak tutmaya çalışan birçok şey olmuştu ve o tüm bunlara rağmen başarmış, hatta son birkaç metreyi koşarak gelmişti, üstelik koşmaktan nefret ederdi.

Gittiği ve yapması gerekeni yaptığı için onu suçlamıyordum çünkü bu onu sonunda bana geri getirmişti. Sadece kalmayı planladığına dair onayına ihtiyacım vardı. Şu anda, önemli olan tek şey buydu. Gerisi zaten tarih olmuştu.

“Daha çabuk dönmek istedim,” diye devam etti parmaklarını karının önünde bükerek. “Denedim ama—”

“Étienne ile konuştun mu?” diye sözünü kestim. Gitmesinin sebebi oydu ve fazla rahatlamadan önce bunun çözülüp çözülmediğini bilmem gerekiyordu.

Sanki nereye varmak istediğimden korkuyormuş gibi kaşlarını endişeyle çatı. “Konuştum,” dedi yavaşça. “Çok uzun bir konuşma değildi. Ne istediğimi zaten biliyordum.”

Öyleyse geri dönmen neden bu kadar uzun sürdü?

Bu soru havada kalmış olmalıydı çünkü hemen ardından, “Düne kadar avukatımla görüşemedim ama şimdi her şeyle o ilgileniyor, mali durumumuzu ayırmak ve malları satmak da dâhil. Yakın zamanda geri dönmeme gerek kalmadı.”

Kalbim sıkışıyor, düşündüğüm şeyi kastettiğini umarak dua ediyordum. “Yani... Her şey halloldu mu?”

Başını aşağı yukarı salladı. “Oldu.”

Bir an için sadece bakiştık. İkimiz de birbirimize karşı dürüst olmak için bir fırsat beklemiştik ve şimdi o fırsat ayağımıza gelmişti ama ikimiz de nereden başlayacağımızı bilmiyorduk.

Ama onun tekrar gitmesine izin veremezdim. Kendimi daha fazla tutmamak için kesin bir cevaba ihtiyacım vardı. Onu hayatımda çok istediğimi daha fazla saklamamak için.

“Sanırım bunun gerçek mi yoksa sadece oyun mu olduğuna karar vermenin zamanı geldi Stella,” dedim çünkü mesele buydu, değil mi? Gerçek mi, sahte mi? Evet mi, hayır mı?

Kalmak mı, gitmek mi?

Gözlerindeki parıltı, Vegas’taki ilk gecemizden kalma kelimeleri hatırladığını gösteriyordu. Evet, bağlam o zaman farklıydı ama şimdi her zamankinden daha çok geçerliydi.

Ve cevabının değişmediğini görünce çok rahatlardım.

“Gerçek olmasını istiyorum.”

Ne olduğunu anlamadan kollarımdaydı ve ilk hareket eden ben miydim yoksa o muydu anlamamıştım. Ama bunların hiçbirisi önemli değildi. Önemli olan tek şey, Stella’nın ait olduğu yere geri dönmesiydi.

“Seni özledim,” dedi boynuma doğru. Bana sarılırken sıcak nefesini tenimde hissettim. “Gittiğim her saniye seni düşündüm.”

“Ben de gittiğinden beri nefes alamıyorum.” Ancak şimdi derin bir nefes alabilmişim ve tatlı narenciye kokusu yüreğimdiki son düğünleri de çözmüştü. “Eve dönmeni bekledim.”

“Beni tekrar görmek isteyip istemeyeceğinden emin değildim.”

Bana bakabilsin diye geri çekilirken dehşet içindeydim. “Nasıl böyle düşünebilirsin?”

Siyah gözleri acıyla doluydu. “Çünkü seni incittim ve—”

“Hayır, incitmedin,” diye sözünü kestim kesin bir dille. “Bize bir yol açmak zorunda olduğun için gittin. Bu bana zarar vermedi. Geri dönmeyebileceğin düşüncesi verdi ama şimdi buradasın.”

“Gittiğim için benden gerçekten nefret etmiyor musun?” diye sordu temkinli bir şekilde ama ifadesinde bir umut kırıntısı da vardı.

“Senden asla nefret edemem.” Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım, parmaklarım çenesinin köşesinde oyalandı. “Tanrım, Stella sana deli oluyorum. Bunu biliyor olmalısın, değil mi?”

Sonunda dudaklarının kenarları yukarı doğru seğirmeye başladı. “Anlamaya başlıyorum. Ama... Belki bana daha fazlasını da söyleyebilirsin?”

İşte bu. İşte benim kızım. “Gülüşüne deli oluyorum,” dedim, “kahkahana, berbat mizah anlayışına. Öyle hissetmediğin anlarda bile bu kadar öz güvenli görünmene deli oluyorum ve sadece rol yaparak bile tüm dünyayı avucunun içine alıyorsun... Devam edeyim mi?”

Bana daha sıkı sarıldı, sanki başka hiçbir yere bakmak istemiyormuş gibi yüzüme bakıyordu. “Devam et.”

İsteğini memnuniyetle yerine getirecektim. “Bu kadar ilgili ve düşünceli olmana deli oluyorum. Bana yardım etmek, birçok büyük ve küçük şekilde hayatımı daha iyi hâle getirmek için bu kadar çok çabalamana. Beni her zaman daha iyi yapmana ve daha iyi hissetmeme yardımcı olmana, daha iyisini istemeye teşvik etmene.” Eğilip kulağının hemen altındaki noktaya bir öpücük kondurdum. Bu hareketimle sevdiğim tepkiyi vererek ürperdi. Ama en önemlisi, birazdan söyleyeceğim şeyi kaçırmayacaktı. “Senin her şeyine deli oluyorum, Stella.”

Küçük ve memnun bir iç çekişle göğsümde eridi. “Yani... Bu senin de evliliğimizin gerçek olmasını istediğin anlamına mı geliyor?”

Sorusu beni güldürdü. Bu başka nasıl bir şey ifade edebilirdi ki? Ama ona istediği ve ihtiyaç duyduğu her türlü güvenceyi verecektim. Bunu, asla şüphe etmesin diye içine derinlemesine işleyene kadar her gün yapacaktım. “Evet, bunun gerçek olmasını istiyorum. Bize gerçekten bir şans verelim istiyorum.”

“Güzel,” diye fısıldadı, dudakları boynumda yukarı doğru çıkarırken. “Çünkü artık hayatımı sensiz hayal edemiyorum. Senden başka kimse yok. Ve sen istediğim her şeysin. Hayal edebileceğim her şeysin.”

Başım dönüyor, kalbim o kadar hızlı ve şiddetli atıyordu ki nabzımı kulaklarımda duyabiliyordum, vücudumun her hücresine neşe

yayıliyordu. Yine de olabildiğince sakın davranmaya çalıştım. “O zaman sanırım gidip evlenmeliyiz. Yine. Bu bağlılığı gerçek bir ilişki için sağlamlaştırmaya, bilirsin?”

Stella gülünce sesi kalbimi sardı. “Bütün bu şeyleri sırayla yapmayı bırakalım,” dedi. “Ne yani? Evleniyorsak... Flört edemez miyiz?”

“Kocanla flört etmeye karşı mısın?” diye sordum güya gücenmiş gibi yaparak.

Başını iki yana salladı, ellerini kaldırıp çenemi kavradı. “Kocamla flört etmeyi çok isterim. Bakalım nereye varacak.”

Avuçlarına yaslandım. “Hiçbir şey için acele etmemize gerek yok. Bunu istediğin kadar yavaştan alabiliriz.”

“Çok da yavaştan almak istemiyorum,” diye uyardı. “Bazı şeyler için yeterince uzun süre bekledik.”

Ona katılıyordum ama her şeyi Stella’nın hızına göre yapacaktım. Bu yolculukta sırf onunla olmaktan bile memnundum.

“Haklısın,” diye mırıldandım gözlerim dudaklarına kayarken. “Gerçekten yapmamız gereken bazı şeyler var.”

Yüzümü yavaşça aşağı doğru çekti. Ona direnmedim. “Sanırım buradan başlamalıyız,” diye fısıldarken dudaklarımızın arasında sadece birkaç santim vardı.

Bu sefer mesafeyi kapatan ben oldum, dudaklarımız tatlı bir şekilde yavaşça buluştu. Birbirimize verdiğimiz sözleri mühürlemenin mükemmel bir yoluydu bu. Haftalardır yabancı olduğumuz için özlediğim tadını alabiliyordum. Bu, ihtiyacım olan her şeydi.

Stella da öyle.

BÖLÜM 34

Stella

“**B**unun üçüncü düğünün ve ilk evliliğin olduğuna inanabiliyor musun?”

Maxwell-Brown malikânesindeki birçok misafir odasından sadece birini dönüştürerek yaptığımız gelin odasındaki yatakta uzanan Mika’ya baktım ve söylediklerini algılamaya çalışırken gözlerimi kırpıstırdım.

“Hah.” Gülmek zorundaydım çünkü gerçekten de bu biraz komik değil miydi? “Hiç bu şekilde düşünmemiştim.”

Janelle de yatağa uzandığı yerden doğrulurken koyu kırmızı nedime elbisesini düzeltti. İlk düğünümde nedimeler arasında olmaya bilirdi ama bu düğünde yanımda olmamasını asla kabul edemezdim.

“Ve son iki düğününe saygısızlık etmek istemem ama bu çok daha iyi.”

İtiraf etmek ne kadar acı verici olsa da Étienne ile olan düğünüme harcadığım zaman, emek ve parayı düşünürsek Iris tam bir şaheser planlamıştı. Daha önce dışarı çıkıp çok sayıda çadırı incelemiş ve hepsinden taze çiçeklerin taşıdığını görmüştüm. Michelin yıldızlı menülere göz attığımda, bu düğünün yılın değilse de sezonun olayı olacağını biliyordum.

“Annemiz pek çok şeyde iyi olmayabilir,” diye mırıldandı aynı koyu kırmızı nedime elbisesi giymiş olan Geneva, aynanın önünde

süslenirken. “Ama düğünler ve temalı partiler söz konusu olduğunda, en iyinin de iyisidir.”

“Sen bir de yaz ortası şenliğini gör,” diye ekledi ayaklarımın dibinde diz çökmüş, uçuşan elbisemin eteğini düzelten Calais. “Tam bir şölendir. Kendine gelmen bir hafta sürer.”

Orada olma düşüncesi göğsümde, olduğunu fark etmediğim bir boşluğu doldurmuştu. Washington’daki hayatımı bırakmayı bir şeylerden vazgeçmek olarak görmesem de burada beni bekleyen bir ailem, arkadaşlarım ve mihrapta bana tapan bir adamla başka bir hayatım olduğunu bilmek rahatlatıcıydı. Kariyerim bile yolunda gidecekti. Bu, yeni başlangıçların en tatlısı, isteyebileceğimden çok daha fazlasıydı.

Ama en güzel yanı, bunların hiçbirini *benim* istememiş olmamdı. Güzel gözlü bir yarış pilotuyla tanışıp onun elit, üst tabaka İngiliz ailesine gelin gitmek için dua etmek hiç bana göre değildi. Aslında kâğıt üzerinde tam bir kâbus gibi geliyordu ama işte buradaydım ve görevli bir kadın tarafından giydiriliyordum. Kayınvalidem bugünü mükemmel kılmak için organizatörlerle uğraşırken ben görümcelerimle ilgileniyordum. O kadar mutluydum ki her an ağlayabilirdim.

“Hey, bahçedeki kaçınılmaz seks partileri için ağlamak yok,” diye çıkıştı Amara, gözlerimin altını bir mendille nazikçe silmek için yanıma koşarken. “Üzgünüm ama katıldığın aile tam da böyle bir aile. Zenginler nasıldır bilirsin. Bir de kestikleri kurbanları duysan.”

Makyajım bozulmasın diye gözlerimi tavana dikip neşeli bir kahkaha attım. “Sanırım başa çıkmanın bir yolunu bulmam gerekecek.”

“Sana doğru görgü kurallarını biz öğretiriz,” diye takıldı Geneva. “Protokolü bilmemekten daha kötü bir şey olama—” derken kapıya sertçe vurulduğu için durdu.

Düğün organizatörlerinden birinin gösteri vaktinin geldiğini söylemesini bekleyerek kapıya baktım. Ama kapıda duranın Daphne olduğunu görünce şaşırdım. Kalabalığı incelerken dudaklarını büzmüştü. Gözleri bana takıldığında, ifadesindeki gerginlik biraz azalmıştı ama bakışlarında hâlâ beni endişelendiren bir şey vardı.

Boğazını temizledi. “Stella, konuşabilir miyiz?”

Ona kesinlikle defolup gitmesini söyleyebilirdim. Muhtemelen söylemeliydim. Fakat bunun yerine başımı sallayıp onu içeri davet ettiğimi fark ettim. Belki hastalıklı bir meraktandı, belki de bu düğünün hiçbir detayını basına satmaması için onu tehdit etme fırsatı yakalamış olacağım içindi. Ama konuşmamız gerekiyordu.

Daphne, herkesin çıkmasını bekledikten sonra ciddi bir tavırla yatağın kenarına oturdu. İlk düğünümünden farklı olarak bu kez kocaman bir gelinlik giymediğim için aptal gibi görünmeden makyaj masasının karşısındaki koltuğa rahatça oturabildim. Koridorda yürümeden önce kusursuz dikilmiş fildişi rengi düz elbiseyi son bir kez ütülemem gerekcekti muhtemelen ama fırsatım olmasa bile kırıksıklıklar bu yüzleşmeye değerd.

Daphne konuşmaya yanaşmayınca, “Burada olduğunu bile bilmiyordum,” dedim.

Onu incitmek için söylememiştim, davetli listesinde olduğunu gerçekten bilmiyordum ama bana hiçbir zaman iyi davranmamış birine iyi davranmaktan bıkmıştım.

Daphne kaşlarını çattı. “Elbette buradayım. Biz bir aileyiz.”

Ama sen hiç öyle davranmıyorsun.

“Amazon’un ortasında evlensen bile gelirdim,” diye devam etti muhtemelen şüphemi fark ederek. “Yıllar içinde anlaşmazlıklarımız oldu ama biz akrabayız, Stella. Seni desteklemekten asla vazgeçmeyeceğim.”

İçimde bir öfke dalgası kabardı. “Sunağın önünde bırakıldığımda her ayrıntıyı basına anlatırken de beni *destekliyor muydun?*”

Onu ilk kez açıkça suçluyordum ve geveleyip inkâr etmesini bekledim. Ama Daphne iç çekti ve yenilgiyi kabul ederek ellerini kaldırdı. Hiçbir şeyi inkâr etmedi.

Aman Tanrım, gerçekten yapmıştı ve bunu biliyor olmamı bile umursamıyordu.

“Sana yardım etmeye çalışıyordum,” deyince alaycı bir tavırla güldüm ve devam etmesine izin verdim. Bu kez biraz daha yüksek sesle, “Hayır, cidden, yardım ediyordum. Ve *ettim de*,” dedi.

“Şaka mı yapıyorsun?” dedim tiksinererek başımı iki yana sallarken. “Defol git buradan. Bana hiç yardımcı olmadın.”

“İsteddiğine inan. Ama son zamanlarda Étienne’in başına gelenlere hiç dikkat ettin mi?” diye sordu.

Dudaklarım karşılık vermek için aralandı ama dikkat etmediğimi fark edince tekrar kapattım. İlk başta, ona ve benden ayrı hayatına bakacak kadar güçlü hissetmiyordum ve bir kez gücümü toplayınca da artık umursamadım. Neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Dünyaya onun ne kadar pislik bir herif olduğunu söylemek doğru bir hareketti,” dedi kararlı bir şekilde. “Sana kalsa, her şeyi halının altına süpürüp adamın keyfine bakmasına izin verirdin, değil mi?”

Duraksadı, cevap vermem için bana yeterince zaman tanıdı ama ben çenemi kapalı tuttum çünkü haklıydı ve bundan nefret ediyordum. Her şeyin çabucak ve sessizce bitmesini istemiştım, bunun o adam için hiçbir sonucu olmasa bile.

Daphne sessizliğimi doğru yorumladı. “Tabii ki ben onun bundan paçayı sıyırmasına izin vermeyecektim. Janelle bunu yapamayacak kadar tatlı biri ama ben arkama yaslanıp sevdiğim insanlara karşılıksız aşk oyunu oynanmasını izleyemem.” İyice doğruldu ve bana sert bir bakış attı. “O adamın mahvolmasını istedim. Bu yüzden başına ne yaptığını anlattım, seni nasıl terk ettiğini. Asla sana karşı bir hakaret olarak düşünmedim. *Sen* yanlış bir şey yapmadın. O yaptı. Ve şimdi bunun acısını çekiyor.”

Şaşkınlıkla kaş çatma sırası bendeydi. “Acısını çekiyor da ne demek?”

Kaşları, yaptırdığı güzel ve hafif botokstan olabildiğince çatıldı. “Gerçekten bilmiyor musun?” Bıkkın bir nefes vermeden önce başımı sallamamı bekledi. “Adam mahvoldu.”

Eğer duygusal olarak kastediyorsa evet, o utanç verici pisliği bizzat görmüştüm. Ama başka bir şekilde ne olmuştu? Neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Janelle bana onun sürünerek sana geri döndüğünü söyledi,” diye devam etti Daphne. “Nedenini sordun mu?”

“Hayır, sormadım.” Çünkü önemli değildi. Ne istediğimi zaten biliyordum ve istediğim o değildi. Ben sadece ilişkimizin tabutuna son çiviye çakmak için oradaydım.

“Çünkü para kaybediyor ve itibarı yerle bir oldu.” Tek bir ayrıntıyı bile kaçırmadığımdan emin olmak için hafifçe eğildi. “Geri döndü çünkü her şeyi düzeltmek için sana ihtiyacı var. Seni nasıl terk ettiği ve işinde bu kadar uzun süre senin sırtından geçinerek başarılı olduğu düşünülürse, artık hepsi kül oldu. Ve kendini affettirmeye çalışması, bunu onun da bildiği anlamına geliyor.”

Benimle ilgili konuları ona anlattığı için Janelle'e ve beni karnıma yumruk yemiş gibi şaşırttığı için Daphne'ye küfrettim. İçimden bir ses Étienne'in sadece beni özlediği ve bensiz yaşayamadığı için geri dönmediğini biliyordu ama sorgulama zahmetine girmemiştim.

“Özür bile dilemedi,” deyiverdim. “Yani tam olarak af diledi demez.”

Daphne bir an ağzı açık bana baktı. “Vay be,” diye mırıldandı sonunda. “Pislik herif.”

“Pislik herif,” dedim tüm kalbimle.

İkimiz de tekrar sessizleştik, olanları sindirmeye çalışırken aramızdaki düşmanlık yavaş yavaş kayboluyordu.

“Yaptıklarım seni incittiyse özür dilerim,” dedi Daphne sonunda. Onu affetmeye hazır olmasam bile bunun bir özür olduğuna inanıyordum. “Ve ikinci düğününden sonra basınla konuştuğumda—”

“Pardon, *ne?*” diye çıkıştım.

Yüzü bir kez daha şaşkınlıkla buruştu. “Cidden hatırlamıyor musun?”

Neredeyse hayır, kesinlikle *hatırlamıyorum* diyecektim ama sonra Thomas'la o gece olanlar hakkında, anlattığımız tüm yalanlar aklıma geldi.

“Ben de oradaydım,” dedi yavaşça. “Senin şahidindim. Evlilik cüzdanını resmen ben imzaladım. Bunu bile hatırlamayacak kadar sarhoş muydun?”

Şu an evlilik cüzdanımıza daha yakından bakmadığım, sadece benim ve Thomas'ın isimlerine odaklanıp sayfada başka birini aramakla uğraşmadığım için kendime kızıyordum.

“Stella,” dedi. “Sana inanamıyorum.”

Gelen hayal kırıklığı tiradını durdurmak için elimi kaldırdım. “Suçluluk duygusunu sonraya bırakabiliriz. Düğünümüzde nasıl şahit oldun?”

Daphne daha fazla itiraz etmek istiyormuş gibi görünse de sadece homurdanmakla yetindi. “Eczanede ikinizle karşılaştım,” diye açıkladı. “Siz resmen... Birbirinizin üzerindeydiniz.” O ânı hatırlayınca dudakları tiksintiyle kıvrıldı. “Ne kadar iğrenç olsa da bu denli mutlu olduğunuzu inanamadım. Seni yıllardır böyle ıslıl ıslıl görmemiştım ve Thomas’ın sana bakış şekli... Üzgünüm Stella ama Étienne’in seni elde etmek için kendini övmekten başka bir şey yaptığı tek bir ânı bile hatırlayamıyorum. Ama Thomas senin bastığın toprağa bile tapmaya hazırды.”

Boğazım düğümlenmişti. Keşke bunların hepsini hatırlayabilseydim ama Thomas’ın en başından beri bana böyle baktığını bilmek birlikteliğimiz için daha da emin olmamı sağlamıştı.

“İkinizin evlenmekten bahsetmesine ne sebep oldu bilmiyorum,” dedi, “ama beni gördüğünde kararını çoktan vermiştin. Sanırım mide koruyucu aldığım için benimle dalga geçtiğini hatırlamıyorsun çünkü—”

“Çünkü yaşlısın ve akşam dokuzdan sonra domates sosu yiyemiyorsun,” diye tamamladım onun yerine yüzümü buruşturarak. “Aklıma geldi.”

Gözlerini devirdi ama neyse ki üzerinde durmadı. “Neyse, beni şapele neredeyse sürükleyerek götürdünüz ve ‘gelecekteki çocuklarınıza gösterebilmek için’ fotoğraflarınızı çekmem için bana yalvardınız. Bu arada bunlar tam olarak sizin sözleriniz.”

Tamam, kendimi çok kaptırmış olmam iyi bir şey değildi. “Ve sen bizi durdurmaya çalışmadın mı?”

Daphne bir kahkaha attı. “Sanki bu mümkündü de. İkiniz de bunu yapmaya kararlıydınız, sizi bundan vazgeçirmem mümkün değildi. Ve dürüst olmak gerekirse...” Bir nefes verdi, bu olaya dâhil olduğu için biraz mahcup görünmeye başlıyordu. “Bunun nereye varacağını görmek istedim. Étienne’in suratına çarpacağını, ondan uzaklaştığını gösterebileceğin bir şeyin olsun istedim. Tek seferlik bir ilişkiden daha fazlası. Bu yüzden muhabir bana yaklaştığında tüm detayları paylaştım. Bunu duymasını istediğim için.”

Ona kızmak, tüm bu saçma sapan entrikaları için bağırarak istiyordum ama tek yapabildiğim dirseklerimi dizlerime dayayıp anlattıkları-

nı sindirmek oldu. Bunların hiçbirini doğru şekilde yapmamış ve bana düşündüğümünden daha fazla sorun çıkarmış olabilirdi ama asıl mesele... Daphne'nin bana bir iyilik yapmış olmasıydı. Bugün Thomas'la birlikte olmamın sebebi oydu. O karışmasa hiç düşünmeden nikâhı iptal ettirir ve hayatıma devam ederdim.

Kocama âşık olma şansım olmazdı.

“Kahretsin,” diye mırıldandım, yüzümü ovuşturma dürtüme direnerek. “Yani o geceyle ilgili gerçeği en başından beri biliyordun? Ve yalan söylememe izin mi verdin?”

Sırıtişını bastırmaya çalışarak başını aşağı yukarı salladı ama bastıramadı. “Kendini bu durumdan kurtarmaya çalışmanı izlemek çok komikti.”

“Tanrım, sen tam bir—” Çok kötü bir şey söylemeden sustum ve cümlemi, “Dürüst olmak gerekirse sen düzenbaz bir dâhisin ve bu saçmalık için bir madalyayı hak ediyorsun,” şeklinde tamamladım.

Daphne ayağa kalkarken bu sefer güldüğünü gizlemiyordu. “Resepsiyondaki kadeh kaldırma konuşmanızda bir selamlayla yetineceğim.” Bakışları odanın köşesindeki büyük saate kaydı. “Bu arada vakit geldi. Bu adamla tekrar evlenmeye hazır mısınız?”

Aklımda tek bir soru işareti bile yoktu. “Evet. Hazırım.”

“Ayık mısınız bari?”

“Bugün bir yudum bile alkol almadım,” diye yemin ettim. “Dersimi aldım.”

“Güzel.” Elbisesinin önünü silkeledi ve kısa bir sessizlikten sonra yine o ciddi havasına büründü. “Birbirinizi bulmanıza çok sevindim. Thomas tam da ihtiyacın olan kişi.”

Ona katılıyordum. Tamamen şans gibi geliyordu ve şansı kontrol eden her neyse, iyi ki benim tarafımda olmaya karar vermişti. Çünkü kendime itiraf etmek ne kadar korkutucu olsa da Thomas'a âşık olmuşum. Yani o adam için resmen topuklularla koşmuşum. Bana bunun aşk olmadığını kimse söyleyemezdi.

“Tebrikler Stella,” dedi Daphne bu sefer daha yumuşak bir sesle. “Şimdi git ve sonsuza dek mutlu ol.”

Iris törenin malikâne arazisinde yapılacağını söylediğinde, bir kilise düğünü daha yapacağımı düşünmemiştim. Ama arazide evden çok uzakta olmayan, yemyeşil tepelerle çevrili ve milyonlarca sterlinin satın alabileceği en güzel manzaraya sahip eski bir taş şapel vardı.

Yüz davetliyi zar zor alacak kadar büyüktü ve resepsiyonda kesinlikle yüz kişiden fazlası vardı ve şapele sığmayacaklardı ama bina ülkenin dört bir yanındaki seralardan getirilen sarmaşıklar ve çiçeklerle kaplı, tamamen rustik bir yerdi. İlk düğünüm için seçtiğim o modern kiliseye hiç benzemese de kendime çok daha yakın bulduğum bir yerdi.

Şapelin önündeki evden aşağı inen dar patikada annem ve babamla durup içerideki insanların neşeli mırıltılarını dinledim. Birkaç dakika içinde içeri girmem gerektiği için huzurla geçen bu son anları gerginliği yatıştırmak için kullandım. Yine de annemin bana bakışından ve ellerini ovuşturmasından pek de huzurlu olmadığını görebiliyordum.

Dün düğün provası ve sonrasındaki akşam yemeği için burada olmasına rağmen henüz baş başa konuşmamıştık. Elbette birçok fırsat olmuştu ama her karşılaştığımızda, ikimizin de kelimeleri tükenmiş gibiydi. Ona, *Seni kendimden uzaklaştırdığım için özür dilerim ama yaşadığın hayal kırıklığıyla daha fazla yüzleşemezdim*, demek isterdim. Fakat önce onun söyleyeceklerini duyana kadar bir şey söylemeyecektim. İnatçıydım ve bu huyumu ondan almıştım.

“İçeri girmeden önce bir şey söylemem gerek,” dedi.

Babamla bakışıp ne hakkında olacağına dair bana bir ipucu verip veremeyeceğini anlamaya çalıştım ama o kasıtlı olarak bakışlarını kaçırdı.

“Peki.” Buketimi daha sıkı kavradım. “Devam et.”

Annem, sanki zor bir şey hayal etmeye çalışıyormuş gibi bir an dudaklarını büzdü. Ama sonra ifadesi yumuşadı ve omuzlarımdan tutmak için uzandı, sadece onu görebileyim diye beni kendine doğru çekti.

“Thomas’a karşı hislerinden şüphe ettiğim için özür dilerim,” dedi. “Ve bu yüzden benimle konuşamayacağını hissetmene neden oldu-

nı sindirmek oldu. Bunların hiçbirini doğru şekilde yapmamış ve bana düşündüğümünden daha fazla sorun çıkarmış olabilirdi ama asıl mesele... Daphne'nin bana bir iyilik yapmış olmasıydı. Bugün Thomas'la birlikte olmamın sebebi oydu. O karışmasa hiç düşünmeden nikâhı iptal ettirir ve hayatıma devam ederdim.

Kocama âşık olma şansım olmazdı.

“Kahretsin,” diye mırıldandım, yüzümü ovuşturma dürtüme direnerek. “Yani o geceyle ilgili gerçeği en başından beri biliyordun? Ve yalan söylememe izin mi verdin?”

Sırıtişını bastırmaya çalışarak başını aşağı yukarı salladı ama bastıramadı. “Kendini bu durumdan kurtarmaya çalışmanı izlemek çok komikti.”

“Tanrım, sen tam bir—” Çok kötü bir şey söylemeden sustum ve cümlemi, “Dürüst olmak gerekirse sen düzenbaz bir dâhisin ve bu saçmalık için bir madalyayı hak ediyorsun,” şeklinde tamamladım.

Daphne ayağa kalkarken bu sefer güldüğünü gizlemiyordu. “Resepsiyondaki kadeh kaldırma konuşmanızda bir selamlamayla yetineceğim.” Bakışları odanın köşesindeki büyük saate kaydı. “Bu arada vakit geldi. Bu adamla tekrar evlenmeye hazır mısınız?”

Aklımda tek bir soru işareti bile yoktu. “Evet. Hazırım.”

“Ayık mısınız bari?”

“Bugün bir yudum bile alkol almadım,” diye yemin ettim. “Dersimi aldım.”

“Güzel.” Elbisesinin önünü silkeledi ve kısa bir sessizlikten sonra yine o ciddi havasına büründü. “Birbirinizi bulmanıza çok sevindim. Thomas tam da ihtiyacın olan kişi.”

Ona katılıyordum. Tamamen şans gibi geliyordu ve şans kontrol eden her neyse, iyi ki benim tarafımda olmaya karar vermişti. Çünkü kendime itiraf etmek ne kadar korkutucu olsa da Thomas'a âşık olmuştum. Yani o adam için resmen topuklularla koşmuştum. Bana bunun aşk olmadığını kimse söyleyemezdi.

“Tebrikler Stella,” dedi Daphne bu sefer daha yumuşak bir sesle. “Şimdi git ve sonsuza dek mutlu ol.”

Iris törenin malikâne arazisinde yapılacağını söylediğinde, bir kilise düğünü daha yapacağımı düşünmemiştim. Ama arazide evden çok uzakta olmayan, yemyeşil tepelerle çevrili ve milyonlarca sterlinin satın alabileceği en güzel manzaraya sahip eski bir taş şapel vardı.

Yüz davetliyi zar zor alacak kadar büyüktü ve resepsiyonda kesinlikle yüz kişiden fazlası vardı ve şapele sığmayacaklardı ama bina ülkenin dört bir yanındaki seralardan getirilen sarmaşıklar ve çiçeklerle kaplı, tamamen rustik bir yerdi. İlk düğünüm için seçtiğim o modern kiliseye hiç benzemese de kendime çok daha yakın bulduğum bir yerdi.

Şapelin önündeki evden aşağı inen dar patikada annem ve babamla durup içerideki insanların neşeli mırıltılarını dinledim. Birkaç dakika içinde içeri girmem gerektiği için huzurla geçen bu son anları gerginliğimi yatıştırmak için kullandım. Yine de annemin bana bakışından ve ellerini ovuşturmasından pek de huzurlu olmadığını görebiliyordum.

Dün düğün provası ve sonrasındaki akşam yemeği için burada olmasına rağmen henüz baş başa konuşmamıştık. Elbette birçok fırsat olmuştu ama her karşılaştığımızda, ikimizin de kelimeleri tükenmiş gibiydi. Ona, *Seni kendimden uzaklaştırdığım için özür dilerim ama yaşadığın hayal kırıklığıyla daha fazla yüzleşemezdim*, demek isterdim. Fakat önce onun söyleyeceklerini duyana kadar bir şey söylemeyecektim. İnatçıydım ve bu huyumu ondan almıştım.

“İçeri girmeden önce bir şey söylemem gerek,” dedi.

Babamla bakışıp ne hakkında olacağına dair bana bir ipucu verip veremeyeceğini anlamaya çalıştım ama o kasıtlı olarak bakışlarını kaçırdı.

“Peki.” Buketimi daha sıkı kavradım. “Devam et.”

Annem, sanki zor bir şey hayal etmeye çalışıyormuş gibi bir an dudaklarını büzdü. Ama sonra ifadesi yumuşadı ve omuzlarımdan tutmak için uzandı, sadece onu görebileyim diye beni kendine doğru çekti.

“Thomas’a karşı hislerinden şüphe ettiğim için özür dilerim,” dedi.

“Ve bu yüzden benimle konuşamayacağını hissetmene neden oldu-

ğum için çok çok özür dilerim. Onunla bizim aramızda seçim yapmak zorunda kalmanı asla istemedim.”

Şükran Günü’nden beri ilk kez gerçek bir konuşma yaptığımızı düşünürsek kimi seçtiğim açıktı. Ama annem yine de hayatımın en önemli günlerinden birinde yanımdaydı ve annemin yanımda olmasından dolayı çok mutluydum.

“Sorun değil,” dedim ve bunu söylerken samimiydim. İçimde hiçbir kırgınlık, Thomas’la olan bağımı gölgeleyecek hiçbir şey yoktu. “Bizden neden şüphe ettiğini anlıyorum. Ama şimdi burada bizi destekliyorsun ve benim tek istediğim de bu.”

Muhtemelen bu kadar kolay bırakmama şaşırmış gibi hafifçe kaşlarını çattı. Sonra kendini toparladı. Gülümsemesi hem sevgi hem de rahatlama doluydu.

“Umarım seni mutlu eder,” diye mırıldandı beni sıkıca kendine çekerken. “Senin için tek isteğim bu Stella.”

Ona sarıldım ve “Şimdiye kadar hiç kimse beni ondan daha mutlu etmedi,” diye fısıldadım.

Tekrar geri çekildiğimde düğün organizatörü kenarda durmuş, dikkatimi çekmek için el sallıyordu. Nihayet vakit gelmişti.

“Hazır mısın?” diye sordu gözleri şimdiden yaşlarla parıldayan babam ama o ağlarsa ben de ağlardım.

“Hazırım,” diye cevap verdim ve sonra kollarımı onun ve annemin kollarına doladım.

Kilisenin kapısından geçip koridorda ilerlerken fark etmeden kollarını çok sıkmıştım. Sunaktaki Thomas’a ve önümdeki geleceğe fazlasıyla odaklanmıştım.

Dün geceyi geleneğe saygı göstermek için ayrı geçirmiştik ve karanlık yatak odamda bugün ters gidebilecek her şeyden korkmuştum. *Ya o da Étienne gibi dönüp kaçarsa? Ya ben geldiğimde orada olmazsa? Ya oradayken aslında orada olmak istemezse?*

Artık tüm bu endişeler pencereden uçup gitmişti. Bana gülümserken neredeyse parmak uçlarında sekerek *kollarıma* koşmak ister gibi görünüyordu. Bu hâli bana Ron’un düğünlerinde Janelle’e bakışını

hatırlatmıştı. Benim asla görmeyeceğimi düşündüğüm o aynı bakış. Ne kadar da yanılmıştım.

Annemle babamın yanaklarımı öpmesine ve buketimi uzatırken Janelle'in bana göz kırpmasına odaklanmaya çalıştım ama tek istediğim Thomas'a dönmekti. Döndüğümde ise kıkırdamamak için inanılmaz bir çaba sarf ettim. Tanrım, bu adam beni nasıl birine dönüştürmüştü?

Thomas ellerimi tutarken tebessümümü saklayamadım. Tıpkı onunki gibiydi, geniş ve parlak. Eğer bu bile tek başına buradaki herkesi bizim gerçek olduğumuza ikna etmiyorsa, neyin ikna edeceğini bilmiyordum.

"Merhaba," diye fısıldadı Thomas, yanımızda duran görevli yüksek sesle konuşmaya başlarken.

"Merhaba," diye fısıldadım. "Kaçmayı planlıyorsan hemen söyle. Bu sefer hazırlıklı olmak istiyorum."

Kahkaha atmamak için dişlerini alt dudağına geçirdi. Omuzları hâlâ titriyordu ve ben bunu bir zafer olarak kabul ettim.

"Kaçmayı planlamıyorum." Okyanus mavisini gözleri, sanki her santimimi ve bu ânı hafızasına kazıyormuş gibi yüzümde dolaşıyordu. "Yine de birlikte kaçmak istersen, kaçabiliriz."

Başımı hafifçe iki yana salladım. "Sanırım bu sefer dayanacağım. Gelen herkesi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum, bilirsin?"

"Kabul etmelisin ki bu onlara anlatacak epeyce bir hikâye verirdi." Eminim verirdi ama ortaya koymak istediğim tek gösteri, birbirimize takıntılı iki aptal gibi görünmemizdi.

"İyiyim," dedim. "Seninle burada olmaktan çok memnunum."

Thomas ellerimi daha sıkı tuttu. Hiç bırakmasa iyi olurdu. "İzin verseydin, dünyanın öbür ucuna kadar seninle gelirdim."

Bir hafta önce izin vermemiş olabilirdim. Şimdi ise onun sonuna kadar benimle gelmesine izin verirdim ve karşılığında ben de aynısını yapardım. Bundan sonra bizi birbirimizden uzak tutacak hiçbir şey yoktu.

Yeminlerimizi söyleme vakti geldiğinde, klasik ekstra süslemeler olmadan bunu hızlı ve verimli bir şekilde yaptık. En güzel kısma geç-

meye hazırдық. Nikâh memuru damadın artık gelini öpebileceğini söylediğinde neredeyse patlamak üzereydim ve Thomas beni kollarına aldığı anda içimde tuttuğum kahkaha sonunda dudaklarımdan döküldü.

“Bunu bekliyordum,” diye mırıldandı ve sonra dudakları dudaklarıma değdi.

Bu, birçok romantik peri masalının sonunda prensin prensese aşklarını mühürlemek için verdiği öpücük gibiydi. Manzaranın kaybolduğu ve altın bir ışık pusunun içinde sadece ikisinin kaldığı, hafif bir esintinin saçlarını savurduğu türden bir andı. Gözlerinizi kapatıp sizi uzaklara sürüklemesine izin verdiğiniz türden. Dizlerimin bağı çözül-
dü. Beni tutmasa eriyip yerde bir su birikintisi olurdu. Mükemmeldi.

Thomas geri çekildiğinde gözlerim titreyerek açıldı. Dünyanın geri kalanı, yükselen bir tezahürat ve alkışlarla tekrar içeri doldu.

“Sence yediler mi?” diye sordu gülümseyerek.

Öpücüğü ve gülümsemesi arasında nefes nefese kalmıştım ama yine de “Belki tekrar yapmalıyız, ne olur ne olmaz,” demeyi başardım.

“Harika bir fikir.”

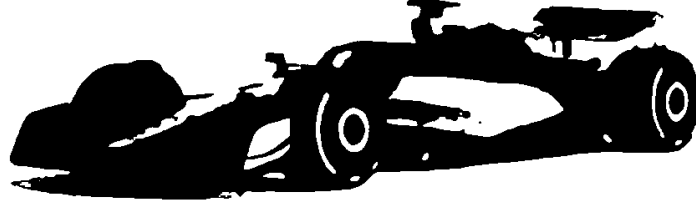
Bu seferki öpücük masalsı türden değil, daha çok *kapalı kapılar ardında* verilen türdendi. Ama kimin izlediği umurumda değildi. Bu adamı ne kadar istediğimi görebilirlerdi. Aramızdaki elektriği görebilirlerdi. Birbirimizi nasıl seçtiğimizi görebilirlerdi.

Aylar önce evli kalmak, kazanma garantisi olmayan bir kumar oyunu gibiydi. Peki ya şimdi?

Şu anda büyük ikramiyeyi kazandığımızdan oldukça emindim.

BÖLÜM 35

İki hafta sonra, Mart – Bahreyn

Thomas

Bu, bir McMorris F1 sürücüsü olarak son sezonum olabilirdi. Aslında, öyle olacağına bahse girerdim.

Spor arabayla sezonun ilk yarışı için Sakhir pistine giderken Stella yanımda oturuyordu. Telefonunda geziniyor, e-postalara hızla cevap veriyor, imparatorluğunu uzaktan ayakta tutuyordu. Dürüst olmak gerekirse benden daha etkileyici olduğunu söylediğinde haklıydı çünkü ben her gün onun yaptığı her şeyi yapmak zorunda kalsaydım muhtemelen aklımı kaçıırırdım. Onun yerine her gün pistte araba sürmeyi tercih ederdim.

“Bitiyor mu?” diye sordum otoparka giden kıvrımlı ara sokağa girerken. “Vardık sayılır da.”

“Son birkaç tane daha,” diye mırıldanırken gözleri hâlâ telefonuna yapıştı. “Sonra çok iyi bir eş olacağıma söz veriyorum.”

Güldüm ama zamanı geldiğinde tüm dikkatinin bende olacağından hiç şüphem yoktu. İkinci evliliğimizden beri ayrılmaz bir bütündük ve Bahreyn’e gelmek isteyip istemediğini sorduğumda tereddüt bile etmeden kabul etmişti. Sezon öncesi testleri ile hafta sonundaki ilk yarış arasında neredeyse hiç boş zamanım olmayacağı, birkaç günde

bir dışarı çıkmalarımızın bir süreliğine duracağı konusunda onu uyar-sam da o yılmamıştı.

“Ben seninle sırf pasaportuma biraz daha damga vurulsun diye ev-lendim,” diye takılıp çeneme bir öpücük kondurdu. “Dünyanın sonu-na kadar, unuttun mu?”

Bu resmî yeminlerimizin bir parçası değildi ama birbirimize ver-diğimiz bir sözdü. Mümkün olan her zaman aynı yerde olmak için çaba gösterecektik. Bu durum tüm bu flört işini de kesinlikle kolaylaş-tırıyordu ve söylemeden geçemeyeceğim, şu âna kadar iyi gidiyordu. Önce evlenmenin dünyanın en harika kız arkadaşına sahip olmamı sağlayacağını kim bilebilirdi ki?

Otoparka dönüp belirlenen yere girdiğimde damarlarıma adre-nalin sızmaya başladı. Birkaç saat içinde, daha fazla ekip toplantısı ve arabada son dakika ayarlamalarının ardından ışıkların sönmesini izlemek için gridde olacaktım. Bunu özlediğimi ve asla vazgeçmeyi düşünmediğimi söylemek yetersiz kalırdı... Ama şu an neredeyse ina-nılmaz geliyordu. Her zamankinden daha çok savaşımaya kararlıyım. Motor sporlarının bu elit seviyesine ait olduğumu ve gelecekte beni isteyebilecek herhangi bir takıma kendimi kanıtlayacaktım.

Geçen haftaki sezon öncesi testleri McMorris için umut veri-ci olsa da Specter Energy ve Mascort hâlâ sıralamanın başındaydı ve D'Ambrosi de çok geride değildi. Dün sıralama turlarında kendimi beşinci sıraya yerleştirmiştım ancak önümde bir sürü yetenekli sürücü varken (geri dönen iki şampiyon Zaid ile Axel ve en yeni şampiyona ka-zananımız Reid de dâhil) bundan daha üst sıralarda bitirme şansım pek yoktu, özellikle de Dev dördüncü sırada sıkı bir savunma yaptığı için.

Sonuçtan dolayı hayal kırıklığına uğrayarak enerjimi boşa harca-mayacaktım. Her şeyden çok, Zaid ve Axel'in geri dönüp kazadan önce oldukları kadar ateşli bir şekilde mücadele ettiğini görmek beni mutlu ediyordu. Yine de ikisi arasında aynı kalan tek şey bu gibi gö-rünüyordu. Axel'in pist dışındayken bazı sert yönleri yumuşamıştı ve bundan asla şikâyetçi değildim. Adamın pist dışındaki agresifliğini bir-kaç kademe azaltması gerekiyordu.

Zaid ise sertleşmiş gibi görünüyordu. Dev gibi her zaman hafif, parlak ve sürekli gülümseyen biri değildi ama insanları kendine çeken, karşı konulmaz bir sıcaklığı vardı. Tamamen değiştiğini söyleyemezdim, sadece... Bazı özellikleri solmuş gibiydi. İdolüm olduğundan beri hiç görmediğim bir duvar örmüş gibiydi. Ama takım arkadaşı Dev olunca bu duvarın ne kadar dayanacağını bilmiyordum.

“Buna inanamayacaksın.”

Stella'nın sesi beni düşüncelerimden çekip çıkardı. Telefonunu kaldırdı ve ikimize gönderilen bir e-postanın *gönderen* satırındaki Edith'in adını gösterdi. Okumaya devam edince, e-postanın AP Maxwell International'dan geldiğini fark ettim. Organizasyon dışındaki hiç kimseyle kesinlikle *paylaşılmaması* gerektiği yazıyordu.

Konu satırına bakınca donup kaldım.

Konu: [GİZLİ] BASIN BÜLTENİ: AP Maxwell International, McMorris F1 Takımı ile Ortaklığını Sürdürüyor.

Gözlerim fal taşı gibi açıldıktan sonra Stella'ya baktım. “Şaka yapıyorsun.”

“Okumaya devam et,” diye ısrar etti.

Şaşkın bir şekilde dikkatimi ekrana geri verdim ve kendimi bir sonraki satıra odaklanmaya zorladım.

Dizginleri elime aldım. Ortaklık takımda kalmana bağlı ancak para, sen nereye gidersen oraya gidecek. Andrew bir daha buna karışamayacak. Yakında özür dilerse şaşıрма.

Halüsinasyon görmediğimden emin olmak için yazıyı tekrar okudum. “Aman Tanrım,” diye nefes verdim. “Sence hangi dizginleri eline aldı?”

Stella başını iki yana salladı. “Sormak da istemiyorum, bilmek de.” En iyisi buydu çünkü şüphesiz bir tür şantaj içeriyordu. Stella'nın dediği gibi ablam şakaya gelmezdi. Ama en çılgın hayallerimde bile Edith'in benim için böyle bir şey yapacağını düşünmemiştim. Gerçi arada yapmışlığı da olabilirdi.

Karıma baktım. “Bununla bir ilgin var mı?”

Saçlarını omzunun üzerinden geriye attı, kibirli ve kendinden emindi. En sevdiğim hâli. “Ne doğrulayacağım ne de yalanlayacağım.” Duraksadı, eli tekrar kucağına düştü. “Tamam, yalanlıyorum çünkü bunun için hiçbir şey yapmadım. Ama geçen hafta babanın Andrew’u CEO yapma kararına ne kadar sinirlendiği hakkında Edith’le konuşurken bu konu açılmış olabilir...”

“Bekle, bekle, bekle. Sen *Edith*’le mi konuştun?” diye araya girdim. “Kendi rızanla mı?”

“İkimiz de zeki iş kadınlarıyız Thomas, hadi ama.” Gerginliği yatıştırmak için göz kırptı. “Ama evet, sohbet ettik. Kesinlikle dobra dobra konuşuyor ama onu tanıdıkça ne kadar harika biri olduğu anlaşılıyor.”

Daha fazla soru sormak isterdim ama araba camının dışındaki hareket dikkatimi dağıtmıştı ve bu da padok alanına gitmemiz gerektiğini hatırlatmıştı. Arabadan inip Stella’nın kapısını açarken her iki gelişmeye de inanamıyordum.

Karımın ve ablamın benim için böyle bir şey yapmak üzere bir araya geleceklerini, hatta bir fark yaratabileceklerini hiç düşünmemiştim. Birkaç gün önce Lorenzo ile yapılan röportajın onlara yardımcı olduğundan emindim çünkü Lorenzo beni tüm suçlardan aklamış ve beni videoya alanın Arlo olduğunu dünyaya açıklamıştı. Takım arkadaşım o zamandan beri birkaç takım toplantısına bariz bir şekilde katılmamıştı ve en geç yaz tatiline kadar başka bir sürücüyle yer değiştirirse hiç şaşırmazdım. McMorris’in de beni tuttukları sürece sponsorluk parasını alacağını bilmek... Eh, önceliklerinin kim olduğu ortadaydı, değil mi?

Stella arabadan indiğinde elimi tuttu, parmaklarımızı birbirine kenetleyip sıktı. Padok girişine doğru yürürken, “İstersen McMorris’te kalabilirsin,” dedi sessizce kamera flaşlarını görmezden gelerek. “Bu kadar iyi performans göstermeye devam edersen koltuğun için başka kimseyi düşünmezler bile.”

Bariyerlerin arkasından ismimi bağırان insanlara sersemlemiş bir şekilde el salladım. Turnike sensörlerine dokundururken kartımı neredeyse düşürüyordum. Bu habere daha çok sevineceğimi, hatta belki de gelecek yıl koltuğumun garanti olduğunu bilmekten çok mutlu ola-

cağımı düşünmüştüm ama yine de... Nasıl hissettiğimi bilmiyordum. Gerçekten bilmiyordum. Ve tüm bunlar hedeflerimin değişmesinden kaynaklanıyordu.

Artık üst kademe bir orta saha takımında güvenli bir koltuktan daha fazlasını istiyordum. Şanslıysam, tüm sezon boyunca bir veya iki podyumdan daha fazlasını istiyordum. McMorris'in bana verebileceğinden daha fazlasını istiyordum.

Stella elimi kaldırıp parmaklarımı öpene ve beni içinde bulunduğumuz âna döndürene kadar konuşmadığımı fark ettim.

“Evet, kalabilirim,” dedim ama bu açık cevap bile bana pek doğru gelmiyordu.

Kalabalığın ve takımın misafir karavanlarının yanından geçerken Stella, “*İstiyor musun?*” diye sordu. İşte, asıl soruyu sormuştu. McMorris'te kalmak istiyor muydum? O koltuk için isteklerimi ve hayallerimi bastırmaya devam edebilir miydim? Göğsümdeki bu kıvılcım bana karting yaparken burada bir yer edinmeyi ne kadar çok istediğimi hatırlatmıştı. Sadece F1'de olmak bile başlı başına bir hayaldi, evet ama her zaman bundan daha fazlası vardı. Beklentilerimiz yaş ve deneyimle yumuşamadan önce bu herkes için geçerliydi.

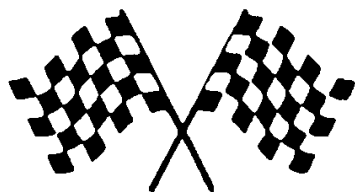
Ama daha fazlası için çabalayabilecekken neden şimdi yumuşayacaktım ki?

“Şampiyonluk adayı olmak istiyorum,” dedim sadece ikimizin duyabileceği kadar yüksek sesle. Bu sefer kelimeler bana çok doğru hissettiriyordu. “Bunu McMorris'te bulabileceğimden emin değilim.”

Stella anlayışla başını salladı. “Peki, nereye gitmek istersin?”

Specter Energy karavanının yanından geçmek üzereydik. Lacivert ve neon sarısı tabelası projektörlerin altında bir işaret fişegi gibi parlıyordu. Göğsümden bir kıpırtı oldu, sanki bir şey oraya yerleşiyormuş gibi. Bu biraz fazla olacaktı ama...

“Birkaç fikrim var.”

Tahmin ettiğim gibi, başladığım yerde bitirmiştım.

Hiç de fena değildi ve sezona harika bir başlangıç olmuştu. Arlo'nun önündeki sürücünün neredeyse bir saniye gerisinde kalarak yarışı on birinci sırada bitirmesi ve hiç puan alamaması daha da tatmin ediciydi. Takım için daha iyisini istemem gerektiğini biliyordum ama dürüst olmak gerekirse, o bunu hak etmişti.

Stella, boynunda yeşil kulaklığı ve yüzünde geniş bir gülümsemeyele garajda beni bekliyordu. Yaklaştığımda kollarını omuzlarıma attı, neşesi sinsî bir hâl almıştı ama kahverengi gözlerindeki gururu görmemek mümkün değildi.

“Tanrım, harikasın,” dedi, kollarımı beline dolarken. “Başlangıçta Dev'i neredeyse yakalıyordun. Seni engellemek için hızlı düşünmesine yol açtın. Çok seksiydin.”

Keşke Dev'i uzak tutabilseydim ama ne yazık ki olmamıştı. Bu sezonun Mascort'u, yalnızca Specter Energy'nin baş edebileceği bir mühendislik harikasıydı. Yine de bir dahaki sefere tekrar denememi engelleyemeyecekti.

“Hâlâ bir kaybedenim,” diye hatırlattım ama ben de sırtıyordum. Onun yanındayken kendimi nasıl ödül kazanmamış gibi hissedebirdim ki? “Bir sonraki yarış için Cidde'ye gelip gelmeyeceğine karar verdin mi?”

En son birkaç gün önce sorduğumda takvimini iki kez kontrol edip bana haber vereceğini söylemişti. Kurallarının çoğunu kaldırmış olsak da bir ve iki numaralı kuralları hâlâ koruyorduk. Sır yoktu ve kimsenin kariyeri diğerinden daha önemli değildi. Ondan makul bir şekilde idare edebileceğinden daha uzun süre uzak kalmasını asla istemezdim ve benim de onun yanında olmam gerektiğinde her zaman elimden geleni yapardım.

Stella, bunu sorduğuma inanamıyormuş gibi iç çekti. “Pasaport damgaları hakkında ne demiştin Thomas?”

“Benimle sırf bu yüzden evlendiğini,” diye cevapladım görev bilinciyle.

“Doğru.” Göğsüme bir şaplak attı, hemen ardından da o baş döndürücü kahkahalarından biri geldi. “Ve eksik olan damga da bu, yani

seninle geliyorum. Umarım benden bu kadar kolay kurtulabileceğini düşünmemişsindir.”

Onu yanımda istemediğim bir an bile olamazdı. Bunu kendi ritmimizde yapmaya, hiçbir şeye çok hızlı veya çok erken atlamamaya karar vermiş olabilirdik ama bu her neyse (ister flört, ister evlilik, isterse de sadece ciddi bir ilişki deyin) harikaydı.

“Asla bu kadar küstah olmam,” dedim ama bu cümle bana bile dayanılmaz derecede abartılı gelmişti.

Yine de bir kahkaha daha atmasına neden olmuştum. “Güzel. Çünkü hiçbir yere gitmiyorum.” Duraksadı. “Yani sen Avustralya’ya gidene kadar sonra yine seninleyim. O uçuş çok uzun.”

“Dünyanın sonuna ne oldu?” diye takıldım.

Stella eğilip dudaklarını dudaklarıma sürterek nefesimi kesti. “Yeni bir harita çiziyorum diyelim.”

Beni ona götürdüğü sürece istediği kadar yeni harita çizmesini izleyebilirdim. Bizi bir araya getirmeye devam ettiği sürece tarihi bile yeniden yazabilirdi.

“Ve seni bekliyor olacağım,” diye devam etti. “Evde.”

Ev. Ödüllerinin artık benimkilerin yanında durduğu Londra’daki evimiz. İçi hem eski hem de yeni aletlerle dolu, en sevdiği *café au lait* rengindeki mutfağımız. Her zaman havada asılı kalan o tatlı turuncgil kokusuna geri dönmeyi umduğum yer.

“Peki, tatlıyla mı bekliyor olacaksın?” diye takıldım, bir başka tüy kadar hafif öpücük için mesafeyi kapatırken.

Bu sefer nefesi kesilen oydu. “Senin için Beyaz Atlı Prens... İstedığın kadar benekli pipi yapacağım.”

Düzenleme

Ny.ozlem

SON SÖZ

Sekiz ay sonra, Kasım – Las Vegas, Nevada

Stella

Işık, Willow Williams'ın parmağındaki nişan yüzüğünden öyle bir yansiyordu ki akşam yemeği bittiğinde herkesin kör olacağından neredeyse emindim.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandım Thomas’a, Willow elini tekrar kaldırıncaya yansıyan ışıkla yüzümü buruştururken. “Bu şey resmen bir kitle imha silahı.”

“Neredeyse kendisi kadar büyük,” diye fısıldadı. “Kolunu nasıl kaldırabiliyor?”

Kıkırdadım. “Ufak tefek ama güçlü sanırım.”

Olası bir retina hasarı dışında, yıl dönümü yemeğimiz şimdiye kadar harikaydı. Arkadaşlarımız ve ailelerimiz evliliğimizin ilk yılını kutlamak için her şeyin başladığı yer olan Vegas’a gelmişlerdi. Hatta birkaç pilot ve partnerleri bile aramıza katılmıştı. Yeni nişanlanan Dev Anderson ve Willow Williams da dâhil.

Yeni diyordum ama üzerinden bir aydan fazla zaman geçmişti, gerçi ikisinin de ne kadar heyecanlı olduğunu düşününce sanki daha dün gibiydi.

“Dev *çekilmez* bir hâldeydi,” diye yakınmıştı Thomas, nişanlanmalarının ardından geçen ilk yarışın ardından. “İkimiz de benim sana takıntılı olduğumu biliyoruz ama o adam? Mide bulandırıcı derecede âşık. Aşklarında rolümüz olduğuna pişmanım.”

“Ah evet,” dedim. “Çünkü Dev evlenme teklif edebilsin diye Stella Margaux’nun Manhattan’daki yeri için ondan para almamam *senin* işindi.”

Thomas şakacı bir öfkeyle çenesini kaldırdı. “Konuyu sana ben açmıştım, değil mi? Sana nasıl evlenme teklif etmek istediğini anlatmasaydım, Dev’in onunla evlenmek için sabırsızlandığını şiirsel bir dille ifade etmesini de dinlemek zorunda kalmazdım. Çok büyük bir hata yaptım.”

Bunun bir hata olduğunu düşünebilirdi ama masanın karşısından Dev ve Willow’a attığı sevgi dolu bakışları kaçırmadım. Erkeğimin içinde saf bir çocuk yatıyordu ve ben bunu çok seviyordum.

“Hey, sen bana ne zaman evlenme teklif edeceksin?” diye sordum masanın altında dizini dizimle dürterek. “O kısmı hiç yaşamadım.”

“Hayır, sadece *hatırlamıyorsun*.”

Sırıtip elimi tuttu ve gösterişli elmas yüzüğüm ışıkların altında parlasın diye parmaklarını parmaklarımın altına koydu. Şubat ayındaki son düğünümüzden beri teknik olarak sadece sevgili olsak da çoğu gün evli bir çift gibi olduğumuza yemin edebilirdim.

“İstediğin bir şey mi bu?” diye sordu yüzüğümle oynarken. “Çünkü yapabilirim.”

Başını öne eğdiğinde göz göze geldik ve kalbim hızla atmaya başladı. “Benimle üçüncü kez evlenir misin Estelle Margaux Wilhelmina Tyrrell Baldwin Maxwell-Brown?”

Düşünüyormuş gibi yapıp dudaklarımı büzdüm ve başımı aşağı yukarı salladım. “Evet, evlenirim. Ve şanslısın, gidebileceğimiz bir şapel biliyorum. Şu sinir bozucu düğün olayını da aradan çıkarmış oluruz.”

Thomas elimi ağzına götürüp yüzüğümü öptü. “Aslında benim daha iyi bir fikrim var.”

“Ya?” Kaşımı kaldırdım. “Benimle defalarca evlenmekten daha iyi ne olabilir?”

“Adının baş harflerini parmağıma dövme yaptırmak.”

Şaşkın bir kahkaha attım ve arkama yaslandım. “Bebeğim, sıgacağından emin değilim.”

“Sığar.”

Bunu o kadar kendinden emin söylemişti ki gülümsemem soluverdi. Ciddiydi.

“*Dövme* mi yaptırmak istiyorsun?” diye bastırdım şaşkınlıkla. “Daha önce sana Harry Styles’ın çakması dediğimi biliyorum ama bu kadar ileri gideceğini düşünmemiştim.”

Yorumuma karşılık başını salladı ama neyse ki esprimi duymazdan geldi. “Yarışırken yüzüğümü takamadığım için dövme istiyorum,” diye açıkladı. “Ve yanımda her zaman seni hatırlatan bir şey olsun istiyorum.”

Koltuğumda biraz sallandım, muhtemelen içtiğimiz şaraptandı ama hayır, bayılmak üzereydim. Kelimenin tam anlamıyla bayılmak üzereydim.

“Ah,” diye nefes verdim ve ona âşık olduğumu asırlardır bilmeme rağmen bu yine de hızla giden bir trene çarpmışım gibi hissettirmişti. “Bu hoşuma gitti.”

Yüzünde bir aydınlanma oldu. “Öyle mi? Gitti mi?”

“Hımm.” Boğazım düğümlendiği için ancak bu kadar konuşabiliyordum. Ama kendimi zorladım. “Ve seni seviyorum. Hem de çok. Yani, senin de aynı şeyi hissettiğinden emin olmasam ve bunu günde yirmi yedi kez haykırmanı dinlemesem utanabileceğim kadar saçma miktarda çok.”

Thomas saçmalamalarımın doğru güldü, ardından neden ona âşık olduğumu hatırlatan bir tebessümle devam etti. “Beni bu kadar çok seviyorsan, neden benimle birlikte bir dövme yaptırmıyorsun?”

“Eşleşen dövmeler mi?” diye dalga geçtim. “Sence de bu... Komik olmaz mı?”

“Ah, kesinlikle.” Eğildi ve burnunu kulağıma sürttü. “Ama Vegas tam da böyle bir yer değil mi zaten?”

Yanılmıyordu. Yani zaten komik bir Vegas düğünümüz olmuştu, bir şey daha olsa ne olurdu ki?

“Ayrıca,” diye devam etti, “yüzüğünü takamıyorsun çünkü ellerin günün yarısında hamurun içinde. Senin de bir tane yaptırman mantıklı.”

“Kendini kurnaz sanıyorsun, değil mi? Sadece bunu tek başına yapmak istemiyorsun.”

“Onun da etkisi olabilir,” diye kabul etti.

Bir an ona baktım. Şimdiye kadar dövmelemlerle hiç ilgilenmemiştim ama beni dövme yaptırmaya ikna edebilecek biri varsa o da Thomas’tı. “Pekâlâ, tamam, ben varım.”

Kutlama amaçlı hızlı bir öpücük için dudaklarını dudaklarıma bastırdı. “Tanrım, seni seviyorum.”

“Bunu bugün yirmi sekizinci kez söylüyorsun.”

“Ve her seferinde daha da ciddiğim.”

“Öyleyse yirmi dokuzu sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Parmağına baş harflerimi yazdırdıktan sonra.”

Bir öpücük daha almak için eğildim. “O kadar uzun süre dayanamayacağına yüz dolarına bahse girerim.”

“Haklısın,” diye mırıldandı dudaklarıma doğru. “Seni seviyorum, Stella.”

Onu tekrar öpmekle çok meşgul olduğum için karşılık veremedim ama sorun değildi. O biliyordu.

Vegas’ta olan Vegas’ta kalır derler ama bizim aşkımız sadece Vegas’ta kalamayacak kadar büyüktü.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı okumasına izin verilmese de en büyük teşekkürü D. Anne'ne borçluyum. “Elbette yapabilirsin” tavrın, son teslim tarihine yetişmeye çalışırken yaşadığım stresi atlatmamı sağladı. Her şeyi sana borçluyum. Seni çok seviyorum.

Ajansım Silé Edwards. *Podcast* uzunluğundaki sesli mesajlarına bayılıyorum ve gelecekte daha fazlasını almayı umuyorum. Sen kesinlikle en iyisisin.

Editörlerim Kinza Azira ve Mary Baker, bu kitabı olabilecek en iyi hâle getirdikleri ve dosya içerisindeki beni kahkahalara boğan tüm yorumları için çok büyük övgüyü hak ediyorlar. Afiyet olsun!

Chloe, Ana, Carol-Anne, Rosa ve tüm Pan Macmillan ekibi... Beni ofisinize kabul ettiğiniz ve ilk romanım *Yarış Çizgisi*'nin Birleşik Krallık'ta yayınlanmasını sağlayarak rüyalarımı gerçekleştirdiğiniz için teşekkür ederim. Hepinize Atlantik'in öbür ucundan kocaman sarılıyorum! Jessica, Tina ve Berkley'deki herkes, ayrıca tüm uluslararası editörlerim ve çevirmenlerim, bu hikâyeleri daha fazla okura ulaştırmak için yaptığınız tüm çalışmaları takdir ediyorum.

Leni Kauffman, kapak için bir kez daha en çarpıcı sanat eserini yarattığın için teşekkür ederim.

Soraya, etkinlikler düzenlediğin ve harika bir sohbet ortağı olduğun için (o *podcaste* gerçekten başlamalıyız) teşekkürler. Mahbuba, en iyi reklamcı olduğun ve mağazanda kitap imzalamama izin verdiğin için teşekkür ederim. Ve Teigan, çok cesur davranıp kitapçılara *Yarış*

Çizgisi' nin kopyalarını imzalayıp imzalayamayacağımı sorduğun için teşekkür ederim, seni resmen Birleşik Krallık müdürüm olarak işe alıyorum.

Zarin, Bei, Aaliyah, Kell, Moon, Ruqi, Ali, Alissa, Norhan, Deidre, Chloe, Nat ve Marina'ya bana böylesine yüksek sesle ve gururla destek oldukları için teşekkürler. Ve Pit Wall Recs ekibine Monaco GP için böylesine muhteşem bir parti düzenledikleri ve beni *Yarış Çizgisi* hakkında konuşmaya davet ettikleri için teşekkür ederim.

Val, Kristin ve Arzoo. Arkadaşlığımızın üniversiteden sonra da devam edip son on yılı atlatmış olmasından çok memnunum. Size yazar olduğumu söylemem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm ama neyse, artık hep birlikte kutlayabildiğimize sevindim.

Sammy, bir kızın isteyebileceği en iyi kız kardeş-arkadaşsın. *Yarış Çizgisi'* nin İngiltere'deki çıkışı sensiz aynı olmazdı. Hâlâ o etli turtaları düşünüyorum...

En azından radyoda *The A Team* çalmıyor. A takımım, hepinizi seviyorum ve bu sözleri söylediğime pişmanım ama tamamen tesadüf eseri grubumuzla aynı adı taşıyan şarkımızı defalarca canlı dinleyebildiğimiz için çok mutluyum. Ve Ed Sheeran'ı saatlerce tekrar tekrar çalan Dublin Havalimanı personeline teşekkürler, neye ilham verdiğinizi tahmin bile edemezsiniz.

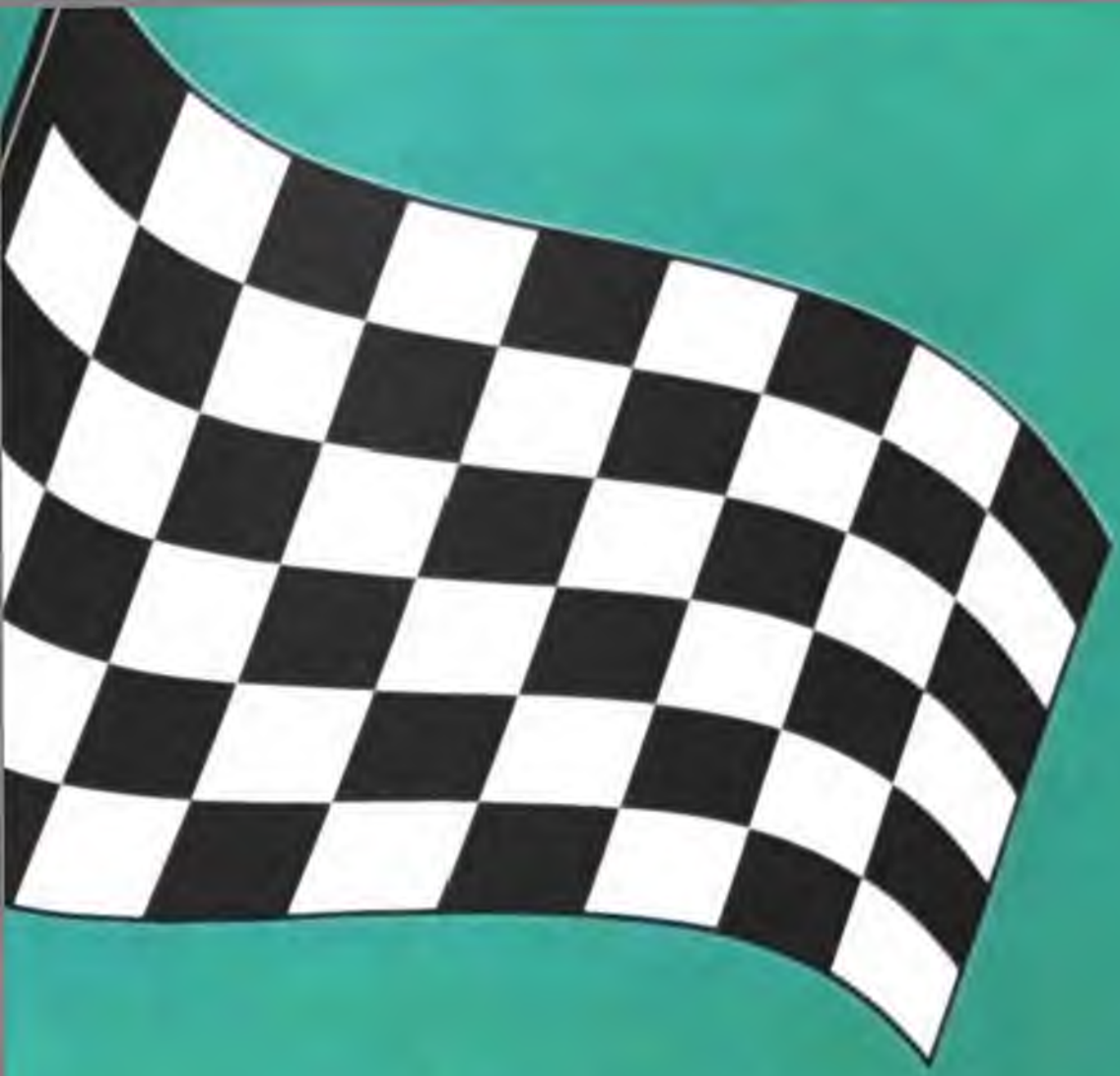
Kate, sensiz ne yapardım gerçekten bilmiyorum. Öfke nöbetlerime katlandığın ve sonra bana nazıkçe ebeveynlik edip işlerimi hallettiğin için teşekkür ederim. Üç saatten kısa olmayan havuz sohbetlerimizi ve telefon görüşmelerimizi çok seviyorum. Beni genç tutan havalı küçük kız kardeşim Natalie, her zaman destekçim olduğun ve (nadiren) savunmasız kaldığımda benimle gurur duyduğun için teşekkür ederim. Kız kardeş gücü

Ve J. anne. Keşke burada olup bunu görebilseydin ama kendimi, her şeyin gerçekleşmesini sağlayanın sen olduğuna inanarak avutuyorum. Teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Simone Soltani kurgu bir hikâye platformunda eski bir hayalet yazardır ve aşk romanları kaleme alır. Doğma büyüme Washingtonlı olan yazar, George Washington Üniversitesi Coğrafya Bölümü'nden mezundur ve romanları için dünya inşa ederken bunun faydasını gördüğünü söyler. Yazmadığında ise zamanının çoğunu, muhtemelen hiçbir zaman gide-meyeceği tatilleri planlayarak, kitap raflarını yeniden düzenleyerek ve köpekleriyle sarmaş dolaş bir şekilde spor müsabakaları izleyerek geçirir.

SIMONE SOLTANI

Simone Soltani bir aşk romanı yazarı ve serileştirilmiş bir kurgu platformunun eski hayalet yazarıdır. Doğma büyüme Washingtonlı olan yazar, George Washington Üniversitesi Coğrafya bölümünden mezundur ve romanları için dünya inşa ederken bunun faydasını gördüğünü düşünmekten hoşlanır. Yazmadığında zamanının çoğunu muhtemelen hiçbir zaman gidemeyeceği tatilleri planlayarak, kitap raflarını yeniden düzenleyerek ve köpekleriyle sarmaş dolaş spor müsabakaları izleyerek geçirir.

